

Yêu em từ giọng từ Mỗi

ĐÀN SẮT
HỒNG CỎN

Chương 1

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

"bounjour, chúc các bảo bảo buổi sáng tốt lành, tôi là Tô Tô, hoan nghênh mọi người vào nghe tôi phát sóng trực tiếp." Tô Noãn Dương ngồi trong phòng ngủ, máy tính để trước bàn, đeo tai nghe Sony trắng, đang bắt đầu công việc hôm nay. Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc xoăn màu hạt dẻ của cô trong nắng sáng tươi đẹp. Cô mặc áo ngủ hồng phấn in hình Hello Kitty, trên mặt không có chút son phấn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào, mày liễu cong cong, hai má có lúm đồng tiền thật sâu càng làm nụ cười của cô thêm động lòng người. "Hôm nay đã là cuối tuần, bây giờ mới 5 giờ sáng, không biết mọi người đã rời giường chưa vậy?" Tô Noãn Dương nói xong câu đó, liền duỗi tay lấy ly nước trên bàn, chờ đợi các fan đáp lại. - Grào Grào! Biết tin chị Tô Tô hôm nay sẽ phát sóng trực tiếp nên em mới cố ý dậy sớm như vậy đây! - Em còn chưa dậy, vẫn đang nằm trong ổ chăn nghe chị phát sóng trực tiếp đây này. Thật tuyệt vời! - Vì Tô Tô nên em mới dậy! Tô Noãn Dương uống một ngụm nước, tiếp tục nói: "Đêm qua các bảo bảo hẹn sáng nay trò chuyện, không biết có đây không?" Rất nhanh liền có fans thỉnh cầu kết nối, Tô Noãn Dương vừa thấy là Mạc Mạc hôm qua đã hẹn trước liền vội vàng đồng ý. "Chào Mạc Mạc, tôi là Tô Tô, cảm ơn bạn đã nghe mình phát sóng trực tiếp. Hôm nay bạn có gì muốn chia sẻ với mọi người nào?" Không sai, Tô Noãn Dương chính là phát thanh viên. Thời điểm vào đại học, cô đã lập một khoản radio gọi là Tô Tô, cứ thế phát triển đi lên, cũng có một lượng fan nhất định. Sau này có chương trình ngôi sao phát sóng trực tiếp gọi là "Lỗ tai nhỏ", cô liền lập tức dùng nick Tô Tô này bắt đầu phát triển sự nghiệp làm phát thanh viên trực tiếp trên internet. "Lỗ tai nhỏ" trong giới phát sóng trực tiếp có thể nói chính là một nơi cực kỳ thuần khiết, trong chương trình chỉ giao tiếp

bằng thanh âm, nhóm phát thanh viên dựa vào thanh âm của chính mình để thu hút người nghe, tích lũy fan, không thể lộ mặt, càng không thể giống ngôi sao nào đó vừa làm việc vừa chơi quy tắc ngầm, Tô Noãn Dương chính là nhìn trúng điểm này, mới lựa chọn là ngôi sao phát sóng trực tiếp. Sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Noãn Dương không có ý định ra ngoài tìm việc, chỉ ở nhà chuyên tâm làm phát thanh viên trên internet, chuyên chú kinh doanh phòng phát sóng trực tiếp của mình, mỗi ngày cùng fans tiến hành giao lưu, ngẫu nhiên cũng sẽ kể một ít truyện xưa kinh điển. Mới đầu, cô thông qua điểm thưởng mà các fan gửi tặng trao đổi thành tiền mặt sống qua ngày, sau đó lượng fans càng ngày càng nhiều, càng nhiều người biết đến cô, có rất nhiều thương hiệu quảng cáo tìm cô hợp tác, đôi khi cũng sẽ nhận được một ít lời mời từ các đoàn kịch phối âm. Hiện tại, cô trong giới lồng tiếng cũng có thể coi là một tiểu ngôi sao, cuộc sống như cá gặp nước, cực kỳ vui vẻ. "Được rồi, buổi sáng phát sóng trực tiếp đã kết thúc, cảm ơn mọi người đã nghe tôi phát sóng trực tiếp. Cuối tuần không nên ở trong nhà, nên ra ngoài chơi nha. Đúng rồi, đừng quên buổi tối nay, 6 giờ sẽ tiếp tục phát sóng trực tiếp! Yêu mọi người! bye!" Tô Noãn Dương cùng các fan saybye xong, liền tắt giao diện phát sóng trực tiếp, đứng dậy chuẩn bị đi ăn. "Leng keng", chuông WeChat trên di động vang lên nhắc nhở có tin tức mới. Tô Noãn Dương mở WeChat, nhìn cô bạn thân đang vui sướng, điên cuồng nói gì đó. Bấm vào nghe, liền nghe được âm thanh của nha đầu đó từ di động truyền đến, chắc là đang quơ tay múa chân vì kích động. Cô ấy vui sướng reo lên: -"Tiểu Tô có ở đó không? Tớ có một tin tức kinh thiên động địa muốn nói cho cậu! Cậu có biết phim 《kiếp phù du》 không? Chính là tiểu thuyết do đại thần Hàn Thiên viết! Năm nay nghe đồn muốn chuyển thể thành phim điện ảnh!" -"Hàn Thiên? Mấy năm nay đột nhiên bút lực tiến bộ viết ra được tác phẩm hay như vậy? <kiếp phù du> Nếu có thời gian tớ sẽ xem, lời văn của Hàn Thiên vẫn rất hay và sâu sắc." Tô Noãn Dương nhanh chóng phân tích ra trọng điểm, tay cầm di động đi đến hướng phòng bếp. -"Tớ nói cậu biết nhé! Quyển sách kia đã được chuyển thể thành phim truyền hình rồi! Hơn nữa còn nghe nói là ảnh đế Cố Hoài Căn đảm nhiệm vai nam chính! Trời ơi! Cố Hoài Căn là người sở hữu nhan

sắc và kỹ thuật diễn xuất đều vào bậc nam thần a! Dựa vào diễn xuất của đại thần thì tớ yên tâm rồi. Khẳng định sẽ không sai nguyên tác!" - "Xem ra tớ vừa rồi hiểu sai trọng điểm, không phải trọng điểm là kiếp phù du hay Hàn Thiên mà là ảnh đế Cố Hoài Cẩn sao?" Tô Noãn Dương để điện thoại trên bàn, mở loa ngoài, lấy bánh mì từ tủ lạnh bỏ vào lò đun nướng. - "Không đúng không đúng! Tớ về quá kích động mà lạc đề! Tớ nói câu nghe, đoàn phim "kiếp phù du" hôm nay tới tìm xã trưởng nói muốn mời xã đoàn* đi tham gia phỏng vấn phối âm. Hiện tại trong xã đã nổ tung rồi, nếu phỏng vấn mà thành công, chúng ta có thể tham gia phối âm, cậu nói xem đây phải là tin tức tốt! * xã đoàn ý là đoàn làm việc, ở đây nghĩa là đoàn lồng tiếng Tô Noãn Dương đem sữa bò đổ vào ly, chuẩn bị để vào lò vi sóng đun nóng, nghe được bên kia đã ngừng nói, nghĩ thầm hẳn là đã nói xong rồi, liền cầm lấy di động nói: "Vậy tớ chúc mừng cậu nhé!" - "Chúc mừng sao? Phải là chúc mừng cậu mới đúng đó! " - "Chúc mừng tớ?" Tô Noãn Dương nghi hoặc, cô vội vàng chỉnh giờ lò vi sóng, tính toán hỏi rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra. - "Tiêu Tô Tô, cậu cũng biết là xã đoàn của chúng ta thiếu người nói giọng ngự tử* sao? Nhưng đây là đang cố tình yêu cầu cậu là người phối âm giọng ngự tử nên xã trưởng nhờ tớ hỏi cậu có thể giúp xã đoàn chúng ta đi tham gia phỏng vấn không?" *ngự tử nghĩa là cô gái hoàn hảo, xinh đẹp. Ý nghĩa ở đây là giọng nói hoàn hảo xinh đẹp chẳng? Ngự tử - soái ca là một cặp đóoo - "Nhưng mà tớ không phải thành viên của xã đoàn các cậu, chỉ sợ là không được?" - "Vậy cậu nên chuyển tới xa đoàn của tớ liền đi. Làm ơn, cậu đã giúp xã đoàn chúng tớ nhiều lần như vậy, ai còn nghĩ người là người ngoài nữa? Mọi người đều đã sớm xem cậu như người một nhà, chẳng qua cậu không nhắc tới, chúng tớ cũng không ép buộc cậu. - "Cái này..." Tô Noãn Dương nhú mày, vẫn có chút khó xử. Cô ấy là bạn cùng phòng với tiêu Tô thời đại học, lúc trước chính vì bị cô ấy lừa nên mới bước vào giới lồng tiếng, xã đoàn của cô ta thiếu người lồng giọng ngự tử, cho nên khi cô rồi vẫn hay đến giúp. Nhiều lần như vậy quan hệ với xã đoàn cũng không tồi, có thể nói là thành viên ngoài biên của xã đoàn. - "Tô Tô, lúc trước cậu không tới là bởi vì sợ chính cậu không đủ khả năng, sợ chính cậu không đáng tin cậy sẽ liên lụy chúng tớ. Chính là hiện

tại cậu đã trở thành phát thanh viên, còn sợ chính cậu không đáng tin cậy sao, dù sao cũng suy xét xem có nên gia nhập xã đoàn chúng ta hay không? " Tô Noãn Dương vẫn thực do dự, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào, rơi vào đường cùng. Cô bạn thân đành phải ra đòn sát thủ. -"Tiểu Tô Tô này, nếu xã đoàn chúng ta có thể cùng 《kiếp phù du》 ký hợp đồng, chúng ta sẽ làm ăn thuận buồm xuôi gió! Cho nên, cậu nhất định phải giúp đỡ! Nếu không, tớ khóc cho cậu xem! Tô Noãn Dương nghe thấy tiểu nha đầu kia đang giả vờ khóc lớn, bất đắc dĩ đỡ trán, đẩy đẩy mắt kính trên mũi, -"Được rồi, nếu không có ý kiến gì, tớ xin gia nhập xã." -"Thật không? Cậu yên tâm, tớ khẳng định xã trường sẽ đồng ý. Nào còn cần cậu xin, chúng tớ liền dùng khiếu tám người nghênh đón cậu. Cuối cùng, cậu cũng gia nhập xã, mọi người vui mừng còn không kịp nữa! Làm gì có chuyện không đồng ý, tớ đi nói cho bọn họ tin tức tốt này. Tí nữa cậu cùng chúng tớ hội hợp nhé! " Tiểu nha đầu đó dặn dò Tô Noãn Dương xong, liền lên tài khoản nói cho bọn họ tin Tiểu Tô Tô đồng ý gia nhập. Học cùng trường bốn năm, cô ấy quá hiểu Tô Noãn Dương. Đến giờ, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nghe Noãn Dương thu âm. Lúc đó, cô chỉ là một người bình thường. Ngày đầu vào đại học sau kì nghỉ, cô kéo va-li đi vào ký túc xá, liền nhìn thấy vị học muội đáng yêu đang cúi đầu ngồi ở trên giường đọc sách. Khi học muội kia nhìn thấy cô tiến vào, liền đứng lên bình tĩnh mà nói: " học tỷ khỏe , em tên là Tô Noãn Dương, là bạn cùng phòng mới ..." Trong nháy mắt khi học muội mở miệng, cô ấy liền bị thanh âm của vị học muội này hạ gục. Má ơi! Cô bé này lớn lên một bộ dáng loli, như thế nào mở miệng lại là thanh âm hay đến thế. Hơn nữa thanh âm dễ nghe thế này, quả thực không nằm trong giới nghệ sĩ chính là quá đáng tiếc. Bây giờ rất thịnh hành hình tượng tương phản* *Hình dáng loli nhưng giọng nói nội lực Sau đó, cô ấy luôn quấn lấy Tô Noãn Dương, vừa đấm vừa xoa khuyên can mãi mới đem cô vào làm phát thanh viên. Kết quả không nghĩ tới đứa nhỏ này đã là "siêu sao" rồi nhưng so với cô ấy còn si mê hơn, mỗi ngày đều ôm di động nghe dậy lòng tiếng cùng cổ phong ca. Không ra khỏi cửa, không đi dạo phố cũng không học trang điểm, đáng sợ nhất chính là, còn không yêu đương! Rõ ràng đây chính là ngự tử, lại cố tình mang mặt loli,

có rất nhiều tiểu nam sinh trẻ thầm thương, tre già măng mọc, kết quả cuối cùng đều "Chết" ở nơi tuyệt rơi hoang vu thế này. [thân ái Tô Tô khoẻ, Đào Đào mời bạn gia nhập kênh - sinh ca] Tô Noãn Dương mới vừa lên YY, liền thấy con tiểu nha đầu kia gửi lời mời, vội vàng ấn xác nhận. [Tô Tô: Mọi người khoẻ, ta là Tô Tô, ta tới rồi!] [Tiêu nha đầu: Hoan nghênh Tô Tô! Rải hoa!] [Ngô Phi Quân Tử: Ta còn tưởng rằng tiểu nha đầu này khoác lác! Không nghĩ tới thật có thể mời cô vào đoàn! Hoan nghênh!] [Nguyễn Nguyễn: Chờ cậu đã lâu, hoan nghênh gia nhập!] [Tiêu Nha đầu: Ai khoác lác! Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao? Miệng toàn nói phét! Ta mà đã ra quân, đương nhiên đáng tin cậy!] Tô Noãn Dương mở gói bím bím, nhìn nha đầu cùng quân tử cãi nhau, điều này đã thành thói quen với đôi oan gia này. [Nguyên Tiêu Vẫn Là Canh Viên: Hoan nghênh Tiểu Tô Tô! Tuyệt vời! Cậu đã đến rồi, phần thắng của xã đoàn chúng ta càng chiếm tỷ lệ cao!] [Bánh Nướng Lớn Mặt: Đúng vậy đúng vậy! Hoan nghênh Tiểu Tô Tô! Rải hoa!] Tô Noãn Dương nhìn mọi người hoan nghênh cô, trong lòng cảm thấy đặc biệt ấm áp, vội vàng hồi âm. [Tô Tô: Cảm ơn mọi người ! Về sau chúng ta chính là người một nhà!] [Bơ Trà : Bọn tớ vốn đã sớm là xem cậu là một nhà! Ha ha ha ha ha ha ha ha!] [Banh Nướng Lớn Mặt: Đúng!] [Tiểu nha đầu: Mọi người đã sớm coi Tiêu Tô Tô là người trong nhà! Đúng rồi, Nguyễn Nguyễn tỷ, chúng ta mau tới nói về 《 kiếp phù du 》 đi!] Nghênh đón Tô Noãn Dương xong, mọi người bắt đầu sôi nổi thảo luận về cuộc phỏng vấn của đoàn phim 《 kiếp phù du 》 . [Ngô phi quân tử: Đúng vậy! Đây chính là cơ hội lớn! Chúng ta phải chuẩn bị một chút!] [Tô Tô: Ân, Nguyễn Nguyễn tỷ, có yêu cầu gì với chúng ta, cậu cứ nói thẳng!] [Nguyễn Nguyễn: Được, tất cả mọi người đều biết cơ hội ngàn năm có một cho nên chúng ta nhất định phải nắm chắc phần thắng! Phỏng vấn 《 kiếp phù du 》 tổ chức tại điện ảnh office building sáng thứ năm 8 giờ.] Mỗi người đều xoa tay hưng phấn, hy vọng có thể bắt lấy cơ hội khó có được này. [Bơ trà: Khi tham gia phỏng vấn, tiêu chí chọn người như thế nào? Khảo sát tuyển chọn sao?] [Bánh nướng lớn mặt: Ta thấy tuyển chọn là công bằng nhất..] [Nguyễn Nguyễn: Được, xem ra suy nghĩ của chúng ta rất giống nhau. Vậy thứ hai chúng ta sẽ tập

thử một lần, bây giờ ta sẽ đem kịch bản chia cho mọi người, kịch bản có lời kịch cùng yêu cầu chúng ta phối âm nhân vật. Có hứng thú tham gia thì tìm quân tử báo danh, sau đó chúng ta lại dựa theo phiếu bầu chọn ra người tham gia phỏng vấn cuối cùng, mọi người cảm thấy thế nào?] Chính xác, nhất định phải tuyển ra thành viên ưu tú nhất của xã đoàn để tham gia phỏng vấn. [Tô Tô: Không thành vấn đề!] [Nguyên tiêu vẫn là bánh trôi: Không thành vấn đề !] Nguyễn Nguyễn thấy tất cả mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, tiếp tục nói. [Nguyễn Nguyễn: Được, trước xem kĩ kịch bản đi.] [Mọi người: Được.] [Nguyễn Nguyễn: Không còn việc gì nữa, thời gian cấp bách, mọi người mau đi chuẩn bị, chúng ta tan họp.] [Mọi người: Tốt, cùng nhau cố lên!] Nhận kịch bản xong, mọi người rời khỏi chỗ họp, rốt cuộc thời gian phỏng vấn gấp như vậy, hiện tại cần phải giành giật từng giây để chuẩn bị. Tô Noãn Dương nhận kịch bản xong cũng theo đó mà offline, cô lưu một bản trong máy, lại in thêm một bản, bắt đầu chậm rãi coi. Khi đó, cô không nghĩ đến, tham gia sự kiện này sẽ tốn bao nhiêu tiền sinh hoạt hàng ngày của cô, mang cô vào một thế giới khác, đi vào thế giới của anh.

Edit: Hương Trong Đêm

Chương 2

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Tô Noãn Dương dùng máy đóng sách đem kịch bản đánh lại thành 1 tệp, bắt đầu chậm rãi đọc sơ qua. Tô Noãn Dương nhìn lướt qua những lời này, đầu tiên đập vào mắt chính là dòng chữ , mặt trên viết [Xin chào , xin chú ý , kịch bản vai nam chính Lục Ly đã có người đảm nhiệm , hi vọng ngài sẽ thử vai tốt , chúc may mắn , cố lên] Tô Noãn Dương nhìn lướt qua những lời này, trong lòng không khỏi vì quân tử bi ai.* *Quân tử bi ai : Vì người tốt mà đau lòng Vừa rồi Ngo Phi Quân Tử còn xoa tay hăm hè lời thề son sắt mà nói nhất định phải chuẩn bị tốt, tranh thủ bắt lấy vai Lục Ly, cái này tốt , một đêm trở lại trước giải phóng, chỉ có thể chuẩn bị thành nam phụ. Rốt cuộc là ai, không phỏng vấn đã trực tiếp định vào vai nam chính? Tô Noãn Dương trong lòng nhanh chóng lướt qua vài vị đại thần, ngay sau đó cô lại nhún nhún vai. Trước mắt quan trọng nhất chính là chuẩn bị tốt cho việc tuyển chọn, tranh thủ có thể đi tham gia phỏng vấn 《 kiếp phù du 》 Đến nỗi đại thần gì đó, quá xa xôi, làm phạm nhân, cô vẫn là đừng tùy tiện mơ tưởng Tập trung tâm trí, Tô Noãn Dương bắt đầu hết sức chuyên chú mà xem kịch bản. Hàn Thiên đại đại không hổ là văn vòng đại thần,lời văn thật là không lời gì để nói. Nước chảy mây trôi, diệp bút sinh hoa, chỉ là mở đầu ít ỏi số ngữ, liền đem cô đưa tới 《 kiếp phù du 》 《 kiếp phù du 》 kể về cuộc đời nữ chính Phù Sinh Bích Lạc Các là thiên hạ đệ nhất Ma giáo. Phù Sinh là con gái của các chủ Bích Lạc Các Phù Sinh khi mười một tuổi, phụ thân bị giao sĩ Chính giáo liên thủ giết hại. Mười ba tuổi nàng mượn cơ hội tiến vào thiên hạ đệ nhất môn phái Xích Phong , năm gai nếm mật, yên tĩnh chờ thời cơ, muốn giết chết chưởng môn để báo thù cho cha Nhưng ai từng tưởng, trải qua bảy năm sớm chiều bên nhau, Phù Sinh đã bắt đầu yêu chưởng môn phái là Lục Ly . Đang lúc nàng muốn vì buông bỏ thù hận, hăn lại phát

hiện nàng chính là con gái các chủ Ma giáo , vì thế, chuyện xưa liền bắt đầu tua ngược lại Phù Sinh cùng Lục Ly vừa đánh vừa xót, hai phe chính tà đại chiến chạm vào là nổ ngay. Hẳn vì thiên hạ lương sinh , Phù Sinh vì không muốn hấn khó xử, liền tạo cơ hội để hấn giết nàng. Chuyện không khỏi phong cách có chút cổ điển nhưng là Hàn Thiều tinh tế diễn tả lời văn lại làm người đọc cảm thấy chân thật, phảng phất như người lạc vào trong cảnh, cô cảm nhận dưới ngòi bút như vừa hoá thân thành Phù Sinh Lục Ly vì nàng phất đi trên áo cát bụi. Khi hấn bị thương, nàng không ngại ngày đêm mà ở bên chăm sóc hấn. Tới khi biết được, cô chính là con gái của các chủ Ma giáo thì không ngần ngại lấy kiếm chìa vào nàng. Cuối cùng, hấn giết nàng. Kịch bản rất dài, xem xong, trời đã tối. Mặt trời đã ngã về tây. Tô Noãn Dương buông kịch bản, xoa xoa mắt. Trong lòng không thể bình tĩnh. Nếu đổi làm là cô, có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn chết dưới tay hấn. So với làm hấn khó xử, chết dưới nhát kiếm của hấn mới là điều vô cùng hạnh phúc. Nam nhân và nữ nhân khác nhau, chính là khi yêu nhau, nữ nhân sẽ đem toàn bộ thể xác và tinh thần đều đặt ở trên người nam nhân , bất luận kẻ nào, bất luận cái gì sự đều không quan trọng bằng người mình yêu, nhưng nam nhân, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể như vậy. Xem ra đạo lý này phóng tới nơi nào cũng đúng. “Hồng rồi! Phát sóng trực tiếp!” Tô Noãn Dương lệch về một bên đầu, thấy ngoài cửa sổ rõ ràng đã chạng vạng, mới nhớ tới 6 giờ còn phải phát sóng trực tiếp, xem kịch bản xem đến mê mết. Cô vội vàng lấy lại dây di động, may mắn còn chưa đến 6 giờ. Nhưng nếu bây giờ nấu cơm thì chắc không còn kịp rồi, chỉ có thể mua cơm hộp ăn thôi. Cửa hàng thức ăn nhanh chóng đem đến một phần cơm, Tô Noãn Dương mở ra máy tính, đăng nhập vào tài khoản, liền mở Mic. -"Chào! Chúc các bảo bảo buổi tối ăn ngon miệng,Tô Tô đây! Cảm ơn mọi người đã nghe tôi phát sóng trực tiếp. Các bạn đều ăn cơm chưa?" -" Chúc tỷ ăn ngon miệng!" -"Tô Tô, tôi không được ăn cơm! Tôi cần an ủi! -"Tô Tô, chúng ta cùng nhau ăn cơm nào!" -“ Tô Tô hôm nay ăn cái gì vậy “ ————— Tô Noãn Dương nhìn trên màn hình các fan gửi đi làn đạn*, buồn cười, các bảo bảo thật là quá đáng yêu. *làn đạn giống như dàn cmt trên livestream fb mn thường thấy ý “Tô Tô hôm nay ăn cơm phần , bởi vì vừa rồi xem kịch bản

đã quên thời gian, cho nên liền tùy tiện kêu cơm hộp.” 【1l: Cơm phần à ! một hồi em cũng muốn ăn cơm! 】 【2l: Từ từ! Ta vừa rồi nghe là kịch bản sao? Không nghe lắm chứ! 】 【3l: Người không nghe lắm, ta nghe được cũng là kịch bản! 】 【4l: Cho nên nói Tô Tô muốn làm kịch truyền thanh sao?! 】 【5l: Cầu tên kịch bản ! Là nguyên sang sao? Hay là mua bản quyền? 】 【6l: Cầu kịch bản + 1】 Tô Noãn Dương nhìn spam “Cầu kịch bản”, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ, đành phải cười trả lời. “Ai nha, kịch bản là không thể để lộ bây giờ, hơn nữa tôi còn không biết chính mình có thể được tuyển hay không đâu!” 【1l: Nữ thần người ở nói giỡn sao? 】 【2l: Lão bà của ta lại bắt đầu khiêm tốn. 】 Không tồi, các fan nói chuyện với Tô Noãn Dương rất thoải mái. Trong lòng bọn họ, Tô Tô là một nữ phát thanh có âm thanh dễ nghe tính tình ôn nhu, quan trọng nhất chính là, trước nay đều sẽ không loè thiên hạ Tuy rằng nói đây là phát sóng trực tiếp không thể lộ, nhưng là cũng có rất nhiều fan làm nũng hờn dỗi thu hút chú ý So với mọi người, Tô Tô ít có chính thức nói chuyện chính thức phát sóng trực tiếp, an an phận phận thấp giọng, dựa vào tác phẩm chính mình để nói chuyện với fan -“Được rồi! Mọi người cũng đừng trêu ghẹo tôi. Tuy rằng không thể nói cho các bạn tên kịch bản. Nhưng hôm nay tôi đã chính thức gia nhập Sênh ca . ” 【1l: Sênh ca? Tô Tô lúc trước không phải vẫn ở trong sênh ca sao? 】 【2l: Trên lầu, Tô Tô không phải ở sênh ca ! Chẳng qua lúc trước không ràng buộc ,Tô tô ở sênh ca thu âm rất nhiều kịch mà thôi. 】 【3l: Không ràng buộc?! Tô Tô nhà ta lại lợi hại! 】 【 4l: Không có việc gì! Trong nhà không thiếu tiền! Lão bà của ta nguyện ý không ràng buộc liền không ràng buộc ! 】 Có fans luôn thích kêu cô là lão bà . Lúc đầu, Tô Noãn Dương còn cảm thấy ngượng ngùng, thời gian lâu rồi cũng liền thấy cũng không kinh ngạc, nếu bọn họ thích. Nhờ có sự ủng hộ của bọn họ, nên mới có cô ngày hôm nay. - "Chúc mừng Tô Tô nhập xã đoàn! Hiện tại rốt cục là có tổ chức aaaaa! " - "Ta sẽ theo dõi sênh ca official weibo! Nữ thần chờ ta!" -“Về sau sênh ca chính là tổ chức của Tô Tô! Các bạn nhất định phải ủng hộ. “ - "Nhất định. Yên tâm đi nữ thần! “ -"Nhất định sẽ có nhiều người chú ý! Chỉ cần tở ra nhiều kịch là được!” -"Sênh ca? Ta cũng gia nhập sênh ca! Hôm

nay mới vừa nghe nói về kịch bản 《kiếp phù du》? -"kiếp phù du?! Là Hàn Thiên đại đại kiếp phù du sao! -"Nhưng là 《kiếp phù du》 chưa nói muốn kịch truyền thanh a! Chẳng lẽ là điện ảnh kịch? Cố ảnh đế chụp cái kia?" -" Má ơi! Các bạn đang nói cố ảnh đế là Cố Hoài Cẩn sao? “..... Tô Noãn Dương nhìn làn đạn cuồng mê Cố Hoài Cẩn, trong lòng không khỏi có chút lú lờ. Lớn lên vừa đẹp trai soái khí lại có kỹ thuật diễn xuất cao siêu, thật là đến chỗ nào đều nổi tiếng, nhìn xem, nhắc tới đến Cố Hoài Cẩn, bọn họ đều lâm trận phản chiến đến quên cả Tô Tô , hời các bằng hữu, tôi là đang phát sóng trực tiếp đây ? Các người làm vậy không phải xem tôi như không khí sao? “Được rồi! Các bạn không cần suy nghĩ nhiều! Nếu có tin tức gì mới, tôi sẽ thông báo cho các bạn.” 【1l: Nữ thần, tỷ cũng đừng giảo biện, sinh ca official weibo đã bán đứng cô! 】 【2l: Thật vậy chẳng? Official weibo nói cái gì? Chờ tôi, tôi đi xem, lập tức liền trở về! 】 【3l: Official weibo nói kiếp phù du đoàn phim mời sinh ca đi tham gia phỏng vấn, phỏng vấn qua là có thể phối âm “ kiếp phù du “. 】 【4l: Tôi đi! ý tứ này chính là, kế tiếp lão bà của tôi khả năng sẽ được gặp lão công ? 】 【5l: Đây quá kính bạo! Tô Tô, phải ký tên chụp ảnh chung a! 】 Tô Noãn Dương nhìn dòng chữ "cần xin chữ ký và chụp ảnh chung", trong lòng mong lung Đầu năm nay fans thật là quá náo loạn, trước không nói cô có thể hay không lên làm phối âm, chính là có thể, cô cùng Cố ảnh đế cũng không thân. Hơn nữa hai người bọn họ một là diễn viên một là phối âm, có thể gặp gỡ được mới là có quý ! “Mộng tưởng luôn là phải có, vạn nhất trên đời này thật sự có quý đâu?” Vài ngày sau, Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Cẩn ở chung một phòng thời điểm, trong lòng đột nhiên nhảy ra tới câu này phía trước ở bằng hữu trong giới spam nói. Thật muốn đi nhận thức một chút những lời này tác giả, anh sao có thể biết, trên đời này thật sự có quý ? “Được rồi! Các bạn cũng đừng lại suy nghĩ vớ vẩn! Bất tự còn không có một phiến chuyện này đâu! okay, đến thời gian rồi, không thể lại cùng các bảo bảo nói chuyện phiếm, tôi muốn bắt đầu chia sẻ những bài văn hay .” Tô Noãn Dương vì tránh cho các fan lại tiếp tục suy nghĩ vớ vẩn, cuống quýt tiến vào đọc phân đoạn văn “Thời gian luôn là thực ngắn ngủi, hôm nay phát sóng trực tiếp đến nơi đây

phải kết thúc! Cảm ơn mọi người nghe tôi phát sóng trực tiếp! Cảm ơn các bảo bảo!! Ngủ ngon!” 9 giờ vừa đến, Tô Noãn Dương ngay cả vội đóng lại phát sóng trực tiếp, sợ các fan bắt được cơ hội lại cùng cô nói cái gì muốn ký tên chụp ảnh chung với Cố Ảnh Đế. 【 Tô Tô: Ngủ ngon! 】 Tô Noãn Dương lấy ra di động đăng lên Weibo, chuẩn bị lại xem một lát kịch bản liền ngủ. 【 ngủ ngon. 】 Weibo mới vừa đăng vài giây, liền có bình luận + âm thanh tin nhắn Không cần xem, liền biết nhất định là Cẩn Du. Cẩn Du là fans cứng của cô, ngày thường thường xuyên nghe cô phát sóng trực tiếp, nhưng lạ là trước giờ không hề ở phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện với cô Ngay từ đầu, cô còn hoài nghi người này là chỉ đến xem Weibo của cô chứ không nghe cô phát sóng trực tiếp. Có một ngày, cô ở phòng phát sóng trực tiếp bị các antifan ném đá, Cẩn Du đã giúp cô chống lại các lão anti. Các antifan nói chuyện spam, hắn liền phát lễ vật spam, vẫn luôn duy trì hơn một tuần, trực tiếp đem các antifan phát không biết giận, cô thế mới biết, vì hắn cũng là nghe phát sóng trực tiếp. Khi đó cô còn chưa có nổi tiếng thế này, vừa mới bắt đầu làm phát sóng trực tiếp thôi. Cô cùng một vị khác đồng thời cạnh tranh một bộ kịch truyền thanh, kết quả cuối cùng cô được biểu diễn. Sau đó cô gái kia liền bắt đầu phát Weibo to vẻ đáng thương, ngôn ngữ cổ tình châm chọc cô. Các fan của cô ta vừa thấy đến Weibo, liền nổi trận lôi đình, trực tiếp chạy đến phòng phát sóng của cô trực tiếp phun chữ Cô lúc ấy còn nhỏ, chỉ là sinh viên năm 2, không như hiện tại, cũng chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn bọn họ mắng mình. Lúc này, Cẩn Du tới. Hắn nói cái gì cũng chưa nói, chỉ là xoát lễ vật, cái này đơn giản là hành động nhưng ngay lúc đó đã thêm không ít dũng khí cô lớn lao dũng khí cùng ấm áp. Xong việc cô hỏi hắn, vì cái gì chỉ xoát lễ vật không nói lời nào, hắn tích lời như vàng, nói cho cô cùng người không đầu óc nói chuyện không có ý nghĩa. Cô liền nháy mắt cảm thấy hắn quả thực quá khí phách. Sau lại, hắn liền khôi phục tâm trạng, mỗi ngày đều bình luận Weibo của cô, lời nói không nhiều lắm, nhưng là lại làm người cảm thấy ấm áp. Cô làm tiếp mấy cái kịch truyền thanh về sau, fans từ ít chậm rãi biến thành nhiều. Tất cả mọi người đều phát hiện Cẩn Du hay bình luận Weibo của cô, liền diễn xưng bọn họ thành “Cẩn tô” CP*, xúi giục bọn họ ở bên nhau.

*Couple Hân trước nay cũng chưa nói qua cái gì, cũng làm như chẳng thấy gì , như cũ lo nhắn tin bình luận Weibo. Mà cô, lại dần dần bắt đầu chú ý hân. Muốn biết về hân càng nhiều, cô lại ngượng ngùng nói với hân muốn kết bạn WeChat, sợ chính mình quá chủ động ngược lại làm cảm thấy cô không rụt rè. Cứ như vậy, mãi cho đến hiện tại. Tô Noãn Dương hoạt động di động, lật xem weibo của Cẩn Du , trong lòng hơi hơi rung , nhắn cho hân “Ngủ ngon, mơ đẹp.” Sau đó liền cùng làm chuyện trái với lương tâm , nhanh chóng tắt đi Weibo, khoá lại di động. Ôm một tâm trạng bất ổn , tiếp tục đọc 《 kiếp phù du 》 .

Chương 3

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Tô Tô: Chào buổi sáng, một chút nữa tôi phải tham gia tuyển chọn người phối âm, cho nên hôm nay không thể cùng mọi người phát sóng trực tiếp. Buổi sáng thứ hai, Tô Noãn Dương dậy thật sớm, cô mơ mơ màng màng lấy di động phát tin tức lên Weibo. Mới vài giây, đã nhìn thấy Cẩn Du phản hồi. Cẩn Du: Cố lên. Tô Noãn Dương nháy mắt liền thanh tỉnh, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm di động, nỗi lòng lại bay trên tận chín tầng mây. Buổi tối hôm trước buổi tối cô sau khi nhắn tin cho Cẩn Du xong, sợ tới mức lập tức đóng di động. Ngày hôm sau rời giường mới phát hiện Cẩn Du đã phản hồi "chúc ngủ ngon." Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ, chả nhẽ hẳn đang quan tâm cô sao? Vì thế nên hẳn mới phản hồi tin nhắn của cô nhanh đến thế? "Tô Noãn Dương, đừng suy nghĩ nhiều, rụt rè tí đi!" Tô Noãn Dương rồi cả lên, đánh đánh đầu mình, muốn vứt những ý tưởng rối tung trong đầu quăng ra ngoài. Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì. Cô nhìn tin nhắn của Cẩn Du trên Weibo, tim đập lệch nhịp, mặt có vẻ nóng lên. Chẳng có cách nào, cô đói bụng rồi, muốn ăn cơm, đành vứt điện thoại sang một bên rồi chạy vào nhà bếp. Sau khi ăn xong, Tô Noãn Dương mở máy tính, đăng nhập tài khoản của mình. Hôm qua vì cùng mọi người bàn luận sẽ online lúc 9 giờ nên hôm nay phải dậy thật sớm. Nhìn lướt qua số người online, phần lớn mọi người đều còn chưa tới, Tô Noãn Dương liền lấy ra kịch bản, một bên xem kịch bản một bên chờ những người khác. 9 giờ, mọi người đều vào kênh để lại lời nhắn. - "Xin chào, tôi đang online đây! " - "Được rồi, nếu tất cả mọi người đều đã tới, chúng ta liền có thể bắt đầu luôn đi! trước hết tôi sẽ giải thích trình tự phỏng vấn cho mọi người." Nguyễn Nguyễn nghiêm túc nói. Tối hôm qua, Nguyễn Nguyễn tổ chức một lần rút thăm, hệ thống ngẫu nhiên chọn ra trình tự nhân vật, sau đó mỗi người lại tự rút ra trình tự của

bản thân, sau khi hoàn thành, Nguyễn Nguyễn làm một danh sách trình tự phỏng vấn, hôm nay mọi người dựa theo thứ tự tiến hành thi tuyển Dựa theo trình tự, nhân vật nữ chính kiếp phù du xếp hạng thứ ba, chỉ có Tô Noãn Dương tham gia . Rất nhanh liền đến lượt cô, mà lời kịch của cô cũng chỉ nói có mấy câu. Câu đầu tiên là Phù Sinh_nữ chính trong Kiếp Phù Du •Phân cảnh khi còn nhỏ làm nũng với phụ thân. Tiểu Phù Sinh ở trong sân luyện công, nhìn thấy một con diều treo trên cây, liền chỉ vào nó nói với các chủ phụ thân. -“Cha, người mau xem người mau xem, trên cây mắc một con diều kìa! Hắc hắc, ta cũng muốn đi thả diều, ngài xem, có thể cho ta đi ra ngoài chơi một lát không? Chỉ chơi trong một lúc thôi!...” Những lời này chính là bài khảo sát của Tô Noãn Dương đối với giọng của Phù Sinh khi còn nhỏ. Lúc này, chỉ nghe đầu truyền bên tai nghe truyền đến giọng trẻ con vô cùng đáng yêu. Tô Noãn Dương giống như thật sự biến thành một đứa bé bảy tám tuổi, vô ưu vô lo, ngây thơ hồn nhiên, trong lòng đều không biết đến phiền não. Lời kịch thứ hai, chính là sau khi Lục Ly bị thương, Phù Sinh lúc hăn hôn mê nói -“Lục sư huynh,xin lỗi! Vì ta, huynh mới bị thương. Huynh nói xem, ta có phải là sao chổi? Từ nhỏ đến lớn, mọi người bên ta đều vì ta mà chết, cha ta đi rồi, Tiểu Thanh đi rồi, còn có già trẻ lớn bé của Bích Lạc Các, cũng tất cả đều đi rồi. Hiện tại thế gian này cũng chỉ còn một mình ta, nếu huynh...” Phù Sinh xoa xoa khóe mắt, nghẹn ngào nói, -“Không, huynh sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì! Lục sư huynh, mau tỉnh lại đi, ta cái gì cũng không cần, nếu huynh có thể tỉnh lại ta nguyện quãng đời còn lại có thể cùng ở bên nhau, bình bình an an, hoạn nạn cùng nâng đỡ. Cái gì là tà phái? Cái gì là chính phái? Đều không liên quan đến chúng ta! Chúng ta chỉ cần làm một đôi phu thê bình thường có được không? Huynh mau tỉnh lại đi, ta thật sự rất nhớ huynh.” Tô Noãn Dương chậm rãi nói ra một đoạn lời kịch này, là một người đứng xem, cô thật sự thực đau lòng cho Phù Sinh Khi đó Phù Sinh thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, chờ đến sau khi Lục Ly tỉnh lại, tất cả đều thay đổi. Bọn họ không thể hoạn nạn cùng nâng đỡ, chỉ có thể quên nhau. Trong giang hồ, lúc gặp lại là lúc mọi người chỉ có thể làm kẻ thù của nhau, vĩnh viễn không độ trời chung. Cuối cùng chính là lời kịch trước lúc lâm chung Phù

Sinh nói với Lục Ly. Nàng nằm ở trong lòng ngực Lục Ly, lẳng lặng nhìn hẵn, trong lòng cảm thấy vô cùng bình tĩnh. Chỉ cần nàng chết mọi việc đều có thể trở lại quỹ đạo vốn có của nó. Sẽ không có người tiếp tục vì nàng mà chết, cũng sẽ không có người nàng mà rời đi, nàng rốt cuộc có thể cùng mọi người của Bích Lạc Các đoàn tụ. Nàng đã nhìn thấy Tiểu Thanh còn hướng nàng vẫy tay, muốn nàng nhanh lên đến, cha cũng khoanh tay đứng, nhìn nàng cười. Nàng định thần, sờ mặt Lục Ly, dùng một tia sức lực cuối cùng nói. -“Lục... Ly, kiếp này... Yêu huynh... Ta không hối hận..., nhưng mà, nếu... có kiếp sau, ta mong... chúng ta không bao giờ gặp lại nữa.” Lời kịch chỉ có một câu, nhưng muốn biểu đạt ra tâm tình yêu hận đan xen của Phù Sinh cho nên rất khó nắm chắc. Tô Noãn Dương nhắm mắt lại, đem chính mình đặt trong cảm xúc của Phù Sinh, giờ này khắc này, cô chính là Phù Sinh, Phù Sinh chính là cô, cô đang cùng Lục Ly Một lát sau, mọi người đều khen cô “666 (là lợi hại, siêu giỏi, đỉnh)”. Tên Nguyên tiêu vẫn là bánh trôi: Không hổ là Tô Tô, thật sự quá 6. Bơ trà: May mắn vì cô đã đến. A bạn thân: Đó là đương nhiên! Tô Tô nhà ta đương nhiên lợi hại! Tô Noãn Dương uống mấy ngụm nước, nhìn thấy mọi người phát tin tức, vội vàng trả lời. -"Tôi không khiến cho mọi người thất vọng thì tốt rồi." Tuyển chọn tiếp tục tiến hành, tới giờ cơm trưa cũng chưa thể kết thúc. Nguyễn Nguyễn liền đề nghị nghỉ trưa một giờ, buổi chiều lại tiếp tục, mọi người hoan hô rồi lục tục nghỉ ngơi. Nghỉ trưa qua đi, lại mất thêm khoảng hai ba tiếng đồng hồ, phỏng vấn tuyển chọn mới xong. Rốt cuộc, tới lúc cơm chiều, cuối cùng cũng tuyên bố danh sách người được chọn. Tô Noãn Dương xem kết quả tuyển chọn lòng tiếng cho nhân vật trong kiếp phù du. Cô bạn thân của cô trúng tuyển Tiểu sư muội Lục Linh. Bơ Trà trúng tuyển Đại sư tỷ Lục Tĩnh Ngô Phi Quân Tử lòng tiếng cho nhị sư huynh Lục Hoa Bánh Nướng Lớn Mặt là Nhị sư tỷ Lục Nhiên Nguyên Tiêu Vẫn Là Bánh Trôi trúng tam sư muội Lục Hảo. Một ngày sau, Tô Noãn Dương ở nhà chuyên tâm xem kịch bản, đọc lời kịch nghiền ngẫm cảm xúc nhân vật. Trước tiên phát tin tốt cô trúng tuyển lên Weibo cùng các fan chia sẻ tin tức tốt này. Cũng nói cho các mọi người, mấy ngày nay cô muốn dốc lòng chuẩn bị cho phỏng vấn, không thể phát sóng trực tiếp, hy vọng các mọi

người có thể thông cảm. Tất cả mọi người đều sôi nổi tỏ vẻ lý giải, cùng nhau cổ vũ cô cố lên. Sáng sớm thứ 5, Tô Noãn Dương an vị trên xe thang tiến đi tới địa điểm phỏng vấn điện ảnh office building. Trừ nhóc bạn thân, những người khác đều không phải người thành phố A nên đều phải ngồi máy bay để đến. Trước đó đã cùng mọi người tụ tập lại, ước định gặp mặt ở cửa office building cũng tránh lạc nhau. Sau khi Tô Noãn Dương xuống xe, đứng ở cửa office building chờ mọi người cùng tập hợp. Giờ này đúng lúc cao điểm giao thông, xe cộ lưu thông như nước chảy, trên đường người người đi vội vã. Tô Noãn Dương lẳng lặng đứng ở nơi đó, tạo thành một phong cảnh đối lập hẳn. Cô lấy di động, chụp tòa nhà office building trước mặt, lại mở Weibo phát trạng thái mới, -"Chào buổi sáng! Cố lên!" Không tới mười phút, cũng đã có rất nhiều fans bình luận. Mọi người đều cổ vũ cô nên trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cô nắm chặt tay, chính mình cố vũ bản thân cố lên. -"Tiểu Tô, cậu còn không đi vào?" Thanh âm nhóc bạn thân từ xa truyền đến, Tô Noãn Dương quay đầu lại nhìn lại, nha đầu này chạy tới. -"Cậu chậm một chút!" Mọi người đều đi theo sau cô nhóc bạn thân, đột nhiên nhìn thấy cô chạy về phía trước, đều sợ tới mức lo lắng đề phòng. Rốt cuộc, cũng tới đông đủ. -"Nào! Chúng ta đập tay!" Quân Tử vươn tay ra đầu tiên hướng mọi người nói, mọi người cũng hưởng ứng cùng đặt tay lên. Tay đều chồng lên nhau ở cùng nhau. -"Cố lên!" Tiếng hô mười phần trung khí, khí thế rộng rãi. Tiến vào đại sảnh, cô tiếp tân xinh đẹp nói cho bọn họ biết địa điểm phỏng vấn ở tầng 11 phòng họp, đoàn người liền cuộn cuộn đi lên tầng 11. Mở cửa phòng họp, nhìn thấy tình cảnh bên trong, mọi người không khỏi cảm khái, quả nhiên là đoàn phim lớn nên mới mời tới nhiều người như vậy. Trong phòng hội nghị, các bàn tròn lớn đã bị bỏ hết, tất cả đều đổi thành ghế bành. Đại khái có ba xã đoàn tham gia, theo thứ tự ngồi ở một chỗ. Trừ những người đó ra, còn có một ít người không thuộc về bất kì xã đoàn nào cũng tham gia đợt khảo hạch này. Đám người Tô Noãn Dương cùng vừa đi vừa cùng hàn huyên tìm chỗ, cuối cùng cũng an vị một loạt, chờ đợi phỏng vấn bắt đầu. Vừa đến 9 giờ, cửa phòng họp mở ra, xuất hiện một nam nhân mang mắt kính, mặc tây trang đắt tiền, trong tay cầm tệp folder, nhìn dáng vẻ hẳn là vị trợ lý, -"Chào mọi

người, tôi là trợ lý đạo diễn đoàn lồng tiếng phim 《kiếp phù du》 tên Lý Ngôn. Thực cảm tạ mọi người đã đến tham gia phỏng vấn trực tiếp, như vậy, cũng không mất thời gian của mọi người thêm nữa chúng ta liền bắt đầu rút thăm đi. Lát nữa mọi người dựa theo thứ tự đã rút thăm được tiến vào văn phòng cách vách phòng phỏng vấn, cố lên, chúc mọi người may mắn.” Nữ chính của kiếp phù du tiến hành phỏng vấn đầu tiên, Tô Noãn Dương xếp hạng cuối cùng. Phía trước cô có tổng cộng 5 người tham gia, trong đó, còn có một nữ thần có tiếng tăm lừng lẫy. Cô ấy phối âm qua rất nhiều kịch truyền thanh, diễn qua đủ loại kiểu dáng nhân vật, cấp bậc đã lên lên tới đại thần, mỗi lần cạnh tranh kịch bản đều có thể thông qua một cách suôn sẻ. Kinh nghiệm càng không gì để nói, trước đó, cô ấy đã lồng tiếng qua hơn ba bộ phim điện ảnh. Tô Noãn Dương ngồi ở trên ghế, nhìn những người xếp hạng trước cô một người tiếp một người rời đi, không khỏi có chút lo lắng, đứng ngồi không yên. Cô vẫn luôn hít sâu, dặn chính mình không cần khẩn trương, nhưng tác dụng lại hoàn toàn ngược lại, tim đập càng lúc càng nhanh, đại não cũng càng ngày càng loạn. -“Tiếp theo, Tô Noãn Dương.” Thành âm Lý Ngôn từ cửa truyền đến. Rốt cuộc, cũng đến phiên cô. -“Tô Tô, không cần khẩn trương! Cô ở trong lòng chúng tôi là tốt nhất!” -“Đúng vậy đúng vậy, cứ phát huy như bình thường là được rồi! Nhất định không thành vấn đề!” Tuy tất cả mọi người đều đi tới khuyên cô cố lên, nhưng trong lòng lại yên lặng vì cô mà tiếc hận khổ sở. Chuẩn bị lâu như vậy, tuy nói không phải nắm chắc thắng lợi, nhưng cũng là có khả năng thắng rất lớn. Nhưng lần này là cạnh tranh trực tiếp với Đông Cuối Mùa Thu, trên cơ bản chẳng khác nào thông báo những người khác đều đã thua cuộc, nữ chính khẳng định là vật trong lòng bàn tay cô ấy. Hiện giờ, cũng chỉ có thể buông tay, tận tâm tận lực làm hết khả năng, còn lại phải nghe theo ý trời. -“Cố gắng!” Tô Noãn Dương hít sâu một hơi, sửa sang lại cổ áo, đẩy cánh cửa cách vách văn phòng.

Edit: Hương Trong Đêm

Chương 4

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du

Tô Noãn Dương đẩy cửa ra , văn phòng có bàn công tác màu đen , ba vị giám khảo ngồi ở phía sau mặt bàn . Cô ngược mắt nhìn, ngồi chính giữa là người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, có chút nét đặc trưng của người Địa Trung Hải . Tô Noãn Dương tưởng hắn là tổng đạo diễn . Nhìn rất hoà ái dễ gần , bất quá nói không chừng chỉ là tiểu diện hồ. [Tiểu diện hồ: ý nói người rất độc đoán- nham hiểm] Phía bên trái là người phụ nữ mặc váy màu trắng, ngũ quan hài hoà, thoát nhìn có thể đánh giá bằng 2 từ " đoan trang". Người đàn bà này khi tươi cười là một trận gió xuân, chỉ cần liếc mắt một cái, đấng nam nhi liền ngây người, cô cũng không ngoại lệ. Người đàn ông ngồi bên phải, ngũ quan như điêu khắc, mũi thẳng tắp tôn lên vẻ lạnh lùng, cái lưng dài và rộng tựa vào lưng ghế, chân duỗi thẳng , đang nhắm mắt dưỡng thần . Dường như hắn cảm nhận được ánh mắt của Tô Noãn Dương đang chăm chú nhìn mình, mở mắt nhìn cô một cái sắc liệm. Hai tròng mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, nhìn không ra có nửa điểm cảm xúc gì, hắn nhếch khẽ cánh môi mỏng thể hiện sự không thể chờ đợi được nữa. Tô Noãn Dương vội vàng thu hồi tầm mắt. Theo cô suy đoán, hắn chính là diễn viên nổi tiếng Cố Hoài Căn . Tô Noãn Dương không khỏi có chút buồn bực: "Kỳ quái, đang tìm diễn viên lồng tiếng, anh ta là diễn viên tới đây xem náo nhiệt gì ,thế nhưng còn làm người phỏng vấn . Chẳng lẽ , anh ta cũng đầu tư bộ phim truyền hình này?!" Cô đi về phía trước vài bước , ở trước mặt ba người giám khảo, hơi khom lưng tỏ ý chào hỏi. -"Ba vị giám khảo, tôi là người làm kịch truyền thanh Tô Noãn Dương, hôm nay đến phỏng vấn nhân vật trong Kiếp phù du" - -"Không cần khách sáo, mời ngồi". Người đàn ông có nét Địa Trung Hải nói với cô Tô Noãn Dương ngồi đối diện với người đàn ông Địa Trung Hải , từ trên

bàn cầm lấy tư liệu của cô, cười hỏi cô -" Sơ yếu lý lịch sơ lược viết , cô làm thu âm radio sao? " Tô Noãn Dương gật đầu nói -"Bất quá cũng không phải như ngài tưởng tượng, tôi làm việc tên app đăng kí radio " -"Vậy chắc hẳn cô có không ít fan". Người phụ nữ ôn nhu nói Tô Noãn Dương liên tục xua tay phủ nhận -"Tôi chỉ là người mới vào làm. " -"Haha, cô gái này quả thật rất đáng yêu ". người đàn ông Địa Trung Hải cười nói -"Vậy cô làm thế nào để hoàn thành tốt nhân vật?" Người đàn ông bình tĩnh , lạnh lùng mà tiếp tục vấn đề Tô Noãn Dương nghĩ nghĩ liền nói : -"Tôi cảm thấy, Kiếp phù du là bộ phim vô cùng thương tâm. Lúc đầu, cả nam chính và nữ chính đều hạnh phúc ở bên nhau nhưng do sự bất đồng, hai người lại vô tình đối địch nhau. Tôi biết cảm giác làm thù địch của nhau trong khi vẫn còn tình cảm sâu đậm với nhau là việc vô cùng đau khổ nên tôi đã cố gắng nhập tâm vào nhân vật để thể hiện được tính cách tâm trạng qua từng hành động, cử chỉ,..". Ông đang đánh giá cô, một lần đánh giá xem người con gái thủy mị này rốt cuộc là người thế nào? . -"Rất tốt." Người đàn ông Địa Trung Hải gật đầu. "Cô gái có quan điểm rất độc đáo, tôi nghĩ cô nên giữ vững quan điểm này!" -"Hãy nói những ưu thế ở đây của cô? " người phụ nữ giọng nói ôn nhu nói -"Tôi không có ưu thế. Về kinh nghiệm, tôi thua xa các vị, về danh tiếng tôi vẫn còn chân ráo chân ướt mà bước vào nghề." Cô nhẹ nhàng rút mắt kính ra rồi từ tốn nói. -"Cô cận thị?" Cố Hoài Cẩn nhàn nhạt hỏi, thanh âm thanh lãnh lại dễ nghe. Cô ngạc nhiên, chuyện này có liên quan gì tới ưu thế Sao? Nhưng cô vẫn là ngoan ngoãn mà trả lời: -"Ừm. Có gì Sao? " -"Không. Được rồi, cô có thể đi ra ngoài." Cố Hoài Cẩn lại nhàn nhạt mà nói, thanh âm không có gì phập phồng, nghe không ra anh đang có cảm xúc gì. -"Vâng, vậy cảm ơn ba vị giám khảo ." Tô Noãn Dương đứng dậy , xoay người rời đi . Ngoài văn phòng có một cô nữ sinh đang đứng , nhìn dáng vẻ hẳn là nhân viên công tác, nhìn thấy Tô Noãn Dương ra tới, cô gái đó nhìn cô nói : -"Chào Tô tiểu thư! Tôi là phối âm tố Vương Ngọc. Kế tiếp là lời kịch phân đoạn, mời cô theo tôi." Tô Noãn Dương gật gật đầu. Cô ta dẫn cô vào Lục Bá Thất, cô gái chỉ vào trên Tô Noãn Dương nói. -"Tô tiểu thư cô từ trong tủ tùy tiện lấy ba tờ giấy, đó chính là dự án đề mục. Sau đó cô trực tiếp đi vào nhà thu âm là được, thiết

bị đều đã điều sẵn sàng nếu cô không có gì vấn đề, vậy có thể bắt đầu rồi."

-“Vương Ngọc, cảm ơn. "Tô Noãn Dương nhìn cô gái đó cười tươi, đi lên trước cầm ba tờ giấy. Tờ giấy thứ nhất được viết chính là kiếp phù du ở mộ cha cô trước tuyên thệ nhất định sẽ vì hãn báo thù rửa hận, thân thủ giết chết Xích Phong sơn chưởng môn. Tờ thứ hai viết chính là Phù Sinh lần đầu tiên thổ lộ. Tờ giấy thứ ba viết chính là lần trước ở xã đoàn phỏng vấn , câu nói cuối cùng của coi là di ngôn của Phù Sinh Tô Noãn Dương ngồi trên ghế đeo tai nghe, mở ra thiết bị, hít sâu vài cái, triển khai tờ giấy thứ nhất -“Cha, con gái đây, lần này con đến thăm cha, lần sau không biết sẽ khi nào? Cha yên tâm, con gái đã thành công đánh vào Xích Phong sơn, con nhất định sẽ báo thù, tự thân giết Xích Phong sơn chưởng môn, sẽ không để cha thất vọng ở cửu tuyền.” Phù Sinh mang rượu rải trên mặt đất.

-“Cha, con gái mời cha uống một chén, cha ở bên kia nhất định phải chăm sóc cho chính mình. Cha yên tâm, con cũng nhất định sẽ chăm sóc cho bản thân, nếu cha dưới tuổi vàng có biết, hãy phù hộ con có thể thành công.”

Cảnh 2: Lục Ly dưới chân núi, khoanh tay đứng nhìn vị Tiểu sư muội đang ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cô cúi đầu không dám nhìn hãn, hai má đỏ bừng, nhỏ giọng nói. -“Lục sư huynh, ta..., ta...thích huynh!” Nói xong cô cũng không dám lại ngẩng đầu. Cảnh 3 -“Lục... Ly, kiếp này... Yêu người... Ta không hối hận..., nhưng mà, nếu... Có kiếp sau, ta chỉ nguyện... sẽ mãi không tái ngộ.” Mấy giờ về sau, tất cả mọi người đều kết thúc phỏng vấn. Đoàn người đứng ở cửa, ríu rít mà thảo luận việc vừa rồi phỏng vấn. Thấy Tô Noãn Dương đứng thất thần. Tất cả mọi người đều bắt đầu an ủi cô, tuy rằng biết loại này khả năng tính rất nhỏ, thậm chí trên cơ bản có thể nói là không thể có thể. Tô Noãn Dương phục hồi tinh thần lại, nhìn nhiều người quan tâm mình lúc này mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì. -“Tôi không lo về vấn đề có bị loại hay không? Tôi chỉ là suy nghĩ, tại sao Cố Hoài Cẩn lại là giám khảo.” -“Cố Hoài Cẩn là giám khảo?” -“Tô Tô, có phải cô lo lắng quá nên xuất hiện ảo giác, làm sao mà Cố Hoài Cẩn có thể làm giám khảo?” -“Các người phỏng vấn không thấy Cố Hoài Cẩn sao? Anh ta rõ ràng là giám khảo mà!” Tô Noãn Dương chớp chớp mắt, càng nghi hoặc. -“Không có, Tô Tô, không phải cô xuất hiện ảo

giác chứ?” Tất cả mọi người đều lo lắng mà nhìn cô . -“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Tô Noãn Dương xua xua tay, cười với bạn bè nói . Nhưng là nhiều bạn vẫn là thực lo lắng mà nhìn cô: -"Cô thật sự không có việc gì sao?” Tô Noãn Dương gật gật đầu, cười nói: -“Không có việc gì cả ! Đi thôi! Chúng ta đi ăn lẩu!” -“Được ! chúng ta đi thôi!” -“Tô Tô người nếu không thoải mái thì nói với chúng tôi! ” Tô Noãn Dương không rõ đây là chuyện gì xảy ra. Cô đương nhiên không có xuất hiện ảo giác, nhưng là vì cái gì tất cả mọi người đều không có nhìn thấy Cố Hoài Căn, chẳng lẽ hẳn chỉ phỏng vấn nữ phát thanh ? -“Tô Tô! Đi thôi!” Nhóc bạn thân nhìn thấy Tô Noãn Dương còn sững sờ đứng tại chỗ, vội vàng lộn trở lại tới, túm cô về phía trước đi. Ven đường, một chiếc xe Land Rover màu đen ngừng ở ven đường. Ngồi trên xe một người đàn ông tầm mắt gắt di chuyển theo Tô Noãn Dương-cô gái mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần jean cùng người bên cạnh cười đùa nói cái gì đó. Cô đã tháo mắt kính ra. Trông cô rất đáng yêu. Thấy bóng dáng ấy càng xa tầm mắt, anh vội ra hiệu cho tài xế “Đi thôi.”

Chương 5

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du

Hai ngày sau, sáng sớm cuối tuần. Tô Noãn Dương ngồi ở trước bàn ăn, uống sữa bò, móc di động ra lên Weibo. Hôm nay là ngày đoàn phim 《kiếp phù du》 công bố danh sách diễn viên phối âm. Tô Noãn Dương lên Weibo, xem mọi người bình luận. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, đại bộ phận fans đều suy đoán là Đồng Văn Thu chắc chắn được lựa chọn phối âm cho nữ chính. Cũng có một bộ phận nhỏ fans tỏ vẻ dị nghị, cảm thấy đã nghe nhiều phim Đồng Văn Thu lồng tiếng, rất muốn nghe người mới biểu hiện một chút. Tô Noãn Dương cảm thấy thật ra cũng chả sao cả. Quả thật, cô rất thích nhân vật Phù Sinh này, cũng rất muốn phối âm cho nhân vật này. Nhưng là rất nhiều chuyện đều là chỉ có thể gặp không thể cầu, đừng phải tiền bối, vậy chỉ có thể tự nhận vận mình xui xẻo. Bất quá mọi người trong xã đoàn giống như đều cảm thấy cô bị ủy khuất, mấy ngày nay đều tránh không nói đến chuyện này trước mặt cô, sợ cô nghe thấy sẽ suy nghĩ nhiều. Tô Noãn Dương giải thích rất nhiều lần nhưng mọi người đều không để ý tới, về sau cô cũng mệt, đơn giản là không nhắc lại nữa, tùy ý bọn họ đi. “Leng keng” có người nhắn tin cho cô. Căn Du: Nghe nói hôm nay đoàn phim kiếp phù du thông báo danh sách trúng tuyển, đừng nghĩ quá nhiều, cô có thể được trúng tuyển. Từ ngữ tuy ít ỏi, nhưng đã truyền đạt rõ ràng ý muốn nói, rất giống phong cách của hần. Tô Noãn Dương một tay chống cằm một tay trả lời tin nhắn. Tô Tô: Tôi đã nỗ lực hết sức đương nhiên sẽ không tiếc nuối, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện trời cao chiếu cố! Tô Noãn Dương ôm di động, trong lòng bắt đầu bộ não bộ dáng Căn Du. Hần ở trên Weibo bao giờ nói cũng rất ngắn gọn, trong sinh hoạt khẳng định cũng là một người cao lãnh (cao ngạo + lãnh đạm) Có thể nói hần là loại người mặt lạnh tâm nóng, bằng không như thế nào sẽ quan tâm cô như

vậy từ lúc cô còn chưa có tiếng tăm gì. Còn có, hẳn lần trước hỗ trợ soát lễ vật, soát dứt khoát như vậy, khẳng định hẳn là cái kẻ có tiền, có tiền còn cao lãnh. -"Anh là mẫu nam thần giống tiêu chuẩn. Anh vừa có tiền vừa có khí chất của đàn ông, nói chung là anh quá hoàn hảo. " Bỗng chuông di động vang lên, đánh gãy tư tưởng đang bay xa của Tô Noãn Dương, kéo cô về Trái Đất. Nhóc bạn thân gọi điện thoại tới, muốn cô lên YY, xã trưởng nói có đại sự phải công bố. Tô Noãn Dương mở máy tính, vừa online yy, liền tiếp nhận tin nhắn như đạn tạc, tới tấp bay tới. Tất cả mọi người đều đang thảo luận khí thế ngất trời xem rốt cuộc ai sẽ được tuyển chọn, lúc nhìn thấy cô online, cũng không có giống thường ngày lập tức chuyển sang chuyện khác. Đại khái là bởi vì ngay lập tức sẽ công bố kết quả, cho nên trong lòng mọi người đều quá kích động khẩn trương, trong khoảng thời gian ngắn nhất thời quên đi ý tới cô. Tô Noãn Dương cũng chẳng vội nói gì, xé mở một bao khoai tây lát, vừa ăn vừa xem bọn họ thảo luận. Một lát sau, Nguyễn Nguyễn online. Quân Tử tính tình hấp tấp nhất, đã sớm không chịu được, vội vàng hỏi Nguyễn Nguyễn kết quả ra sao. ngô phi quân tử: Nguyễn Nguyễn! Thế nào! Có phải đã có kết quả tuyển chọn đi! Nguyễn Nguyễn: Kết quả đã có, gọi mọi người online chính là muốn cùng mọi người thông báo kết quả. Nhóc bạn thân: Vậy kết quả như thế nào? Nguyễn Nguyễn: Chúng ta lần này phát huy rất tốt, sáu người tham gia đã có ba người được chọn! Sáu người tham gia có ba người được chọn? Thành tích không tồi, Tô Noãn Dương gật gật đầu, trong lòng rất là vui vẻ. bánh nướng lớn mặt: Lần này chúng ta thực sự đã dốc toàn lực. Tô Tô: Đúng vậy đúng vậy, tất cả mọi người đều rất nỗ lực. Tô Noãn Dương buông miếng khoai lát đánh chữ, sáu người tham gia có ba người được chọn, có thể trúng tuyển những một nửa. ngô phi quân tử: Nguyễn Nguyễn! Đừng thừa nước đục thả câu, nhanh nói cho chúng ta biết kết quả đi! Nguyễn Nguyễn: Lần này, xã đoàn chúng ta trúng tuyển ba người, chính là Quân Tử, Đào Đào, cùng Tô Tô! Chúc mừng. Mọi người im lặng, đến cả chính Tô Noãn Dương đều tròn tròn mắt. Cô sao có thể trúng tuyển, chẳng lẽ mọi người trong đoàn phim 《 kiếp phù du 》 thật sự đều điên rồi? Tô Tô: Nguyễn Nguyễn, có nhìn lầm rồi không? Nguyễn Nguyễn: Còn có thể

sao? Nguyễn Nguyễn chia sẻ một tấm hình. Tô Noãn Dương vội vàng mở ra, là hình ảnh giấy thông báo kết quả, trên mặt giấy trắng phau chữ màu đen rất nổi, viết rất rõ ràng. 【 Phù Sinh: Tô Noãn Dương (sinh ca) 】 Tô Noãn Dương xoa xoa mắt, lần nữa mở ra nhìn lại hình ảnh, lại lặp lại mấy lần như thế, mới xác định chính mình thật sự không có nhìn lầm. Lúc này, trên kênh đã nổ tung, tất cả mọi người đều vui mừng. Giống như Nguyễn Nguyễn đã nói, lần này đem 《 kiếp phù du 》 bắt lấy, diễn thật tốt, về sau cơ hội sẽ càng ngày càng nhiều. Tất cả mọi người đều rõ ràng, chuẩn bị biểu hiện thật tốt, tranh thủ bắt lấy cơ hội kế tiếp. Tới 8 giờ, đoàn phim 《 kiếp phù du 》 mới công bố danh sách diễn viên phối âm, vài phút sau, Weibo bùng nổ. Tô Noãn Dương lướt qua toàn bộ tin tức trên Weibo, vẫn không thấy tin tức về nam chính Lục Ly . Đoàn phim thật đúng là am hiểu sâu sắc cách lăng xê, cố ý không công bố tin tức về nam chính, nói là muốn bí mật. Vốn dĩ chỉ là một sự kiện công bố danh sách trúng tuyển bình thường trên Weibo, lại bị các fan tò mò tìm kiếm mà thăng cấp thành hot search. Bước cờ này hạ xuống thật đúng là không tồi, lợi dụng lòng hiếu kỳ của các fan cùng đại danh ảnh để Cố Hoài Căn tạo thế, lập tức quảng bá rộng rãi, khiến lượng chú ý của bộ phim càng ngày càng cao. Đến lúc đó mặc kệ là ai phối âm, tất cả mọi người đều sẽ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà tìm tòi tới cùng, rating sẽ lập tức tăng chóng mặt . Đọc được thông báo đoàn phim tag Tô Noãn Dương vào tờ kết quả, cô trả lời bình luận. Tô Tô: Thực sự rất cảm kích, mọi người cùng nhau nỗ lực cố lên! Bình luận vừa trả lời, không lâu sau liền có rất nhiều fans bình luận, trong nháy mắt gia tăng sự chú ý. Xem ra sau khi bị đoàn phim tag vào thông báo đãi ngộ chính là không giống nhau a, Tô Noãn Dương xem bình luận. Những người bình luận phần lớn đều đã nghe qua vài bộ phim truyền hình mà cô phối âm hoặc là lão fans của chương trình radio, họ đều chúc mừng cô. Cũng có một ít người chưa từng nghe qua thanh âm của cô, fans nhiệt tình đề nghị họ đi nghe một chút vài tác phẩm của cô. Đương nhiên, trong đó cũng có một ít người chửi bới. Fan nào tàn của Đồng Văn Thu âm dương quái khí bình luận, ý tứ đơn giản chính là nói cô cùng Sinh ca năng lực không tốt, muốn chống mắt chờ cô bị chê cười. Tô Noãn Dương cũng không có để ý những

bình luận đó. Có người thích cô, cô tự nhiên vui vẻ, người không thích cô, cô cũng không buồn bã, thất vọng, cô chỉ cần là chính mình, cố gắng hết sức là được rồi. “Leng keng” Tô Noãn Dương thấy Cẩn Du nhắn tin. Từ buổi tối hôm đó Tô Noãn Dương chủ động nhắn chúc ngủ ngon, về sau Cẩn Du liền bắt đầu cùng cô nhắn tin. Tuy rằng chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, nhưng Tô Noãn Dương vẫn cảm thấy thực thỏa mãn. Cẩn Du: Chúc mừng, đừng nghĩ quá nhiều, cứ là chính mình. Tô Noãn Dương nhìn thấy câu nói đó, trong lòng cảm thấy đặc biệt ấm áp. Cẩn Du chính là như vậy, giống như luôn biết cô nghĩ cái gì, mỗi lần nói ra đều có thể đi tới tận tâm của cô, khiến tâm đều nở hoa. Đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến bọn họ rõ ràng chưa từng có gặp mặt lại có thể làm bằng hữu. Tô Tô: Cảm ơn, không có việc gì, tôi sẽ cố gắng, sẽ không để người khác chê cười. Bên kia, nhóc bạn thân của cô đã bắt đầu dùng WeChat ý tứ chung quy lại là muốn cô đừng nghĩ nhiều, không cần phản ứng lại với những fan nào tào. Tô Noãn Dương trả lời vài câu, tỏ vẻ chính mình tuyệt đối sẽ không để ý những lời đó. Phối âm cho phim điện ảnh kịch cùng phối âm cho phim truyền hình không giống nhau, như lần ở Lục Bá Thất, khẩu hình diễn viên rất quan trọng cần xem kỹ, khớp hành động với nhân vật, không phải là chỉ đơn giản ở nhà liền có thể phối thanh. Cho nên đoàn phim muốn đem tất cả mọi người tụ tập lại, dùng hình thức phong bế công tác, mọi người chỉ có thể sinh hoạt tại cùng một địa phương không biết tên. Cuối cùng đoàn phim quyết định quay ở thành phố bên cạnh. Quay tại một vùng ngoại thành, giao thông đương nhiên không tiện lợi, cho nên đoàn phim đã đặt cho mỗi người một phòng tại khách sạn. Bọn họ có hai ngày nghỉ ngơi, cuối tuần 8 giờ sẽ cùng mọi người tập hợp, sau đó cùng nhau ngồi xe buýt đi đến chỗ quay. Quân Tử đã đặt tốt vé máy bay, ngày mai tới thành phố A, ba người đang thương lượng nên đi nơi nào ăn nhậu chơi bời. Chỉ còn ngày mai để cuồng hoan, sau đó, mọi người đều phải đi đến nơi trước không có thôn sau không có cửa hàng. Đây chính là phong bế công tác. Ba người bàn xong chính sự, lại chí khí ngút trời lên kế hoạch du lịch xong xuôi, lúc này mới tạm biệt mà đi ngủ. Trước lúc sắp ngủ, Tô Noãn Dương theo thói quen nhắn cho Cẩn Du chúc ngủ ngon, sau đó liền tắt máy. Hôm nay một ngày tâm tình đều đã hưng

phần cao độ, khiến cô mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường cô liền tìm thấy Chu Công luôn. Bóng đêm đã hạ xuống, trong chiếc Land Rover màu đen, nam nhân nghe thấy di động báo tin nhắn, là tin nhắn của người đó Tô Tô: Ngủ ngon. Khóe miệng hơi cong lên, tươi cười. Tài xế lái xe phía trước từ kính chiếu hậu nhìn thấy Boss mỉm cười quý dị, vội vàng hỏi. -“Ngài làm sao vậy?” Hần lắc đầu, ý bảo không có việc gì, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Di động tùy tay đặt ở một bên, trên màn hình còn lóe ra ánh sáng yếu ớt, có dòng tin nhắn vừa gửi "ngủ ngon, mơ đẹp." Cần Du: Ngủ ngon, mơ đẹp.

Edit: Hương Trong Đêm

Chương 6

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Tô Noãn Dương ngồi trên xe buýt, bất đắc dĩ nhìn Đào Đào bên cạnh vẫn luôn ríu rít từ đầu tới giờ. Cô ấy đang cùng với vừa bạn vừa biết tên là Lê Lưu Li nói chuyện phiếm, hai người từ lúc gặp trên hành lang vẫn luôn nói không ngừng. Bộ dáng kia giống như chỉ hận gặp nhau quá muộn, Tô Noãn Dương ghen hòng nhìn trần trời, xem thế là đủ rồi, như thế nào có người có thể nói liên tục mấy tiếng không cần nghỉ ngơi! Trời ạ! Cô đã buồn ngủ muốn chết! Đôi mắt cũng không mở ra được nữa, vậy mà còn muốn tiếp tục ngồi đây nghe này hai nha đầu này đàm luận sâu rộng, thảo luận cái gì về Cố Hoài Cẩn Tối hôm qua lúc phát sóng trực tiếp, cô có nói cho mọi người biết đợt này cô phải tham gia phối âm, không biết khi nào mới có thể phát sóng trực tiếp lại lần nữa. Các fan vừa nghe, lập tức không vui, một hai phải muốn cô cùng bọn họ trò chuyện suốt đêm. Thế lực của cô tất nhiên không thể trụ suốt đêm, nhưng cũng vẫn cùng bọn họ trò chuyện cho tới khuya. Sáng nay lại phải dậy thật sớm, hoang mang rối loạn vội vàng vàng ngồi xe tới Office Building tập hợp. Hiện tại rất vất vả mới được có thể ngồi xuống, cô chỉ nghĩ mình muốn có chút không gian có thể thanh tịnh để ngủ một lát. Đáng tiếc Đào Đào bên cạnh dường như hoàn toàn không hiểu ý của cô, vẫn luôn lôi kéo cô thảo luận người phối âm cho nam chính rốt cuộc có phải Cố Hoài Cẩn hay không. Giờ khắc này, Tô Noãn Dương thật hận chết Cố Hoài Cẩn. Chỉ bởi vì anh ta, tất cả mọi người đều si mê thảo luận, cô muốn ngủ giấc cho ngon cũng không xong. Quân Tử ngồi bên cạnh Lưu Li thấy rõ tình cảnh của Tô Noãn Dương, nói với Đào Đào muốn đổi chỗ ngồi, để cô ấy với Lưu Li ngồi cùng nhau. Tô Noãn Dương lúc này mới được giải thoát, cô cảm kích nhìn Quân Tử nói lời cảm tạ, lúc này mới biết anh ta

cũng đã bị hai cô gái này ồn ào đến không chịu được, đành phải quyết định cứu vớt Tô Tô giống anh ta đang rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, thuận tiện cũng cứu vớt chính mình Tô Noãn Dương gật gật đầu, nói cho Quân Tử biết cô buồn ngủ sắp chết rồi, sau đó liền lấy di động, mở nhạc, mang tai nghe, tiến vào mộng đẹp. Xe buýt một đường xóc nảy, càng ngày cách thành thị càng xa, phong cảnh hai bên cửa sổ từ cao ốc biến thành đồng ruộng. Dần dần, mọi người trên xe cũng an tĩnh lại, tất cả mọi người cũng đã mệt mỏi, tựa trên ghế ngồi mà ngủ. Trong xe một mảnh yên tĩnh, Vương Ngọc ngồi bên cạnh ghế điều khiển, nhìn Tô Noãn Dương đang ngủ ở hàng ghế cuối cùng, lâm vào trầm tư. Cô gái này mang tai nghe, đầu dựa bên cửa sổ, miệng hơi hơi mở, vừa nhìn là biết người này đã ngủ say. Cô gái này, cô nhớ rõ. Lúc trước, chính là cô mang cô ấy đi Lục Bá Thất. Dọc đường đi, cô ấy cũng chưa nói được mấy câu. Cũng không giống người khác vì tò mò đề mục phỏng vấn mà hỏi không ngừng, cũng không bởi vì cô chỉ là trợ lý mà kiêu ngạo, xem thường cô. Thong dong lãnh đạm, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, khi biết được phương thức phỏng vấn là rút thăm cũng chỉ cười gật đầu, lấy sổ thứ tự rồi an vị về ghế dựa đã được chuẩn bị trước, nửa câu vô nghĩa cũng không có, không giống người khác ồn ào muốn đổi đề. Nói tóm lại, chính là khác người, một chút cũng không giống một người vừa vào giới giải trí, ngược lại giống như một vị tiền bối đã qua nhiều sóng gió. Lúc ấy Vương Ngọc nghĩ, có lẽ lần này Đồng tỷ đã tính sai, giới phối âm bình lặng nhiều năm như vậy, hiện tại, xem ra đã sắp xuất hiện phong ba, đại khái có lẽ đã muốn thay đổi triều đại. Sau đó, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, cô gái này thuận lý thành chương mà thành công đoạt được vai phối âm cho nữ chính. Hôm nay lúc tập hợp, đối mặt với ánh mắt mọi người có hâm mộ, có ghen ghét, chất vấn, nghi hoặc, lấy lòng, Tô Noãn Dương đều chỉ là cười cười, liền giống như không thấy, lên xe ngồi xuống liền lấy ra tai nghe, chìm vào giấc ngủ. Thật đúng là không biết nên nói người này trì độ hay là cao lãnh đây (cao ngạo lãnh đạm) Nghĩ đến tính cách cô gái này cùng với vị ảnh đế kia rất giống nhau, Vương Ngọc liền cảm thấy buồn cười, xem ra lần này sẽ có nhiều trò hay để xem Không biết đã qua bao lâu, Tô Noãn Dương từ trong giấc ngủ tỉnh lại, mở

to mắt mới phát hiện cảnh sắc hai bên đã biến thành đồng ruộng, thậm chí còn có mấy con dê. Cô từ nhỏ sinh sống trong thành thị, dùng lời của thế hệ đi trước mà nói, đó chính là tứ chi không phát triển, không phân biệt nổi ngũ cốc. Tất nhiên là cô chưa từng đến nông thôn, cùng lắm là khi xưa đi vườn bách thú thấy con dê, cho nên cảnh sắc ngoài cửa sổ đối với cô rất mới lạ, lấy ra di động chụp bức ảnh, thuận tay đăng lên Weibo. 【 Tô Tô: Mọi người đang làm gì thế ? Tôi đã ở trên đường! Hãy cổ vũ tôi cổ lên đi! (*^▽^*)】 Vài phút sau, có rất nhiều fans bình luận trả lời, đều là cổ vũ cô cổ lên, còn có người nói giỡn nói muốn đi thăm nơi cô làm việc. Tô Noãn Dương xem các bình luận, thậm chí cả những người bình luận âm dương quái khí mắng mỏ, cô cũng xem, nhưng xem hết toàn bộ cũng không nhìn thấy bình luận của Cẩn Du, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc này, ngồi ở hàng đầu tiên, Vương Ngọc quay đầu lại nói. “Tất cả mọi người đều tỉnh lại đi! Chúng ta sắp đến nơi rồi, mọi người chuẩn bị thu dọn đồ một chút đi!” Xe buýt không dừng ở ngoài nơi cổng làng, mà là dừng trước cửa một khách sạn, đợi mọi người xuống xe xong, Vương Ngọc nói. “Vừa rồi tôi đã dựa theo danh sách báo tên của mọi người mà phân chia phòng , bây giờ mọi người đi lấy chìa khóa , nghỉ ngơi một chút. Sau nửa tiếng thì xuống dưới tập hợp, tôi dẫn mọi người đi xem nơi công tác.” Đoàn phim thuê khách sạn an bài sắp xếp hai người một phòng. Tô Noãn Dương cùng Đào Đào chung một phòng, Lưu Li cùng bạn bè trong xã đoàn của cô ấy ở cùng nhau, Quân Tử cũng cùng với một người con trai vừa mới quen ở cùng nhau. Phòng của cô là 318, của Lưu Li là 320, là phòng cách vách. Quân tử bọn họ là nam nên không cùng tầng với các cô, ở tại phòng 412. Đoàn người theo thang máy lên tầng của mình, Đào Đào cầm chìa khóa đem của phòng 318 mở ra. Vào trong phòng, cô ấy trực tiếp bỏ nhào lên giường, đối với Tô Noãn Dương nói. “Tô Tô, hiện tại mình cảm thấy tất cả giống như đang nằm mơ, chúng ta như vậy mà thật sự được chọn vào đoàn phim <kiếp phù du>, cậu nói có huyền huyền không?” Tô Noãn Dương cũng ngồi vào giường của mình, mở rương hành lý ra. “Mình cũng cảm thấy mọi chuyện giống như nằm mơ.” “Đúng không đúng không! Mình thấy cậu bình tĩnh như vậy, còn tưởng rằng cậu một chút cũng không

có, hóa ra tâm tình cậu cũng dao động !” “Mình đương nhiên là có chứ, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng ta đại diện cho xã đoàn đi ghi hình cho phim truyền hình, một chút kinh nghiệm cũng không có. Hơn nữa còn là đại đoàn phim 《 kiếp phù du 》 , mình đương nhiên phải khẩn trương. Nhưng lúc đi trên đường mình thật sự quá mệt mỏi, không còn cách phát biểu cảm nghĩ, chỉ có thể ngủ.” Đào Đào bò dậy, ngồi ở đối diện Tô Noãn Dương: “Tô Tô, cậu mau đánh mình một chút! Để mình xem có phải mình đang nằm mơ hay không!” Tô Noãn Dương cười nói: “Đánh thì không cần, mình thấy cậu vẫn nên trang điểm lại đi, bằng không tí nữa nhìn thấy nam thần của cậu, mình sợ người ta sẽ trực tiếp bị cậu hù chết!” “A?” Đào Đào kinh hô một tiếng, vội vàng chạy vào toilet soi chiếu gương. “Tô Noãn Dương cậu là người xấu! Trang điểm trên mặt mình có chỗ nào hỏng đâu , cậu chỉ biết khi dễ mình! Bất quá mình đúng là cần trang điểm lại một chút, không phải nói ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất sao?” Tô Noãn Dương lắc đầu, tiếp tục xem Weibo, nhưng cô vẫn không nhìn thấy tin tức của Cẩn Du. “Ài, chẳng lẽ bởi vì gần nhất mình quá chủ động, đã dọa tới anh ta?” Tô Noãn Dương nghĩ mãi không hiểu, chỉ có thể không ngừng tải lại các bình luận mới, nhưng di động một chút động tĩnh cũng không có. Cô đành phải nhìn chằm chằm trang cá nhân của Cẩn Du, ngơ ngẩn nhìn, phảng phất như muốn sẽ được nhìn thấy thông báo trên điện thoại. Một lát sau, Đào Đào rửa mặt xong trang điểm xong, còn thay xong một bộ quần áo mới. Tô Noãn Dương cũng rửa mặt, đem tóc buộc đuôi ngựa, gọi Lưu Li ở phòng cách vách cùng nhau xuống lầu. Xuống đến lầu dưới, Tô Noãn Dương liền choáng váng. Không riêng gì Đào Đào cùng Lưu Li, cơ hồ tất cả các cô gái ở đây đều trang điểm lại, thay đổi quần áo mới. Tô Noãn Dương có chút xấu hổ, vội vàng lấy ra son môi, soi gương tùy tiện tô một chút. Tuy không trang điểm quá cầu kì, nhưng cũng phải hóa trang một chút , miễn để cho người khác cảm thấy xã đoàn của cô không coi trọng chuyện này, đến chút son môi cũng luyến tiếc. Đứng ở một bên Vương Ngọc nhìn thấy hành động của Tô Noãn Dương, nhin không được cười ra tiếng. Cô ấy hăng giọng, làm bộ đứng đắn nói. “Được rồi, mọi người nghe tôi nói, nơi công tác cách nơi này rất gần, chúng ta cùng nhau đi qua thôi.

Ngồi xe cả một buổi sáng, cũng nên hoạt động một chút, tài xế cũng đã vất vả cả buổi nên tôi đã bảo anh ấy đi ăn cơm trước.” “Gì? Nhưng tôi mang giày cao gót không thể đi được loại đường này được!” “Đúng vậy đúng vậy! Chị Vương Ngọc, chị để cho chúng ta ngồi xe đi, giày cao gót không đi được loại đường đâu .” Vương Ngọc lời này vừa nói ra, rất nhiều cô gái đều không vui, vội vàng làm nũng kêu khổ. Nói giỡn, giày cao gót làm sao có thể đi đường ở ngoại ô a, hơn nữa bọn họ chỉ vì lát nữa được gặp nam thần, đều đã thay quần áo mới, nếu đi một đường qua bên kia như vậy , biết bao nhiêu chật vật nhếch nhác . Còn nhìn nam thần làm gì nữa, chẳng bằng trực tiếp tắm rửa đi ngủ. Vương Ngọc đối với bức tức của bọn họ ngoảnh mặt làm ngơ, xoay người dẫn đầu về phía trước. Tô Noãn Dương vội vàng lôi kéo Đào Đào cùng Lưu Ly theo sau, Quân tử ở bên cạnh cười nói. “Còn may, ba người các cô không có thói quen mang giày cao gót, bằng không lần này coi như xong!” Nói xong câu đó, liền cảm giác bên cạnh truyền đến từng trận sát khí, anh ta vội vàng xua xua tay, thè lưỡi, tiếp tục đi về phía trước. Khoảng chừng hai mươi phút sau, đoàn người cũng tới địa điểm công tác, đó là một tòa nhà màu trắng đơn giản. Vương Ngọc quay đầu lại, đối với bọn họ nói: “Đây là nơi chúng ta làm việc . Phối âm không phải diễn kịch, mọi người không cần đến phim trường, chỉ cần ở Lục Bá Thất này là được. Lục Bá Thất ở tầng năm, đây là khu vực chủ yếu chúng ta hoạt động sau này.” “A?” Mọi người đều tròn tròn mắt, cái gì, thì ra là muốn bọn họ trong phòng nhỏ này phối âm thôi . Trong phòng này đến mức tình bình thường cũng không nhìn thấy, đừng nói gì đến Cổ Hoài Cẩn. Các cô gái trong nháy mắt đều cảm thấy thất vọng, uể oải gật đầu, không muốn nói gì nữa. “Được, vậy hiện tại chúng ta đi lên lầu ba mở cuộc họp trước. Nơi công tác này tuy kém hơn các nơi khác, không có nhà ăn chuyên môn, mỗi ngày đều là mọi người tự kê cơm hộp, lúc vội có khả năng đến cơm cũng không kịp ăn. Cho nên về sau mọi người đừng mang giày cao gót đi làm, cứ đi cái gì thoải mái nhất là được, bằng không người chịu tội chính là mọi người.” Vương Ngọc vừa dẫn đường vừa nói. Các cô gái đều không đáp lời, vốn còn cho rằng tới nơi này làm việc là có thể nhìn thấy minh tinh, không nghĩ tới một người cũng không thấy được, mọi người hoàn toàn đi

mất hứng thú, chỉ cúi đầu đi về phía trước. Thật ra Tô Noãn Dương rất vui vẻ. Vốn dĩ, cô cũng biết không có khả năng nhìn thấy mình tinh, bọn họ là tới để phối âm, cũng không phải tới xem diễn, sao có thể nhìn thấy mình tinh chứ . Huống chi, bản thân cô cũng không muốn thấy mình tinh, đối với loại người lẫn lộn trong vòng giải trí này, cô thực không thích ứng, cũng không biết nên cùng bọn họ ở chung như thế nào. Hiện tại trên cơ bản đã xác định là sẽ không nhìn thấy nhau, cho nên trong lòng cô cực kỳ cao hứng. Mọi người đi vào phòng họp ngồi xuống, không khí có chút trầm trọng, các cô gái đều bối rối vì không thấy mình tinh mà uể oải. Vương Ngọc có chút bất đắc dĩ, những người này, rốt cuộc là vì mình tinh mà tới, hay là vì công việc mà tới đây.

Chương 7

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Lúc này, trợ lý khi phỏng vấn đã cùng mọi người gặp qua, Lý Ngôn cùng người đã phỏng vấn các cô là người đàn ông Địa Trung Hải đi vào phòng họp.

Người đàn ông Địa Trung Hải ngồi ở bàn hội nghị, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Vương Ngọc dựa tường ôm ngực, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Ngồi ở ghế trên, các cô gái cũng đang ủ rũ, gục mặt xuống mặt, vừa nhìn ông đã biết được vừa rồi đã xảy ra cái gì.

“Chào mọi người, tôi là đạo diễn phối âm của đoàn phim 《kiếp phù du》, đạo diễn Đồng Mạnh, mọi người có thể gọi tôi là Đồng Đạo. Đầu tiên, chúc mừng mọi người đã có thành tích tốt trong vòng tuyển chọn, trúng tuyển trở thành diễn viên phối âm của đoàn phim chúng ta. Gặp nhau ở đây chính là duyên phận, kỳ thật, tư liệu về mọi người tôi đều có thể đọc lầu lầu.”

Mọi người nghe đến đó, đều sôi nổi ngẩng đầu nhìn ông ta một cái. Trong lòng không khỏi kinh ngạc cảm thán, nhiều người như vậy, ông ta đều nhớ kỹ, đây là loại trí nhớ gì?

Cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người đàn ông Địa Trung Hải, à không, Đồng Đạo cười ha ha.

“Ha ha, nói giỡn, sao có thể đọc lầu lầu a, tôi cũng không phải máy tính!”

Mọi người vừa nghe, cũng đều cười, không khí trong nháy mắt liền gần gũi

Tô Noãn Dương xấu hổ, xem ra suy đoán lúc trước về người này là đúng, quả thật là một con hổ mặt cười

Đồng Đạo tiếp tục nói: “Được rồi, trở lại chuyện chính, vì để giúp mọi người có thể mau chóng quen thuộc với nhau, sớm có thể hoà mình vào tập

thể mới, mọi người trước tự giới thiệu một chút đi. Đây , từ cậu bắt đầu trước, mọi người theo vòng nhé.”

Đồng Đạo chỉ vào người gần ông ta nhất- Quân Tử nói.

Quân Tử vội vàng gật đầu đứng lên, gãi gãi đầu: “Chào mọi người, tôi là Đái Quân, đến từ xã đoàn kịch truyền thanh Sênh Ca. Lần này , tôi đảm nhiệm phối âm nhân vật nhị sư huynh Lục Diệp, tôi là người tương đối thẳng tính, có gì nói đó, hy vọng về sau có thể cùng mọi người ở chung thật tốt .”

Mọi người vỗ tay, người cùng phòng với Quân Tử là một nam sinh nhân cơ hội trêu chọc nói.

“Ca, anh không phải thẳng, là nhị, bằng không anh như thế nào là nhị sư huynh , đúng hay không?”

Mọi người đều cười vang, không khí càng ngày càng tốt.

“Chào mọi người, ta là Đào Đào , cũng đến từ Sênh Ca, nhân vật là Tiểu sư muội Lục Linh. Người cũng như tên, ta chính là tương đối hài hước, vui vẻ, rất thích người đẹp, cùng vào đoàn phim này về sau chúng ta chính là người một nhà, sau này cũng có thể cùng nhau chơi đi, hắc hắc.”

Đào Đào nói xong liền vội vàng ngồi xuống, vỗ vỗ ngực, hít sâu vài cái. Đừng nhìn cô ấy ngày thường tùy tiện, vào loại này thời điểm cô vẫn rất then thùng khẩn trương.

Tô Noãn Dương đứng lên, đẩy mắt kính, bình tĩnh mà nói. “Chào mọi người, tôi là Tô Noãn Dương, đến từ Sênh ca, nhân vật phối âm là Phù Sinh , cảm ơn.”

Mọi người nghe được tiếng nói thanh lãnh tiếng của cô, chỉ ngẩn gọn sáng tỏ mà phun ra mấy chữ, đều không khỏi cảm thán, lớn lên nhìn rất đáng yêu, đáng tiếc lại là một tòa băng sơn.

Đào Đào nhìn biểu tình của bọn họ, liền biết bọn họ đang nghĩ gì. Hận sắt không thành thép mà lắc đầu, ôi , lại là một đám con nít bị lừa, Tô Noãn Dương chỗ nào cao lãnh đâu , cô rõ ràng chính là trì độ. “Chào mọi người, tôi là....”

Đợi tất cả mọi người giới thiệu xong, người đàn ông Địa Trung Hải gật gật đầu, tiếp tục nói.

“Tốt, mọi người đều từng lồng tiếng cho phim truyền hình, đương nhiên, cũng có một số người đã từng phối âm cho phim điện ảnh. Kỳ thật, phim truyền hình và phim điện ảnh không giống nhau, ví dụ như phim điện ảnh kịch muốn xem khẩu hình, phim truyền hình không cần. Cho nên nói, ba ngày kế tiếp, đoàn phim sẽ an bài cho mọi người một ít chương trình học, tìm thầy cô chuyên nghiệp tới giúp mọi người học. Chương trình học nội dung chính là nói cho mọi người hiểu rõ hơn một chút như thế nào phối âm cho phim điện ảnh. Xét trên phương diện cảm tình mà nói, mọi người đều thật chuyên nghiệp, nhưng còn thiếu một ít kinh nghiệm, cho nên đi học mục đích chính là bổ sung một chút các kinh nghiệm thiếu sót của mọi người, thời gian hữu hạn, hy vọng tất cả mọi người đều có thể học tập nhanh chóng.”

Đồng Đạo dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau khi chương trình học kết thúc, mọi người sẽ phỏng vấn kiểm tra một lần nữa. Sau khi qua khảo sát được nghỉ ngơi nửa ngày, thứ hai sẽ chính thức bắt đầu công tác, mọi người còn có thắc mắc gì không?”

Một cô gái giơ tay, thẹn thùng hỏi. “Đồng Đạo, xin hỏi chúng tôi có cơ hội đi tới phim trường tham quan không?” Lời vừa nói ra, các cô gái bên cạnh vội vàng phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy, Đồng Đạo, chúng tôi có thể đi đến phim trường hay không, có thể giúp chúng tôi đi phim trường tham quan không?”

Tô Noãn Dương bất đắc dĩ đỡ trán, đến giờ này vẫn còn có người muốn thấy minh tinh, thật là hết thuốc chữa.

Đồng Đạo cười cười, nói: “Ha ha, mọi người là muốn đi phim trường xem minh tinh đi. Vừa lúc, nếu không có mọi người nhắc nhở tôi cũng quên mất. Kỳ thật, lần này nam chính Lục Ly chính là Cố Hoài Căn tự mình phối âm, tôi nghĩ, chờ anh ta tới về đây, mọi người có đi phim trường hay không đều như nhau cả đi, ha ha.”

“A! Thật vậy chăng!” Trong nháy mắt, trong phòng hội nghị các cô gái đều kích động, ngay cả Đào Đào cùng Lưu Li đều vui vẻ mà cười ha ha.

Tô Noãn Dương càng bất đắc dĩ, cũng càng bức bối. Nam chính là Cố Hoài Căn, chính là nói, làm nữ chính, bọn họ khẳng định là sẽ gặp mặt.

Nhớ tới khi phỏng vấn, cặp mắt đậm mạc sắc bén kia, Tô Noãn Dương liền nhìn không được, rùng mình.

Trách không được vì sao anh ta chỉ đi xem phỏng vấn vai nữ chính, thì ra là muốn nhìn cộng sự của mình, muốn xem người được chọn ra sao thôi

Cơm nước xong trở lại khách sạn, Đào Đào liền ở trong phòng đi tới đi lui, còn luôn phóng ra ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Noãn Dương.

Tô Noãn Dương đành phải buông di động, nhìn Đào Đào đang ngồi ở mép giường kích động.

“Nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tô Tô! Chẳng lẽ cậu không có nghe lúc ở cuộc họp Đồng Đạo nói cái gì sao, nam chính là Cố Hoài Căn! Cố Hoài Căn đó! Cậu không kích động sao!”

Đào Đào vừa thấy Tô Noãn Dương rốt cuộc phản ứng tới cô, vội vàng ngồi đối diện Tô Noãn Dương, chia sẻ tâm tình kích động của mình.

“Cậu không biết tớ hâm mộ cậu bao nhiêu! Cố Hoài Căn, ảnh đế đó ! Đẹp trai lắm tiền, không có tai tiếng, Weibo cũng không có, là người thần bí cỡ nào ! Mà cậu , có thể lập tức cùng anh ấy diễn xuất! Ai, hiện thực không thể làm được bạn gái của hần, ở trong kịch làm bạn gái anh ấy cũng không tồi , thật muốn đổi vai cho cậu mà!”

Đào Đào phồng mặt, bày ra bộ dáng hoa si. Tô Noãn Dương bất đắc dĩ mà vỗ vỗ đầu cô ấy.

“Đào Đào, cậu quên rồi à , chúng ta phối âm chính là bi kịch, Phù Sinh cùng Lục Ly cuối cùng cũng không thể ở bên nhau, Phù Sinh còn bị Lục Ly giết.”

“Như vậy thì thế nào! Chỉ cần có thể cùng đại thần dính chút quan hệ, cho dù cuối cùng bị giết tớ cũng vui vẻ!”

“Phi phi phi, cậu đừng nói chuyện lung tung!”

Tô Noãn Dương nóng nảy, đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky. (lời của của nhỏ không có cố kị)

“Ai, Tô Tô, cậu đó , ở trong phúc không biết hưởng phúc. Thôi, chúng ta vẫn nên ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi học nữa.”

“Ừ ngủ đi, ngủ ngon.”

Tô Noãn Dương tắt đèn, xem một vòng lại Weibo lần cuối, Cẩn Du vẫn không có tin tức.

Anh có thể là có việc gì đó mà trì hoãn , nói không chừng ngày mai liền có thể trả lời mình . Tô Noãn Dương tự an ủi chính mình, tắt máy ngủ.

Nhưng là, vài ngày kế tiếp, Cẩn Du đều không phản ứng với cô trên Weibo. Vô luận là các bài tuyên truyền, hay các po ảnh chụp cùng status cảm khái, anh đều không có bất luận tin tức phản hồi gì.

Rất nhanh, thời gian ba ngày trôi qua. Phòng vẫn khảo sát buổi sáng kết thúc, một đám người như ong vỡ tổ, ồn ào nói muốn vào trong thành chơi.

Ngay cả thời điểm ăn cơm, tất cả mọi người đều ở tích cực thảo luận xem muốn đi chỗ nào chơi.

Chỉ có Tô Noãn Dương xua xua tay, nói cô không muốn đi, sau đó tiếp tục ôm di động kiểm tra Weibo.

Trải qua mấy ngày ở chung, tất cả mọi người đều biết Tô Noãn Dương cũng không phải cao lãnh, mà là trì độn. Đạo lí đối nhân xử thế cũng chỉ gọi là vừa đủ am hiểu.

Mỗi ngày chỉ đi học rồi ăn cơm, đến trang điểm cũng lười, giày cao gót cũng không mang, nghiêm nhiên một bộ dáng thiếu nữ nghiện Internet.

Vì sao nói cô là thiếu nữ nghiện Internet? Ồ, đó là bởi vì, trừ bỏ đi học ăn cơm, các thời điểm khác cô đều ôm di động, không biết làm gì.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều cho rằng cô đang chơi trò chơi, sau lại, mới phát hiện cô chủ yếu là lướt Weibo, trong lòng càng nghi hoặc.

Quả nhiên, thế giới trạch nữ, người bình thường không thể hiểu.

Bởi vì hai ngày này đã thăm dò rõ ràng bản tính Tô Noãn Dương, cho nên mọi người cũng không làm cô khó xử , tiếp tục bàn chuyện xem trong chốc lát đi đâu chơi.

Chỉ có Đào Đào vẻ mặt trầm ngâm, lo lắng nhìn Tô Noãn Dương đang thất thần, trong lòng hiểu rõ, biết cô khẳng định là đang nghĩ đến Cẩn Du gì đó.

Mấy buổi tối ngày nay, Tô Noãn Dương vẫn luôn mất hồn mất vía, chỉ liên tục kiểm tra Weibo, mặc kệ Đào Đào nói cái gì đều không gọi nổi hứng thú của cô, trả lời vấn đề cũng là râu ông nọ cắm cằm bà kia. (ý là trả lời không đâu vào đâu cả , không tập trung :v)

Cái này làm cho Đào Đào rất nghi hoặc, hỏi cô rốt cuộc phát sinh chuyện gì, cô cũng chỉ lắc đầu không nói lời nào. Sau đó, Đào Đào thật sự là nhin không nổi nữa.

Đêm qua, cô ấy vừa đấm vừa xoa, quyết tâm truy vấn đến cùng, Tô Noãn Dương rốt cuộc mới nói ra chuyện trên Weibo, còn đem việc cô cùng Cẩn Du từ lúc vừa biết nhau đến hiện tại, nói từ đầu tới đuôi một lần.

Nói xong mới phát hiện, thì ra trong lúc bất tri bất giác, Cẩn Du đã làm bạn với cô lâu như vậy. Biết được điểm này, cô càng thêm uể oải, tiếp tục ôm di động kiểm tra các bình luận mới, tìm tin tức Cẩn Du. Nhưng Đào Đào lại hoàn toàn nghĩ khác Tô Noãn Dương.

Đào Đào thật sự không nghĩ tới, từ trước tới nay đối với vấn đề tình cảm, Tô Noãn Dương còn chưa từng cảm nắng qua người cả ! Hiện tại vậy mà lại thích một người chưa từng thấy qua?!

Tuy rằng cô có chết cũng không thừa nhận, còn giả biện nói bọn họ chỉ là quan hệ bằng hữu thuần khiết, nhưng Đào Đào biết sự tình không có đơn giản như vậy.

Cái gì gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, trong lòng Đào Đào hiện tại chính là cung gương sáng giống nhau. Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề! (Ý chị Đào Đào là đã sáng tỏ , bà biết hết rồi)

Cô ấy biết Tô Noãn Dương bốn năm, tự nhiên biết cô là dạng người gì.

Đầu tiên, Tô Noãn Dương không có khả năng cùng một người không quen biết sinh ra cái gì mà tình hữu nghị, càng không thể bởi vì cái tình hữu nghị này mà “trà không nhớ cơm không ăn”.

Cho nên, Tô Noãn Dương khẳng định chính là đã thích Cẩn Du. Còn may, cô thiên tính trì độn, không phát hiện cảm tình của mình, bằng không chỉ nhìn bộ dáng quật cường kia, khẳng định đã sớm đã xảy ra chuyện.

Ở trong lòng Đào Đào , yêu qua mạng là phương thức không đáng tin cậy, không gì sánh nổi.

Có câu nói như thế nào nhỉ, “người căn bản là không biết người đầu kia cùng người nói chuyện rốt cuộc là người hay là cẩu.”

Cho nên, Đào Đào kiên quyết không ủng hộ Tô Noãn Dương yêu qua mạng. Mỗi ngày đều chat Weibo, vừa nhìn liền biết là tên đáng khinh, biến

thái. (Hương: nam chính còn chưa ra sân đã bị định tội *đáng thương*)
Còn tặng cái gì lễ vật? Xem nhiều phim Hàn Quốc à ? Thật cho rằng mình là cao phú soái à?!

Đầu năm nay, trong hiện thực kiếm đâu ra nhiều cao phú soái như vậy ?
Nếu mỗi người đều là cao phú soái, vậy Cố Hoài Cẩn sẽ không có nhiều fans như vậy, các cô cũng không cần ở chỗ này phối âm, bởi vì tất cả mọi người đều vội vàng đi câu rùa vàng, nào còn có thời gian nhàn dỗi xem phim truyền hình, bổn nào vậy

Nghĩ vậy, trong lòng Đào Đào càng lo lắng.

Ở trong lòng cô ấy, Cẩn Du chính đại hán chân thối, đại thúc đáng khinh, hơn nữa đại thúc này, còn thích giả dạng cao phú soái lừa những cô gái nhỏ. (Beta : Anh Cẩn xin nén bi thương :v)

Cho nên, Đào Đào quyết định nhất định phải cứu vớt Tô Noãn Dương, tuyệt đối không thể để cô tùy ý lâm vào loại tình yêu không đáng tin cậy này. (Hương: con đường cách mạng còn dài đồng chí Cẩn Du cần cố gắng *mặc niệm*)

Còn vấn đề muốn cứu vớt như thế nào, vậy rất đơn giản, nơi này nhiều nam nhân như vậy, bên cạnh còn là phim trường.

Tục ngữ có câu nói hay, cách tốt nhất để quên đi một tình cũ chính là bắt đầu tình mới. (cái này là tục ngữ à?)

Còn may, Cẩn Du này hai ngày này không biết là cọng dây thần kinh nào đáp sai, vẫn luôn không phản ứng Tô Noãn Dương, lúc này mới làm cho Đào Đào có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Nhất định trong khoảng thời gian này làm Tô Noãn Dương lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, như vậy chờ Cẩn Du kia trở lại, tất cả và kết cục đã sớm định, anh ta chính là có bản lĩnh thông thiên, cũng không thay đổi được gì.
Hừ hừ hừ, Đào Đào vẻ mặt bỉ ổi, cảm thấy kế hoạch của mình rất hoàn mỹ.
Cô ấy liếc nhìn vị nhân huynh ngồi bên, hắc, huynh đệ, lần này nhờ người!

Chương 8

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Đêm tối lạnh lẽo, đường phố vừa lên đèn, rục rờ. Tô Noãn Dương ngồi ở nhà ăn, dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài đường tới phát ngốc. Nói thật, cô có chút không hiểu lắm, tại sao mọi chuyện lại có thể phát triển đến bước này.

Buổi sáng sau khi kiểm tra xong, mọi người khí thế ngất trời thảo luận kế tiếp nên đi nơi nào chơi.

Hai ngày này bởi vì Cẩn Du vẫn không có tin tức khiến cô có chút bức bối, làm chuyện gì cũng đều thất thần, vất vả mới lên tinh thần tập trung đi học đi thi, hiện tại rốt cuộc cũng thi xong rồi, cô chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt, cái gì cũng không nghĩ nữa, càng đừng nói muốn đi ra ngoài chơi.

Nhưng là Đào Đào lại một hai muốn kéo cô đi ra ngoài, nói cái gì đó muốn cô gặp một người, đừng suốt ngày đắm chìm trong thế giới ảo internet, bị những ông chú đáng khinh chưa bao giờ gặp mặt mê hoặc tâm hồn

Còn nói cái gì Tần Vu nào đó có ý tứ với cô, muốn cô nên nắm chắc cơ hội, sớm ngày thoát kiếp FA, đừng lãng phí. Đào Đào nói vị Tần Vu này, kỳ thật chính là bạn cùng phòng của Quân Tử , người này phối âm cho nhân vật tiểu sư đệ, tuy rằng đất diễn không nhiều, nhưng cũng được xưng là một nhân vật kinh điển.

Bởi vì anh ta cùng Quân Tử ở cùng một phòng, mà các cô cùng Quân Tử lại là người cùng xã đoàn, cho nên bốn người thường xuyên cùng nhau ăn cơm.

Tần Vu lớn lên trắng nõn sạch sẽ, nhìn qua phúc hậu, vô hại, giống như sinh viên, không nhiều lời, nhưng rất có khiếu hài hước, mỗi câu nói đều khiến mọi người bật cười. Anh ta chính là người lần đó khi mở hộp trêu Quân Tử là nhị sư huynh.

Tô Noãn Dương cùng anh ta trò chuyện cũng không nhiều, chỉ là cùng nhau ăn cơm, số lần cô cùng anh ta nói chuyện, còn không bằng số lẻ lần Đào Đào nói chuyện cùng anh ta. Nhưng nha đầu Đào Đào kia, lại kiên định nói anh ta có ý tứ với cô, mặc kệ cô nói như thế nào đều không thông. Tô Noãn Dương đã tập thành thói quen, khi học đại học cũng như vậy, Đào Đào nhìn ai cũng cho là người đó với cô có ý, cho rằng cô là vạn người mê không bằng. Tô Noãn Dương chỉ nghĩ cách đối phó, nói gì cũng không muốn ra ngoài, Đào Đào lại nhất định muốn mang cô ra ngoài, thời điểm hai người đang giằng co, Vương Ngọc bước tới bên này.

Vương Ngọc nhìn một vòng sắc mặt các cô gái, trong lòng đại khái đã đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Vất vả mới có thể nghỉ ngơi, mọi người lại muốn đi chơi, nhưng nhìn dáng vẻ trì độn của Tô Noãn Dương kia chính là không muốn đi, đến nỗi cô gái tóc ngắn bên cạnh tinh thần phấn, hình như gọi là Đào Đào, lại sống chết một hai phải túm Tô Noãn Dương đi ra ngoài.

Được, may là cô tới đúng lúc, hiện tại tốt rồi, tất cả mọi người đều dừng nghĩ đi ra ngoài chơi, Tô Noãn Dương, tự nhiên cũng dừng mong có thể ngốc ở khách sạn.

Tô Noãn Dương cùng Đào Đào nhìn thấy Vương Ngọc bước tới bên này, không tiếp tục tranh chấp nữa, không đi chơi hay đi chơi thì lát nữa có thể tiếp tục thương lượng, hiện tại cô ấy đi tới đây, khẳng định là có chính sự muốn nói, nói không chừng đạo diễn thay đổi chủ ý, không cho bọn họ nghỉ, muốn bọn họ lập tức bắt đầu công tác.

Nghĩ đến loại khả năng như vậy, các cô gái đều ủ rũ, nhưng vẫn phải dựng tinh thần dậy hướng tới Vương Ngọc mà chào hỏi.

“Xin chào! Chị Vương Ngọc, chị tới rồi!”

“Ừ ” Vương Ngọc gật đầu, cười nói,

“Mọi người tập trung ở đây là đang làm gì vậy?”

“Bọn em đang thương lượng nên đi chỗ nào chơi, nhưng Tô Tô lại không muốn đi, Đào Đào đang khuyên cô ấy.” Lưu Li vội vàng trả lời.

Vương Ngọc nhìn thoáng qua Tô Noãn Dương, Tô Noãn Dương gật gật đầu, cũng không nói cái gì.

“Ai, thật ra không chừng, mọi người không thể đi ra ngoài.” Vương Ngọc lộ ra một biểu tình tiếc nuối, “Bởi vì vừa rồi Đồng Đạo nói, đêm nay muốn mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, ngày mai lập tức bắt đầu công tác chính thức. Hôm nay mọi người trước mắt nên cùng nhau ăn một bữa cơm, làm quen lẫn nhau.”

“A?!” Đoàn người tiếc nuối nhìn Vương Ngọc. Tuy nói đều là đi ăn cơm, nhưng cùng lãnh đạo ăn cơm sao thoải mái bằng chính mình ăn cơm, vừa phải chú ý ngôn ngữ hành cử chỉ, lại không thể uống nhiều, quả thật quá phiền toái.

Vương Ngọc nhìn biểu tình uể oải của các cô, cảm thấy các cô gái này thật đơn thuần đáng yêu, rõ ràng đều không còn là sinh viên, nhưng hỉ nộ ái ố đều lộ ở trên mặt, chẳng lẽ người đắm chìm ở thế giới giả tưởng, tâm tính đều ngây thơ như vậy?

Vương Ngọc lại nói: “Kỳ thật mọi người không cần uể oải như vậy, buổi tối hôm nay sẽ có bất ngờ lớn.”

Nói xong câu đó, Vương Ngọc liền cười rời đi, để lại một đám con gái hai mặt nhìn nhau.

“Cái này...” Lưu Li cào cào đầu, “Bất ngờ lớn là cái gì? Chẳng lẽ nói chúng ta sẽ nhìn thấy minh tinh?”

“Chẳng lẽ là Cố Hoài Cẩn muốn tới !” Mọi người sôi nổi suy đoán, trong khoảng thời gian ngắn lưỡng lự.

Cố Hoài Cẩn trong giới giải trí có tiếng cao lãnh, đây cũng là nguyên nhân anh có nhiều fans như vậy. Trên cơ bản từ trước đến nay, anh chưa từng tham gia gameshow, đến Weibo cũng không công khai, chỉ đóng phim, trừ bỏ xem phim, các thời điểm khác khó có thể nhìn thấy anh.

Giống như lúc trước khi nhận giải ảnh đế anh đã nói: Anh là diễn viên, không phải minh tinh, anh chỉ biết dùng tác phẩm nói chuyện, trừ bỏ đóng phim, mọi chuyện khác không quan hệ tới anh.

Một người thần bí như vậy, sao có thể đi tham gia buổi liên hoan của đoàn phối âm chứ

Kỳ thật, ngay từ đầu mọi người đều biết như thế, tỉ lệ có thể nhìn thấy Cố Hoài Cẩn cơ bản bằng không.

Bởi vì phối âm có thể làm tách biệt, đối bọn họ đây là chuyện thường ngày, ngựa quen đường cũ, dù sao mình cũng là dân chuyên nghiệp. Nếu mỗi người đều trong phòng riêng, thì ai cũng không nhìn thấy ai.

Nhưng chị Vương Ngọc cũng đã nói có bất ngờ, khẳng định là có người đặc biệt sẽ tới, nếu không thấy được Cố Hoài Căn, thì có thể nhìn thấy Tiêu Dao cũng không tồi a.

Tiêu Dao là nam chính số 2 của bộ phim này, sắm vai vị nhị sư huynh kia, anh ta cùng Cố Hoài Căn đi hai con đường khác nhau. Người này ai đến cũng không cự tuyệt, tai tiếng bay đầy trời, chính là một vị hoa hoa công tử điển hình.

Nếu nói Cố Hoài Căn là trầm tĩnh như nước, Tiêu Dao kia chính là người phong lưu, con người anh ta cùng cái tên giống nhau, tiêu dao tự tại. (tự do tự tại)

Nhưng mặc kệ như thế nào, Cố Hoài Căn cũng được, Tiêu Dao cũng thế, cho dù là tùy tiện chọn một vị mình tình đều được, chỉ cần hôm nay người tới là mình tình, như vậy mọi người đã cảm thấy chuyến đi này không tệ rồi.

Các cô gái cũng bất chấp nhiều băn khoăn , tranh thủ thời gian trở về tắm rửa trang điểm thay quần áo, muốn khi ăn cơm lưu lại một ấn tượng tốt với các nam thần, Đào Đào cũng vội vàng túm Tô Noãn Dương cùng Lưu Li chạy về khách sạn.

Quân tử cùng Tần Vu và các chàng trai khác nhìn thấy bộ dáng sốt ruột hoảng hốt của các cô gái, đều cảm thấy bất đắc dĩ, không phải chỉ là mình tình sao, có cái gì hay? Chẳng phải đều chỉ có một cái mũi, hai đôi mắt như người bình thường sao? Có cần đến mức này không? Bọn họ có nhan sắc, Bọn tôi cũng có thanh âm, thật là.

Những người đang bất đắc dĩ, còn có Tô Noãn Dương.

Tô Noãn Dương vốn dĩ đã đủ phiền, bây giờ còn muốn đi ăn cơm cái gì đó. Huống chi cô sẽ không trang điểm, lần này tới cũng không mang y phục cho những trường hợp long trọng thế này, thậm chí liền đến cả giày cao gót cũng không có, lần này muốn cùng lãnh đạo ăn cơm, có thể dùng cái gì chống đỡ cho qua đây

Đào Đào và Lưu Li cùng một bộ dáng như sắp lao tới chiến trường, thế nào cũng buộc cô phải cùng nhau trang điểm, nhưng cô không muốn mà . Rơi vào đường cùng, Đào Đào đành phải giúp cô làm , Lưu Li cũng tới giúp cô uốn tóc, còn cho cô mượn quần áo cùng giày cao gót.

Tô Noãn Dương nhìn chính mình trong gương, tóc quần hạt dẻ ngoan ngoãn rơi trước ngực, cô gái trong gương mặc váy liền màu trắng, cổ thon dài trắng nõn, vòng eo thon thon một tay có thể ôm hết, trên mặt trang điểm nhẹ càng làm cô thêm thanh nhã thoáng thực, một bộ dáng thanh thuần khả ái.

“Không được, thế này quá giống bình hoa, một chút lực khiến người phục cũng không có!” Tô Noãn Dương không vui, sống chết muốn tháo trang sức.

Đào Đào cùng Lưu Li ấn cô xuống, không cho cô động đậy, cô cũng không có biện pháp, đành phải lùi bước, cầu xin hai người bọn họ để cô mang mắt kính, hai người mới miễn cưỡng thỏa hiệp.

Nhưng Đào Đào vẫn tiếc nuối, ai, kính đen bình thường, hông có gì đặc sắc rõ ràng che khuất vẻ đẹp mỹ lệ của Tô Noãn Dương, nhưng vì không để cho cô tháo trang sức, cũng chỉ có thể như vậy. Thôi kệ, dù sao như vậy cũng rất xinh đẹp, sẽ không làm Sinh Ca mất mặt, cũng sẽ không để người khác cảm thấy nữ chính ăn mặc quá giản dị, nhưng cũng không quá xinh đẹp, nếu quá xinh đẹp ngược lại sẽ để cho người ta cảm thấy cô thật sự chỉ là cái bình hoa.

So với bên Tô Noãn Dương tất cả mọi người vội vàng trang điểm, náo nhiệt, bên Cố Hoài Cẩn không khí tương đối quý dị.

Trong phòng khách sạn, một người đàn ông thân hình thon dài tuấn tú, mặc một thân âu phục trắng hoàn toàn may thủ công ôm sát thân hình hoàn mỹ. Anh dựa bên cái bàn, vẻ mặt bình lặng ngồi trên sofa nhắm mắt dưỡng thần. Người đàn ông này chính là Cố ảnh đế.

Người này chính là yêu thích giả trang thâm trầm, ngày thường một bộ cao lãnh, người ta nhìn thấy liền sợ hãi, kỳ thật chỉ là EQ của anh thấp mà thôi. Bất quá, vị EQ thấp này, gần đây hình như đã thông suốt gì đó.

“Uy, Hoài Cẩn, di động của cậu sửa được rồi? Nếu sửa không được thì mua di động mới đi , hai ngày nữa 《 kiếp phù du 》 bắt đầu phối âm rồi, lão Đồng không liên lạc được với cậu, mỗi ngày đều tìm người gọi điện oanh tạc mình.”

Mấy ngày hôm trước thời điểm đóng phim, di động Cố Hoài Cẩn bị trợ lý Tiểu Trần không cẩn thận quăng hỏng, cho tới hôm nay vẫn chưa sửa được. Cố Hoài Cẩn giống như người già hoài cổ, đến bây giờ chưa từng đổi mới, mọi người tìm không thấy anh, đành phải gọi điện quấy rầy anh nam chính số 2 này.

Cố Hoài Cẩn mí mắt cũng không nâng, nhàn nhạt nói: “Đã mua, một lúc nữa sẽ dùng.”

“ làm sao vậy, rốt cuộc cũng kiềm chế không được muốn liên hệ với tiểu phát thanh viên kia?” Tiêu Dao nhướng mày, một đôi mắt đào hoa càng làm anh ta tăng thêm vài phần yêu mị.

Kỳ thật anh ta đã sớm phát hiện Cố Hoài Cẩn thích lướt Weibo, lúc ấy anh còn cảm thấy rất kỳ quái, một cái Weibo thôi mà có cái gì để mỗi ngày đều xem Weibo, xem trên mạng các fan đánh giá anh ta sao? Vớ vẩn, Cố Hoài Cẩn còn lâu mới không nhàn hạ thoải mái như vậy

Rồi khi mấy ngày nay di động anh ta bị hỏng, mới mượn di động anh đăng nhập Weibo, anh mới phát hiện thì Cố Hoài Cẩn có dùng Weibo ?!

Hơn nữa này Weibo còn theo dõi một người duy nhất, là một phát thanh viên, hình như còn làm phối âm. Lại nói , lần này còn làm phối âm cho nữ chính Phù Sinh.

Trách không được hai ngày trước, Cố Hoài Cẩn lại đáp ứng đi xem phỏng vấn người phối âm trong phim kiếp phù du, ngay từ đầu anh còn tưởng rằng cọng dây thần kinh nào của anh ta lệch vị trí, lại muốn đi quan tâm hậu bối, còn ghét bỏ anh ta không quan tâm tới diễn viên ngược lại đi quan tâm người phối âm, trêu chọc anh ta có phải muốn đổi nghề.

Sau lại biết chuyện Weibo, mới hiểu được nguyên nhân của hành vi quái dị lúc trước của anh ta

Cố Hoài Cẩn nghe ra trong giọng nói Tiêu Dao phần lớn là muốn xem náo nhiệt , kiểu diễn hình của người thiên hạ không loạn không vui, nên càng

lười phản ứng anh ta, như cũ nhắm mắt dưỡng thần. Tiêu Dao nhìn anh tiếp tục giả bộ đứng đần, nhìn không được cười, nhưng lại sợ cười quá lớn sẽ chọc anh tức giận, vội vàng nói.

“Được rồi được rồi, mình tới là muốn hỏi một chút, lão Đồng nói đêm nay liên hoan cùng đoàn phối âm, hỏi cậu có muốn đi hay không.”

Tiêu Dao cố ý dừng một chút, tiếp tục nói: “Bất quá mình thấy, hẳn là không cần hỏi đi, ai mà không biết Cố Hoài Căn , đến cả buổi tiệc chào mừng cũng không đi, càng đừng nói tới bữa tiệc nho nhỏ làm quen cùng đoàn phối âm này, cho nên để không tăng thêm phiền toái cho cậu, mình đã thay cậu từ chối rồi, không cần cảm tạ.”

Cố Hoài Căn mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn Tiêu Dao, trong mắt thâm trầm, nhìn không ra một chút cảm xúc.

Tiêu Dao vội vàng nhắc tay đầu hàng: “Nào nào, đại ca, cậu đừng dùng loại này ánh mắt nhìn mình, mình rất sợ được không? Cậu yên tâm đi, mình đã đáp ứng rồi, mình biết cậu muốn đi xem tiểu phối âm kia, mình khi nào làm hỏng việc của cậu đâu?!”

Cố Hoài Căn không để ý tới Tiêu Dao trêu chọc, chỉ gật gật đầu, không nói gì. Nhưng khóe miệng cong cong lên kia, thuyết minh giờ này khắc này tâm tình anh không tồi.

“Trời ơi! Người đang yêu thật là đáng sợ!” Tiêu Dao nhìn thấy Cố Hoài Căn cười quỷ dị, che mặt, ngửa đầu lên trời thét dài.

Cố Hoài Căn không phản ứng Tiêu Dao, nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thần.

Chương 9

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du 6 giờ, đoàn người Tô Noãn Dương xuất phát từ khách sạn, ngồi xe buýt xe đi đến nhà hàng.

Nửa giờ sau, Trần Khai cũng mang xe tới khách sạn đón Cố Hoài Cẩn cùng Tiêu Dao.

Đám người Tô Noãn Dương tới nhà hàng trước, đoàn phim đã thuê sẵn đại sảnh lầu hai để mở tiệc, mọi người cũng tự tìm chỗ của mình mà ngồi xuống. Tuy nói là đoàn phối âm cùng diễn viên tự hội, nhưng kỳ thật cũng có không ít nhân viên công tác cùng nhân viên trong đoàn phim. Ở đại sảnh bày sẵn ba bàn.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, đã nghe được một trận xôn xao từ cửa truyền đến, Tô Noãn Dương ngược mắt nhìn tới, tiến đến là hai người đàn ông đều mặc tây trang mang giày da.

Trong đó một người khoe miệng luôn cong lên, nụ cười đa phần là tà khí, lông mày đen nhánh nhướng lên, dưới lông mi dài là đôi mắt đào hoa cong cong. Anh ta mặc âu phục màu trắng, cười hướng bàn Tô Noãn Dương đi tới, duỗi tay hướng bọn họ chào hỏi.

“hey, chào mọi người, tôi là Tiêu Dao.” Các vị nữ sĩ nhìn thấy Tiêu Dao đi tới, đều kinh ngạc mà che miệng, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên phát ngốc, không biết nên nói cái gì.

Chỉ có Tô Noãn Dương vẻ mặt thông dong, cô cảm thấy Tiêu Dao này cùng với người ngu ngốc rất giống nhau, rêu rao khắp nơi, vừa nhìn là biết người này chỉ được mã ngoài, là hoa hoa công tử, chuyên đi lừa gạt tình cảm thiếu nữ.

Nếu Tô Noãn Dương thông dong, thì vị ngồi đối diện cô, Vương Ngọc chính là lạnh nhạt, thậm chí đến một ánh mắt cũng khinh thường vứt qua.

Tiêu Dao chào hỏi mọi người xong, liền đi đến sau ghế dựa của Vương Ngọc, duỗi tay vỗ vai cô ta, sau đó cúi người ở bên tai, nhẹ giọng hỏi.

“Này, Tiểu Ngọc Ngọc, đã lâu không gặp, em có nhớ anh không?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, còn mang theo điểm mỉa mai. Các cô gái nhìn thấy một màn này, càng thêm kích động, sao có thể soái đến vậy?

Nhưng Vương Ngọc không phản ứng lại anh ta, giống như coi người này là không khí, tiếp tục cúi đầu nghịch di động.

Tiêu Dao phảng phất đã sớm thành thói quen Vương Ngọc đối với anh ta hờ hững, ngón tay vừa chuyển, liền ái muội cười với Tô Noãn Dương.

“ Cô chính là tiểu Tô Tô phải không , xin chào, cô lớn lên thật giống tiểu bạch thỏ, phải cẩn thận đừng để sói xám ăn đó”

Lời này vừa nói ra, Tô Noãn Dương lập tức đỏ mặt cúi đầu, cô không phải người hay cùng người khác nói giỡn, tuy rằng biết câu vừa rồi rõ ràng là có ý đùa giỡn, nhưng cô cũng không biết đáp lại thế nào. Vương Ngọc ngẩng đầu, vừa định giúp Tô Noãn Dương giải vây, liền nghe thấy người nào đó ngồi xa xa mở miệng.

“Tiêu Dao, hôm nay cậu nói nhiều quá.” Thanh lãnh đạm mạc, thái độ như không liên quan đến mình, nhưng lại mang theo khí thế không thể bỏ qua.

Người vừa mở miệng nói chuyện, chính là vị vừa rồi cùng Tiêu Dao cùng nhau đi vào, Cố Hoài Cẩn.

Anh mặc một bộ âu phục đen, lúc tiến vào không giống Tiêu Dao đi nơi nơi hàn huyên, mà là mắt nhìn thẳng, lập tức đi đến chỗ ngồi của mình.

Giờ phút này, anh đang ngồi ở ghế trên, tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Tiêu Dao. Ánh mắt nhàn nhạt, nhưng khóe miệng mím chặt, khuôn mặt vốn không có biểu tình, lại vì câu nói mà hiện lên vài tia sắc bén.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cố Hoài Cẩn, Tiêu Dao lập tức thành thật, không tiếp tục ba hoa, le lưỡi hướng về bàn của mình đi đến. Không chỉ Tiêu Dao, Vương Ngọc cũng có chút khiếp sợ, Cố Hoài Cẩn này, từ khi nào cũng bắt đầu lo chuyện bao đồng.

Cô ấy nhìn Tô Noãn Dương đối diện đang bất động như đại não đã chết máy, rồi nhìn Cố Hoài Cẩn ngồi cách đó không xa đang khoanh tay ôm

ngực tựa lưng vào ghế ngồi, trong lòng dâng lên một tia cảm xúc khác thường, cô có trực giác, kể tiếp mấy tháng, nhất định có trò hay để xem.

Bên này, Tô Noãn Dương còn chưa phục hồi lại tinh thần. Cô sinh tại một gia đình truyền thống, từ nhỏ đến lớn chưa nói qua yêu đương, đây cũng là nguyên nhân cô từ trước tới nay ở mặt tình cảm đều rất trì độ. Chưa từng yêu đương, đương nhiên không ai nói với cô những loại lời như thế này.

Cái gì tiểu bạch thỏ cùng sói xám, người sáng suốt vừa nghe liền biết câu này có ý gì. Ài, Tô Noãn Dương có chút hối hận tại sao hôm nay lại nghe bọn Đào Đào mà mặc váy trắng, thật đúng là tự làm tự chịu a!

Các cô gái cùng bàn, đều bị khí tràng cường đại của Tiêu Dao mê hoặc, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp, tất cả mọi người đều thì thào to nhỏ, trong lòng kích động.

Tuy rằng không thể cùng Cố Hoài Căn giao tiếp, nhưng có thể nói chuyện với Tiêu Dao cũng không kém. Dáng người kia, diện mạo kia, khí chất kia, thật đúng là làm người muốn ngừng mà không được, xem ra lần này thật đúng là đến không uống, so với tự liên hoan có ý nghĩa hơn nhiều!

Lúc này, cửa lại bị mở ra, đi vào là một số nhân viên công tác của đoàn phim. Đồng Đạo cũng tới, đứng bên cạnh là trợ lý Lý Ngôn. Nhìn thấy Đồng đạo tiến vào, tất cả mọi người đều đứng dậy nghênh đón.

Tô Noãn Dương vẫn còn chưa có phục hồi tinh thần, chỉ máy móc cùng mọi người đứng dậy, vẫn như cũ cúi đầu, không biết lại nghĩ cái gì.

“Hắc, Tô Tô, cậu mau xem, sao cô ta lại tới đây?” Đào Đào đẩy khuỷu tay Tô Noãn Dương, nhỏ giọng nói.

Tô Noãn Dương ngẩng đầu, nhìn tới người đứng phía sau Đồng đạo, chẳng phải là người trượt vai nữ chính nữ thần Đồng Văn Thu sao.

Đồng Đạo hướng bàn của cô đi tới, cả Lý Ngôn và Đồng Văn Thu đều đi theo phía sau.

“Tất cả mọi người đều tới rồi à, mau tới đây, giới thiệu với mọi người một chút, đây là con gái của tôi Đồng Văn Thu. Văn Thu, mọi người ở đây là nhóm đồng nghiệp phụ trách phối âm lần này.”

“Chào mọi người, tôi là Đồng Văn Thu.” Đồng Văn Thu doanh doanh cười, tư thái tự nhiên hào phóng.

“Đồng tiền bối, chào cô .” Mọi người vội vàng trả lời, Đồng Văn Thu, nữ thần đó, có thể cùng cô ấy nói vài câu, đây là vinh hạnh lớn cỡ nào

Mọi người không khỏi cảm thấy lần này đến đây thật sự không uổng nha. Gặp được nam thần, còn gặp được nữ thần. Bất quá, nếu nữ thần là con gái của Đồng Đạo, tại sao lại không thể làm nữ chính ? Hình như là biết được nghi hoặc mọi người, Đồng Văn Thu cười nói;

“Lần này bởi vì lúc thử giọng có chút việc bận không thuận lợi, cho nên không thể cùng mọi người hợp tác rồi, cảm ơn mọi người có thể tới hỗ trợ, hy vọng sau này có thể có cơ hội cùng mọi người hợp tác.”

Cô ta dừng một chút, tiếp tục nói “Ba tôi có tiếng nghiêm khắc hay đòi hỏi cao, hy vọng mọi người đừng để ý a. Nếu tương lai ông có nói gì đó quá phận, hay làm cái gì quá phận sự, hi vọng tất cả mọi người đừng trách móc, tôi ở nơi này thay ông ấy tạ lỗi trước với mọi người.”

“Sẽ không sẽ không, Đồng đạo làm người đặc biệt tốt.”

“Đương nhiên, đương nhiên, nữ thần cô yên tâm, chúng ta nhất định sẽ ở chung thật tốt.”

Mọi người vừa nghe thấy Đồng Văn Thu nói như vậy, vội vàng phụ họa nói nhất định sẽ nỗ lực, sẽ không để ý đạo diễn nghiêm khắc, nghiêm khắc cũng là vì muốn tốt cho bọn họ linh tinh nói.

Đồng đạo cũng cười nói: “Được , nha đầu này, gần đây khuỷu tay cũng hướng ra ngoài rồi, có còn là con gái của ta nữa không, ha ha ha.”

Không khí nhất thời vô cùng hài hòa. Tiêu Dao ôm ngực, híp mắt nhìn Đồng Văn Thu, nói với Cố Hoài Căn bên cạnh nói.

“ Đồng nữ thần nói lời này, thật đúng là chặt chẽ, giọt nước cũng không lọt . Nghe kĩ một chút , trước mặt nhiều người như vậy làm trò đánh vào mặt tiểu bạch thỏ của cậu kìa, thật đúng là tàn nhẫn, có câu nói như thế nào nhỉ, độc nhất phụ nhân tâm, chặc chặc chặc.”

Cố Hoài Căn nhìn về phía Tô Noãn Dương đang cúi đầu ngồi xuống, không tỏ ý kiến. Đám người Đồng đạo vừa đi xa, không khí trên bàn lập tức liền thay đổi. Ý tứ trong lời Đồng Văn Thu, đến Đào Đào vô tâm vô phế cũng nghe hiểu.

Ý tứ của cô ta rất đơn giản, chính là Tô Noãn Dương vốn không có bản lĩnh gì, sở dĩ đạt được vai này là vì cô ta lúc đó có chút việc bận, cho nên mới không cần nhân vật Phù Sinh này, cô ta ném nhân vật này đi, vừa lúc Tô Noãn Dương nhặt được mà thôi.

Tô Noãn Dương ngu ngốc còn vì nhặt được nhân vật cô ta ném đi mà đắc ý. Kỳ thật chỉ cần cô ta muốn nhân vật này, Tô Noãn Dương làm sao có thể có cửa gì.

Tại sao lại có người, thoát nhìn là hình người, lại có thể nói chuyện ghê tởm như vậy, Đào Đào sinh khí nhìn chăm chăm bóng lưng Đồng Văn Thu, nghĩ thầm sau khi trở về sẽ đem các tác phẩm do cô ta phối âm trong điện thoại cùng máy tính xóa hết, về sau không bao giờ nghe cô ta phối âm nữa! Mọi người trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trộm đánh giá Tô Noãn Dương vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Hai mặt nhìn nhau, không khí có chút xấu hổ.

Chỉ có Vương Ngọc, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra, nhàn nhạt mà nói:

“Đều ngăn người làm gì, đồ ăn đã mang lên rồi, còn không mau ăn.”

“Vâng vâng ,” mọi người lúc này mới phản ứng lại, bắt đầu gấp đồ ăn ăn cơm, không ai lên tiếng nữa.

Lúc này, Tô Noãn Dương đang suy nghĩ cái gì, kỳ thật cô cái gì cũng không nghĩ. Cô ngẩng đầu, nhìn phía bàn của Đồng đạo, bọn họ vẫn đang ăn uống linh đình, trong lòng có chút mờ mịt, bỗng nhiên cô chợt nghĩ, tất cả những thứ này, rốt cuộc có phải thứ cô vẫn luôn mong muốn?

Cô từ nhỏ đến lớn đều không am hiểu đạo lí đối nhân xử thế, so với bạn cùng lứa tuổi bình thường đều thích chơi đùa, cô càng thích một mình ngồi trong phòng học học tập.

Cô cảm thấy so với cùng mọi người giao tiếp, thì làm bài còn dễ dàng hơn nhiều, cho nên từ nhỏ đến lớn cô không có bạn bè nhiều, thẳng đến khi tiến vào đại học, gặp được Đào Đào.

Sau lại bị Đào Đào túm lên học phối âm, làm phát thanh viên, cô mới biết ngoại trừ học tập, thì ra còn có cái đơn giản mà thú vị như vậy. Chỉ là âm thanh , chỉ có âm thanh , không cần phức tạp, có thanh âm như vậy đủ rồi.

Sau khi tốt nghiệp, không phải không có công ty lớn tìm cô, nhưng cô vẫn kiên quyết mà lựa chọn làm phát thanh viên, bố mẹ cô ngay từ đầu cũng không hiểu, nhưng về sau thấy cô trên đài hô mưa gọi gió, mỗi ngày đều vui vẻ, cũng thuận theo ý muốn của cô.

Có được những thứ này, người có công lớn nhất chính là Đào Đào, lúc trước là cô ấy mang cô gia nhập giới phối âm. Cho nên lúc Đào Đào muốn cô trợ giúp Sinh ca phòng văn, tuy rằng cô cũng do dự thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Quả thật, ở trong lòng Tô Noãn Dương, Tô Tô cùng Tô Noãn Dương, là hai người. Làm Tô Tô, cô có thể cùng các fan nói chuyện phiếm, có thể ở trên Weibo thoải mái nói, có thể làm nhảm linh tinh.

Nhưng khi làm Tô Noãn Dương, cô đối với đạo lý đối nhân xử thế lại không hiểu biết chút nào.

Cũng khó trách Đào Đào luôn cảm khái, nếu trong đời sống hiện thực cô có thể có hoạt bát bằng một nửa lúc ở trên mạng, như vậy có rất nhiều chuyện có thể giải quyết dễ dàng.

Cô không thích những vấn đề phức tạp lúc cùng người khác ở chung, cho nên mới không nghĩ muốn trong hiện thực xuất đầu lộ diện nhiều, chỉ nghĩ muốn ở trong nhà mình khoác lên áo choàng Tô Tô tiểu cv đơn giản.

Mọi người nói cô yếu đuối cũng được, nói cô không có chí hướng cũng được, mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cách sống của chính mình, không phải sao?

Cho nên lần này cô tới đây, không phải chưa từng nghĩ tới sẽ gặp khó khăn lúc kết bạn quan hệ với mọi người, chỉ là không nghĩ tới ngày hôm nay đến nhanh như vậy, còn chưa bắt đầu công tác, đã bị tiền bối chán ghét.

Ài, nhìn Đồng Văn Thu bên kia tự nhiên hào phóng nâng chén nói cười cùng mọi người. Lần đầu tiên Tô Noãn Dương hối hận vì giúp Đào Đào.

Chương 10

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Không biết đã qua bao lâu. Đồng đạo không hề có ý muốn dừng buổi tiệc này, vẫn lôi kéo Tiêu Dao huyền thuyên, có lẽ ông đã có chút men say. Rất nhiều người đều đi qua kính rượu Đồng đạo, đại sảnh nơi tổ chức yến hội ầm ĩ, rất náo nhiệt giống một cái chợ.

Tô Noãn Dương thật sự không có biện pháp tiếp tục ngồi ở đây nữa, rất muốn đi ra ngoài hít thở không khí, cô nói với Đào Đào bên cạnh muốn đi toilet, sau đó đứng dậy rời khỏi đại sảnh yến hội.

Rời khỏi đại sảnh, đi xuống lầu dưới, Tô Noãn Dương đi ra ngoài khách sạn, đứng ở cửa, hít tràn không khí vào lồng ngực, nhìn vùng ngoại ô mới mẻ, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao sáng long lanh trên bầu trời, lúc này cô mới cảm thấy cả người mình sống lại.

Tuy rằng nói đêm nay liên hoan, nhưng đoàn phim cũng không có khả năng mang mọi người về thành phố ăn cơm, nếu đi như vậy đi đi về về cũng mấy tiếng. Còn may, bởi vì gần nơi này là toà nhà điện ảnh, cho nên mấy năm gần đây rất nhiều nhà hàng đều tới chỗ này mở quán, giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Tô Noãn Dương ở cửa đứng trong chốc lát, xoay người muốn trở về.

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Hoài Căn đẩy cửa ra, bốn mắt nhìn nhau, Tô Noãn Dương đành phải ngượng ngùng, hướng Cố Hoài Căn xua xua tay.

“Xin chào Cố tiên bối, ngài cũng đi ra hít thở ạ.”

“Ừ” Cố Hoài Căn gật gật đầu, tích chữ như vàng.

Lúc này Tô Noãn Dương chỉ cảm thấy đầu mình phình to, vốn dĩ chỉ nghĩ đi ra sẽ được thanh nhàn một lúc, kết quả không nghĩ tới lại gặp được vị đại thần này.

Sớm biết như vậy, còn không bằng cô chịu ở trong đại sảnh cho dù bị loạn chết, cũng so với bây giờ tốt hơn. Rốt cuộc nên trở về hay ở lại đây, Tô Noãn Dương đứng tại chỗ, trong lòng rối rắm.

Cố Hoài Căn vẫn luôn nhìn cô, cũng rõ ràng trong lòng cô rối rắm cái gì, vì thế anh hỏi.

“Em vội đi lên?”

“A?” Tô Noãn Dương ngẩng đầu, vội vàng xua tay, “Không vội , không vội.”

“Ừ, vậy ngồi với tôi ở đây một tí .” Cố Hoài Căn nói xong, xoay người trở về khách sạn.

Đi hai bước, phát hiện cô gái phía sau còn không theo kịp, anh đành phải dừng lại, hướng Tô Noãn Dương vẫn đang hóa đá ở ngoài nói.

“Ngăn người làm gì? Đi thôi.”

Tô Noãn Dương nghe được anh nói, vội vàng ngẩng đầu, chạy theo hai bước đuổi kịp.

Cố Hoài Căn tùy tiện tìm một chỗ ngồi dựa bên cửa sổ, ngồi xuống, nhờ người phục vụ mang lên hai ly nước ấm, thời điểm đưa nước, người phục vụ nhìn hai người bọn họ, trên mặt tràn đầy tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu.

Tô Noãn Dương đành phải cúi đầu, sợ người phục vụ nghĩ nhiều, vạn nhất nếu để phóng viên biết chuyện hai người ngồi cùng nhau, có thể sẽ gặp phiền toái lớn.

“Yên tâm, em không cần cúi đầu thấp như vậy, phục vụ nhà hàng này đều đã qua một khóa huấn luyện, rất có đạo đức nghề nghiệp, không có khả năng tùy tiện nơi nơi nói bậy, các cô ấy chỉ tò mò thôi.”

Cố Hoài Căn giống như đoán được cô đang suy nghĩ gì, mở miệng giải thích để cô không cần khẩn trương, có thể yên tâm lớn mật mà ngẩng đầu.

“A?” Tô Noãn Dương ngẩng đầu, thực kinh ngạc trước lời Cố Hoài Căn nói. Chỉ nghe Cố Hoài Căn lại nói:

“Mỗi người đều có một khóa huấn luyện riêng, diễn viên cũng vậy, nhân viên phục vụ cũng thế, thật ra đều giống nhau. Những việc không ai muốn làm nhưng lại không thể không làm, dù sao cũng phải có người đi làm, có

thể trong mắt mọi người chỉ là nhân vật nhỏ, kỳ thật người đó vừa bình thường lại vĩ đại.”

Đại nãi Tô Noãn Dương như đình trệ, chớp chớp mắt, không nghĩ tới Cố Hoài Căn sẽ nói ra những lời như thế này.

Cô từng nghe qua một câu như này, muốn xem một người tu dưỡng như thế nào thì phải nhìn anh ta đối đãi với người phục vụ như thế nào, không nghĩ tới Cố Hoài Căn là diễn viên đại danh鼎鼎, nhưng cũng sẽ đối người phục vụ tôn trọng như vậy.

Xem ra, người này thật sự thực không giống trong lời đồn, Tô Noãn Dương cảm thấy phải xem kỹ một chút người trước mắt luôn được mọi người đồn thổi là cao lãnh, không thể nào bắt chuyện.

“Đừng nhìn tôi nữa, uống nước đi, vừa rồi ở yến hội hít phải nhiều khói thuốc như vậy, giọng không khó chịu sao?”

Cố Hoài Căn không tiếp tục đề tài này nữa, mà bảo Tô Noãn Dương uống nước. “Vâng, cảm ơn ngài ” Tô Noãn Dương gật gật đầu, cầm cái ly lên uống chút nước.

Cố Hoài Căn nhìn bộ dáng cô ngoan ngoãn uống nước, trong mắt lướt qua tia ấm áp, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

Anh cũng cầm lấy cái ly uống chút nước, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tô Noãn Dương nhìn Cố Hoài Căn nhắm mắt lại, trong lòng có chút kỳ quái, nhìn thấy anh này vài lần, người này đều đang nhắm hai mắt, chẳng lẽ là mắt không thoải mái, cho nên phải thường xuyên nhắm mắt nghỉ ngơi?

Tính ra , thế giới của đại thần phàm nhân chúng ta không thể hiểu, vẫn là đừng tùy tiện suy nghĩ miên man, nói không chừng đại thần chính là lười mở mắt

Cô khẳng định gật mạnh đầu, càng ngày càng cảm thấy suy đoán của mình rất có đạo lý.

Hiện tại nếu muốn cô mở miệng nói muốn lên lầu, cô khẳng định không dám, huống chi cô cũng không muốn trở về cái nơi chướng khí mù mịt đấy.

Tô Noãn Dương quay đầu nhìn phong cảnh đường cái ngoài cửa sổ, nói thật, đến bây giờ cô có chút không hiểu lắm, sự tình như thế nào phát triển đến bước này. Vốn là đang ở đại sảnh yến hội đứng ngồi không yên, đảo mắt liền biến thành ngồi đối diện đại thần đứng ngồi cũng không yên.

Ai, đều là đứng ngồi không yên, vẫn là ngồi trước đại thần tốt hơn đi, ít nhất không cần hít khói thuốc .

“A! Tiểu bạch thỏ, vừa rồi còn nói cô phải cẩn thận sói xám, nháy mắt một cái cô như thế nào đã tiến vào ổ sói rồi?”

Thanh âm trêu đùa của Tiêu Dao từ xa vang lên, Tô Noãn Dương quay đầu lại, phát hiện anh ta hướng phía bọn họ bên này đi tới.

Cố Hoài Cẩn như cũ không mở mắt, không biết là ngủ rồi, hay căn bản là lười phản ứng anh ta.

Tiêu Dao vài bước đã đi tới, giơ tay vỗ vỗ bả vai Cố Hoài Cẩn, cười nói.

“Ảnh đế , mình cũng muốn đem di động đập hỏng như cậu , như vậy người khác cũng tìm không thấy mình , mình cũng có thể bỏ liên hoan xuống lâu cùng tiểu bạch thỏ tâm sự.”

Tô Noãn Dương giống như không nghe được anh ta nói cái gì, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tiếp tục nhìn đường cái ngoài cửa sổ phát ngốc.

“A, lúc này mới bao lâu , nhị vị đã thống nhất mặt trận, phu xướng phụ tùy*?”

*Chồng định làm gì , vợ cũng làm theo

Tiêu Dao nhìn Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Cẩn giống nhau, đối với lời anh ta nói mắt đốic tai ngơ, liền vội vàng trêu chọc hai người bọn họ

“Trên lầu xong rồi?” Cố Hoài Cẩn hỏi.

“Ừ , đã xong, lão gia hỏa kia uống nhiều quá, nói muốn làm mai cho cậu, muốn cậu cưới con gái bảo bối của lão ta, không thấy cậu không ở đây, liền sai mình đi tìm cậu.” Tiêu Dao dùng ngón tay đào đào lỗ tai, chẳng hề để ý mà nói.

“Bất quá...” Bỗng nhiên anh ta chuyển giọng, mắt đào hoa liếc Tô Noãn Dương bên kia đang ra vẻ trấn định, “Mình thấy cũng không cần phải mai mối đâu nhỉ, cậu trốn ở đây hưởng ôn nhu này chẳng phải sung sướng sao?”

Tô Noãn Dương nghe thế, cả khuôn mặt đều hồng lên, nhưng vẫn không quay đầu, như cũ nhìn chằm chằm đường cái trống rỗng ngoài cửa sổ.

“Được rồi, đi lên đi.” Cố Hoài Cẩn đánh gãy lời trêu chọc của Tiêu Dao, đứng dậy chuẩn bị lên lầu.

“Tiểu bạch thỏ, cô có muốn cùng nhau hay không?” Tiêu Dao trêu đùa hỏi Tô Noãn Dương bên kia đã quay đầu.

“Không không , tôi muốn ngồi thêm chút nữa.” Tô Noãn Dương vội vàng từ chối, nếu hiện tại cô cùng bọn họ đi lên, chắc chắn xác định sẽ bị đám cô nương bát quái kia giết chết, cô vừa mới đắc tội tiền bối Đồng Văn Thu, không muốn nhanh như vậy tiếp tục đắc tội các đồng nghiệp.

“Vây được rồi, chúng ta đi trước, một lúc nữa cô cũng đi lên đi, tiệc cũng sắp kết thúc.” Tiêu Dao xua xua tay, cùng Cố Hoài Cẩn đi về phía trước.

Đi được hai bước, Cố Hoài Cẩn giống như nghĩ tới cái gì giống nhau, bỗng nhiên dừng lại, đầu cũng không quay, nhàn nhạt nói.

“Không cần để ý người khác nói cái gì, cứ là chính mình là tốt rồi.” Nói xong cũng không chờ Tô Noãn Dương trả lời, người đã đi xa.

Tô Noãn Dương ngây ngẩn cả người, cô biết anh đang nhắc nhở cô đừng để ý những lời Đồng Văn Thu vừa nói. Bất quá, không nghĩ tới Cố Hoài Cẩn sẽ cố ý an ủi cô, nghĩ vậy, cô cảm thấy cái người luôn lạnh mặt, vô cảm, không nói lời nào này, thật ra anh ấy cũng không có lạnh nhạt như vậy.

“Cảm ơn tiền bối, em sẽ nỗ lực.” Cô nhỏ giọng nói ở trong lòng.

Lúc đi lên, bữa tiệc cũng đã sắp đến hồi kết thúc. Đồng đạo rõ ràng là uống quá nhiều, đang vô cùng kích động, đi đến bàn bọn họ bên này, nói bọn họ nhất định phải nỗ lực, không thể làm đoàn phim mất mặt, sau đó liền túm Cố Hoài Cẩn cùng Tiêu Dao đi, nói là muốn tìm nơi khác tiếp tục cụng ly.

Sau khi trở lại khách sạn, Đào Đào ngồi trên giường, lòng đầy cảm phẫn mà nghịch di động.

Tô Noãn Dương nhìn vẻ mặt tức giận của cô nàng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhẹ giọng dò hỏi.

“Cậu làm sao vậy, ai chọc cậu?”

“Còn không phải Đồng Văn Thu! Tiền bối cái gì chứ! Nữ thần cái gì! Nói chuyện khó nghe như vậy! Một mình trước kia thích cô ta như vậy, thật là

mắt mù, không đúng, là tai điếc, mình muốn đem các tác phẩm của cô ta xóa hết đi, về sau không bao giờ nghe cô ta phối âm nữa!”

Tô Noãn Dương nghe được lời Đào Đào nói, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, còn may cô có bạn tốt là Đào Đào, người này chính là bảo vệ bạn bè vô điều kiện

“Tô Tô! Cậu yên tâm, mình cùng Lưu Li đều ủng hộ cậu vô điều kiện , kế mưu nội nó Đông Văn Thu là ai! Cậu không cần nghĩ quá nhiều, biểu hiện thật tốt, nhất định phải dùng thực lực đánh vào mặt cô ta!”

Tô Noãn Dương gật gật đầu, nói: “Cậu yên tâm đi, mình sẽ không nghĩ nhiều. Hiện tại, mình chỉ nghĩ muốn hoàn thành phối âm cho nhân vật Phù Sinh này thật tốt , người khác nói cái gì mình cũng không quyết định được, nhưng mình sẽ nỗ lực không để những người thích mình thất vọng.”

“Đúng đúng ! Như vậy là đúng rồi!” Đào Đào cũng tán đồng gật đầu.

“Ừm , cho nên cậu cũng đừng có xóa nữa, có sức làm vậy còn không bằng đi ngủ sớm một chút dưỡng dung mạo đi.”

“Ai nha, mình phải phân rõ lập trường, không thể đồ của địch chiếm dụng không gian trong máy mình! Cậu cũng đừng quản mình, cậu nhanh ngủ đi, ngày mai bắt đầu công tác rồi , cậu lại là nữ chính, khẳng định so với chúng mình sẽ mệt hơn!”

Tô Noãn Dương đành phải gật đầu, tùy ý Đào Đào ở bên kia tiếp tục cùng “Địch nhân” chiến đấu.

Cô lấy ra di động tin lên Weibo

【 Tô Tô: Ngày mai phải chính thức bắt đầu công tác, trong lòng có chút hồi hộp. Kỳ thật cho tới nay, tôi đều biết rõ mình cũng không phải người tốt nhất, người có thanh âm so với tôi dễ nghe hơn, so với tôi có tác phẩm ưu tú hơn có rất nhiều.

Nhưng mọi người vẫn nguyện ý làm bạn bên cạnh tôi, theo dõi tôi, cổ vũ tôi, kiên nhẫn chờ tôi trưởng thành. Vì tôi tiến bộ một chút mà vui vẻ, vì mỗi một hành trình của tôi mà chúc phúc, cảm ơn mọi người cho tới nay vẫn làm bạn bên người cạnh tôi. Mặc kệ như thế nào, tôi nhất định sẽ nỗ lực cố gắng, không khiến cho mọi người thất vọng.

Được rồi, đã khuya, tôi cũng không nói nhiều nữa, chúc mọi người mơ đẹp, ngủ ngon. 】

Đêm nay trải qua nhiều việc như vậy, có người làm khó dễ, cũng có người cổ vũ, an ủi, khiến Tô Noãn Dương cũng rất muốn biểu đạt tâm tình của mình một chút. Đăng lên trên Ueibo xong , cô cảm thấy mọi thứ tích tụ trong lòng toàn bộ đều biến mất.

Cô biết các fan thiện lương ấm áp của mình nhất định sẽ tiếp tục mà ủng hộ mình, đến cả những người cảm thấy cô không đủ thực lực, cô cũng chỉ nghĩ ở thời gian kế tiếp sẽ cố gắng hết khả năng, làm bọn họ biết cô có thể làm được, nhưng nếu thật sự vô dụng, cô cũng không có biện pháp.

Rốt cuộc thì cô cũng không quyết định được tư tưởng của người khác. Nghĩ thông suốt tự nhiên liền vui vẻ, Tô Noãn Dương vô cùng cao hứng mà đi rửa mặt.

Còn đang cùng di động chiến đấu, Đào Đào nhìn thấy biểu tình của cô, liền biết cô đã nghĩ thông suốt.

Ai, thật đúng là người bao dung, không biết mang thù , Đào Đào nghĩ thầm. Nếu đương sự đã không tức giận, chính mình cũng có thể công thành lui thân.

Xóa nhiều như vậy thật đúng là mệt , Đào Đào rốt cục cũng đem điện thoại ném sang một bên, chui vào trong ổ chăn gặp Chu Công.

Chương 11

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Kỳ thật, đã qua nhiều ngày như vậy, Tô Noãn Dương đã sớm không trông cậy có thể nhìn thấy tin tức của Cần Du lần nữa. Trong lòng cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận chuyện này.

Thế giới giả tưởng chính là như vậy, nói không chừng một ngày nào đó bạn bè cứ như vậy mà biến mất, không bao giờ gặp lại nữa. Những dấu vết tồn tại của họ, cũng sẽ theo năm tháng mà chảy xuôi, chậm rãi mờ đi, thẳng đến lúc không còn một ai nhớ tới nữa.

Trên thế giới này thứ duy nhất bất biến, chính là thời gian. Mà thứ duy nhất thiên biến vạn hóa, vẫn là thời gian.

Thời gian có thể hủy diệt hết mọi thứ, vui vẻ cũng vậy, mà không vui cũng thế. Cho nên người xưa mới cảm thán, một tắc thời gian mua một tắc vàng, một tắc vàng khó mua tắc thời gian.

Tô Noãn Dương rửa mặt xong, nằm trên giường lướt Weibo, nhìn mọi người bình luận. Quả nhiên giống như cô nghĩ, các fan đều cổ vũ cô.

A, thật là những người thiện lương đáng yêu ! Trong lòng Tô Noãn Dương vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Bỗng nhiên, Tô Noãn Dương mở to hai mắt như nhìn thấy đồ vật gì đó vô cùng quý hiếm, kinh ngạc xoa xoa mắt, click mở. Không sai, Tô Noãn Dương nhìn thấy, chính là người đã biến mất nhiều ngày Cần Du.

Anh vẫn giống như lúc trước, lẳng lặng bình luận tin tức trên Weibo mà cô vừa đăng.

【 Cần Du: Em xứng đáng được nhận mọi thứ tốt đẹp, ngủ ngon. 】

Đại khái là bởi vì rất lâu rồi anh không xuất hiện, hơn nữa trên Weibo Tô Noãn Dương cùng với người này còn được mọi người gọi là cp*. Cho nên Cần Du vừa mới bình luận, ngay lập tức phía dưới liền có rất nhiều fan của

Tô Noãn Dương hỏi anh tại sao lâu không thấy xuất hiện. *được fan ghép là cặp đôi

【1l: Ha ha, tôi cmt đầu tiên . Xin hỏi Cẩn Du vì sao nhiều ngày như vậy đều không thấy onl , chẳng lẽ anh không muốn tiếp tục ủng hộ Tô Tô của chúng ta sao? 】

【2l: Cùng câu hỏi! Vì sao biến mất lâu như vậy! Tôi còn tưởng rằng cp Cẩn Tô giải tán rồi! 】

【3l: Cầu nam chủ trả lời! Có phải nam chủ không còn yêu Tô Tô hay không! 】

.....

Tô Noãn Dương nhìn các fan bình luận, trong lòng có chút thẹn thùng, muốn nói bọn họ đừng nháo, nhưng lại không thể bình luận, bằng không sẽ cho bọn họ một loại cảm giác lạy ông tôi ở bụi này.

Huống chi, cô cũng muốn biết nguyên nhân, vì sao lâu như vậy anh không xuất hiện

Cẩn Du hẳn là thấy được mọi người bình luận, nên bình luận lần nữa trên Weibo.

【 Cẩn Du: Không phải, di động hỏng rồi. 】

Cái câu 【 không phải 】 đó , làm lòng Tô Noãn Dương ngứa ngáy. Không phải cái gì, không phải không tiếp tục ủng hộ, hay không phải không yêu. Quả nhiên, thấy anh đáp lại, các fan càng thêm kích động, vài phút liền có rất nhiều bình luận hiện lên.

【1l: Không phải cái gì? Không phải không yêu sao? 】

【2l: A a a! Phẳng phất ngửi thấy hương vị JQ*! 】

*Gian tình

【3l: Tôi đây là đang xem phát sóng trực tiếp sao? Công khai thừa nhận ân ái à ? 】

【4l: Thứ cho tôi nói thẳng, Tô Tô là của tôi, thỉnh Cẩn Du tự giác rời xa raaaaaa . 】

.....

Bất quá lần này, Cẩn Du không đáp lại bất luận một bình luận nào.

Di động hỏng rồi? Tô Noãn Dương chớp chớp mắt, cảm thấy bốn chữ này rất quen thuộc.

Đúng rồi, vừa rồi ở nhà ăn lẩu một, Tiêu Dao hình như có nói di động Cố Hoài Cẩn bị hỏng

Chắc chắc chắc, hình như gần đây tất cả mọi người đều nghịch nước, xem ra người giống cô mỗi ngày đều mơ mơ màng màng càng phải cẩn thận, cũng không thể theo trào lưu làm di động của mình hỏng theo được.

Tô Noãn Dương nhìn bình luận của Cẩn Du, trong lòng cảm thấy ấm áp. Câu này hẳn là anh đang muốn giải thích với mình, nói cho cô biết bị di động hỏng , cho nên hai ngày này mới không thể cùng cô liên lạc ? Được, mặc kệ như thế nào, anh đã trở lại là tốt rồi. Tô Noãn Dương gật gật đầu, không nghĩ nhiều nữa

Đang lúc cô nhớ lại, Cẩn Du bên kia nhắn tin qua đây.

【 Cẩn Du: Em có tâm sự. 】

Không phải câu nghi vấn, đây chính là câu khẳng định, đây là khẳng định trong lòng cô có việc.

【 Tô Tô: A? Không có mà 】

【 Cẩn Du: Nói đi, rốt cuộc làm sao vậy. 】

Tô Noãn Dương vừa thấy tin này, liền biết giấu không nổi nữa. Lúc trước, cô cũng từng nói qua, sở dĩ cô có thể cùng Cẩn Du trước nay cũng chưa từng gặp mặt mà vẫn có thể trở thành bạn bè, là bởi vì cô cảm thấy anh rất hiểu cô, mỗi câu nói đều có thể chạm đến đáy lòng cô.

Kỳ thật ngay từ đầu Tô Noãn Dương cũng không tính toán giấu diếm anh, chẳng qua là không muốn anh lo lắng, nên mới muốn không nói. Nhưng hiện tại anh đã mở miệng hỏi, vậy không cần tiếp tục giấu, đơn giản thoải mái đem việc phát sinh hôm nay một năm một mười nói cho anh biết.

Bao gồm cả việc Đồng Văn Thu châm chọc cô, Cố Hoài Cẩn cổ vũ cô, cùng việc Đào Đào và Lưu Li an ủi. Nhưng vì tránh tiết lộ thân phận hai vị đại thần, cô cũng không có nói ra tên Đồng Văn Thu cùng Cố Hoài Cẩn, mà dùng nữ tiên bối cùng nam tiên bối thay thế.

Cố Hoài Cẩn nhìn di động, xem tin nhắn cô gửi tới, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, tiểu nha đầu này, cảnh giác cũng rất cao, không nói ra

tên mình và Đồng Văn Thu. Lúc trước nhìn bộ dáng cô ngốc ngốc, còn lo lắng cô bị khi dễ, hiện tại xem ra, cô cũng không phải thật sự ngốc. Bất quá, anh vẫn là để ý tới xưng hô của cô —— nam tiên bối.

Xem ra, hiện tại mình ở trong lòng cô, cũng chỉ là một tiên bối mà thôi .

Không sao cả, tương lai còn dài.

Anh tiếp tục gõ xuống mấy chữ, ánh sáng di động mỏng manh, ngón tay thon dài lướt nhanh trên di động.

【 Cẩn Du: Ủ, anh và vị nam tiên bối này nghĩ giống nhau, em không cần quá để ý người khác, là chính mình là được rồi. 】

【 Tô Tô: Vâng vâng! Em cũng cảm thấy như vậy, kỳ thật trong lòng cũng rất ấm áp. Không nghĩ đại thần giống như anh ấy lại có thể cố ý tới an ủi em, em thấy anh ấy vẫn luôn lạnh lùng, mặt vô biểu tình, còn tưởng rằng đại thần rất chán ghét em chứ. Nhưng thật ra là em suy nghĩ nhiều, đại thần là ngoài lạnh trong nóng đó ! Còn có , đại thần hôm nay nói với em về khóa huấn luyện nghiệp vụ, đạo đức nghề nghiệp, còn nói tuy có thể trong mắt mọi người là người bình thường, nhưng người đó cũng có thể là người vĩ đại, câu này khiến em cảm thấy đại thần với các minh tinh khác thật sự không giống nhau, một chút làm cao cũng không có, còn bình dị như vậy, đặc biệt rất tốt bụng 】

Tô Noãn Dương vừa thấy Cẩn Du hình như cũng đang thưởng thức Cố Hoài Cẩn, liền vội vàng nói cho anh cái nhìn của mình đối với Cố Hoài Cẩn.

Mặt vô biểu tình? Lạnh lùng? Thì ra nha đầu này nghĩ về mình như vậy.

【 Cẩn Du: Xem ra, em thực thích anh ta? 】

Cố Hoài Cẩn tiếp tục khách sáo nói. Tô Noãn Dương nhìn thấy những lời này, cho rằng Cẩn Du hiểu lầm cô, vội vàng nói.

【 Tô Tô: Đương nhiên không phải, em chỉ là hâm mộ anh ấy, cảm thấy người này không tồi, thích gì gì đó, cũng quá xa xôi . Chúng em căn bản không phải người của cùng một thế giới, anh ấy là đại thần, là người dùng để nhìn lên 】

【 Cẩn Du: Được, anh đã biết. Ngủ đi, ngày mai cố lên, ngủ ngon. 】

A? Anh biết cái gì? Tô Noãn Dương có chút cảm thấy đầu óc không đủ dùng, nhưng vẫn trả lời.

【 Tô Tô: Được, anh cũng cố lên, ngủ ngon. 】

Trả lời xong, Tô Noãn Dương đợi vài phút, Cẩn Du cũng không phản hồi lại, xem ra là đã offline, cô cũng tắt máy. Đào Đào bên kia đã sớm ngủ say, cô rón ra rón rén xuống giường tắt đèn, một lát sau, cũng tiến vào mộng đẹp.

Đêm hè yên tĩnh, còn có thể nghe được tiếng ve kêu, ngôi sao trên bầu trời nghịch ngợm nháy mắt, đêm nay, mỗi người đều sẽ có một giấc mộng đẹp.

Ngày kế tiếp, mọi người bắt đầu bận rộn công tác. Quả nhiên không giống với suy nghĩ lúc ban đầu, mọi người ở trong Lục Bá Thất hoàn thành bản phối âm của mình, không quấy rầy lẫn nhau.

Đồng đạo ngẫu nhiên sẽ đến thị sát công tác, đa số thời gian, mỗi người đều sinh hoạt đơn điệu, giống như cuộc sống chỉ có hai việc là ghi âm và về khách sạn ăn cơm.

Mọi người tuy đều mệt mỏi, nhưng đôi mắt vô cùng sáng. Đối với bọn họ mà nói, sau khi đi vào thế giới nhân vật, tìm hiểu tính cách nội tâm nhân vật, chính là việc bọn họ thích làm nhất. Vừa khổ vừa mệt, nhưng chỉ cần nghĩ tới kết quả liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Giữa trưa hôm nay, mọi người vẫn như bình thường cùng nhau đi ăn cơm trưa. Nói là cơm trưa, thật ra chính là cơm hộp, hơn nữa bọn họ đều đã ăn cơm hộp được nửa tháng

Đào Đào dùng chiếc đũa chọc chọc hộp cơm, oán giận với Tô Noãn Dương ngồi đối diện.

“Ai ! Tuy rằng là mình rất thích ăn cơm, nhưng ăn liền nửa tháng mình cũng chịu không nổi !”

Lưu Li ngồi bên cũng vội vàng phụ họa:

“Đúng vậy đúng vậy, cứ ăn như vậy, mình thấy sau khi công tác lần này kết thúc mình sẽ không bao giờ muốn nhìn đến gạo nữa.”

Kỳ thật Tô Noãn Dương cũng ăn đến phiền, nhưng nghe được hai vị bạn tốt đều oán giận, cô cũng ngượng ngùng tham gia. Chỉ có thể vỗ bả vai hai người, ý vị thâm trường nói:

“Cách mạng chưa thành công! Đồng chí vẫn cần nỗ lực ! Ăn đi!”

Đào Đào đành phải gật gật đầu, hiên ngang lăm liệt mà nói:

“Cày đồng giữa buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Vì các bác nông dân, mình ăn!” (Beta : Khâm phục edit dịch thành ngữ cũng vắn quá :v)

“Haiz, tiểu bạch thỏ, các em sao lại ở chỗ này gặm cơm hộp, thật quá đáng thương.”

“A? Đây không phải là...” Ngỡ khí trên đầu, không chút để ý, nhìn lại khắp toàn bộ đoàn phim, cũng chỉ có Tiêu Dao hoa hoa công tử mới có thể nói ra loại lời này, bất quá, tại sao anh ta lại tới đây?

Quả nhiên, phía cửa có một vị soái ca chân dài, mặc áo thun màu hồng quần lam, mang mũ lưỡi trai, phong cách rất giống khí chất của bản thân, tiêu soái phong lưu. Phía sau soái ca, còn một người đàn ông khác, áo sơ mi trắng nổi bật trên bộ âu phục đen, bộ dáng ít nói ít cười, Tô Noãn Dương không cần đoán cũng biết nhất định người này là Cố đại thần.

Bất quá, trời nóng như vậy còn mặc tây trang? Đại thần quả nhiên là đại thần, thật lợi hại!

Tiêu Dao đi tới, hướng mọi người huýt sáo một tiếng, lập tức đem các cô gái nhỏ mê hoặc đến không phân biệt nổi nam bắc. Ai còn muốn ăn cơm nữa chứ , đều là vẻ mặt mặt đỏ tai hồng nhìn Tiêu Dao, muốn nghe xem anh ta sẽ nói cái gì.

“Hello, hôm nay tôi tới để bồi vị Cố ảnh để bắt đầu công việc, gần đây mọi người thật vất vả rồi ”

Mọi người còn không kịp trả lời, Vương Ngọc đã đi tới, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Tiêu Dao.

“Này, nếu anh không có chuyện gì thì đi luôn đi , đừng ở chỗ này quấy rối.”

“Ai u, Tiểu Ngọc Ngọc , anh thấy mọi người mỗi ngày đều đáng thương mà gặm cơm hộp, có ý tốt đến đây giúp mọi người cải thiện thức ăn, em không cảm kích thì thôi đi, lại còn đuổi anh, thật là tàn nhẫn mà!”

Nói xong bắt đầu làm bộ rơi nước mắt. “Cải thiện thức ăn?”

Lúc thấy thái độ Vương Ngọc nói chuyện Tiêu Dao không khách khí chút nào, vốn dĩ mọi người còn đang bát quái quan hệ của hai người, nhưng nghe thấy bốn chữ cải thiện thức ăn, lực chú ý của mọi người đều bị dời đi. Không có biện pháp, đã nửa tháng phải ăn cơm hộp, hiện tại nghe nói có thể ăn chút thức ăn khác đương nhiên vui vẻ, ai còn quản Vương Ngọc cùng Tiêu Dao có quan hệ gì, ăn trước rồi tính.

Có câu nói như thế nào nhỉ, chẳng phải ấm no sinh dâm dục sao, hiện tại đến no cũng không có nỗi, làm gì còn có công phu nghe bát quái

Tiêu Dao nhìn biểu tình mọi người như sói đói săn mồi, cười càng vui vẻ, xem ra một chuyện này thật đúng là đi không uống công, mọi người ở đây thật là quá đáng yêu.

Anh ta móc di động ra, gọi trợ lý vẫn luôn chờ ngoài cửa: “Alo, A Bố, mang lên đi.”

Rất nhanh, mọi người đều ngửi thấy mùi cơm thơm nức. Tiêu Dao thật đúng là hào phóng, mua đồ ăn ở nhà hàng lần trước liên hoan, còn mua một đồng đồ ăn, ngay cả pizza và điểm tâm ngọt đều chuẩn bị, còn mua một đồng trái cây.

Mọi người đều rất vui vẻ, chịu tội nửa tháng, rốt cuộc có thể khai trai*. Đoàn người vội vàng nói cảm tạ, sau đó liền bắt đầu ăn uống thỏa thích, ăn ngẫu nhiên, chỉ chốc lát sau, trên bàn cơm chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

*đúng nghĩa của từ này là không còn là trai tân cơ :v nhưng trong đoạn này sẽ dịch là được đổi mới rồi

Đương nhiên, là một người tham ăn tiêu chuẩn, Tô Noãn Dương và Đào Đào tự nhiên cũng ăn không ít. Ăn uống no đủ xong, mọi người liền tự giác trở về phòng thu tiếp tục công việc, Tô Noãn Dương cũng đi theo mọi người, cùng nhau hướng về phía phòng làm việc của mình đi.

“Tiểu bạch thả em chờ một chút.” Tiêu Dao ngăn cô lại.

Tô Noãn Dương xoay người, mặt đầy nghi hoặc nhìn anh ta, đây là như thế nào vậy, cô ăn không nhiều cũng không ít, tại sao lại không cho coi đi?

“Xuống dưới, anh có chút việc cần giúp.”

Cố Hoài Cẩn nói với cô. Tô Noãn Dương gật gật đầu, để Đào Đào và Lưu Li đi trước, xoay người đi xuống lầu.

Chương 12

Chương 12:

Edit: Doãn Y Y Beta : Doãn Uyển Du ——— Tô Noãn Dương đi đến trước mặt Cố Hoài Căn, đứng lại, nhẹ giọng dò hỏi. “Thầy Cố, xin hỏi một chút, anh có yêu cầu gì muốn tôi làm sao?” “Đúng vậy, thầy Cố, cậu nói nhanh lên, rốt cuộc là có chuyện gì!” Tiêu Dao chỉ là thuận miệng kêu Tô Noãn Dương một tiếng, cũng không có trông cậy vào cô sẽ thật sự lưu lại. Nhưng không nghĩ tới Cố Hoài Căn thế nhưng lại tiếp lời, cho nên vẻ mặt cười xấu xa mà nhìn anh, biểu tình rõ ràng là đang nói, ta xem người làm như thế nào. Ngay cả Vương Ngọc bên cạnh cũng hứng thú nhìn hai người bọn họ. Cố Hoài Căn xem như không thấy bọn họ đang xem náo nhiệt, chỉ là chuyên chú nhìn Tô Noãn Dương, nghiêm trang hỏi cô. “Không có gì, em phụ trách phối âm cho nữ chính Phù Sinh?” “Vâng, đúng vậy.” Chuyện này ngài chẳng phải đã sớm biết rồi à, Tô Noãn Dương ở trong lòng nói, nhưng mặt ngoài vẫn ngoan ngoãn gật đầu trả lời. “Ừ, vậy em hẳn là biết tôi phối âm cho nam chính?” “Vâng, em biết ạ.” Làm ơn, cô không ngốc, đương nhiên đã biết. Trong lòng Tô Noãn Dương cấp cho đại thần một ánh mắt xem thường, Cố Hoài Căn hôm nay choáng váng sao, hỏi nhiều vấn đề nhàm chán như vậy. “Ừ, vậy vừa hay, hôm nay tôi đến, chúng ta có thể bắt đầu phối âm cho nam nữ vai chính.” “A? Mọi người ở đây đều là thu âm riêng, không có làm chung bao giờ” Tô Noãn Dương cảm thấy rất kỳ quái, không phải phối âm chỉ làm từng người thôi sao, như thế nào lại biến thành cùng nhau làm. “Ừ, đó là bởi vì mọi người là dân chuyên nghiệp, đương nhiên có thể tự mình phối âm. Nhưng là tôi không phải người chuyên nghiệp, cần tìm người chỉ dẫn, ở trong tình cảnh cụ thể mới có thể phối âm được.” Cố Hoài Căn mặt không đỏ tim không đập mà nói hươu nói vượn. “Phốc...” Tiêu Dao không nhịn được mà cười. Cố Hoài Căn thật đúng là

chịu chơi, vì có thể ở cùng nhau mà không tiếc đem chính mình nói thành yếu kém như thế Vương Ngọc hình như ngộ ra một số thứ, chỉ cười không nói. “À à, thì ra là như thế , vậy chúng ta cùng đi lên lầu tập?” Tô Noãn Dương sáng tỏ, cô cứ tưởng đại thần không gì không làm được, thì ra chỉ là ở phương diện diễn kịch là lợi hại, trong phương diện phối âm thì cũng chỉ là người mới “Ừ, đi thôi.” Cố Hoài Cẩn gật gật đầu, cất bước về phía trước. Tô Noãn Dương xua tay cáo biệt cùng Vương Ngọc và Tiêu Dao, nhanh chân đuổi kịp Cố Hoài Cẩn. Thẳng đến lúc không còn nhìn thấy bóng hai người bọn họ, Tiêu Dao mới không nhịn được bật cười ha ha. Ha ha ha, không nghĩ tới Cố Hoài Cẩn cũng có hôm nay, vì ở cùng tiểu bạch thỏ lâu một chút liền giả vờ ngu ngốc, thật tốt thật tốt, có trò hay để xem rồi. Vương Ngọc liếc mắt nhìn cái người đang điên cuồng cười ha ha, xoay người muốn đi. “Ai u, Tiểu Ngọc Ngọc, em sao có thể đi như thế, anh cũng muốn học phối âm, em tới dạy anh đi” Tiêu Dao thấy vệt đến bên miệng còn muốn chạy, còn quản cái gì Cố Hoài Cẩn nữa, vội vàng đuổi theo. “Nhân vật của anh có người phối âm, anh không cần học.” Vương Ngọc vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ bước nhanh hơn. “Ai u, học cái này không phải để chuẩn bị cho sau này sao!” Tiêu Dao tiếp tục mặt dày mày dạn làm nũng, hừ, hôm nay nói cái gì cũng phải khiến Vương Ngọc dọn về nhà, đã dọn ra lâu như vậy, nếu cô ấy lại không có ý quay về, anh ta chẳng phải cùng tay trái tai phải tương thân tương ái cả đời sao?! Bên kia, Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Cẩn đã tới Lục Bá Thất. Trong nửa tháng này, cô đã hoàn thành được nửa bộ kịch bản, từ hôm nay trở đi, kịch bản tiến vào đoạn Phù sinh phải tiến vào Xích Phong sơn cùng nhóm kẻ thù ở chung. Mọi người đều biết, Xích Phong sơn ba năm sẽ tuyển tân đệ tử một lần, đem các đệ tử muốn bá sư từ ngũ hồ tứ hải tiến đến tụ tập đến cùng nhau, tiến hành tuyển chọn, cuối cùng giữ lại những nhân tài có tư chất tốt hơn, làm mới dòng máu của môn phái, những người đó cũng là trọng điểm bồi dưỡng. Phù Sinh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để thâm nhập vào trong lòng địch này, sau khi phụ thân chết, mấy năm nay, nàng vẫn luôn bế quan tu luyện. Luận tư chất, nàng tự nhận mình nhất định sẽ là người xuất sắc nhất trong đám người được đề cử. Nhưng vấn đề là, nàng từ nhỏ tu tập Bích

Lạc Các công pháp, cũng chính là Ma giáo tà công trong miệng mấy kẻ chính đạo. Nói như vậy, thời điểm bất ngờ gặp nguy hiểm, mỗi người theo phản xạ có điều kiện nhất định sẽ sử dụng công pháp mình quen thuộc nhất, đến lúc đó, nàng nhất định sẽ bị bại lộ. May mắn cha nàng quen biết một vị ngoại thể cao nhân ẩn cư ở Thương Sơn, vị lão tiên bối kia vừa chính vừa tà, trong lòng không phân biệt ma đạo hay chính đạo, công pháp tu luyện cũng là kết hợp các môn phái, ông ta cùng các chủ có chút giao tình, lại rất thích tiểu nha đầu Phù Sinh, từng đem nàng mang đi Thương Sơn dạy mấy năm. Sau khi lão các chủ chết, Bích Lạc Các liền tan vỡ, đại chiến lần đó lan đến rất nhiều người vô tội. Nhân khẩu tại Bích Lạc Các vốn dĩ ít ỏi, sau sự kiện lần đó, người trên cơ bản đều chết hết, không thì cũng thương bị. Ngay cả nha hoàn thân cận nhất bên người Phù Sinh là Tiểu Thanh cũng chết trong sự kiện đó, còn dư lại chỉ là những người bệnh, Phù Sinh cho bọn họ một ít tiền, rồi đưa bọn họ về nhà. Phù Sinh không nơi nương tựa, trong lòng chỉ nghĩ muốn báo thù, liền đi Thương Sơn tìm sư phó. Tuy nàng không nói rõ ý đồ, sư phó cũng không hỏi, chỉ là ném cho nàng mấy quyển sách, sau đó liền mặc kệ nàng. Phù Sinh không rõ ý của sư phó, nhưng vẫn chiếu theo quyển sách kia luyện tập, sau khi luyện nàng mới phát hiện, bên trong quyển sách chứa rất nhiều công pháp các môn phái, vừa lúc có thể cùng công pháp Bích Lạc Các của nàng dung hợp với nhau, cũng hỗ trợ lẫn nhau, như vậy đối với nàng có trợ giúp rất lớn. Hiện tại, nếu nàng ra tay, người khác nhiều nhất chỉ cảm thấy phong cách quỷ quyết, sẽ không ai đem nàng cùng Bích Lạc Các liên quan với nhau. Phù Sinh lúc này mới thể hiểu rõ tâm ý của sư phó, trong lòng cảm thấy ấm áp. Vị này tuy hành sự không theo quy tắc, làm việc hoàn toàn xem tâm tình, lại là một ngoại thể cao nhân, nhưng ông ấy vẫn luôn đối đãi với nàng như con gái. Nàng nghĩ, nàng là người may mắn nhất thế gian này, trước lúc phụ thân mất, tất cả mọi người ở Bích Lạc Các đều đối xử với nàng rất tốt, sau khi phụ thân đi, nàng vẫn còn có sư phó. Trước khi nàng đi, sư phó lấy ra rượu quế hoa vẫn luôn chôn ở dưới gốc cây, gõ cửa phòng Phù Sinh. “Nha đầu, ra đây bồi ta uống một chén.” Hai thầy trò ngồi trong viện uống rượu, không nói câu gì. Sau khi uống mấy chén, Phù Sinh có chút say, ngẩng đầu,

nhìn bầu trời đêm, ngắm những ngôi sao lấp lánh. Phù Sinh chỉ vào những ngôi sao trên bầu trời, cười hì hì quay sang sư phó nói. “Sư phó, con nghe nói người sau khi chết, liền hóa thành ngôi sao trên bầu trời đi, ngài nói, bầu trời nhiều ngôi sao như vậy, ngôi sao nào mới là người Bích Lạc Các ta?” Sư phó không nói gì, vẫn trầm mặc như cũ tiếp tục uống rượu. Phù Sinh cũng không cần sư phó sẽ trả lời nàng, tự mình tiếp tục nói.

“Sư phó, người biết không, kỳ thật con rất cảm kích người . Cảm kích người thu lưu, cũng cảm kích người dạy dỗ. Tuy rằng ngài không hỏi, nhưng con biết người nhất định biết trong lòng con nghĩ cái gì. Kỳ thật, con cũng không biết con làm như vậy rốt cuộc đúng hay không, nhưng con nhất định phải làm vậy, chỉ cần nghĩ đến người của Bích Lạc Các từ trên xuống dưới, nhiều người như vậy, đều chết thảm, lại còn là vì thứ lý do chó má chính ma bất lương lập, con liền cảm thấy, tất cả thật quá vớ vẩn.” Phù Sinh lại uống một ngụm rượu, nâng tay che mặt, trong lòng rất thống khổ. Hai năm, nàng vẫn như cũ không quên được mỗi người trong Bích Lạc Các, không quên được những người làm bạn cùng nàng trưởng thành, cùng chơi với nàng. Đến bây giờ, nàng vẫn còn nhớ rõ mỗi câu , mỗi một sự kiện trong Các. Ngày mừng bảy tháng bảy. Ngày đó, vẫn giống như mọi ngày, trời sáng khí trong, gió mát ấm áp dễ chịu. Nhưng mỗi người đều biết, ngày đó, cùng ngày thường không giống nhau. Bích Lạc Các cùng các đại môn phái chính đạo đã tranh đấu gay gắt rất lâu, tuy ngoài mặt hai bên bình thường, gió êm sóng lặng, kỳ thật đã sớm ngầm ngầm đấu đá, sóng gió mãnh liệt. Rốt cuộc có một ngày, lão các chủ không còn kiên nhẫn. Hắn đã sớm đã chịu đủ rồi, những ám toán luôn không dứt, mỗi ngày thay đổi một phương thức để so đo, liền phái người đi tìm người đứng đầu chính phái chưởng môn Xích Phong sơn, yêu cầu ở ngày mừng bảy tháng bảy tại Bích Lạc Các trên Lê Sơn, làm một trận quyết đấu quang minh chính đại, thắng làm vua thua làm giặc, dùng một lần quyết đấu này phân định rõ ràng. Chưởng môn Xích Phong sơn cũng đã sớm chán ghét kiểu ngầm tranh đấu này, liền vui vẻ đáp ứng, hứa hẹn ngày mừng bảy tháng bảy ở Lê Sơn một lần phân thắng bại, trước đó, hai bên đều không được quấy rầy lẫn nhau,

đến song phương chuẩn bị cho chiến tranh. Nhưng ai cũng không thể nghĩ đến , trước đại chiến một tháng, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chương 13

Chương 13

Edit: Doãn Y Y Beta : Doãn Uyển Du

Tuy rằng Xích Phong sơn đại diện cho chính phái hứa hẹn sẽ quyết đấu quang minh chính đại, trước ngày mừng bảy tháng bảy sẽ không đánh lén hay chơi ám chiêu.

Nhưng các môn phái khác hiển nhiên không tán đồng, cho rằng không cần nói đạo nghĩa với Ma giáo, nên chọn thời điểm Bích Lạc Các không hề phòng bị mà xuống tay, một lưới bắt hết, trừ đi hậu họa, cũng tránh hy sinh vô ích trong đại chiến.

Nhưng chưởng môn Xích Phong không ủng hộ việc này, rơi vào đường cùng, năm đại môn phái đành phải âm thầm kết liên minh, cùng gạt Xích Phong sơn đánh lén Bích Lạc Các.

Tục ngữ nói rất đúng, đánh rắn đánh giập đầu, ai cũng biết các chủ Bích Lạc Các yêu nhất là thiên kim bảo bối của ông ta, tiểu cô nương từ nhỏ không có mẫu nương, cho nên lão các chủ vừa làm cha vừa làm mẹ, đối với nàng vô cùng yêu thương.

Bởi vậy, năm đại môn phái liền đem chủ ý đánh tới trên người Phù Sinh, muốn lợi dụng Phù Sinh bức lão các chủ đi vào khuôn khổ.

Hôm nay, Phù Sinh cùng Tiểu Thanh lên trấn mua quần áo, tám vị thị vệ trong tối luôn đi theo bảo hộ hai nàng.

Bên kia đường có rất nhiều người đang tụ tập, vô cùng náo nhiệt, hình như là có người đang bán nghệ*, Phù Sinh trời sinh tính tình thích náo nhiệt, liền lôi kéo Tiểu Thanh chui vào đám người xem người bán nghệ có phải rất có bản lĩnh hay không.

*biểu diễn nghệ thuật

Người nọ quả thực ra sức, dùng ngực nâng tảng đá lớn, còn biểu diễn nuốt kiếm, tuy rằng đều chỉ là dùng chút tiểu xảo lừa gạt người không biết, nhưng Phù Sinh vẫn cảm thấy rất thú vị.

Đúng lúc nàng đang vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một cổ hơi thở xa lạ đánh úp về phía nàng, còn mang sát khí nồng đậm, nàng vội vàng đề cao cảnh giác, vừa định quay đầu lại, liền cảm giác sau cổ tê rần, hai mắt tối sầm ngất xỉu.

Tiểu Thanh bên cạnh đột nhiên nhìn thấy Phù Sinh bị đánh hôn mê, sợ tới mức chân tay luống cuống, cả người phát run, muốn lớn tiếng kêu gọi các thị vệ phía sau lại hỗ trợ. Nhưng hắc y nhân kia sao có thể cho nàng cơ hội nói chuyện, nàng vừa mới há miệng, liền cảm thấy đau nhói, ngất đi.

Thị vệ ở phía xa sớm đã nhìn thấy động tĩnh bên này, vội vàng vận công đề khí đuổi theo, nhưng đối phương hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, có chuẩn bị tám người mai phục ở hẻm nhỏ.

Vài vị thị vệ vừa mới tiến vào ngõ nhỏ, liền bị cuốn lấy, thời gian một nén nhang qua đi, hai bên vẫn còn ở trong ngõ nhỏ giằng co. Tám thị vệ cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, đối phương rõ ràng là đang kéo dài thời gian, Lịch Thanh cho các thị vệ một ánh mắt.

Tất cả mọi người đều hiểu ý, không hề ham chiến, chậm rãi thối lui ra con đường phía sau. Nói thì nhanh, Lịch Thanh nhanh chóng vung tay áo hất thuốc bột ra, đối phương không hề phòng bị, bị thuốc bột làm cho cả người phát ngứa, tám người lúc này mới thừa cơ hỗn loạn trở về Bích Lạc Các.

Trở lại Bích Lạc Các, về mặt tám người tự trách, cúi đầu quỳ gối trước mặt lão các chủ, đem chân tướng sự tình nói cho ông, đợi ông trách phạt.

Lão các chủ chịu đả kích rất lớn, nặng nề thở dài, thật lâu không có mở miệng, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, không biết suy nghĩ cái gì. Kỳ thật, hết thảy đúng là ngoài ý muốn, không thể không suy xét tới tình lý bên trong, hẳn thở dài.

“Lịch Thanh, các người có nhìn ra lai lịch đối phương không?”

“Ân.” Lịch Thanh gật đầu, “Nếu không nhìn lầm, hẳn là người của năm đại môn phái. Xem ra, bọn họ đã cấu kết cùng nhau.”

Lão các chủ gặt đầu, ông nên sớm nghĩ đến, cùng Xích Phong sơn định ước hảo có ích lợi gì, danh môn chính phái nhiều như vậy, khẳng định sẽ cấu kết với nhau đánh lén ông

Đến lúc đánh lén thành công chỉ cần bấm báo Xích Phong sơn một tiếng là được, ván đã đóng thuyền, tuy rằng thủ đoạn không cao minh, nhưng chưởng môn Xích Phong cũng không có khả năng vì một Bích Lạc Các mà cùng người một nhà xé rách mặt, ai, đều do mình sơ ý, mới để cho Phù Sinh...

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhi tính cách cổ quái linh tinh kia của mình, lão các chủ lại cảm thấy nghẹn một cổ khí ở trong lòng không thở ra được, nhưng, hiện tại điều cần thiết nhất là bảo trì bình tĩnh, bằng không, nữ nhi bảo bối của ông liền lành ít dữ nhiều.

Bên này, Phù Sinh dần dần tỉnh lại, nhìn Tiểu Thanh bên cạnh cũng vị trí giống mình, lại nhìn bốn phía nhà ở mà giống như nhà giam, trong lòng rốt cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện là như thế nào. Xem ra, Xích Phong sơn không thèm để ý tới lời hứa, muốn lợi dụng mình kiểm chế phụ thân.

“Hừ! Danh môn chính phái cái gì? Bất quá chỉ là một đám không tuân thủ lời hứa, ngụy quân tử.”

Phù Sinh hừ lạnh một tiếng, trong lòng đối với cái gọi là nhân sĩ chính phái càng thêm khinh thường, bất quá, hiện tại không phải lúc nghĩ cái này, việc cấp bách lúc này hẳn là nên nghĩ cách chạy trốn như thế nào.

Phù Sinh giật giật thân thể, mới phát hiện mình không thể dùng nổi một tia nội lực, xem ra, bọn họ hẳn là đã cho mình ăn tán công dược.

Nàng nhìn Tiểu Thanh bên cạnh vẫn hôn mê, cảm thấy hay là nên trước kêu nàng tỉnh.

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, mau tỉnh lại!”

Phù Sinh nhỏ giọng kêu nàng.

Lông mi Tiểu Thanh rung động vài cái, chậm rãi mở hai mắt.

“A! Tiểu thư! Người như thế nào...” Tiểu Thanh trợn mắt nhìn Phù Sinh bị trói, vội vàng sốt ruột hỏi nàng có bị thương không.

“Hừ! Nhỏ giọng một chút!” Phù Sinh sợ Tiểu Thanh nói quá lớn để người khác nghe, không đợi nàng nói xong, liền cắt đứt, bình tĩnh cùng nàng phân

tích thế cục trước mắt.

“Tiểu Thanh, người nghe ta nói, nếu ta không đoán sai, chúng ta hiện tại hẳn là bị người của Xích Phong sơn trói ở đây. Bọn họ muốn lợi dụng ta để kiểm chế cha ta, lại còn cho ta ăn dược, ta hiện tại hoàn toàn không thể sử dụng nội lực.”

Phù Sinh dừng một chút, tiếp tục nói:

“Khi còn chưa nhìn thấy cha ta, chúng ta còn có giá trị lợi dụng, cho nên bọn họ khẳng định sẽ không giết chúng ta. Nhưng, ta cũng không thể để bọn chúng lợi dụng ta tổn thương cha ta. Cho nên người hãy nghe cho kỹ, ta sẽ nghĩ biện pháp, nếu có cơ hội, người phải chạy ra, đi thông tri bọn Lịch Thanh tới cứu ta, người hiểu chưa?”

“Không, tiểu thư, nô tỳ sẽ không bỏ người ở lại đây một mình!”

Tiểu Thanh dứt khoát kiên quyết nói, biểu tình vô cùng kiên định, miệng gặt gao mím lại, đôi mắt sáng rõ, nàng là tuyệt đối không có khả năng bỏ tiểu thư một mình chạy.

“Không, người nghe ta nói, người bọn họ muốn bắt là ta, người không có quan hệ, cho nên người không cần thiết đi theo ta chịu khổ. Còn có, nếu như cả người và ta đều bị vây ở chỗ này, vậy chúng ta chỉ có thể làm cá trên thớt mặc người chém giết. Nhưng nếu người chạy thoát, ta có lẽ còn có khả năng được cứu.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, đừng nói nữa, quyết định như vậy đi.” Phù Sinh không muốn nghe Tiểu Thanh nói tiếp, nhắm hai mắt lại, ý tứ chính là việc này đã định rồi, không cần thương lượng nữa.

“Kia, vậy được rồi. Tiểu thư người yên tâm, nếu nô tỳ có thể chạy thoát, nô tỳ nhất định sẽ dẫn người trở về cứu tiểu thư!”

Theo Phù Sinh lâu như vậy, Tiểu Thanh đã sớm biết việc Phù Sinh đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, đành phải đáp ứng nàng trước. Trong lòng lại âm thầm thề, cho dù đánh đổi cả tính mạng của mình, cũng muốn bảo vệ tiểu thư bình an.

“Ân.” Phù Sinh gật gật đầu, không có nói gì nữa.

Đáng tiếc, sự tình không dựa theo những gì Phù Sinh dự đoán mà phát triển.

Đúng như nàng sở liệu, người trói nàng người xác thật không có làm chuyện gì thương tổn nàng, chỉ đem nàng cùng Tiểu Thanh tách ra.

Đem nàng đưa tới một nhà ở hoàn toàn phong bế, còn chuẩn bị cho nàng cái bô, mỗi ngày cung phụng nàng ăn ngon uống tốt, ba bữa cơm đúng hạn đưa tới, chăn đệm cũng đủ mềm mại. Chỉ là, chưa bao giờ cùng nàng nói chuyện, cũng không cho nàng ra khỏi phòng, mỗi ngày đều sẽ đút nàng ăn tán công được.

Bảy ngày sau.

Phù Sinh đã hoàn toàn tuyệt vọng, đã nhiều ngày trôi qua, mặc kệ nàng dùng cái gì phương pháp, rắn mềm gì cũng đều đã dùng, nhưng người tới đưa cơm người đều không nói chuyện với nàng, đem cơm đặt xuống liền đi.

Buổi tối mỗi ngày trước lúc sắp ngủ, đều sẽ có người tới ép nàng uống thuốc, điểm huyết đạo của nàng, sau đó cưỡng bách nàng nuốt được vào.

Vì tránh cho nàng trộm nhổ được ra, sau khi uống thuốc xong, người nọ còn ngồi trầm mặc trong phòng một canh giờ, chờ đến lúc xác định được được hiệu phát huy tác dụng mới rời đi.

Vòng đi vòng lại, tuần hoàn vô hạn. Ngày hẹn đại chiến càng ngày càng gần, nếu nàng còn không chạy đi, chỉ sợ thật sự sẽ làm hỏng đại sự.

Hôm nay, nếu hôm nay còn không trốn thoát, vậy chỉ có thể dùng cái chết giải quyết vấn đề.

Phù Sinh nghĩ cùng lắm thì làm như vậy, cũng không sợ, cùng lắm thì liên tự vẫn là xong, hết chuyện. Chỉ là thực xin lỗi Tiểu Thanh, nàng vô tội lại bị liên lụy, còn có cha, chỉ có thể đợi kiếp sau lại tiếp tục hiếu kính lão nhân gia với ông

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Kỳ quái, lúc này vừa mới đưa xong cơm, như thế nào lại có người tới?

Phù Sinh đang muốn la hét, “Phanh” một tiếng, cửa bị người bên ngoài đá văng, nhìn thấy người tới, Phù Sinh choáng váng.

Chương 14

Yêu em từ giọng nói Chương 14

Edit: Doãn Y Y

Beta : Doãn Uyển Du

Không sai, người tới là Lịch Thanh.

Hắn đá văng cửa, đi đến trước mặt Phù Sinh đang há hốc mồm quỳ xuống.

“Tiểu thư, thực xin lỗi, thuộc hạ đến chậm, xin ngài trách phạt.”

Phù Sinh lau đi nước mắt bởi vì khó có thể tin mà chảy xuống, vội đỡ Lịch Thanh đứng lên.

“Được rồi, trước đừng nói cái gì phạt hay không phạt, đi, chúng ta nhanh đi cứu Tiểu Thanh.”

“Được!” Lịch Thanh gật đầu, đứng dậy, chờ Phù Sinh đi trước.

Nhưng Phù Sinh đã ăn công được mấy ngày liên tiếp, hiện tại một chút sức lực trên người cũng không dùng được, chỉ có thể miễn cưỡng run run rẩy rẩy đứng lên, căn bản không có biện pháp đi về phía trước một bước.

Lịch Thanh nhìn Phù Sinh đang cố hết sức chống cái bàn đứng lên, tiến lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Đắc tội rồi, tiểu thư.”

Sau đó khom lưng ôm Phù Sinh lên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Giờ này khắc này, Phù Sinh cũng bất chấp cái gì nam nữ khác biệt, thân phận chủ tớ, chỉ nghĩ mau chóng tìm được Tiểu Thanh, rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Lúc ra khỏi cửa, mới phát hiện trong viện đứng đầy người của Bích Lạc Các.

Nguyên lai, bọn Lịch Thanh đã sớm tiêu diệt hết kẻ địch ở nơi này, hiện tại nơi này tất cả đều là người một nhà. Mọi người nhanh chóng tìm được Tiểu Thanh đang hôn mê trong một gian phòng của thiên viện, đem nàng mang ra, đoàn người ngay lập tức giục ngựa rời khỏi nơi này.

Trở lại Bích Lạc Các, thần y Tam Lý Sinh đã sớm đứng đợi ở cửa, Lịch Thanh buông Phù Sinh xuống, một nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ nàng đi vào phòng, Tam Lý Sinh đi theo sát phía sau, giúp Phù Sinh bắt mạch khai được.

“Thế nào? Nữ nhi của ta có bị sao không?”

Thần y vừa từ phòng Phù Sinh đi ra, lão các chủ đã vội vàng hỏi.

“Hồi bẩm các chủ, tiểu thư không có gì trở ngại, chỉ là do liên tục ăn tán công được mấy ngày nên thân mình có chút suy yếu. Ta đã viết cho tiểu thư mấy vị thuốc, mấy ngày nay chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt, không bao lâu sau là có thể khỏi hẳn.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, Tam Lý Sinh, cảm ơn người. Người mau giúp ta nhìn xem Thanh nha đầu kia có chuyện gì không, Phù nhi rất quan tâm tới con bé, nếu nó có chuyện gì, Phù nhi khẳng định sẽ áy náy tự trách thật lâu.”

Lão các chủ nghe được nữ nhi không có gì đáng lo ngại, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lại nhớ tới nha hoàn Tiểu Thanh, nha đầu kia vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, đối với Bích Lạc Các cũng trung thành, quan hệ tốt với Phù nhi. Vừa rồi ông cũng thấy con bé hôn mê, nhưng chắc cũng không có gì trở ngại.

“Các chủ, ngài không cần cảm tạ. Ngài yên tâm đi, ta liền đi xem Tiểu Thanh cô nương thế nào.”

“Được được được, mau đi đi.”

Tam Lý Sinh chấp tay hành lễ, xoay người rời đi.

Lão các chủ đẩy cửa tiến vào, Phù Sinh đã ngủ rồi. Ông đau lòng nhìn gương mặt nữ nhi tái nhợt tiều tụy, trong lòng tự trách.

Một lúc lâu sau. Lão các chủ từ trong phòng Phù Sinh đi ra, nói với Lịch Thanh đang đứng ở trong viện.

“Đi thôi, đến thư phòng, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Mấy ngày kế tiếp, Phù Sinh đều nằm ở trong phòng, Tiểu Thanh cũng không có gì đáng ngại, chỉ là trong lòng quá sốt ruột lo lắng, hơn nữa lại không ăn cái gì, cho nên mới hôn mê.

Tam lý Sinh cho nàng mấy thang thuốc, không bao lâu sau, nàng lại sinh long hoạt hổ trở lại.

Phù Sinh nhìn Tiểu Thanh ở trong phòng vội tới vội đi, trong lòng cực kì hâm mộ.

Ai, chuyện lần này đã dọa cha và Tiểu Thanh sợ không nhẹ, hiện tại hai người coi như thống nhất mặt trận, tuyệt không cho phép nàng xuống giường, càng không thể cho phép nàng ra cửa.

Nàng sắp chán đến chết rồi, Phù Sinh kêu Tiểu Thanh đi tìm Lịch Thanh hỏi một chút ngày đó bọn họ làm thế nào tìm được các nàng, lúc ấy nàng cũng đã hạ quyết tâm muốn tự vẫn, nếu bọn Lịch Thanh chỉ đến chậm một bước, chỉ sợ thứ mang về nhà sẽ là một nắm đất vàng.

Thì ra, Lịch Thanh có thể tìm được các nàng, chỉ do may mắn.

Từ lúc Phù Sinh và Tiểu Thanh bị bắt cóc, mọi người mỗi ngày đều thay phiên nhau tuần tra trong thành.

Năm đại môn phái đều đi đến nơi này, cho dù không ở khách điểm, cũng không có khả năng không ra khỏi cửa, chỉ cần ra ngoài vậy nhất định người của Bích Lạc Các sẽ phát hiện, đến lúc đó chỉ cần đi theo bọn họ đi, là có thể biết Phù Sinh và Tiểu Thanh bị nhốt ở nơi nào.

Buổi tối hôm nay, tiểu Bắc vẫn giống như mọi ngày đến tuần tra con đường lớn được phân công, nơi hãn phụ trách chính là này nơi trắng hoa hạng nhất trong thành.

Đừng thấy những người đó được gọi là nhân sĩ chính phái, kỳ thật đại bộ phận đều là nguy quân tử, đã là nam nhân, khẳng định sẽ có dục vọng, cho nên Lịch Thanh đoán chắc nhất định sẽ có người không nhịn được đi dạo thanh lâu.

Nhưng tiểu Hắc đã ngồi canh ở chỗ này ba ngày, vẫn không thấy được một gương mặt quen thuộc.

Ngay cả các cô nương đứng ở cửa thanh lâu kiếm khách cũng đều nhận ra hãn, cho rằng hãn là tên háo sắc nhưng lại là quý nghèo không có tiền, đành phải tới cửa thanh lâu này nhìn cho đỡ thèm, cho nên các cô nương vừa thấy hãn đến liền châm chọc cười nhạo.

Tiểu Hắc cũng không ngại, mỗi ngày vẫn như cũ ngồi xổm ở cửa, nhìn chăm chăm người lui tới, xem có gặp được gương mặt quen thuộc không.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện có mấy người đang từ nơi xa đi tới, trên người đeo bội kiếm, mặc một thân trường bào màu xanh lá, đây chẳng phải chính là những người ngày đó ở ngô nhỏ cùng bọn họ giao thủ sao!

Trong đó hình như có một người muốn đi vào, nhưng lại bị hai người khác ngăn cản, cách quá xa, không nghe thấy mấy người bọn họ đang nói cái gì, hình như là người đang muốn đi đang khuyên bảo hai người kia đi cùng. Một lát sau, người nọ giống như đã khuyên bảo thành công, ba người liền cùng nhau thành thoi đi tới.

U! Cá cắn câu! Tiểu hắc rất kích động, ngồi xổm ba ngày, rốt cục cũng bắt được bọn họ.

Ngay từ đầu hắn còn chưa tin lời Lịch Thanh ca nói, cảm thấy những nhân sĩ chính phái đó không có khả năng làm trò trước nhiều người như vậy, ban ngày ban mặt lại tới dạo thanh lâu.

Cho nên khi nghe Lịch Thanh ca nói an bài hắn ở chỗ này, hắn rất không cao hứng, cảm thấy Lịch Thanh ca không coi trọng năng lực của hắn, tùy tiện an bài một nhiệm vụ tổng cổ hắn.

Hiện tại mới phát hiện, Lịch Thanh nơi nào không tin hắn , quả thực là quá tin tưởng hắn, bằng không hắn cũng không thể ở chỗ này, bắt tận tay được ba thằng nhãi ranh

Lúc này, tiểu Hắc nghĩ lại, cảm thấy Lịch Thanh ca quả thực chính là thần a! Lại có thể đoán ra bọn chúng nhất định sẽ đến nơi này.

Hừ, những nhân sĩ chính phái quả nhiên đều là ngụy quân tử, không tốt, cũng may mắn bọn họ là ngụy quân tử, tiểu Hắc mới có thể tìm được bọn họ, không phải sao?

Thật tốt quá! Theo đám người này nhất định có thể đem tiểu thư và Tiểu Thanh cứu ra! Tiểu Hắc như vậy nghĩ, liền cảm thấy tinh thần càng phấn chấn.

Tập trung tinh thần nhìn chăm chăm cửa ra vào, sợ bỏ sót bất kì người nào đi ra. Các cô nương đứng ở cửa kiếm khách thấy hắn như vậy, đều cho rằng hắn là ghen đến điên rồi, cảm thấy hắn rất đáng thương, cũng ngượng

ngừng đi trêu ghẹo hăn, làm hăn cũng mừng được thanh nhàn, chuyên tâm mà chờ đám thỏ con nhảy vào hang sói.

Vài canh giờ sau, ước chừng sắp tới giờ Tý, ba người kia mới ngã trái ngã phải từ bên trong đi ra.

Tiểu Hắc không nhanh không chậm đi theo sau bọn họ, vòng vèo qua vài hẻm nhỏ mới phát hiện bọn họ đi vào một cái sân, lại đợi hơn hai canh giờ, không thấy ai trở ra, lúc này mới yên tâm rời đi, trở lại Bích Lạc Các bẩm báo.

Sự tình kể tiếp rất đơn giản, bọn Lịch Thanh mỗi ngày đều ở sân bên cạnh xem xét, phát hiện tới tới lui lui ra ra vào vào cũng chỉ có chín người kia, chính là người bắt Phù Sinh và những người ở ngõ nhỏ đánh nhau với bọn họ.

Bởi vậy Lịch Thanh phân tích chỉ có chín người này từng gặp qua Phù Sinh và Tiểu Thanh, trong môn phái những người khác đều chưa gặp. Nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao không tìm thêm nhiều người tới, như vậy không phải càng thêm chắc chắn sao?

Sau nghĩ lại, đám ngụy quân tử kia nhất định là cảm thấy bắt cóc Phù Sinh có chút đuối lý, liền tính thẳng cũng không công bằng. Sợ xong việc bị người khác biết, nể nhược điểm, cho nên mới không muốn để quá nhiều người tham gia, chỉ tìm chín vị đệ tử đặc lực nhất tới phụ trách chuyện này. “Hừ.” Lịch Thanh hừ lạnh, cũng là do đám người này ham hư vinh, lại háo sắc, bằng không chuyện này thật đúng là không dễ như vậy.

Mấy ngày kể tiếp, Lịch Thanh lựa thời điểm trong viện kia ít người, liền tiến vào thăm dò địa hình trong viện, rốt cuộc cũng thăm dò được rõ ràng. Lúc này mới chọn một ngày mà chín người kia đều ở trong viện, nhân lúc chúng chưa chuẩn bị, dẫn người đánh vào, một lưới bắt hết, cứu Phù Sinh và Tiểu Thanh.

Phù Sinh nghe Tiểu Thanh thêm mắm thêm muối kể lại câu chuyện xong, nghĩ thầm lần này có thể chạy trốn thật đúng là toàn nhờ vận khí, về sau tuyệt đối không thể sơ suất như vậy, nhất định phải cẩn thận hành sự, dù sao mọi chuyện nên lấy cẩn thận làm đầu.

Chương 15

Chương 15

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Ngày bảy tháng bảy càng ngày càng tới gần, không khí trong đại các càng ngày càng trầm trọng. Lịch Thanh càng ngày càng ít lui tới, mỗi ngày đi sớm về trễ, không biết đang vội cái gì.

Nhóm cảnh vệ mỗi ngày đều ở trong sân luyện công, vì đại chiến sắp đến mà chuẩn bị.

Lão các chủ cũng cả ngày ngồi ở thư phòng không ra ngoài

Ngay cả Tiểu Thanh ngày thường luôn luôn hoạt bát, hiện tại cũng cả ngày buồn chán ỉu xiu, uể oải, không nói lời nào.

Ngày mừng bảy tháng bảy.

Buổi tối hôm nay, lão các chủ bỗng nhiên để Lan a đi đầu bếp đi làm một bàn đồ ăn, đều là đồ mà ngày thường Phù Sinh thích ăn.

Phù Sinh thích ăn nhất là sườn xào chua ngọt, phụ thân nhờ Lan a đi làm cả một bàn lớn, sau đó vẫn luôn gấp cho nàng ăn, còn phá lệ cho phép nàng uống rượu.

Hai cha con hàn huyên rất nhiều những việc thú vị khi Phù Sinh còn nhỏ, không khí vô cùng ấm áp, nhưng Phù Sinh lại có một loại cảm giác rất kỳ quái, cảm giác lời phụ thân hình như có ẩn ý, giống như là, đây là bữa ăn cuối cùng của hai người.

Phù Sinh vừa định làm rõ chuyện này, lại cảm giác đầu rất nặng, trước tầm mắt một mảnh mơ hồ, không thấy rõ bộ dạng của cha.

Nàng gờ gờ đầu, không nghĩ tới lại càng cảm thấy mơ hồ.

Trước lúc té xỉu, nàng nghe được tiếng phụ thân tê tâm phế liệt nói xin lỗi, lúc này nàng mới phản ứng lại được, thì ra rượu và đồ ăn này đều bị hạ

được.

Lão các chủ nhìn Phù Sinh chậm rãi ngã xuống, nhìn Lịch Thanh cùng Tiểu Thanh đứng ở một bên, nhàn nhạt nói.

“Đều biết kế tiếp làm như thế nào các người cũng biết như thế nào rồi?”

“Vâng, thuộc hạ / nô tỳ đã rõ” Hai người trăm miệng một lời trả lời.

“Tốt, vậy mau đi chuẩn bị đi.”

Lão các chủ nhìn Phù Sinh lần cuối cùng, trong mắt tràn đầy không muốn cùng thương tiếc, nặng nề thở dài, vẫy vẫy tay để hai người đem nàng mang đi, sau đó, cả người giống như bị người khác giáng một quyền nặng nề, nằm liệt ở ghế trên, rất lâu cũng không đứng dậy nổi.

Thời điểm Phù Sinh tỉnh lại, nàng đang nằm trên xe ngựa.

Nàng mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy đỉnh xe màu vàng, bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Vội vàng ngồi dậy, vừa vén rèm lên liền thấy, Lịch Thanh ở phía trước đang đánh xe. Hiển nhiên bọn họ đã rất xa, cảnh sắc ven đường nàng một chút đều không quen thuộc.

“Dừng ngựa!” Phù Sinh lớn tiếng quát Lịch Thanh.

Lịch Thanh phảng phất giống như không nghe thấy, tiếp tục chăm chú đánh xe. “Dừng ngựa! Ta bảo người dừng ngựa!”

Phù Sinh nhìn Lịch Thanh giả điếc, không nghe thấy, càng thêm sốt ruột, quát lớn dừng xe.

Lịch Thanh lúc này mới bất đắc dĩ thở dài, giữ chặt dây cương, dừng xe ngựa. “Ta hỏi người, hiện tại đã là bao lâu? Hôm nay là ngày mấy?”

Phù Sinh vừa thấy Lịch Thanh ngừng xe, vội lớn tiếng dò hỏi.

“Trưa ngày mùng bảy tháng bảy.” Lịch Thanh bình tĩnh trả lời.

“Ngày mùng bảy tháng bảy? Chính là hôm nay, hiện tại đã bắt đầu rồi? Cha ta đâu? Tiểu Thanh đâu? Người sao không ở Bích Lạc Các giúp cha ta? Mang ta tới chỗ này làm cái gì?”

So với Lịch Thanh đang bình tĩnh, Phù Sinh không được bình tĩnh như vậy, càng nhiều hơn là hoảng loạn.

Hôm nay là ngày mùng bảy tháng bảy, nói cách khác, nàng đã ở trên xe ngựa ngủ một ngày.

Xem ra lần này cha quyết tâm muốn đưa nàng đi, không biết đã hạ bao nhiêu mê hồn dược. Chỉ là, vì sao cha nhất định phải đuổi nàng đi?

Chẳng lẽ, ông biết lần này phải thua không thể nghi ngờ, không muốn ảnh hưởng đến mình, cho nên mới để Lịch Thanh mang mình đi?

Trong lòng Phù Sinh rất rối loạn, nhưng Lịch Thanh cố tình cái gì cũng không nói, chỉ trầm mặc cúi đầu. Một lúc lâu sau, Phù Sinh rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nhìn Lịch Thanh bên cạnh vẫn luôn rũ mắt trầm mặc, bình tĩnh mở miệng.

“Lịch Thanh, nói đi.”

Lịch Thanh ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt kiên nghị của Phù Sinh, thở dài, biết mình khẳng định giấu không được, đành phải mở miệng nói ra tình hình thực tế.

“Tiểu thư, một tháng trước ngài bị người bắt trói đi, các chủ cấp hỏa công tâm, khiến bệnh cũ tái phát, hôn mê bất tỉnh mấy ngày mấy đêm, rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải đi thỉnh thần y Tam Lý Sinh trị liệu. Thần y nói, các chủ bị bệnh đã rất lâu, nhưng luôn không có để ý, cẩn thận chăm sóc, lần này việc ngài bị bắt đi đã kích thích các chủ, cho nên mới bỗng nhiên bùng nổ. Hiện tại, sớm đã thành bệnh nguy kịch, vô pháp...”

Lịch Thanh nói tới đây cũng có chút nghẹn ngào, hãm dừng một chút, tiếp tục nói.

“Vô pháp trị. Hơn nữa đại chiến sắp tới, ngài cũng biết, các chủ không có khả năng tạm hoãn đại chiến. Lão nhân gia hẳn rất rõ ràng lần này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Cho nên mới trước lúc đại chiến, để ta mang ngài đi, nhưng lo lắng bọn họ tìm được sẽ làm hại ngài, nên để cho Tiểu Thanh lưu tại trong nhà giả trang thành là ngài. Bởi vì ngài cùng Tiểu Thanh luôn cùng ra cùng vào, cho nên để cô ấy giả ngài là biện pháp tốt nhất, đến lúc đó nếu thật có xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không hoài nghi.”

“Nhưng các chủ biết, nếu nói cho ngài biết trước, ngài khẳng định sẽ không đồng ý, cho nên, mới sử dụng kế hạ dược ngài. Tiểu thư, các chủ làm hết thảy, đều là vì bảo hộ ngài, hy vọng ngài không nên trách lão nhân gia hẳn.”

Trách? Làm sao có thể trách cha đây? Phù Sinh ngấn người, muốn trách, cũng là tự trách mình nữ nhi bất hiếu.

Chẳng trách được, thảo nào khi mình vừa được cứu về, Tam Lý Sinh đã ở nhà chờ. Nguyên lai, không phải cha cố ý mời đến trị liệu cho nàng, mà là Lịch Thanh bọn họ mời đến trị liệu cha. Đều do chính mình quá sơ ý, không phát hiện cha bị bệnh, nếu nàng có thể phát hiện sớm một chút, sự tình có phải sẽ không biến thành như bây giờ?

Còn có Tiểu Thanh, nha đầu vô tội kia, nàng ấy cùng mình lớn lên từ nhỏ, tình như tử muội, nếu nàng ấy thật sự ra chuyện gì, mình phải làm thế nào. Chẳng lẽ cả đời này, mình phải sống cùng áy náy và tự trách cả đời sao?

Nàng có tài đức gì, lại khiến nhiều người vì mình hy sinh như vậy? Không được, không được, ta phải đi về, ta nhất định phải trở về!

Rốt cuộc Phù Sinh không chịu nổi, che mặt gào khóc, áp lực quá lớn, nàng không thể khống chế được cảm xúc nội tâm của mình.

Không biết khóc bao lâu, đến mức nàng cảm thấy hít thở cũng khó khăn, nàng mới dừng lại, nỗ lực hít sâu một hơi, cô gắng để bản thân bình tĩnh. Đôi mắt đã sưng lên giống hạch hồng đào, ngay cả tiếng cũng khàn cả đi, nhưng vẫn vô cùng kiên định nói với Lịch Thanh.

“Lịch Thanh, chúng ta trở về.”

“Tiểu thư, thứ cho thuộc hạ khó lòng tuân mệnh, thuộc hạ đã đáp ứng các chủ, tuyệt đối không thể mang ngài trở về.”

“Chúng ta trở về.”

Phù Sinh như không nghe được lời Lịch Thanh nói, chỉ nhàn nhạt lặp lại một lần lại một lần, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm hẳn.

Bốn mắt nhìn nhau, Lịch Thanh bại trận, bất đắc dĩ thở dài, quay đầu ngựa lại, trở về nhà.

“Nha đầu, nha đầu.” Thanh âm sư phó kéo Phù Sinh từ hồi ức kéo trở về.

Nàng lau đi nước mắt, kiên định tiếp tục nói: “Cho nên, sư phó, ta nhất định phải vì già trẻ lớn bé từ trên xuống dưới Bích Lạc Các, báo thù. Mặc kệ là thành công hay thất bại, ta đều phải đi. Sư phó, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận bảo vệ tốt chính mình, nếu ta có thể trở về, nhất định sẽ hiếu kính ngài đến già, nhưng nếu ta không về được, sư phó, ngài cũng

không cần quá thương tâm, hãy coi như ta chưa từng tồn tại. Đồ nhi bất hiếu, kiếp sau nhất định sẽ báo đáp ngài.”

“Ừ” Sư phó nhàn nhạt lên tiếng, xoa đầu Phù Sinh, xoay người rời đi. Màn đêm yên tĩnh, trong đêm lưu mùi hoa quế.

Hôm nay Tô Noãn Dương muốn phối âm cho đoạn thoại này, toàn lời của Phù Sinh. Bởi vì lúc này Lục Li còn chưa xuất hiện, cho nên Cố Hoài Cẩn rất tự giác, không quấy rầy Tô Noãn Dương làm việc. Hai người vào Lục Bá Thất, rất ăn ý mà tự mình làm chuyện của mình, một người ngồi trước ở màn chiếu vừa xem cô làm việc, một người kia ngồi ở bên cạnh xem kịch bản trong tay.

Trong Lục Bá Thất vô cùng an tĩnh, chỉ có tai nghe của Tô Noãn Dương phát ra các loại thanh âm tạp nham.

Cố Hoài Cẩn lúc đóng phim đã xem qua các phân cảnh này rất nhiều lần, đương nhiên không hứng thú tiếp tục xem, hơn nữa một lát nữa còn phải cùng Tô Noãn Dương phối âm, vì không để cô gái nhỏ trước mắt thất vọng với trình độ phối âm của mình, anh vẫn luôn chuyên tâm xem kịch bản.

Bỗng nhiên, trong phòng truyền đến tiếng khóc nức nở, cho dù đã bị ép tới rất thấp, nhưng Cố Hoài Cẩn vẫn nghe được.

Anh ngẩng đầu, Tô Noãn Dương đã tháo kính xuống, cầm khăn giấy lau nước mắt. Đây là, khóc?

Cố Hoài Cẩn nhìn màn chiếu, xem ra, là xem phim đến cảm động. Mình có nên an ủi cô không nhỉ?. Nếu mà an ủi, liệu cô có thể xấu hổ không?, nhưng hiện tại trong lòng cô quan hệ của bọn họ cũng không quá thân thuộc, khóc trước mặt anh, lấy da mặt mỏng của cô khẳng định cô sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng nếu không an ủi, có phải cô sẽ cảm thấy anh rất lạnh lùng?. Anh còn nhớ rõ, hơn nửa tháng cô đánh giá anh chính là, mặt vô biểu tình, không thích nói chuyện.

Cho nên, lần này anh tới chính là muốn cải thiện cái nhìn của cô đối với anh. Ai, vậy rốt cuộc là an ủi hay không an ủi đây? Cố Hoài Cẩn không nghĩ ra, trong lòng rất rối rắm. Quan tâm quá sẽ làm cô hoảng loạn, đây là

lần đầu tiên anh cảm thấy có một số việc đã vượt qua phạm vi nắm giữ của anh.

Trong lúc anh đang rối rắm, Tô Noãn Dương bên cạnh bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, khóe miệng khẽ cong, đôi mắt vẫn còn hồng hồng, trong mắt còn sóng sánh ánh nước? Cô muốn chủ động nói chuyện với anh sao?

(Beta: Đặt biệt danh cho anh main thành Cố Rối Rắm là vừa rồi đó haha)

Chương 16

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyên Du Chương 16 Tô Noãn Dương nghiêng đầu nhìn Cố Hoài Căn, ngưng ngưng cười “Thầy Cố, thật ngại quá, là tôi nhất thời không kìm nén được, khiến anh chê cười rồi.”

Cố Hoài Căn lắc đầu, ý bảo không có việc gì. Tô Noãn Dương cười hắc hắc: “ Vậy chúng ta tiếp tục?”

Cố Hoài Căn gật gật đầu: “Được.”

Chắc chắc chắc, thật đúng là tích chữ như vàng. Tô Noãn Dương nghĩ thầm, nhưng đương nhiên cô sẽ không ngốc đến mức đem ý tưởng trong lòng nói ra.

Cô bật màn hình chiếu lần nữa trở về cảnh Phù Sinh cùng sư phó uống rượu, tính toán xem lại một lần nữa.

Vừa rồi chỉ lo khóc, cô còn chưa nhìn kỹ khẩu hình nữ chính.

Kỳ thật toàn bộ nửa tháng này, cô đã hiểu một ít thói quen nhỏ khi nữ chính nói chuyện, khi nào tạm dừng, tạm dừng bao nhiêu giây đều đã nắm rõ, nhưng vì bảo đảm mọi chuyện thuận lợi không có sai sót, cô vẫn luôn duy trì thói quen trước mỗi lần đều xem trước một chút

Hơn nữa kỹ thuật diễn của cô gái này không tồi, tiểu hoa đán đang nổi, xem cô ấy diễn cũng coi như là một loại hưởng thụ.

Tô Noãn Dương nghĩ như vậy, tiếp tục mang tai nghe lên, xem phim. Lúc này, so với cốt truyện, cô càng cần phải chú ý khẩu hình nữ chính.

Cố Hoài Căn nhìn Tô Noãn Dương nhanh như vậy đã trở về trạng thái công việc, trong lòng có chút phiền muộn.

Vốn còn nghĩ lần này có thể là cơ hội tốt an ủi cô một chút, để cô biết anh không phải là tiền bối máu lạnh tích chữ như vàng, mặt vô biểu tình.

Nhưng anh thật sự không kinh nghiệm an ủi con gái, chỉ có thể theo phản xạ có điều kiện gật đầu lắc đầu. Hơn nữa năng lực tự chữa lành của cô cũng quá mạnh mẽ, anh còn chưa có nghĩ ra an ủi thế nào, cô gái nhỏ này đã trực tiếp trở về trạng thái công việc

Ai, nhìn dáng vẻ kia hẳn là anh nên tìm thằng nhóc Tiêu Dao kia thỉnh giáo một chút, đừng nhìn cậu ta ngày thường lưu manh không nghiêm túc, nhưng nếu bàn về các đồ con gái, cậu ta so với bất luận am hiểu hơn so với bất kì ai, nếu không sao có thể đem Vương Ngọc ăn đến nuốt vào bụng. Bên kia, Vương Ngọc và Tiêu Dao đồng thời hắt xì. Tiêu Dao thấy thế, vội vàng nhân cơ hội dánh lên.

“Ai nha, Tiểu Ngọc Ngọc em sao lại hắt xì, bị cảm rồi à. Em xem, anh cũng bị hắt xì, anh cũng bị cảm rồi. Em nói một chút đi, lúc này em mới rời nhà mấy ngày thôi hai ta cùng bị cảm. Chứng minh cái gì, chứng minh trời cao đều không muốn chúng ta tách ra, một lần để hai người đều sinh bệnh, cho nên em phải mau trở lại, được không em?” Nói xong liền ra vẻ đáng thương chớp chớp mắt.

Vương Ngọc giống như không nghe thấy lời anh ta nói, coi như không khí, tiếp tục làm chuyện của mình. Chẳng qua trong lòng lại yên lặng mắt trợn trắng, xem ra, người này vẫn giống lúc trước, chỉ biết mặt dày mày dạn, không có tiến bộ.

“Thầy Cố, tôi xem xong rồi, vậy tôi bắt đầu trước?” Bên này, Tô Noãn Dương đã xem xong cảnh này hai lần.

Bởi vì chỉ cần nhìn khẩu hình của nữ chính, cho nên cô xem rất nhanh, rất nhanh liền xem xong.

Sau khi xem xong, so sánh cảm thấy giống với tưởng tượng lúc trước, vốn định trực tiếp bắt đầu, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến bên cạnh còn có một vị đại thần, vì tránh cho chính mình bỗng nhiên nói chuyện dọa đến anh đang chuyên tâm xem kịch bản, cô đành phải thông báo trước một tiếng. Không có biện pháp, ai bảo người ta là ảnh đế chứ

Cố Hoài Cẩn nghe được Tô Noãn Dương nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lúm đồng tiền như hoa trên khuôn mặt cô, gật đầu, tiếp tục an tĩnh xem kịch bản.

Nói là xem kịch bản, kỳ thật chính là mượn lí do xem kịch bản để đến nhìn cô thôi, kịch bản này anh đã sớm học thuộc từ lâu, đâu cần thời gian xem dài như vậy.

Tô Noãn Dương thấy đại thần gật đầu, liền uống chút nước, click mở phần mềm, mở ra công cụ, bắt đầu công việc của cô —— phối âm.

Âm thanh của cô mềm mại lại ngọt ngào, mang theo tiếng nghẹn ngào khóc nước mắt, hồi tưởng lại về những thứ đã từng rất tốt đẹp. Giọng mềm mại ní non, lướt qua lỗ tai anh, cũng để lại trong lòng anh một cảm giác kỳ dị, anh có cảm giác muốn đuổi tay ôm cô một cái.

Nhưng anh tự biết không thể làm như vậy, cho nên chỉ có thể ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, có lẽ ánh mắt kia quá mức nóng bỏng, khiến Tô Noãn Dương đang tập trung làm việc cũng cảm nhận được, nhưng cô vẫn như cũ ngồi nghiêm chỉnh, giống như không chịu bất kì ảnh hưởng gì tiếp tục phối âm

Trong hồi ức, nàng lại biến thành tiểu nha đầu vô ưu vô lự khoái hoạt vui vẻ, ở Bích Lạc Các luyện công, đi phòng bếp tìm Lan di ăn vụng điểm tâm, cùng thị nữ ra cửa du ngoạn. Âm thanh thanh thúy sạch sẽ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười trong trẻo như tiếng như chuông bạc ngân vang.

Cố Hoài Căn gật đầu, xem ra cô gái nhot này quả thật rất chuyên nghiệp, cảm xúc thay đổi cũng không hề để lại dấu vết, nhanh như vậy mà có thể từ hồi ức đau khổ biến thành hồi ức đã từng tốt đẹp. Xem, người anh coi trọng, cũng ưu tú giống anh, không, là so với anh còn ưu tú hơn. (Beta: Cố Nịnh Vợ :v)

Tiếp theo, Phù Sinh bị bắt đi. Ở trong căn phòng xa lạ, nàng vẫn bình tĩnh phân tích thế cục trước mắt cho thị nữ Tiểu Thanh, tự hỏi bước tiếp theo nên làm như thế nào, làm như thế nào để tự bảo vệ mình, chạy đi như thế nào.

Nhưng rốt cuộc nàng cũng chỉ là một cô gái, cho dù là người đã trưởng thành thành thục, gặp phải loại tình huống này cũng không có khả năng hoàn toàn bình tĩnh, huống chi Phù Sinh là tiểu thư từ nhỏ được mọi người cưng nựng ở lòng bàn tay, đương nhiên nàng đã sớm luống cuống. Có thể

làm mặt ngoài bình tĩnh, chẳng qua là vì an ủi Tiểu Thanh, không để nàng ấy lo lắng sợ hãi

Tô Noãn Dương đương nhiên cũng chú ý điểm này, tuy rằng là ngữ khí bình tĩnh, nhưng âm thanh lại hơi run. Chính nhờ vào âm rung này, mà đem tình cảnh Phù Sinh khắc hoạ càng thêm rõ nét, sống động.

Nếu nói, vừa rồi Cố Hoài Căn cảm thấy cô ưu tú còn kèm theo vài phần tư tâm, thì hiện tại, anh thật sự cảm thấy tu dưỡng chuyên nghiệp của cô thực không tồi, hoàn toàn xứng đáng là được chọn để phối âm cho nữ chính.

Không, không phải người được chọn, mà là chỉ có cô, chỉ có cô mới có thể khắc hoạ ra một Phù Sinh chân chính. (Beta: Đúng là Cố Nịnh Vợ aahaha)

Nhớ tới đánh giá về cô với Phù Sinh khi ở vòng phỏng vấn, đáng thương lại may mắn, Cố Hoài Căn không khỏi nghĩ, có lẽ, cô bé này thoát nhìn là cô gái mảnh mai thẹn thùng, nhưng rất giống Phù Sinh, họ đều dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, kiên cường từ trong xương cốt.

Giống như chứng minh ý nghĩ của anh chính xác, Phù Sinh tự biết bản thân không có năng lực xoay chuyển trời đất, vì không để liên lụy đến phụ thân cùng người Bích Lạc Các, cô dứt khoát quyết định tự sát. Tô Noãn Dương ngồi trên ghế mang vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm không lớn, nhưng lại hữu lực, kiên định nói ra mong muốn hy sinh chính mình.

Một khắc kia, cô không phải là Tô Noãn Dương, cô trở thành Phù Sinh, cùng Phù Sinh cùng tiến cùng lùi. Cũng là một khắc kia, Cố Hoài Căn bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, có lẽ cô gái này trời sinh là diễn viên, nên vận mệnh mới mang cô đến giới nghệ sĩ, từ vô danh trở thành như bây giờ.

Phù Sinh được cứu, Tiểu Thanh cũng được cứu. Mọi chuyện giống như trở lại vạch xuất phát, nhưng Phù Sinh trời sinh mẫn cảm, nàng biết, này tất cả hiện tại bình lặng như vậy đều chỉ là giả dối, mưa to gió lớn sắp sửa ập tới.

Cho nên, mỗi ngày tiểu cô nương nhìn qua rất vui vẻ, hạnh phúc, nhưng ở nơi người khác không nhìn thấy, lại mang theo khuôn mặt ảm đạm u sầu.

Tô Noãn Dương cũng vậy, thanh âm nghe có vẻ rất vui vẻ, nhưng lại không có sinh khí, bất luận là đối với cái gì đều không có hứng thú

Rốt cuộc, ngày đó cũng tới, bình yên trước cơn bão là lúc cùng phụ thân ăn bữa tối cuối cùng.

Sau đó, khi tỉnh lại lần nữa, tất cả đều đã thay đổi. Phù Sinh khóc, Tô Noãn Dương cũng khóc, thanh âm nghẹn ngào, không mang một chút che giấu, cũng không có cách che giấu, che mặt gào khóc, chỉ là một cô gái nhỏ 11 tuổi, sao có thể thừa nhận nhiều chuyện như vậy đâu.

Cha không còn, bằng hữu không còn, người nhà cũng không còn, chỉ có nàng còn sống ở trên thế giới này. Nhưng, đã không còn người nhà hay bằng hữu, thì sự tồn tại kia cùng với cái chết có gì khác nhau. Cho dù là quay lại thời gian, quay lại những năm tháng tốt đẹp đó, bất quá đó cũng chỉ là địa ngục nhân gian thôi.

Nhưng, nàng không thể khóc, không thể khóc, nàng phải đi về, nàng phải đi về nhìn xem.

Vạn nhất tất cả mọi người đều còn sống, tuy rằng hy vọng xa vời, nhưng cũng có thể có khả năng. Nói không chừng chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng, mọi người đều có thể ở tại Bích Lạc Các hạnh phúc vui sướng, sinh hoạt ở bên nhau, giống như lúc trước, hạnh phúc lại vui vẻ

Liệu có thể quay trở lại được không? cô gái tự hỏi ở trong lòng.

Không thể quay về, những người đó để mạng lại vì nàng, để nàng có thể rời khỏi, cho dù suốt cuộc đời, nàng phải trả giá bất kì đại giới gì, cũng phải khiến cho những người đó chôn cùng. Được, đây là kiên định cùng tín niệm của nàng, Tô Noãn Dương gật đầu, lau nước mắt, bình lặng như nước mà nói:

“Lịch Thanh, chúng ta trở về.”

Cổ Hoài Cẩn đã sớm buông kịch bản xuống, chống cằm nhìn cô, nàng được sư phó gọi về hiện thực, vui vẻ cũng được, thống khổ cũng thế, đều đã qua, mà hiện tại nàng cũng nên đi thực hiện lời hứa của mình.

Cô gái dừng một chút, cũng ngừng nức nở, lại cầm bầu rượu lên uống, nói về những thứ đã từng tốt đẹp, nói về những huyết hải thâm thù, nói nhất định phải khiến cho bọn họ giết người đền mạng.

Cuối cùng, nàng nhìn vào mắt sư phó, trên đời này ông ấy là thân nhân còn lại duy nhất của nàng, nàng cũng hứa báo đáp tẫn hiếu.

Tất cả liên mạch lưu loát, không có cảm xúc dư thừa, cho dù dùng từ hoàn mỹ, cũng không đủ để dùng để hình dung biểu hiện của cô gái trước mặt

này.

Tô Noãn Dương đóng máy lại, ngồi trên ghế không nói lời nào, hình như vẫn chưa thể thoát ra khỏi những cảm xúc. Cố Hoài Căn cũng không mở miệng, chỉ nhìn cô, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Lục Bá Thất một mảnh lặng im, không ai nói chuyện, nhưng không khí lại một mảnh hòa hợp.

“Ai, Tô Tô, tôi đã nhận được phần phối âm của cô, nhanh như vậy đã làm xong rồi?” Có người đẩy cửa vào, đánh vỡ không khí trầm mặc.

“A, xin lỗi đã quấy rầy, hai người tiếp tục đi, tiếp tục đi”

Có thể là do nhìn thấy ảnh đế ngồi ở chỗ kia, cũng có thể là nhận ra không khí quý dị trong phòng Lục Bá Thất, người vừa tới đã vội vàng lui ra ngoài, lúc gần đi còn không quên giúp hai người đóng cửa lại. Thời điểm rời đi trong lòng còn nói thầm, không phải nói khác phòng sao, sao Cố ảnh đế lại ngồi cùng Tô Tô.

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, vẫn nên đi làm hậu kỳ trước đi, hôm nay nếu không giao đúng hạn, trợ lý Lý khẳng định lột da bọn họ. Nghĩ đến bộ dáng Lý Ngôn xử lý công việc một cách máu lạnh, anh ta không khỏi rùng mình, trở lại trong văn phòng tiếp tục vùi đầu đau khổ làm tiếp

Bị người khác quấy rầy, hai người cũng không có cách tiếp tục trầm mặc, trông cậy vào vị đại thần này mở miệng trước là không có khả năng. Tô Noãn Dương đành phải nghiêng đầu, nhìn Cố Hoài Căn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình, sợ hãi nói. “Cái kia..., Thầy Cố, chẳng lẽ biểu hiện của tôi rất kém sao?”

Chương 17

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du

Chương 17 Cố Hoài Cẩn nhìn Tô Noãn Dương cẩn thận dò hỏi mình, trong lòng cảm thấy có chút tối tăm, cô gái nhỏ này, sao lại nghĩ như vậy. Anh nhíu mày nhìn cô: "Em cảm thấy biểu hiện của em rất kém sao?" "Không không không, đương nhiên không phải." Tô Noãn Dương vội vàng xua tay, nói giỡn, thứ có thể khiến cô tự tin nhất chính là trình độ phối âm. Dù sao cô cũng được đào tạo chuyên nghiệp, nếu đến chính cô cũng không tin tưởng bản thân, vậy làm sao có thể khiến người khác tin tưởng cô. "Vậy vì sao em lại hỏi tôi vấn đề này?" Cố Hoài Cẩn dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn cô. "Cái kia..., đó là bởi vì, bởi vì...." Tô Noãn Dương không biết nên trả lời như thế nào. "Cứ nói đừng ngại, tôi sẽ không tức giận." Cố Hoài Cẩn nhìn cô gái trước mặt đang rối rắm, bất đắc dĩ nói. "Bởi vì anh luôn nhìn tôi, tôi còn tưởng là do biểu hiện của tôi quá kém, khiến cho anh cảm thấy không vừa lòng." Được Cố Hoài Cẩn cho phép, Tô Noãn Dương ngay cả sắp xếp ý nghĩ trong lòng cũng không cần, liền mạch lưu loát nói ra không chút ngập ngừng. Nhìn dáng vẻ Tô Noãn Dương cup mi rũ mắt, Cố Hoài Cẩn vừa cảm thấy có chút tức giận vừa buồn cười, rất muốn tiếp tục trêu chọc cô. "Em cảm thấy tôi rất già?" "A?" Tô Noãn Dương không hiểu ý anh lắm sao đột nhiên nhảy sang chuyện già hay không rồi? "Không già? Vậy tại sao em nếu không gọi tôi là tiền bối, thì lại là thầy?" Cố Hoài Cẩn tiếp tục hỏi. "Đó là vì tỏ vẻ tôn trọng" Tô Noãn Dương nhỏ giọng nói thầm. "Ừ, về sau mọi người còn phải làm việc chung thời gian rất dài, không cần thiết phải khách khí như vậy. Tôi cũng chỉ lớn hơn em mấy tuổi thôi, em không cần gọi tôi là tiền bối." Đăng chính thức tại Chung cư Doãn Gia "Không được không được, ở lòng tôi anh chính là tiền bối." Tô Noãn Dương vội vàng xua tay, không gọi tiền bối,

chẳng lẽ gọi là ca ca sao? Thôi bỏ đi, cô vẫn còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa. "Vậy gọi là sư huynh đi, chỉ cần đừng gọi tôi là Cố tiên bối." Ai, cô gái nhỏ này, tại sao lại trì độn như vậy chứ "Vậy, vậy được rồi, Cố sư huynh." Tô Noãn Dương là trẻ ngoan biết nghe lời liền sửa miệng. "Tốt, vậy chúng ta lại tiếp tục nói là vấn đề phối âm của em." Tô Noãn Dương nghe lời đương nhiên sẽ khiến Cố Hoài Căn vui vẻ, nhưng anh cũng không quên bản khoản vừa rồi của cô, giải quyết xong chính sự, cũng nên thả lỏng tâm tình của tiểu cô nương này một chút. "Tốt tốt, Cố lão..., Cố sư huynh anh nói đi." Tô Noãn Dương vừa nghe Cố Hoài Căn muốn nghiêm túc bàn chính sự, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, vẻ mặt nghiêm túc. "Ừ, tôi cảm thấy em phối âm rất tốt." Cố Hoài Căn thần sắc bình tĩnh nói. "A, Vậy là xong rồi?" Tô Noãn Dương kỳ quái, chỉ có một câu đánh giá như vậy thôi hả? "Ừ, tiếp tục cố gắng." Cố Hoài Căn vẻ mặt bình tĩnh như cũ. "Vâng, cảm ơn anh, Cố sư huynh." Tô Noãn Dương gục xuống, nhìn qua rất thất vọng. Vốn đang trông cậy vào tiền bối có thể cho mình chút ý kiến, nhưng lại không nghĩ tới anh cũng chỉ nói "rất tốt"?. Ai, thiếu chút nữa cô lại quên, anh là diễn viên chứ không phải người chuyên phối âm, vừa rồi còn nói không biết nhập cảnh như thế nào, sao cô còn có thể trông cậy vào anh được chứ Cố Hoài Căn nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, trong lòng cảm thấy kỳ quái, cô gái nhỏ này lại xảy ra chuyện gì, được khích lệ còn không vui? Hồi tưởng lại một chút lời anh vừa nói liền hiểu rõ. Vừa rồi anh còn nói không biết cách nhập cảnh, cho nên bây giờ cô đang ghét bỏ anh không đủ chuyên nghiệp? Được anh khen cũng không có ý nghĩa gì sao? "Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi xong chúng ta tiếp tục." Làm bộ giống như không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, thần sắc Cố Hoài Căn vẫn như cũ. "A, vâng, được được, chúng ta tiếp tục đi." Tô Noãn Dương vội vàng gật gật đầu. "Ừ, vậy em trước xem tiếp cảnh tiếp theo đi." Cố Hoài Căn nhàn nhạt nói.

Edit bởi Chứng cư Doãn Gia Kế tiếp, chính là lúc Phù Sinh tham ga tuyển chọn tại Xích Phong sơn. Cốt truyện phần này không có nhiều cao trào, toàn bộ chỉ là những đối thoại hăng ngày, cho nên rất nhanh Tô Noãn Dương đã xem xong. Sau đó nhìn Cố đại thần bên cạnh đang nhắm mắt

dưỡng thần, không biết anh đã ngủ hay chưa. Thôi, vẫn là đừng nên quấy rầy đại thần thì hơn, Tô Noãn Dương không nói chuyện, lập tức mở công cụ, đem phần lời kịch không phải đối thoại với Lục Ly phối âm trước, sau đó lưu lại văn kiện rồi truyền cho bộ hậu kỳ. Sau khi cô làm xong, Cố Hoài Cẩn cũng mở mắt. "Chúng ta bắt đầu đi." "Ân." Phù Sinh là một trong vài người duy nhất có thể lưu lại trực tiếp đi theo chương môn, tất cả mọi người đều vây quanh tỏ vẻ chúc mừng, có hâm mộ hoặc ghen ghét, Phù Sinh cũng không nói gì, chỉ vẫn luôn ngượng ngùng cúi đầu mỉm cười, mọi người giải tán đi theo sư huynh mình trở về nhà đưa tin. Mọi người rời đi hết, Phù Sinh liền thu hồi ý cười, vẻ mặt ngưng trọng Cha, Tiểu Thanh, Lan a di, mọi người đã thấy, con đã thành công đi bước đầu tiên, yên tâm đi, con sẽ bảo vệ tốt chính mình, nếu mọi người ở trên trời có linh, hãy phù hộ con có thể thành công. Lục Ly từ xa từ từ đi tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy. Cô gái đứng ở dưới tàng cây, một thân bạch y, mái tóc đen mượt buông dài, bên hông treo bội kiếm, chấp tay trước ngực, vẻ mặt thành kính nhìn lên không trung, không biết suy nghĩ cái gì. Biểu tình ngưng trọng như vậy sao. Hắn nghĩ thầm, cũng không có dừng lại tiếp tục bước về phía trước. "Người chính là Phù Sinh?" Cố Hoài Cẩn mở miệng, giống như Lục Ly, thanh âm nghiêm túc thanh lãnh, không có tình cảm dư thừa. "A..., đúng vậy, xin hỏi ngài là." Phù Sinh bị thanh âm bỗng nhiên vang lên ở bên tai dọa cho hoảng sợ, quay đầu lại nhìn về phía người nói chuyện. Người tới một thân bạch y, bên hông treo bội kiếm, tóc được búi lên, lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Mày rậm mắt sáng, ánh mắt thanh lãnh, môi mỏng khinh bạc, đúng là tiêu chuẩn bộ dáng bậc tông sư. Hắn lơ đi ánh mắt đánh giá của người trước mặt, chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó mặt không chút cảm xúc nói.

Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia "Ta là Lục Ly, môn đệ của chương môn, cũng chính là Đại sư huynh của ngươi." Cố Hoài Cẩn tiếp tục bình tĩnh nói. Tô Noãn Dương đột nhiên cảm thấy rất lạnh, đại thần phối âm cho Lục Ly căn bản không cần tập luyện, hai người chính là cùng một cái khuôn mẫu khắc ra, đều như vậy, ách, tích chữ như vàng. "À vâng vâng, Lục sư huynh, ta là Phù Sinh, là tân đệ tử vừa thông qua duyệt khảo, hôm

nay mới được biết ta thuộc môn hạ của chương môn." Phù Sinh nghe Lục Ly tự giới thiệu xong, chân tay luống cuống, nói năng lộn xộn giới thiệu lại bản thân. "Ừ, đi theo ta." Lục Ly gật đầu, xoay người đi về phía trước. Vừa đưa lưng về phía Phù Sinh, sắc mặt Lục Ly liền thay đổi, đôi mắt vừa rồi còn bình tĩnh như biển lặng lúc này mang theo một tia sắc bén, cô nương này, có chút kỳ quái. Nhìn qua lá gan rất nhỏ, nhưng kỳ thật lại không phải. Vừa rồi khi nói chuyện, tuy rằng biểu tình thực sợ hãi, tứ chi cũng cứng đờ, giống như thật sự bị dọa. Nhưng ánh mắt của nàng, vẫn rất bình tĩnh, thanh âm cũng không phập phồng nhiều, chỉ sợ không phải thật sự bị dọa, mà là nội tâm không hề gợn sóng. Tô Noãn Dương tự nhiên cũng biết hiện tại Phù Sinh không phải thật sự bị dọa, cho nên thời điểm nói mấy câu đó, tuy rằng ngữ khí vội vàng, lắp bắp không thành câu từ, nhưng thanh âm lại rất ổn. Cố Hoài Căn nghe được biểu hiện của cô, khóe miệng hơi cong lên một chút, không tồi, xem ra trạng thái rất tốt. Lục Ly cất bước đi về phía trước, nhưng là Phù Sinh sao có thể đi nhanh như hăn, nàng thật vất vả đuổi theo, người này thật là, một chút săn sóc cũng không có. Phù Sinh đang ở trong lòng lăm lăm, bỗng nhiên, Lục Ly dừng lại, Phù Sinh cũng vội vàng dừng bước, má ối, người này có bệnh sao, dừng lại cũng không nói một tiếng, thiếu chút nữa nàng liền đụng phải. Nhìn cô gái mang vẻ mặt tức giận, Lục Ly có chút kỳ quái, nhưng cũng lười suy nghĩ nguyên nhân, chỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới. Trầm mặc, vẫn luôn trầm mặc. Trong Lục Bá Thất cũng một mảnh yên tĩnh, Cố Hoài Căn hơi hơi quay đầu nhìn về phía Tô Noãn Dương, đôi tay khăn trương nắm chặt, ánh mắt hơi gợn sóng, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình trước mặt. Ừ, còn may, mình có dự kiến trước, lúc trước kiến nghị với Đồng đạo khi phối âm, nên để mỗi người ở riêng một phòng nên hiện tại mới không ai quấy rầy bọn họ. Hơn nữa, bộ dạng khi tập trung làm việc của Tô Noãn Dương thật sự rất đẹp, anh không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng này của cô, gật đầu, Cố Hoài Căn đem tầm mắt quay lại màn hình. Lục Ly cúi người nhìn Phù Sinh trước mắt còn lùn hơn hăn một đoạn, đột nhiên vươn tay về phía trước, Phù Sinh không biết hăn muốn làm cái gì, nhưng cũng không thể phản kháng, đành phải không nhúc nhích, dùng đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm hăn. Truyện

đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn Giống như cảm nhận được cô gái nhỏ đang đề phòng, Lục Ly cảm thấy có chút buồn cười, sau đó giơ lên tay, giúp nàng lấy xuống cánh hoa trên vai, hắn là vừa rồi lúc đứng dưới gốc cây, cánh hoa từ trên cây rơi xuống. Vừa rồi hắn cũng chú ý tới, nhưng ngại nam nữ khác biệt, cho nên không có giúp nàng lấy xuống, vốn dĩ còn trông cậy vào nàng có thể tự mình phát hiện, nhưng sắp tới cửa, nàng cũng không có hành động gì, hắn đành phải giúp nàng lấy xuống. Bằng không đợi lát nữa đi vào, sư phó luôn luôn coi trọng y quan sạch sẽ, khẳng định sẽ cảm thấy tiểu nha đầu này vô tâm vô tính, ấn tượng đầu tiên nhất định rất kém, về sau muốn xoay chuyển sẽ rất khó khăn. Hơn nữa, trên người nàng còn cất giấu bí mật, nếu sư phó xa cách nàng, vậy vĩnh viễn đều không thể phát hiện ra bí mật của nàng. Nói đến bí mật, rốt cuộc là bí mật gì đây. Lục Ly nhíu mày, lâm vào trầm tư, nhất thời đã quên mình còn đang đứng sát cô nương này. "Cái kia, Lục sư huynh...." Phù Sinh bất đắc dĩ, đành phải mở miệng nhắc nhở. Đại ca, mặc kệ người suy nghĩ cái gì, có thể trước dịch xa một chút không, người đã cao như vậy, lại còn cách nàng gần như thế, rất có cảm giác áp bách Lục Ly nghe được thanh âm, nhìn Phù Sinh, thần sắc trấn định, đứng thẳng lại, lại dịch ra một chút. "Sư phó rất chú trọng lễ nghi, cho nên, về sau người phải chú ý. Trên người có tạp vật gì phải nhanh chóng phải xuống, y quan không chỉnh tề phải nhanh sửa sang lại, hôm nay là ta nhìn thấy, có thể giúp người sửa sang lại. Nếu là sư phó nhìn thấy, người liền chờ bị phạt đi." "A? Vâng, cảm ơn sư huynh, về sau ta sẽ chú ý, sẽ không tái phạm." Phù Sinh ưỡn oai nói. Quả thực đều là nguy quân tử, nhiều chuyện như vậy, đâu giống Bích Lạc Các, tự do, hào phóng, nghĩ đến Bích Lạc Các, vành mắt Phù Sinh rất nhanh lại đỏ. Uy, mau đừng nghĩ, dịch nhân đang ở trước mắt, phải thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác "Ừ" Lục Ly nhìn đôi mắt Phù Sinh đỏ rực giống đôi mắt thỏ con, cho rằng nàng thật sự bị dọa rồi, liền không nói gì nữa, chỉ gật đầu, xoay người tiếp tục đi về phía trước. Okay, hoàn mỹ kết thúc! Tô Noãn Dương đóng lại thiết bị, đem phần phối âm vừa rồi lưu lại. Wow, xem ra cô vừa rồi chính là coi khinh Cổ đại thần, không nghĩ tới chẳng những anh không có NG, lại còn biểu hiện

tốt như vậy, liền mạch lưu loát, đỉnh cao vô cùng! Đây là lần đầu tiên cô cùng người khác phối hợp, vốn đang lo lắng sẽ bị lỗi rất nhiều lần, kết quả không nghĩ tới kết quả sẽ như vậy! Cố Hoài Cần nhìn Tô Noãn Dương, ánh mắt mang theo vài phần ấm áp, ừ, xem ra mình biểu hiện không tồi, hẳn là sẽ khiến cô cảm thấy vừa lòng. (Beta: Cố Sợ Vợ :v) Một số lời: Chuyện là có vài chương bọn mình up kín nhưng vẫn có người nằm vùng và copy, nên sau này sẽ có thêm vài chương set pass. Các chương set pass thì mn lên wordpress của team đọc nhé. (chungcudoangia.wordpress.com) Câu hỏi pass chương 18: Vai diễn Tô Noãn Dương phối âm tên là gì? (Không ghi hoa, không dấu, không cách)

Lên wordpress của team nhập pass và đọc nhé

Chương 18

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 18

Tô Noãn Dương thỏa mãn, đôi tay vắt về phía sau, vươn người đuổi thân, vặn vẹo eo nhỏ, ai nha, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi được rồi.

Không đúng, tại sao cô có thể đuổi người, đại thần còn ngồi ở bên cạnh mà

Tô Noãn Dương nghiêng đầu nhìn sang, Cố Hoài Cẩn đang bưng cái ly uống cà phê, hình như cũng không chú ý tới động tác của cô.

Cô ngượng ngùng cười cười, vuốt vuốt lại tóc bên tai, đeo kính 0° lên.

“Cố sư huynh, rất vui vì hôm nay có thể cùng anh hợp tác, cảm ơn anh.”

Cố Hoài Cẩn nhướn mày: “Không cần khách khí, tôi cũng rất chờ mong lần hợp tác kế tiếp.”

“Nhưng mà, Cố sư huynh...” Tô Noãn Dương ấp úng.

“Làm sao vậy?” Cố Hoài Cẩn kỳ quái, cô gái nhỏ này sao tự dưng lại bắt đầu rồi rã.

“Cố sư huynh, lúc phối âm xong không nên uống cà phê, không bằng anh uống chút nước đi.” Tô Noãn Dương nói xong liền đem chén nước trên bàn đưa cho anh.

“Được.” Cố Hoài Cẩn buông cốc cà phê, duỗi tay cầm lấy chén nước kia, không biết là cố ý hay vô tình, trong nháy mắt lúc cầm lấy cốc nước, ngón tay anh lại chạm vào ngón tay Tô Noãn Dương.

“Ách..., Cố sư huynh anh mau uống đi, để lâu nước sẽ lạnh.”

Ngạc nhiên thật, nhiệt độ cơ thể của Cố Hoài Cẩn không lạnh giống như vẻ mặt của anh, ngón tay thon dài, bỗng rất chạm vào tay Tô Noãn Dương. Cô cuống quýt rút tay lại, sau đó nói năng lộn xộn kêu Cố Hoài Cẩn nhanh uống nước.

Cố Hoài Cẩn sững sốt một chút, khóe miệng cong cong, trong mắt tràn đầy ý cười, cho dù vẫn ung dung uống nước.

Tô Noãn Dương nhìn hằm hằm Cố Hoài Cẩn lên xuống, mặt càng đỏ hơn, cúi đầu không dám nói lời nào.

Trời ơi đất hỡi, Tô Noãn Dương mi đang làm gì thế này, nước kia đã đưa vào từ buổi chiều, lăn lộn đến bây giờ, sao có thể còn nóng chứ! Thật là, chỉ vì bị đại thần chạm vào đầu ngón tay liền không phân biệt được đông tây nam bắc nữa sao! Ai, mi như vậy thật quá không tiền đồ!

Cập nhật thông tin mới nhất của truyện tại page Chung cư Doãn Gia ([fb.me/chungcuDoangia](https://www.facebook.com/chungcuDoangia))

Cố Hoài Cẩn nhìn cô gái nhỏ trước mắt chỉ hận không thể muốn dúi đầu vào trong quần áo của mình, thấp giọng cười, thanh âm trầm thấp, nghe thật sự rất vui tai, sau đó cúi người xoa xoa đầu nhỏ xù xù kia.

“Cảm ơn em nhắc nhở, cũng không sao, nước cũng không còn quá nóng nữa, hiện tại uống là vừa vặn.”

“.....” Đại thần cúi sát như vậy, hơi thở ấm áp quét qua tai, Tô Noãn Dương dút khoát không dám đáp lời, thật đúng là không còn mặt mũi gặp

người ta mà

“Em cận thị sao?” Trầm mặc vài giây, Cố Hoài Cẩn thấy cô gái nhỏ vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, hai má hồng hồng, nhìn đáng vẻ ngượng ngùng, không đành lòng tiếp tục trêu chọc cô.

“A? Không ạ” Kỳ quái, đại thần tại sao luôn hỏi vấn đề này, lần trước lúc phỏng vấn cũng đã hỏi qua một lần, chẳng lẽ, đại thần không thích người cận thị?

“Không cận tại sao lại muốn mang mắt kính?” Cố Hoài Cẩn lại hỏi.

“Cái kia, đó là bởi vì..., bởi vì...” Tô Noãn Dương không biết phải trả lời vấn đề này thế nào, bởi vì lý do, thật sự rất không đâu vào đâu.

“Không sao, tôi biết rồi.” Cố Hoài Cẩn nhìn bộ dáng rối rắm của cô, thông thả ung dung mở miệng.

“A? Vâng” Tô Noãn Dương buồn bực, anh thì biết cái gì...

Giống như biết rõ Tô Noãn Dương đang suy nghĩ gì, Cố Hoài Cẩn đặt lại ly nước lên bàn.

“Bởi vì em sợ người khác nhìn thấy khuôn mặt trẻ con của em sẽ cảm thấy em quá trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, cho nên không tin tưởng em, mới muốn mang mắt kính, làm bản thân trông có vẻ thành thục hơn một chút, phải không?”

“Anh, tại sao anh lại biết?” Tô Noãn Dương giật mình nhìn Cố Hoài Cẩn, người này không phải có thuật đọc tâm* chứ?

*Đọc được suy nghĩ, lời nói trong lòng của người khác

“Ừm, kỳ thật cũng không có gì quan trọng, em không mang mắt kính cũng rất tốt.” Cố Hoài Cẩn giả bộ không thấy Tô Noãn Dương giật mình, tiếp tục

nói.

“Tuy rằng hiện thực nói là như vậy, nhưng, sự thật là em đánh thắng được mọi người. Nói cách khác, em đã thành công đánh bại đối thủ, sau đó ngồi ở chỗ này phối âm vai Phù Sinh.”

“Nếu đoàn phim đã lựa chọn em, đó chính là tin tưởng em, chính xác, có lẽ sẽ có người cảm thấy em không xứng với nhân vật này, nhưng khi đối mặt với nghi ngờ của người khác, em phải lấy thực lực bản thân chứng minh cho bọn họ ngậm miệng, chứ không phải mang lên một cái mắt kính không độ, miệng cộp gan thỏ, có ý nghĩa gì nữa?”

Cố Hoài Cẩn lúc nói những lời này, ngữ khí vẫn luôn nhàn nhạt, trong gian phòng Lục Bá Thất yên tĩnh, chỉ có thanh âm trầm ổn bình tĩnh của anh, tạo nên những gợn sóng nhẹ nhàng, nhưng cũng đã nhắc lên sóng to gió lớn trong lòng Tô Noãn Dương.

Sau một lúc lâu, Tô Noãn Dương cũng không có mở miệng, chỉ an tĩnh cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Ai, rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái, có lẽ còn chưa thể ngộ ra những đạo lý trong lời mình. Cố Hoài Cẩn thở dài, vừa định an ủi vài câu.

Tô Noãn Dương đứng lúc này ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng, ánh mắt sóng sánh ánh nước, ở chỗ sâu trong đáy mắt còn có ánh sáng.

“Cố sư huynh, tôi nghĩ tôi đã biết nên làm như thế nào, cảm ơn anh”

Cố Hoài Cẩn chỉ cười cười, lại giơ tay xoa xoa đầu cô, sau đó đứng dậy đi ra cửa, mở cửa ra, lại phát hiện cô vẫn còn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, liền quay lại nói.

“Em không đói bụng?”

“Vâng?”

“Đi thôi, đi ăn cơm.”

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà dừng ở hành lang vương lên hai thân ảnh đang song hành, bóng dáng hai người gặt gao, giao triền ở bên nhau, thật lâu không có tách ra.

Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn

“Ồ, tiểu bạch thỏ, hai người kết thúc rồi à?”

Tô Noãn Dương mới từ thang máy đi ra, liền nghe thấy Tiêu Dao trêu đùa, đành phải bất đắc dĩ đỡ trán.

“Tiêu tiên bối, xin chào.”

“Xin chào, xin chào, thế nào, liệu tôi có vinh hạnh cùng đi ăn một bữa cơm không?”

Anh ta hỏi Tô Noãn Dương, nhưng đôi mắt vẫn luôn nhìn Cố Hoài Căn không lên tiếng.

“A? Không cần không cần, tôi đã hẹn Đào Đào, không đi cùng các anh được.”

Tô Noãn Dương vội vàng xua tay cự tuyệt, cùng hai đại thần ăn cơm? Cho xin đi, cô không có lẩn quẩn trong lòng muốn đi tự sát đâu.

“Ồ, là như thế này sao, vậy được rồi, chỉ có thể hẹn hôm khác vậy.”

Về mặt Tiêu Dao khó xử, vốn đang nghĩ giữ cô lại, nhưng nhìn thấy Cố Hoài Căn cái người chính quy theo đuổi này còn chưa nói gì, anh đã có gia

đình rồi càng không cần thiết phải chen vào nhiều, liền thoải mái thả Tô Noãn Dương đi

Tính ra, mạch não của đại thần luôn không giống người thường, ai biết cậu ta theo đuổi con nhà người ta thế nào, mình vẫn đừng là Hoàng Thượng không vội thái giám đã nóng nảy*

*Ý là đương sự còn chưa hành động thì anh ý cũng không gấp gáp gì

“Tốt, chúc hai người dùng cơm vui vẻ! Cố sư huynh hẹn gặp lại! Tiêu tiền bồi hẹn gặp lại!” Tô Noãn Dương vừa nghe thấy lệnh thả người từ Tiêu Dao, bất chấp cái khách khí vội vàng phát tay chào tạm biệt

Cố Hoài Cẩn nhìn bộ dáng cô chạy trốn chết, khóe miệng khẽ cong lên, cũng không có nói gì.

Tiêu Dao lại không phục:

“Chắc chắc chắc, ngày người cả một buổi trưa, cậu rót cho tiểu bạch thỏ uống cái gì mà cô ấy chịu gọi cậu trực tiếp là sư huynh? Nhìn không ra nha Cố ảnh đế, theo đuổi con gái rất có kinh nghiệm.”

Cố Hoài Cẩn liếc mắt nhìn anh ta, chậm rì rì nói:

“Ừ, so cậu vẫn tốt hơn, nghe nói Vương Ngọc vẫn không về nhà phải không?”

Nói xong liền lập tức đi luôn, mặc kệ Tiêu Dao phía sau phát hoả dấm ngực dậm chân.

Xem ra đôi khi trêu chọc người khác hai ba câu cảm giác cũng rất không tồi.

Cơm nước xong, trở lại khách sạn, vất vả lắm mới vứt bỏ được hai cái đuôi Đào Đào và Lưu Li chuyên bát quái về Cố đại thần, Tô Noãn Dương an vị

trên giường an tĩnh lướt Weibo.

【 Tô Tô: Hôm nay bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều đạo lý, cảm tạ tiền bối đã dạy dỗ, nhất định ghi nhớ kỹ trong lòng! ^o^】

Tin tức vừa mới đăng lên, liền có fans bắt quái.

【1l: Là vị tiền bối nào? Cố ảnh đế sao? 】【

2l: Đạo lý gì nha? Cầu chia sẻ! 】【

【3l: Tô Tô nhà ta chính là làm người khiêm tốn, cho Tô Tô 100 điểm, cũng không sợ Tô Tô kiêu ngạo! 】【

【4l: Mấy người đều thực sự đứng đắn như vậy được sao? Chỉ có tôi là muốn cầu ảnh chụp ảnh đế à? 】【

【5l: Đã tag Cẩn Du, không cần cảm tạ tôi, tên của tôi là Lôi Phong. 】【

【6l: Một hồi cùng fans ái muội một hồi cùng ảnh đế ái muội, thật đúng là hai cái đùi đi đường vội vã! 】【

【7l: Thịnh bình xịt cút xéo, có bản lĩnh lâu trên cũng đi hai người, chỉ sợ là không ai coi trọng lâu trên đó? 】【

.....

Một lát sau, Cẩn Du cũng trả lời lại, ngữ khí còn mang theo vài phần trêu chọc, bình thường không có.

【 Cẩn Du: Đã nhận được tag, cảm tạ Lôi Phong, xin hỏi Tô tiền bối một chút, ngài đã ngộ ra đạo lý gì vậy? 】【

Mới vừa trả lời xong, liền nhắn tin cho Tô Noãn Dương.

【 Cẩn Du: Phát sinh chuyện gì? 】【

Sau đó Tô Noãn Dương liền đem chuyện liên quan tới mắt kính cùng Cẩn Du nói một lần, nói nguyên nhân cô mang mắt kính, lời Cố Hoài Cẩn nói, còn có đạo lý mà cô ngộ ra.

【 Cẩn Du: Ủ, cho nên về sau em sẽ không mang kính nữa? 】

【 Tô Tô: Ừm ừm, không đeo! Tiền bối nói rất đúng, muốn để người khác tín nhiệm mình thì phải dựa vào thực lực, chứ không phải nhờ trang điểm, phụ kiện những thứ kia căn bản chả có tác dụng gì, miệng cọp gan thỏ! 】

Cố Hoài Cẩn giống như thấy bộ dáng cô ở đầu bên kia di động, tràn ngập nhiệt tình và đáng yêu, khóe miệng lại vô thức cong lên.

【 Cẩn Du: Xem ra tiền bối của em đối với em không tồi. 】

【 Tô Tô: Đúng vậy! Em đặc biệt cảm động! Không nghĩ tới ngài ấy đối với những chi tiết nhỏ như vậy cũng quan tâm! Thật sự anh ấy rất quan tâm tới người mới! 】

【 Cẩn Du: Lúc trước không phải em còn nói anh ta mặt không cảm xúc sao, nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý? 】

【 Tô Tô: Nào có! Em là nói anh ấy ấy mặt lạnh tâm nóng được không! 】

【 Cẩn Du: Được, cũng không còn sớm nữa, em mau đi ngủ đi, ngủ ngon. 】

【 Tô Tô: ngủ ngon. 】

Tô Noãn Dương đóng di động lại, chui vào ổ chăn, tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Ngày cứ như vậy bình đạm không gợn sóng mà qua, Tô Noãn Dương mỗi ngày vẫn cùng Cố Hoài Cẩn phối âm, cũng được hơn một, cô cũng hoàn toàn biết được chân chính thực lực của đại thần.

Lúc trước anh nói không biết phối âm chính là khiêm tốn, trình độ phối âm của anh có thể thấp được, đúng hơn phải nói anh là cấp chuyên nghiệp, Tô Noãn Dương không ngừng cảm thấy may mắn khi đại thần lựa chọn tiến vào giới nghệ sĩ mà không phải giới phối âm, nói cách khác, nếu đại thần bước vào giới phối âm thì làm gì còn có thể đến phiên cô “Giường oai”.

“ Tô Tô, câu nghĩ cái gì vậy?”

Đào Đào cảm thấy kỳ quái, Tô Noãn Dương làm sao vậy, từ lúc bắt đầu liền ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Noãn Dương đang suy nghĩ bị Đào Đào ngồi đối diện bên kia ở bàn ăn đánh gãy, cô xua xua tay, ý bảo mình không có việc gì.

Đào Đào bĩu môi, vừa muốn nói gì, chuông điện thoại lại vang lên.

Hơn một tháng, đoàn phim rốt cuộc cũng thả cho bọn họ một ngày nghỉ ngơi.

Sau đó, một đám người la lết giống như con chim bị nhốt trong lồng sắt vừa được xõ lỏng, vừa nghe nói được nghỉ, liền vội kết bè kết đội mà ra ngoài chơi.

Tuy rằng nơi này là vùng ngoại thành, nhưng đi một chút vẫn có thể tìm được một vài địa phương để chơi, điều kiện tuy kém hơn trong thành phố, nhưng mọi người cũng đành phải chịu, có thể đi ra ngoài ai còn quản là điều kiện gì.

Đào Đào lấy di động, vừa mới cùng bọn Tần Vu tách ra, sao lúc này mới tách được vài phút lại gọi điện thoại,

thật kì quái.

“Alo” Đào Đào một tay cầm ống hút đảo ly trà sữa, một tay cầm di động tiếp điện thoại.

“Cái gì?! Chúng tôi lập tức đến! Anh mau nói địa chỉ!”

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì, thần sắc Đào Đào đại biến, cắt đứt điện thoại xong, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tô Noãn Dương.

“Tô Tô, đã xảy ra chuyện rồi”

Chương 19

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du

Chương 19 Lúc Tô Noãn Dương cùng Đào Đào đã tới bệnh viện, Quân Tử cũng đúng lúc từ phòng cấp cứu đi ra. Tay anh ta treo thạch cao, vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi trên ghế ở hàng lang bệnh viện, nhìn người bên cạnh từ lúc bắt đầu vẫn luôn oán niệm với Tần Vu. Một giờ trước. Ở trong tiệm trà sữa, Đào Đào đột nhiên muốn ăn đậu hủ thối, nhân viên cửa hàng nhiệt tình nói cho bọn họ, ra cửa rẽ phải, đi thẳng đến ngã tư, qua đường cái chính là phố ăn vặt, nơi đó có đậu hủ thối. Tô Noãn Dương đã đi bộ cả một buổi sáng, thật vất vả mới tìm được một quán trà sữa có thể ngồi nên không muốn lại đi ra ngoài. Hai cô gái đều không muốn nhúc nhích, trọng trách đi ra cửa mua đậu hủ thối liền rơi xuống người Quân Tử và Tần Vu. Đào Đào vừa nghe nói là phố ăn vặt, lập tức tinh thần lên cao, lại điểm thêm nhiều đồ ăn, cái gì mà bánh mật xào, bạch tuộc viên nhỏ, ... Tô Noãn Dương cũng muốn một phần sushi trái cây. Hai đại lão gia này mặt không tình nguyện đi khỏi cửa hàng trà sữa. "Thật vất vả mới có thể ngồi xuống, cậu nói xem nha đầu Đào Đào kia sao có thể ăn nhiều như vậy, còn sợ bản thân không đủ béo hả trời?" "Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật, bằng không tại sao cậu lại nguyện ý tung ta tung tăng đi mua đồ?" Tần Vu cười xấu xa nhìn Quân Tử vẫn luôn oán hận bên cạnh, trên mặt tỏa ra hơi thở bát quái nồng đậm. "Đi đi đi, đừng thêm phiền!" Quân Tử không kiên nhẫn xua tay, từ trong túi móc ra vài tệ "Thế nào? Thẹn quá hóa giận à?" Tần Vu trêu chọc. Quân Tử không nói gì nữa, hai người đối diện không nói gì, đứng chán chê ở phần đường dành cho người đi bộ chờ đèn xanh đèn đỏ. Đúng lúc này! Đột nhiên có một con chó lang thang giống như đang chạy trốn xông ra, lập tức nhắm về phía dòng xe cộ đông đúc như nước chảy mà chạy qua. Quân Tử nhìn vật thể không rõ lao tới, giật mình khiếp sợ, đến lúc

định hình lại thì phát hiện đây chỉ là một con chó. Người này, không có ưu điểm gì đặc biệt lớn lao, chính là người kính già yêu trẻ, yêu quý hoa cỏ, bảo vệ thiên nhiên, thích động vật nhỏ.

Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn Chỉ nghe thấy anh ta hô to một tiếng: "Đừng!" Sau đó đem tiền ném đi, chạy tới chỗ con chó kia. Tần Vu không kịp ngăn cản, chỉ trơ mắt nhìn Quân Tử ngốc ngếch xông ra ngoài, sau đó bị xe điện không kịp phanh lại đụng ngã. Kỳ thật trong nháy mắt khi ngã xuống đất, bản thân Quân Tử cũng ngỡ ngác, không biết tại sao chuyện lại đi tới bước này. Anh ta chỉ muốn cứu con chó thôi mà, tại sao lại bị đụng phải như thế này Kỳ thật trong chuyện này cũng không phải Quân tử sai, anh ta chưa từng tới vùng ngoại thành, tự nhiên cũng không biết rõ bản tính của mấy con chó lang thang. Chó lưu lạc, ý trên mặt chữ, chính là chó lang thang lưu lạc bên ngoài. Nó không giống sủng vật nuôi trong nhà. Mỗi ngày nó đều đi qua khu vực này, nơi này chính là địa bàn của nó. Nó đương nhiên hiểu rõ tình hình giao thông ở đây, do Quân tử là người ngoài vào không biết gì, chứ sao có thể ngu xuẩn mà bị xe đâm chứ. Ngược lại là Quân Tử bỗng nhiên lao tới, đánh vỡ tiết tấu vốn có của nó, nó nhìn tên ngốc to con chạy đuổi theo mình, sợ tới mức càng chạy nhanh hơn. Nó chạy nhanh hơn không quan trọng, quan trọng là chủ xe điện không kịp phanh cũng vô tội bị trúng thương liên lụy, ngỡ ngác đụng phải anh hùng Quân Tử cơ bản chỉ muốn giúp người không sợ từ nan Con chó kia sau khi qua được đường cái, còn quay đầu khinh miệt Quân Tử đang đau đến nhe răng nhếch miệng, rồi chậm rì rì mà đi xa. (Beta: Đọc tới đây mà cười đau ruột) Đáng thương cho chủ xe điện và Tần Vu không kịp ngăn cản mọi chuyện đã phát sinh, đành cuống quýt chạy đến chỗ Quân Tử, gọi điện thoại kêu xe cứu thương, đưa Quân Tử đến bệnh viện. Còn may nơi này là ở vùng ngoại thành, xe điện tốc độ chạy không nhanh, chỉ là đụng gãy xương, cũng không có gì quá nghiêm trọng. Chủ xe điện xin lỗi cùng bồi thường tiền thuốc xong, Quân tử cũng để cho anh ta đi. Dù sao cũng là chính anh tự vượt đèn đỏ trước, người ta có thể bồi thường tiền cũng đã rất có lương tâm rồi, chính mình nếu lại đòi thêm nữa, không khỏi có chút không nói

đạo nghĩa. Aizzz, đều tại con chó kia! Quân Tử nghĩ vậy lại muốn chửi ầm lên! Tên kia thật là chó cắn Lã Động Tân*, không biết tấm lòng người tốt.

*Ý ảnh là làm việc tốt không được trả ơn mà còn bị cắn lại. Mình có ý tốt cứu nó, nó không cảm kích thì thôi, còn trả đũa, làm mình vào bệnh viện. Ai, thói đời nóng lạnh, nhân tâm, à không, không có cầu tâm! "Được rồi! Cậu cũng đừng ba hoa nữa!"

Hốc mắt Đào Đào đã hồng, thô bạo đánh gãy lời oán trách của Quân tử. "A a, bà nội nhỏ, cậu đừng khóc!"

Quân Tử thấy Đào Đào luôn đùa cợt cùng mình bỗng nhiên chảy nước mắt, sợ tới mức vội vàng đỡ dành liên tục cam đoan mình không có việc gì, tay phải tạm thời bó thạch cao không dùng được nên phải dùng tay trái không bị thương biểu diễn một màn so bấp tay. Lúc này, Đào Đào mới nín khóc mỉm cười, xoa xoa nước mắt, không nói gì nữa. Tô Noãn Dương vừa định há mồm nói Quân Tử vài câu. "Cậu nói cậu tại sao lại....." Quân Tử vội đánh gãy lời cô. "Haha, Tô Tô! Tôi đã bị đồng chí Tần Vu giáo dục rất lâu rồi, cậu đừng nói nữa được không?" Nói xong còn làm mặt quỷ giả đáng thương. Tô Noãn Dương mới từ bỏ, gật đầu không nói gì nữa. "Thịch thịch thịch." Hành lang vang lên vài tiếng vang rất lớn, có người đang chạy tới. Tô Noãn Dương vừa quay đầu lại, liền nhìn đến Cố Hoài Cẩn cùng Tiêu Dao đang chạy đến. Khi cách cô khoảng hai bước chân, Cố Hoài Cẩn dừng lại. Khuôn mặt luôn lạnh nhạt, hiện giờ lại có chút đỏ lên, tây trang được làm thủ công hoàn mỹ tùy ý mặc trên người, ngay cả nút thắt còn không có cài đúng. Anh yên lặng nhìn cô, đôi mắt hơi trầm, sâu thẳm trong đáy mắt còn có cảm tình gì đó ẩn dấu. Tô Noãn Dương không rõ lắm, cũng không dám nghĩ nhiều. "Cố... Cố Hoài Cẩn..., cậu...cậu cũng không cần chạy nhanh như thế chứ?" Tiêu Dao bên cạnh dùng tay chống đầu gối, thở hồng hộc oán giận. Từ trước đến nay chưa từng thấy bộ dáng Cố ảnh đế không bình tĩnh như vậy. Vừa rồi anh ta còn đang ngồi cùng Cố Hoài Cẩn ở Lục Bá Thất phối âm. Sau đó liền nhận được điện thoại của Vương Ngọc, nói đám người Tô Noãn Dương đã xảy ra chuyện, không biết là ai ra tai nạn xe cộ. Cố Hoài Cẩn vừa nghe vậy liền hoảng sợ lập tức cầm ô phục ở lưng ghế chạy ra ngoài, anh ta cũng chỉ có thể chạy theo. Chạy ra ngoài thì thôi

đi, vị đại ca này lại quên không gọi trợ lý mang xe tới, một mình chạy ra đường cái. Tiêu Dao rất bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể chạy theo anh chạy. Thật vất vả mới thấy xe taxi, anh ta vội vàng vẫy tay, lôi kéo Cố Hoài Cẩn đã hoàn toàn không có lý trí lên xe. Dọc đường đi, khuôn mặt anh vẫn luôn âm trầm, không ngừng thúc giục tài xế nhanh lên. Dọa tài xế hoảng sợ, còn tưởng bọn họ muốn đi làm chuyện gì trái pháp luật.

May mắn Tiêu Dao đúng lúc mở miệng nói có bạn đang ở bệnh viện cấp cứu, tài xế lúc này mới bừng tỉnh, còn đồng tình nhìn bọn họ vài lần. Tới dưới lầu bệnh viện, anh tông cửa vào, Tiêu Dao theo đuôi phía sau đành phải ném cho tài xế một trăm tệ, không đợi tài xế tìm tiền thối, liền hấp tấp chạy lên. Còn may, còn may người xảy ra chuyện không phải tiểu bạch thỏ trước mặt, bằng không, Cố Hoài Cẩn có khả năng thật sự sẽ đem bệnh viện phá hủy. Tiêu Dao hít một ngụm khí, cố gắng đứng thẳng người, vẻ mặt trêu đùa nhìn Tô Noãn Dương. "Ui, tiểu bạch thỏ, còn may người bị đâm không phải là em. Anh thấy, nếu em xảy ra chuyện, Cố ảnh đế của chúng ta có thể chạy tới đâu luôn rồi ý" "Câm miệng." Cố Hoài Cẩn liếc mắt nhìn anh ta, lạnh lùng nói. "Được rồi, được rồi, mình không nói, không nói nữa." Tiêu Dao bất đắc dĩ nhấc tay đầu hàng, ngồi đối diện với Quân Tử nói. "Ha, huynh đệ, cậu không sao chứ?" "Không có việc gì không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi." Quân Tử vẻ mặt thụ sủng nhược kinh*, nói xong còn xua xua tay ý bảo chính mình không có việc gì.

*Được sủng mà hoảng sợ Ai ngờ tay phải còn chưa có nâng lên, đã đau đến nhe răng nhếch miệng, rớt cuộc cười không nổi. "A, Mạnh Quân cậu có ngốc hay không vậy! Không có việc gì nâng tay lên làm gì, còn ngại vết thương chưa đủ đau à?" Đào Đào bên cạnh nhìn bộ dáng không có tiền đồ của anh ta, liền giận sôi máu, há mồm quát lớn. Ôi, xem ra, đây là đôi hoan hỉ oan gia.

Vẻ mặt Tiêu Dao hứng thú nhìn hai người bọn họ, cảm thấy chính mình lần này không đến không công, bắt được hai kẻ dở hơi. Bất quá người này, Tiêu Dao đem tầm mắt tới Tần Vu người vẫn luôn trầm mặc không nói một lời. Người này từ lúc bọn họ chạy tới liền bắt đầu đánh giá Cố đại thần, nhìn dáng vẻ hẳn là tình địch rồi. Được được được, có chút ý tứ, thật là

khéo, đúng là lần này thực sự không đến uống công! Cố Hoài Cẩn đứng bên kia tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt Tần Vu tràn ngập địch ý cùng tìm tòi nghiên cứu, nhưng anh cũng không quá để ý, ỷ vào ưu thế chiều cao mà nhìn xuống Tô Noãn Dương. "Em không sao chứ?" "Không có, tôi rất khỏe, một chút việc cũng không có." "Ừ, vậy là tốt rồi." Cố Hoài Cẩn gật đầu, cũng không nói gì nữa. "Được rồi, nếu tất cả mọi người đều không có việc gì, vậy chúng ta trở về đi?" Tiêu Dao cười ha ha, thay đổi chủ đề. "Cố ảnh đế, còn không nhanh gọi điện thoại kêu Tiểu Trần nhà cậu tới đón người?" Tiêu Dao hướng Cố Hoài Cẩn nói, ngụ ý chính là anh đem anh ta tới, thì cũng phải có trách nhiệm gọi trợ lý mang anh ta về. Cố Hoài Cẩn ngoảnh mặt làm ngơ, giống như không nghe thấy. Tiêu Dao đành phải xua xua tay: "Thôi, thôi, tôi tự gọi, tôi gọi là được rồi đi?" Sau đó móc di động, gọi cho trợ lý của mình: "Alo, A Bố, tôi ở bệnh viện xx. A? Tôi không có việc gì, là người bên phổi âm xảy ra tai nạn xe cộ. Ừ, cậu ta cũng không có việc gì, chỉ gãy xương, được rồi được rồi, cậu đừng dong dài nữa, bên này tổng cộng có sáu người, cậu nhanh lái xe tới đón chúng tôi đi. Ừ, chúng tôi ở cửa chờ cậu, cậu nhanh lên, đừng lề mề!" Tô Noãn Dương ngượng ngùng nhìn Cố Hoài Cẩn: "Cố sư huynh, không cần phiền toái, tự chúng tôi..." Còn chưa nói xong, đã bị Cố Hoài Cẩn đánh gãy: "Không có việc gì, không phiền toái, cậu ta thích thu xếp loại việc này." Bên kia Tiêu Dao bất đắc dĩ cất điện thoại bĩu môi, anh ta khi nào thành bảo mẫu rồi vậy. Thôi, coi như anh ta lấy việc giúp người làm niềm vui, anh ta nên vô tư trợ giúp Cố ảnh đế một chút đi, ai bảo EQ anh thấp vậy chứ. Tô Noãn Dương nghe Cố Hoài Cẩn nói xong, đành phải nhìn Tiêu Dao cười cười: "Tiêu tiên bối, cảm ơn anh, đã phiền toái rồi." Tiêu Dao xua xua tay, cười nói: "Phiền toái nhưng thật ra cũng không phiền toái lắm, bất quá tiểu bạch thảo à, tại sao em vẫn còn gọi anh là tiên bối? Anh đã giúp em việc lớn như vậy, em cũng nên gọi anh một tiếng sư huynh đi?" "Chuyện này..." Tô Noãn Dương cúi đầu, có chút không biết làm sao. Tiêu Dao này mỗi ngày đều giống hoa hoa công tử, hành động cũng không đứng đắn, kêu anh ta là sư huynh, vậy cô có thể bị anh ta đùa giỡn hay không? "Không cần phản ứng với cậu ta, cũng không cần kêu cậu ta là sư huynh, kêu Tiêu Dao đã là cất nhắc cậu ta

rồi." Tô Noãn Dương đang miên man suy nghĩ, thì Cố Hoài Cẩn bên cạnh nhàn nhạt mở miệng, âm sắc vẫn trước sau như một, thanh lãnh rất dễ nghe. "Ha, cái người này làm thế nào lại có thể như vậy?" Tiêu Dao không phục, "Thì thôi vậy, tiền bối thì tiền bối đi." Tuy kêu như vậy rất già, nhưng nếu chọc giận vị nam nhân phúc hắc này, kết cục khẳng định sẽ càng thảm hại hơn. "Cái kia, hai vị lão sư, chúng ta xuống lầu đi?" Tần Vu vẫn luôn không nói chuyện, lúc này mới mở miệng đề nghị xuống lầu. "Được được, đi thôi đi thôi." Tiêu Dao phụ họa nói. "Đi thôi." Cố Hoài Cẩn nói với Tô Noãn Dương, sau đó nâng bước xoay người, cô vội vàng đuổi kịp anh. Quân Tử cũng đứng dậy, Đào Đào cùng Tần Vu đỡ anh ta đi về phía trước. Chỉ có một mình Tiêu Dao còn đứng lại tại chỗ, suy tư gì nhìn chăm chăm bóng lưng cặp đôi Cẩn - Tô đi tuốt đằng trước. Xem ra, lần này Cố Hoài Cẩn thật sự động lòng với người ta rồi.

Chương 20

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du

Chương 20: "Lục sư huynh..." "Dừng, em thất thần?" Trong Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương vừa mở miệng nói Lục sư huynh, còn chưa kịp nói hết lời thoại, đã bị Cố Hoài Căn đánh gãy. Anh yên lặng nhìn cô, đôi mắt đen nhánh bao trùm một mảnh thâm trầm, nhìn không ra cảm xúc. "Ai, tại sao lại không tập trung chú ý? Trong lúc làm việc lại thất thần" Tô Noãn Dương nghĩ vậy, trong lòng rất ảo não, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. "Thực xin lỗi, tôi vừa mới thất thần, chúng ta...chúng ta tiếp tục đi." "Ừ, trước hết em nên điều chỉnh cảm xúc của mình một chút đi." Cố Hoài Căn nhàn nhạt nói, đứng dậy cầm ly nước trên bàn. "Ai..." Tô Noãn Dương thở dài, còn may anh không có tức giận. Cô nhớ rõ lúc trước ở nhà ăn, anh đã từng nói với cô, mỗi người đều phải vì công việc của mình phụ trách mà chịu trách nhiệm, mỗi người đều có quá trình đào tạo chuyên nghiệp. Nói vậy, chắc anh là người rất coi trọng thái độ làm việc, nên cho dù có đạt tới thành tựu như bây giờ, vẫn có thể duy trì thái độ không vội không cầu thả, mọi việc đều là tự tay làm lấy. Cùng nhau làm việc mấy ngày nay, anh không bao giờ đến muộn, thậm chí còn tới sớm, đôi khi còn tới hơn cô. Lúc cùng mọi người ăn cơm, chưa bao giờ yêu cầu đặc biệt, cho dù có đôi khi đạo diễn không vừa lòng, yêu cầu làm lại nhiều lần, anh cũng không bao giờ oán hận. Thật đúng là tiền bối ưu tú đáng quý trong giới giải trí. Còn cô, ai, cô chỉ là một tay gà mờ mới tinh, thế nhưng làm việc lại thất thần, thật không nên thân mà. "Đây, uống chút nước trước đi." Cố Hoài Căn đánh thức Tô Noãn Dương đang thất thần, đem nước ấm mới lấy đưa tới tay cô. "Ách, cảm ơn Cố sư huynh." Tô Noãn Dương áy náy nói cảm ơn, nhận ly nước uống một ngụm. "Được rồi, chúng ta nói chuyện một chút đi, vừa rồi em suy nghĩ gì." Cố Hoài Căn kéo ghế dựa qua, duỗi đôi chân dài, hay tay

ôm ngực, tựa lưng vào ghế, thong dong mà nhìn Tô Noãn Dương. Tư thế kia, giống như chủ nhiệm tiểu học đang dò hỏi các em nhót từ trước tới nay đều nghiêm túc làm bài tập, vì sao hôm nay lại không nộp bài. "Tôi..." Tô Noãn Dương cúi đầu, không biết nên nói như thế nào. Cố Hoài Cẩn cũng không có ý định thúc giục cô, hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi đối diện nhau. Tô Noãn Dương chầm chước một hồi, rốt cuộc mở miệng nói. "Em đang nghĩ, đoàn phim có thể đổi vai Quân Tử." "Quân Tử?" "Chính là Đái Quân, người bị gãy xương mà anh đã gặp ở bệnh viện ngày hôm đó, cậu ấy cũng là người của đoàn chúng em." "Em suy về cậu ta? Em thích loại người như vậy à?" Cố Hoài Cẩn bất mãn nhướn mày. Chẳng lẽ mị lực mình giảm xuống? Nhưng cũng không phải vậy, mấy ngày nay, anh đi đến nơi nào đều cũng có thể nghe các cô gái bàn luận sau lưng anh, nhưng mà tại sao cô gái nhỏ trước mắt này lại không có cảm giác gì, cùng mình làm việc, lại còn có thể nghĩ về người đàn ông khác? Có một Tần Vu còn chưa đủ, lại thêm một Đái Quân nữa, ừ, xem ra nên đẩy nhanh tốc độ rồi. "Không đúng không đúng, Cố sư huynh, anh nghĩ đi đâu vậy?" Tô Noãn Dương oán trách liếc nhìn Cố Hoài Cẩn một cái. Cố Hoài Cẩn đối với cái liếc mắt này còn rất hưởng thụ, cầm một ly nước khác trên bàn, uống một ngụm, gật đầu ý bảo cô tiếp tục nói. "Tôi, Đào Đào và Quân Tử, ba người chúng tôi đều thuộc đoàn Sinh Ca. Lúc trước, ba chúng tôi cùng nhau từ Sinh Ca đi ra, cuối cùng cũng phải cùng nhau trở về. Nhưng mà hiện tại Quân Tử bị gãy xương, khả năng không thể ở lại."

Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn Tô Noãn Dương thở dài: "Kỳ thật chúng tôi đều có thể hiểu, Quân Tử bị thương, nếu để cậu ấy tiếp tục ở lại đây, không chỉ có thể sẽ kéo toàn bộ tiến độ của đoàn phim xuống, mà còn bất lợi với sự khôi phục thân thể cậu ấy. Nhưng mà, Cố sư huynh, anh không biết Quân Tử cậu ấy rất coi trọng cơ hội lần này." "Lúc trước, cậu ấy một lòng một dạ hướng tới vai nam chính, nhưng đoàn phim nói nam chính đã định người được chọn, cho nên cậu ấy liền hạ quyết tâm nói nhất định phải bắt lấy vai nam số 2. Lúc trước phỏng vấn, mỗi ngày ở đoàn cậu ấy đều tìm người phối âm cùng, lúc nào cũng học hỏi mọi người xem có chỗ nào cậu

ấy làm chưa tốt. Thật vất vả mới qua phỏng vấn, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy." (Beta: Nghĩ tới lí do ảnh bị gãy tay tui lại cười :vv) "Hai ngày này đoàn phim nói để cậu ấy nghỉ ngơi cho tốt trước, tạm dừng công việc của cậu ấy lại. Tuy rằng nhìn qua Quân Tử vẫn giống bình thường, mỗi ngày đều tùy tiện vô tâm vô phế*, cùng người này nói giỡn cùng người kia cãi cọ. Nhưng em cùng Đào Đào đều biết, trong lòng cậu ấy rất khó chịu nhưng không muốn làm chúng em lo lắng, cho nên mới giả bộ như không có việc gì." *không lo âu lo nghĩ Tô Noãn Dương càng nói càng khổ sở, ngày thường khuôn mặt nhỏ luôn tươi cười, nhưng lúc này che kín khuôn mặt lại là nỗi u sầu. Cố Hoài Cẩn nghe cô nói xong, đem ly nước đặt lên bàn, gạt đầu. "Được, tôi đã biết. Em yên tâm đi, Đái Quân sẽ không bị đổi đi." "Dạ?" Tô Noãn Dương ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cố Hoài Cẩn, đại thần, anh có biện pháp nào sao? "Ừ, em yên tâm đi, từ trước đến nay tôi là người giữ lời, sẽ không nói dối em." Cố Hoài Cẩn bảo đảm với cô. "Vậy nếu hiện tại vấn đề đã được giải quyết, chúng ta có phải có thể tiếp tục?" Anh mang tai nghe lên, nhàn nhạt dò hỏi cô gái vẫn còn đang ở trạng thái ngây ngốc. "Dạ dạ! Mặc kệ như thế nào, Cố sư huynh, cảm ơn anh đã nghe tôi nói nhiều như vậy, chúng ta mau bắt đầu đi." Tô Noãn Dương phục hồi tinh thần, vội vàng mang tai nghe lên, mặc kệ đại thần nói có phải thật hay không, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là công việc, bởi vì đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, tiếp theo nhất định phải chuyên tâm, tuyệt đối không thể lại kéo chân anh lại. Nhìn khuôn mặt nhỏ của Tô Noãn Dương tràn ngập nhiệt tình, khóe miệng Cố Hoài Cẩn cong lên lộ ra một nụ cười mỉm không dễ phát hiện. Trong Lục Bá Thất, giọng cô gái ôn nhu tinh tế, cùng thanh âm nam nhân trầm thấp thanh lãnh hết đợt này đến đợt khác vang lên, thanh âm hai người hoà lẫn, thật lâu không dừng lại. "Được rồi, Cố sư huynh, công việc hôm nay toàn bộ đều đã hoàn thành!"

Mấy giờ sau, Tô Noãn Dương đem văn kiện ghi âm cuối cùng chuyển đến hòm thư bộ phận hậu kỳ xong, hoan hô giải thoát nói với Cố Hoài Cẩn. "Ừ." Cố Hoài Cẩn trước sau như một, bình tĩnh nhẹ nhàng. "Vậy Cố sư huynh, tôi chuẩn bị đi ăn cơm? Anh có muốn cùng tôi xuống lầu không?" Tô Noãn Dương đã thành thói quen với khuôn mặt không biểu tình của Cố

Hoài Cẩn, nếu ngày nào đó anh hi hi ha ha, có khi cô còn cảm thấy anh như đang bị ám. "Không, tôi ngồi đây một lúc nữa, em cứ xuống trước đi." Cố Hoài Cẩn khó có được lời mời này lại cự tuyệt Tô Noãn Dương, không biết anh muốn ở lại để làm gì. "Vậy được rồi! Cố sư huynh tôi đi trước, ngày mai gặp!" Tô Noãn Dương gật đầu, xoay người đi về phía cửa. "Ừc, mai gặp." Tô Noãn Dương mở cửa, Cố Hoài Cẩn giống như nhớ tới cái gì, lại bổ sung nói: "Còn có, chuyện của Đái Quân, em không cần lo lắng, cậu ta sẽ không bị đổi đi." "Dạ! Mặc kệ như thế nào, vẫn cảm ơn anh, ngày mai gặp lại!" Tô Noãn Dương nghe Cố Hoài Cẩn nói, trong lòng rất ấm áp, không nghĩ tới lời của một tay mơ như mình, Cố đại thần vẫn còn nhớ rõ. Thật tốt! Xem ra đại thần quả thực giống tưởng tượng, là người ngoài lạnh trong nóng, là người rất tốt bụng. Tô Noãn Dương vui vui về về rồi đi, Cố Hoài Cẩn nhìn theo bóng dáng cô tới khi khuất tầm mắt, sau đó mới lấy đi động từ trong túi ra, ấn mấy con số. "Alo, A Cẩn sao?" Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm dịu dàng dễ nghe, là giọng của phụ nữ. "Tôi là Cố Hoài Cẩn." Cố Hoài Cẩn nhàn nhạt nói. "A Cẩn, đã lâu rồi anh không gọi điện thoại cho em." Người ở đầu bên kia ủy khuất nói. "Tôi có việc nhờ cô hỗ trợ." Cố Hoài Cẩn không dao động, nói thẳng ra mục đích của mình. "Chuyện gì?" Người phụ nữ hỏi. "Đoàn phim Kiếp Phù Du có một người phối âm tên là Đái Quân, hai ngày trước xảy ra tai nạn xe cộ bị gãy xương, Đồng đạo muốn thay cậu ta" "Cho nên, anh không muốn cậu ta bị đổi đi?" Cô ta kinh ngạc nói, "Anh bắt đầu quan tâm tới một người nhỏ khi nào vậy?" "Có thể giúp không?" Cố Hoài Cẩn không nghĩ để ý tới vấn đề của cô ta. "Có thể, nhưng giúp anh, em có lời gì?" Cô ta bắt đầu ra điều kiện, vội sao, đương nhiên là sẽ giúp, nhưng chính mình cũng nên nhân cơ hội bắt lấy chút lợi, dù sao Cố Hoài Cẩn rất ít khi mở miệng nhờ hỗ trợ. "Cô muốn gì?" Cố Hoài Cẩn vẫn như cũ lãnh đạm hỏi. "Cái em muốn cũng không nhiều lắm, đi ăn với em một bữa cơm là được rồi, có thể không?" Cô ta giống như đã thành thói quen chịu đựng áp suất thấp phát ra từ anh, chỉ lo đưa ra yêu cầu của mình. "Được." Cố Hoài Cẩn nhàn nhạt nói, cúp điện thoại. Ban đêm, Tô Noãn Dương như thường chui vào ổ chăn cùng Cẩn Du nói chuyện phiếm. 【 Tô Tô: Này Cẩn Du! ^o^】 【 Cẩn Du: Ừ, tâm tình

không tốt? 】 【 Tô Tô: Wow? Cẩn Du, sao anh biết hôm nay tâm tình em không tốt lắm? 】 【 Cẩn Du: Đoán. 】 bởi vì hôm nay thời điểm tâm tình em không tốt, là anh an vị ở bên cạnh em. Wow, Cẩn Du thật lợi hại! Tô Noãn Dương trở mình, tiếp tục gõ chữ. 【 Tô Tô: Vậy anh thật lợi hại, thật sự đoán đúng rồi! Kỳ thật không chỉ có hôm nay, hai ngày này cảm xúc em đều có chút down. 】 【 Cẩn Du: Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì? 】 【 Tô Tô: Không có gì, là việc của bằng hữu. 】 Tô Noãn Dương đem chuyện của Quân Tử nói cho Cẩn Du. 【 Cẩn Du: Ủ, tiền bối kia không phải nói sẽ giúp em sao, làm sao vậy, em không tin người ta à? 】 Cố Hoài Cẩn lại bắt đầu nói khách sáo. 【 Tô Tô: Không phải, em đương nhiên tin tưởng anh ấy. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi bất an, vấn đề này sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ đoàn phim. 】 【 Cẩn Du: Không liên quan, yên tâm, ở chỗ này buồn lo vô cớ, còn không bằng tin tưởng anh ta. Em cảm thấy sao? 】 【 Tô Tô: Kỳ thật cũng đều nghĩ thoáng rồi. Mặc kệ kết quả như thế nào, đều đã do vận mệnh quyết định. Bình thản tiếp nhận là được rồi! 】 Tuy rằng vậy, nhưng mấy người Tô Noãn Dương cũng không hy vọng Quân Tử bị đổi đi, nhưng, bọn họ cũng biết phải vì đại cục mà suy xét. Nếu thật sự bị đổi đi cũng không quan hệ, coi như hơn nửa tháng tới để học tập kinh nghiệm, dù sao lúc trước cũng chưa thấy qua đoàn phim lớn lại phô trương như vậy, có kinh nghiệm lần này, về sau nếu lại có cơ hội cũng coi như có chút ưu thế. 【 Cẩn Du: Được rồi, đừng nghĩ nhiều, mau ngủ đi, ngủ ngon. 】 【 Tô Tô: Ngủ ngon! 】 Tô Noãn Dương tắt máy lại nghĩ, nói không chừng Đào Đào đoán đúng rồi, Cẩn Du chính là một đại thúc lớn tuổi. Bằng không tại sao mỗi ngày người này đều đúng giờ đúng giờ thúc giục cô đi ngủ đây, nói thật, trừ bỏ cha cô, còn không có người như vậy. Ngày hôm sau, Tô Noãn Dương cùng Đào Đào vừa mới rời giường, nhập được tin tức từ đoàn phim. 9 giờ mở cuộc họp, thảo luận xem Quân Tử đi hay ở lại.

Chương 21

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du Chương 21

Tô Noãn Dương, Đào Đào, Đái Quân, Tần Vu, Lê Lưu Li. Năm người lo sợ bất an đứng ở phòng họp cửa, chờ đợi kết quả cuối cùng từ đoàn phim, Quân Tử rốt cuộc có thể bị đổi đi hay không. "Ô Tô, cậu nói ngày hôm qua Cố đại thần nói như vậy rốt cuộc có tính là tuyên án không?" Đào Đào chọc chọc cánh tay Tô Noãn Dương, nhẹ giọng hỏi cô. Đêm qua, Tô Noãn Dương đem lời Cố Hoài Cẩn hứa hẹn nói cho Đào Đào, nhưng bởi vì không xác định Cố đại thần rốt cuộc có thể giúp được đến bước nào, cũng không muốn để bọn Quân Tử mừng hụt, hai người các cô cũng không có lộ ra. Tô Noãn Dương lắc đầu, tỏ vẻ cô cũng không biết. Sau một lúc lâu, mọi người trong phòng hội nghị cũng lục tục đi ra. "Đồng đạo." Mọi người nhìn thấy Đồng đạo bước ra, vội vàng chào hỏi. "Ừ, đều vây quanh ở cửa này làm gì?" Đồng đạo cười tủm tủm nhìn bọn họ. "Chuyện này..." Quân Tử gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười. "Haha, tôi đã biết." Đồng đạo vỗ vỗ bả vai Quân Tử, "Yên tâm đi, chúng ta sẽ không đổi cậu đi..." "Thật vậy à? Thật tốt quá!" Không đợi Quân Tử phản ứng lại, Đào Đào đã cao hứng phấn chấn hoan hô. "Ách, thật ngượng ngùng, tôi quá kích động rồi." Đào Đào nói xong mới ý thức được nhóm lãnh đạo đều đứng trước mặt mình, le lưỡi, không nói chuyện nữa. Cũng may Đồng đạo cũng không có để ý, chỉ là ý vị thâm trường nhìn hai người bọn họ vài lần. "Thân thể là tiền vốn của cách mạng, chàng trai trẻ, cậu nhất định phải dưỡng thương thật tốt, nhưng cũng phải chú ý đừng chậm trễ tiến độ của đoàn phim." "Dạ vâng! Cảm ơn Đồng đạo, tôi nhất định sẽ nỗ lực! Sẽ không làm phụ kỳ vọng của mọi người!" Quân tử trình trọng bảo đảm với Đồng Đạo. "Được, vậy nếu không còn chuyện gì, chúng ta liền đi trước." Đồng đạo gật gật đầu, cất bước đi về phía trước. "Đồng đạo hẹn gặp lại! Cảm ơn ngài!" Mọi người phất tay từ

biệt với Đồng đạo. "Úi gia! Quá tuyệt vời!" Nhìn đám người Đồng đạo vào thang máy, năm người bọn họ kích động hô to, ôm nhau thành một đoàn chúc mừng. Đầu hành lang bên kia, Tiêu Dao nhìn năm người bọn họ ôm nhau chúc mừng, nói với Cố Hoài Căn bên cạnh. "Kiệt tác của cậu?" "Cái gì?" Cố Hoài Căn không ngẩng đầu, như cũ dựa vào tường lật xem Weibo của Tô Noãn Dương. "Ta nói, ngài khi nào trượng nghĩa như vậy, vì một người mới râu ria để liên lụy đến tiến độ của toàn bộ đoàn phim?" Cố Hoài Căn không nói chuyện, đem điện thoại thả lại trong túi, tầm mắt đặt về phía kia xem Tô Noãn Dương hoan hô nhảy nhót. "Cậu đi xin cô ta giúp à?" Tiêu Dao nhướn mày, thuận miệng hỏi. "Ừ" Cố Hoài Căn không tỏ ý kiến, coi như trả lời vấn đề của anh ta. "Cái gì? Cậu thật đúng là đi cầu cô ta? Chỉ vì tiểu bạch thỏ?" So với Cố Hoài Căn bình tĩnh, Tiêu Dao có vẻ kinh ngạc hơn rất nhiều. Xem ra Cố ảnh đế lần này thật sự rơi vào lưới tình, anh chưa bao giờ vì chuyện công việc mà đi cầu người, lần này không chỉ có cầu người, mà lại còn là cầu cô ta. "Đi thôi, cậu không phải kêu đói bụng sao" Cố Hoài Căn không đáp lại, dẫn đầu đi về phía trước. Có lẽ bởi vì xác định Quân tử sẽ không bị đổi đi nên cô hoàn toàn an tâm, hay vẫn bởi vì mấy ngày nay hai người phối hợp càng ngày càng ăn ý, Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Căn rất nhanh đã hoàn thành công việc buổi sáng, đem văn kiện gửi cho bộ phận hậu kỳ xong, hai người ngồi trên ghế trầm mặc. Tô Noãn Dương cầm ly nước, không biết suy nghĩ gì. Sau đó, cô quay đầu nói với Cố Hoài Căn. "Cố sư huynh, cảm ơn anh hỗ trợ! Quân tử được ở lại, thật sự rất vui mừng, tất cả mọi người đều rất cảm kích anh." "Ừ, vậy em nghĩ muốn cảm tạ tôi thế nào?" Cố Hoài Căn hỏi cô. "Ách, cái này..." Tô Noãn Dương hiển nhiên không nghĩ tới Cố Hoài Căn sẽ nói lời này, nhất thời không biết phản ứng lại như thế nào. "Không thì như thế này đi! Bọn tôi mời anh ăn cơm, được không?" Ừm, ăn cơm là ý kiến hay, Tô Noãn Dương mi thật quá thông minh! "Được. Nhưng mà không cần các em cùng nhau đi, không bằng để em làm đại biểu mời tôi là được." Cố Hoài Căn mỉm cười nhìn Tô Noãn Dương, đôi mắt sáng xinh đẹp rực rỡ, trong ánh mắt mang theo tia sáng lóa mắt, sắp đem chiếu đến Tô Noãn Dương.

Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn Cô cứ như vậy ngơ ngác nhìn anh, đại não đã sớm ngừng hoạt động, thì ra đại thần cũng biết cười, hơn nữa lúc cười còn yêu nghiệt như vậy. "Được không?" Anh cúi đầu, cúi người nhìn cô gái trước mặt, chuyên chú nhìn vào mắt cô. Khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, đã vượt qua khoảng cách xã giao bình thường. Chỉ cần Tô Noãn Dương hơi động dậy một chút, chóp mũi của bọn họ sẽ đụng vào nhau. Thậm chí cô còn ngửi thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, cô cũng có thể cảm nhận được hơi thở của anh, mạnh mẽ tràn đầy nam tính, hướng về phía cô mạnh mẽ xâm nhập. Sau đó, anh mở miệng nói chuyện. "Được không?" , giọng nói trầm thấp lại giàu từ tính, cô cảm thấy đầu óc mình "ong" một tiếng rối loạn, năng lực tự hỏi gì cũng đều mất tiêu, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh. Cố Hoài Căn nhìn tiểu bạch thỏ ngây ngốc, nhẹ giọng cười, sau đó mang theo khẩu khí dụ dỗ, lại hỏi cô một lần. "Được không?" Tô Noãn Dương nào còn có thể ngăn cản được, máy móc gật đầu. "Được". "Vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, lấy hôm nay đi." Cố Hoài Căn có được đáp án mong muốn, liền đứng thẳng lại ngồi xuống, tựa lưng vào ghế nhìn cô gái nhỏ bên kia vẫn còn ngây ngốc. "A?" Cảm giác áp bách biến mất, Tô Noãn Dương mới phản ứng lại chính mình vừa nói cái gì. Cái gì, như thế nào cô lại gật đầu vậy? Cô ảo não nghĩ, xem ra mình cũng khó thoát khỏi nam kế của đại thần rồi, hơn nữa anh cách cô gần như vậy, cố ý hạ giọng dụ hoặc, lực sát thương quả nhiên bùng nổ, quả thực nam sắc vào đầu ai cũng vô pháp ngăn cản. Thật quá nông cạn! Nhưng mà, ăn cơm? Cùng đại thần? Đơn độc? Cô mời khách? Trời ạ, xong rồi xong rồi xong rồi, Tô Noãn Dương bắt đầu đau lòng túi tiền nhỏ của mình, nhưng túi tiền chỉ là thứ yếu, khí thế đại thần mạnh mẽ như vậy, cùng anh ăn cơm, nên làm thế nào cho phải. Cố Hoài Căn lại không có nghĩ nhiều như vậy, đứng dậy nói với Tô Noãn Dương: "Chúng ta đi thôi." "A? Tốt tốt, đi thôi." Tô Noãn Dương ngơ ngác gật gật đầu, đi theo đại thần cùng nhau ra khỏi Lục Bá Thất. Không nghĩ tới, bên ngoài Lục Bá Thất, lại có người đang chờ bọn họ. "Hoài Căn, anh xong việc rồi sao?" Người tới là nữ thần Đồng Văn Thu, cô ta đứng ở hành lang bên ngoài Lục Bá Thất, cười hỏi Cố Hoài

Cần. Khí chất nhàn nhã, không màng hơn thua, tự thân mang theo khí tràng khổng lồ. Mang giày cao gót, ăn mặc đúng trang phục chức nghiệp, chỉ trang điểm nhẹ, có thể làm người khác cảm thấy người trước mắt sáng ngời. "Sao cô lại tới đây?" Cố Hoài Cần nhíu mày nhìn cô ta, dáng vẻ rất không chào đón vị khách không mời mà đến này. "Nghe nói đoàn phim có người mới gọi là Đái Quân bị thương, cho nên em mang theo một ít thực phẩm dưỡng thương đến thăm cậu ta, thuận tiện hỏi anh muốn cùng nhau ăn cơm?" Đồng Văn Thu giống như không thấy được sự không kiên nhẫn trong mắt Cố Hoài Cần, tiếp tục mỉm cười dò hỏi. Cố Hoài Cần liếc cô ta một cái, lạnh nhạt nói: "Không rảnh." Ách, cho dù có trì hoãn hơn nữa Tô Noãn Dương, cũng cảm nhận được không khí tràn ngập xấu hổ. Cô rất muốn lặng yên không một tiếng động rời khỏi nơi này, nhưng vừa định lui về phía sau vài bước. Cố Hoài Cần lại vào đúng lúc này bắt được tay cô, ngăn trở cô lui về phía sau. "Tôi có hẹn, cùng cô ấy." Cố Hoài Cần lạnh nhạt nói. Đại ca, ngài có thể đừng nói chuyện ái muội như vậy được không? Tô Noãn Dương cạn lời hỏi trời xanh, cô cứ như vậy bị tóm vào trong cuộc chiến nảy lửa này. đành phải một mặt lễ phép mỉm cười: "Đồng tiền bối xin chào, tôi là Tô Noãn Dương." "Tô Noãn Dương?" Đồng Văn Thu nhướn mày, hình như không biết cô là ai. Kỳ thật sao cô ta có thể không biết, chính cô gái trước mắt này đã đoạt đi nhân vật thuộc về cô ta. Vốn cảm thấy có ba là đạo diễn, Phù Sinh khẳng định sẽ là vật trong bàn tay mình, lại không nghĩ tới bị một cô gái vô danh đoạt đi. Đây là cơ hội rất tốt có thể cùng Cố Hoài Cần sớm chiều ở chung, cô ta đương nhiên không thể dễ dàng buông tha. Năn nỉ ba nhiều lần, muốn ông ấy loại cô gái vô danh kia, nhưng không nghĩ tới Cố Hoài Cần vậy mà lại nói nhân vật này chỉ có thần thái của Tô Noãn Dương có thể phối âm, ngang ngạnh cự tuyệt yêu cầu của ba cô ta. Cô ta tức giận, mỗi ngày đều bắt ba nghĩ cách. Vì cô ta vừa đấm vừa xoa, ba lúc này mới đáp ứng cử hành một buổi liên hoan, cũng mang cô ta đi, như vậy cũng có thể danh chính ngôn thuận sáng tạo cơ hội cho hai người ở chung. Nhưng ai có thể nghĩ đến, bữa ăn mới diễn ra một lúc, anh liền biến mất, qua một lúc lâu mới cùng cô gái kia một trước một sau trở lại, vừa thấy liền đoán được hai người cùng nhau đi nơi nào. Sau cô ta lại nghe nói

anh và cô gái này cùng nhau phối âm, hai người mỗi ngày cùng vào cùng ra, cùng nhau ăn cơm. Người khác không biết, Đồng Văn Thu cô còn không biết sao, Cố Hoài Cẩn chưa bao giờ cùng người khác phối hợp, chụp xong liền không thấy được người, lúc phối âm tự nhiên cũng là tự mình riêng một mình, sao có thể cùng người khác phối hợp, hiện tại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy, khẳng định là có dị thường. Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho Đồng Văn Thu biết, Tô Noãn Dương nhất định sẽ uy hiếp đến tình yêu của cô ta, cho nên vừa nghe nói tổ phối âm có người bị thương, cô ta liền lập tức lấy cớ tới thăm ban, mua chút đồ bổ dưỡng chỉ là cái cớ, muốn hẹn Cố Hoài Cẩn cùng nhau ăn cơm mới là mục đích chính. Nhưng không nghĩ tới, lại để người trước mắt phá hủy, chỉ là một diễn viên lồng tiếng nhỏ không nổi danh, dựa vào cái gì đoạt công việc của mình, còn mưu toan cướp đi tình yêu của mình. Cố Hoài Cẩn không rảnh cùng cô ta ở chỗ này đôi co, lấy hiểu biết của anh với Đồng Văn Thu, cô ta không có khả năng không nhớ rõ Tô Noãn Dương. Với tính tình kia của cô ta, cảm thấy mọi thứ trên thế giới đều là của mình, sao có thể không nhớ rõ người theo cô ta là "chiếm đồ vật" của mình chứ. Anh không rảnh xem cô ta diễn kịch, càng không nghĩ dọa đến tiểu bạch thỏ. Cho nên anh không kiên nhẫn nói: "Nếu Đồng tiểu thư không có chuyện gì, chúng tôi liền đi trước." Nói xong liền lôi kéo Tô Noãn Dương rời đi. "Từ từ." Đồng Văn Thu lên tiếng ngăn trở hai người. Câu hỏi pass Chương 22: Tên bộ phim mà Tô Noãn Dương đang phối âm là gì?

(Ghi thường, không dấu cách)

Chương 22

Pass

Chương 23

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Chương 23 Tô Noãn Dương cứ thấp thỏm bất an ăn một miếng lại một miếng, tiếp nhận đại thần gấp đồ ăn cho. "Em thích ăn." "Cái này hẳn là em thích ăn." "Nếm thử cái này xem." Cuối cùng cô thật sự ăn không nổi nữa, nuốt cái bụng tròn vo, nhắc tay đầu hàng. Cố Hoài Cẩn thấy cô thật sự đã ăn no, cũng không bức cô ăn thêm nữa, lúc này mới bắt đầu thông thả ung dung ăn cơm. Xem đại thần ăn cơm cũng là một loại hưởng thụ, Tô Noãn Dương nghĩ như vậy, lặng lẽ đánh giá người đàn ông trước mắt. Anh cúi đầu dùng bữa, vài sợi tóc tán loạn trên cái trán bóng loáng no đủ.

Edit bởi Chưng cư Doãn Gia Ánh mắt chuyên chú nhìn phần ăn, tay phải thon dài hữu lực cầm đũa trúc, sau đó dùng chiếc đũa gấp đồ ăn bỏ vào miệng, tinh tế nhấm nuốt sau nuốt, thời điểm nuốt xuống, hầu kết còn chuyển động lên xuống, thật đúng là, gợi cảm. Rõ ràng chỉ đơn giản là ăn cơm, nhưng đại thần làm, lại thêm nhiều vài phần nho nhã, vài phần bình tĩnh. "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song."* (*** câu này mình tạm hiểu là: Công tử thanh thoát tao nhã như ngọc quý, tuyệt thế không ai bằng. Các nàng ai hiểu thì cmt giúp mình với) Tô Noãn Dương đột nhiên nhớ đến một câu này, cô cũng không nhớ là nhìn thấy từ đâu, chỉ cảm thấy, vị công tử trong câu văn kia chính là người trước mắt này đi. Một lát sau, Cố Hoài Cẩn đã ăn xong, buông đũa trúc, cầm khăn tay bên cạnh xoa khóe miệng. Buông khăn tay, anh ngồi thẳng, giương mắt nhìn người từ lúc bắt đầu vẫn luôn trộm đánh giá mình. Sau đó gác tay trên bàn, nhàn nhạt mở miệng. "Em có thể bắt đầu nói." "A? Nói cái gì?" Tô Noãn Dương có chút cảm thấy đầu óc không đủ dùng. "Nói vừa rồi em khóc cái gì." "Ách..." Tô Noãn Dương có chút cẹn lời, tại sao anh vẫn còn nhớ rõ cái này, thật mất mặt chết. "Vừa rồi ở trên xe, em đã đồng ý nói cho tôi biết,

như thế nào, ăn no liền không nhận?" "Trên xe?" Đại nãi Tô Noãn Dương quay một vòng, nhớ tới hành động vừa rồi của đại thần ở trên xe, anh ôm mặt cô, ôn nhu vì cô lau đi nước mắt trên mặt, sau đó còn dùng ngữ khí thâm tình sủng nịch hỏi cô tại sao không vui, giống như đối đãi với bảo bối trên đầu quả tim. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia Cổ Hoài* Cần nhìn Tô Noãn Dương mặt đỏ tai hồng không nói lời nào, trong lòng có chút bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này tại sao mỗi ngày đều đỏ mặt, cứ với bộ dạng tiểu bạch thủ này không biết đã khiến cho bao nhiêu người đàn ông mơ ước, chỉ sợ lúc bị người ta bán còn ngây ngô mà thay người ta đếm tiền. Sau một lúc lâu, Tô Noãn Dương nhỏ giọng nỉ non. "Cố sư huynh, kỳ thật vừa rồi cảm xúc của tôi mất khống chế, vì rất nhiều nguyên nhân." "Ừ" Cổ Hoài Cần gật đầu, đương nhiên anh biết có rất nhiều nguyên nhân, bằng không làm sao cô sẽ khóc thảm thiết như vậy. "Anh cũng biết, liên hoan ngày đó, Đồng tiền bối không thích tôi, còn nói những lời này nọ." "Ừ, tôi biết." Ngày đó là anh an ủi cô, lúc ấy không phải đã nghĩ thông suốt sao, hiện tại sao lại bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt. "Cố sư huynh, anh có khả năng không biết. Từ nhỏ đến lớn, em không có bạn bè. Nếu không phải vào đại học, quen biết Đào Đào, có khả năng cả đời này em cũng không thể biết cảm giác có bạn bè là thế nào." "Ừ" Cổ Hoài Cần gật đầu, cô gái nhỏ của anh tính cách là tương đối trì độn, không quá am hiểu kết giao bạn bè. "Cho nên, kỳ thật tôi rất sợ hãi cùng người khác ở chung, cũng không hiểu lắm đạo lý đối nhân xử thế gì đó. Tôi chỉ biết, Đồng tiền bối không thích tôi, tôi không muốn khiến cô ấy càng thêm chán ghét tôi." "Hôm nay cảm xúc em kích động như vậy, là bởi vì em sợ Đồng Văn Thu càng thêm chán ghét em?" "Vâng" Tô Noãn Dương gật đầu, thanh âm như muỗi kêu. "À" Cổ Hoài Cần thở dài, bất đắc dĩ xoa ấn đường. Anh không biết nên giải thích với cô về đạo lý này như thế nào, cho dù không có chuyện hôm nay, với tính cách Đồng Văn Thu, cũng tuyệt đối không có khả năng thích cô hay tiếp nhận cô. Đừng nói thích, không cho ngáng chân cô đã là may rồi. *Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn* Nhưng mà mặc kệ như thế nào, hôm nay đúng là anh sai, không có suy xét cảm nhận của cô, hại cô khổ lo như

vậy. "Chuyện hôm nay tôi xin lỗi em, rất xin lỗi, tôi không có suy xét đến cảm nhận của em, đã mang bối rối cho em rồi." Cố Hoài Cẩn ngược mắt nhìn cô, trịnh trọng xin lỗi. "A? Không quan hệ, không quan hệ, Cố sư huynh, tôi biết anh không phải cố ý, chính là do tôi tự mình suy nghĩ nhiều quá, kỳ thật không có gì, là tôi chuyện bé xé ra to." "Về Đồng Văn Thu, em yên tâm, chuyện em lo lắng vĩnh viễn sẽ không phát sinh, tôi sẽ bảo vệ em." Âm thanh người đàn ông trầm thấp vang lên bên tai Tô Noãn Dương, chỉ là ngăn ngụt mấy chữ, nhưng lại khiến trong lòng cô nhắc lên sóng to gió lớn. "Bảo vệ...tôi?" Tô Noãn Dương lẩm bẩm lặp lại. Bảo vệ cô? Anh, Cố Hoài Cẩn, vậy mà lại nói sẽ bảo vệ cô? Tô Noãn Dương mông lung, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người nói muốn bảo vệ cô. "Đúng vậy, tôi sẽ bảo vệ em, tin tưởng tôi, được không?" Cố Hoài Cẩn đứng dậy vòng qua bàn ăn đi tới, ngồi xổm trước mặt Tô Noãn Dương, nhìn thẳng vào mắt cô, lại trầm giọng lặp lại một lần. "Tô Noãn Dương, tôi sẽ bảo vệ em." Đây là lần đầu tiên anh gọi hẳn tên cô, Tô Noãn Dương, ba chữ đơn giản từ trong miệng anh nói ra, giống như mang theo ma lực, cường thế làm cô đỏ mắt. "Ngoan, đừng khóc, về sau có anh." Cố Hoài Cẩn xoa xoa đầu cô, ôn nhu lau đi nước mắt trong khóe mắt, sau đó dùng ánh mắt thâm tình chân thành nhìn cô. Khoảng cách giữa bọn họ thật sự gần, Tô Noãn Dương thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong ánh mắt anh. Phanh, phanh, phanh, cô nghe thấy tiếng trái tim mình gia tốc, không biết nên nói cái gì. Nhìn bộ dáng cô ngây ngốc, Cố Hoài Cẩn lại thở dài, không có biện pháp, ai bảo anh lại đi thích một cô gái nhỏ trì độn này. Anh đứng dậy, sau đó kéo cô đứng lên. "No rồi sao? No rồi thì trở về thôi." "Vâng, no rồi no rồi." "Ừ, vậy chúng ta đi thôi." Cố Hoài Cẩn cực kì tự nhiên mà cầm tay Tô Noãn Dương, mang cô đi ra ghế lô. Đứng ở cửa ghế lô, phục vụ nhìn thấy hai người bước ra, nhẹ giọng dò hỏi Cố Hoài Cẩn muốn trả tiền như thế nào. Anh lấy thẻ tín dụng, phục vụ ngẫm hiếu gật gật đầu. Ba người đi ra quầy tính tiền, phục vụ quẹt thẻ tính tiền xong, Cố Hoài Cẩn liền nắm tay tiểu bạch thỏ đi ra. Hai người rời đi, nhóm phục vụ mới dám vây lại một chỗ bát quái tám chuyện. Thì ra Cố ảnh đế đã có bạn gái, hơn nữa bạn gái không phải ảnh hậu hay những người lúc trước cùng anh hợp tác, mà là một

em gái trước nay cũng chưa gặp qua. Sau này, khi truyền ra thông tin nóng Tô Noãn Dương chân đứng hai thuyền. Nhóm phục vụ còn đang suy nghĩ, cô gái thoát nhìn xuân manh xuân manh kia, sao có thể sẽ chân đứng hai thuyền, chỉ sợ một Cố ảnh đế cô ấy đã ăn không tiêu, phóng viên bát quái càng ngày càng xem hình nói chuyện. Đương nhiên, những chuyện này đều là ở tương lai. Trở lại hiện tại, Tô Noãn Dương ăn xong bữa cơm với Cố Hoài Căn, lại tiếp tục thấp thỏm bất an ở cùng anh cả một buổi trưa. Chờ đến lúc tan tầm, không đợi Cố Hoài Căn nói gì, cô liền vội vàng phát tay cáo biệt, sau đó giống như một trận gió chạy đi. Chỉ để lại Cố Hoài Căn nhìn bóng dáng hấp tấp, bật cười. Lúc Tiêu Dao vào Lục Bá Thất, chính là nhìn thấy cảnh tượng quý dị này. Mặt than vạn năm như vậy mà lại cười, cây vạn tuế trăm năm phỏng chừng cũng sắp nở hoa rồi đi. "Ồ, vui vẻ như vậy, A Căn, tiểu bạch thổ đồng ý cậu rồi?" "Không, nhưng nhanh thôi." "Hừ, Vương Ngọc đã về nhà." "Ừ, không quan trọng, người cười đến cuối cùng mới thắng." "...". Đêm, Tô Noãn Dương ngồi trên giường, nhìn về mặt bát quái của Đào Đào và Lưu Li. "Thằng thăn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị! Mau khai cùng đại thần phát triển đến bước nào rồi!" Đào Đào cầm "Vũ khí" -- son môi, cảnh cáo Tô Noãn Dương nếu không nói lời thật sẽ vẽ hoa lên mặt cô. "Đúng vậy đúng vậy, Tô Tô cậu mau nói, đại thần có phải đang theo đuổi cậu không?" Lê Lưu Li cũng đi theo ồn ào. "Ai, thật sự không có, đại thần muốn mình đại biểu mọi người mời anh ấy ăn cơm." "Hừ, xem ra không cho cậu nếm mùi lợi hại, thì cậu sẽ không nói thật?" Đào Đào làm bộ dạng thô bỉ, muốn nhào lên vẽ mặt cô. "Đừng đừng đừng, công chúa Đào Đào mình sai rồi, mình nói, mình nói còn không được sao" Tô Noãn Dương nhắc tay đầu hàng, đem mọi chuyện hôm nay nói cho các cô nghe. Cô đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nói cho họ biết cô cùng Cố Hoài Căn "Thân mật tiếp xúc" như vậy nhiều lần, bằng không các cô ấy khẳng định sẽ bổ não lung tung. Cho nên cô chỉ nói phần gặp Đồng Văn Thu, cô không kiềm lòng mà khóc, đại thần làm tiền bối an ủi cô vài câu. Nghe được là cô bị ủy khuất, hai người cũng không đành lòng tiếp tục trêu chọc cô, hung hăng phun tào một phen mắng Đồng Văn Thu. Nói cô ta là nữ phụ độc ác khoát áo nữ thần, xứng đáng vĩnh viễn kém đệ nhất nữ cv

nhu trần tử trong giới phối âm. Ba người trút xong một lòng đầy cảm phần thì về giường ai tìm mẹ người ấy. Tô Noãn Dương chui trong chăn, cảm thấy mọi chuyện hôm nay biến đổi thật bất ngờ, đang cảm khái, Cẩn Du gửi tin nhắn. 【Cẩn Du: Ngủ rồi sao?】 【Tô Tô: Chưa ạ, chuẩn bị ngủ thôi】 【Cẩn Du: Hôm nay không đăng Weibo, có tâm sự sao?】 【Tô Tô: Không có, quá mệt mỏi nên không đăng, hơn nữa cũng không biết nên đăng gì.】 【Cẩn Du: em với nam tiền bối thế nào rồi?】 【Tô Tô: Cứ như vậy thôi, đại thần vẫn trước sau như một, xa xôi không thể với tới.】 Xa xôi không thể với tới? Anh lúc nào thì xa xôi không thể với tới? Cố Hoài Cẩn cảm thấy kỳ quái, vội vàng dò hỏi. 【Cẩn Du: Xa xôi không thể với tới? Anh ta vẫn mặt liệt? Tích chữ như vàng?】 Má ơi, cô ước gì anh giống lúc trước, mặt liệt + tích chữ như vàng, như thế so với như bây giờ càng đỡ hơn, kỳ kỳ quái quái. 【Tô Tô: Không có không có, tiền bối tuy rằng thoát nhìn rất lạnh nhạt, nhưng kỳ thật là mặt lạnh tâm nóng, đối với chúng em rất tốt!】 【Cẩn Du: Vậy tại sao còn cảm thấy xa xôi không thể với tới?】 【Tô Tô: Cảm giác thôi, rất nhiều chuyện đều không chân thật, anh ấy là ảnh đế, đã công thành danh toại. Em chỉ là người vô danh, chúng em căn bản là không phải người cùng một thế giới.】 【Cẩn Du: Vậy em có muốn tiến vào thế giới của anh ta không?】 【Tô Tô: Em không biết, aiiii, thật loạn mà.】 【Cẩn Du: Vậy ngẫm nghĩ lại cẩn thận đi, có một số việc tự bản thân phải nắm chắc.】 【Tô Tô: Ừm, nhưng mà Cẩn Du, anh hình như rất quan tâm đại thần thì phải?】 【Cẩn Du: Không hẳn, anh chỉ là hy vọng em không tự coi nhẹ mình, anh đã từng nói, em xứng đáng với những điều tốt nhất.】 【Tô Tô: Cẩn Du, cảm ơn anh, anh thật sự giúp em rất nhiều!】 【Cẩn Du: Không cần cảm tạ, không còn sớm, ngủ đi, ngủ ngon.】 【Tô Tô: Vâng, ngủ ngon.】 Cố Hoài Cẩn đóng di động, trong đầu vẫn luôn nghĩ lại những lời vừa rồi Tô Noãn Dương nói. Công thành danh toại, xa xôi không thể với tới, không cùng cái thế giới. Anh suy nghĩ thật lâu sau, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm. Không sao, đừng lo lắng, anh sẽ tự mang em vào thế giới của mình, cô gái nhỏ của anh. Đăng chính chủ tại chungcudoangia.wordpress.com Cập nhật thông tin mới nhất của truyện tại page [Chứng cư Doãn Gia](http://thuviensach.vn)

(fb.me/chungcuDoangia) Câu hỏi pass chương 24: Đồng đạo diễn tên thật là gì? (Ghi thường, không dấu cách)

Chương 24

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 24

Tô Noãn Dương đến Lục Bá Thất, đứng ngồi không yên nhưng vẫn giả vờ như đàn xem kịch bản.

Hôm nay là tối đoạn phối âm đoạn Phù Sinh tỏ tình với Lục Ly.

Nếu là mấy ngày trước, cô sẽ không hề do sự mà nói ra mấy lời ái muội này. Edit bởi Chứng cư Doãn Gia

Nhưng mấy ngày nay đại thần luôn trêu chọc khiến cô không yên, cô thật sự không biết nói những lời này ở trước mặt anh như thế nào.

“Thùng thùng.” Có người gõ cửa, hẳn là Cố Hoài Cẩn tới.

Tô Noãn Dương đứng dậy đi mở cửa, Cố Hoài Cẩn quả đúng đang đứng ở cửa, chẳng qua bên cạnh anh, còn có Đồng Đạo.

“Chào ngài, Đồng Đạo, chào Cố sư huynh.” Tô Noãn Dương ngoan ngoãn chào hỏi hai người, trong lòng lại lén buồn bực, tại sao Đồng Đạo lại tới đây vào đúng hôm nay chứ.

“Tiểu Tô, xin chào.” Đồng Đạo cũng cười ha hả đáp lại Tô Noãn Dương.

“Vào đi thôi.” Cố Hoài Cẩn vẫn trước sau như một bình tĩnh.

Tô Noãn Dương nghiêng người, để hai người kia một trước một sau tiến vào, sau đó tự tìm nơi ngồi xuống.

“Tiểu Tô, cháu không cần khẩn trương.” Đồng Đạo ngồi trên ghế, đối diện với Tô Noãn Dương vẫn đang ngây ngốc đứng yên.

Tiểu nha đầu vẻ mặt co quắp bất an, nhìn dáng vẻ quả thật có chút khẩn trương.

“Bác đi thị sát công tác thông thường thôi, cháu không cần có gánh nặng gì đâu, cứ như bình thường mà phát huy là được rồi.”

Sao có thể phát huy như bình thường chứ, ngài chính là lãnh đạo, là quan phụ mẫu, là cha mẹ áo cơm của chúng tôi đó!

Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia

Dù trong lòng đang phun tào, Tô Noãn Dương vẫn gật đầu, trịnh trọng nói với Đồng Đạo:

“Đồng đạo, ngài yên tâm, cháu sẽ nỗ lực!”

Sau đó liền ngẩng cao đầu bước vào, thời điểm đi vào, Tô Noãn Dương đột nhiên nhớ tới các anh hùng liệt sĩ hi sinh vinh quang khi cô còn nhỏ, không biết thời điểm Hoàng Kế Quang dùng thân mình lấp kín đạn pháo, có phải cũng có tâm tình giống cô hiện tại?

Đừng nói Tô Noãn Dương chuyện bé xé ra to, cô thật sự đang rất thấp thỏm.

Phối âm đã hoàn thành một phần ba, Tô Noãn Dương biết, mặc kệ cô phát huy thế nào, Đồng đạo đều không thể thay thế cô, nhưng trong lòng vẫn hy vọng ông ấy có thể khẳng định năng lực của cô.

Có hai nguyên nhân, một là bởi vì Đồng đạo là lãnh đạo, hai là... Tô Noãn Dương nghiêng đầu nhìn phía Cố Hoài Cẩn, bởi vì Đồng Văn Thu.

Đồng tiền bối là con gái của Đồng Đạo, cho nên cô tuyệt đối không thể rút dây xích vào lúc này, bằng không sẽ khiến Đồng Văn Thu xem thường.

Cô ta không phải cho rằng cô không có năng lực đảm nhiệm nhân vật này sao, chẳng phải cô ta cảm thấy Phù Sinh là vật trong bàn tay cô ta sao.

Hôm nay cô nhất định phải phát huy thật tốt, Tô Noãn Dương, thời điểm mi tỏa sáng đã tới rồi!

Có lẽ là tầm mắt cô quá mức nóng bỏng, làm cho Cố Hoài Cẩn thật sự không có biện pháp giả như không thấy, cũng có thể do vẻ mặt cô quá mức đứng đắn, khiến Cố Hoài Cẩn nhận không được muốn trêu chọc cô.

Anh quay đầu nhìn cô, vươn tay xoa xoa cái đầu xù xù.

“Cô bé, em không cần kích động như vậy, Đồng đạo không ăn thịt người, ngoan, tự do phát huy là được.”

“Ách...” Tô Noãn Dương ngượng ngùng đỏ mặt, đại ca, cô như bây giờ đều là vì anh đấy được không. Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn

Nếu không phải mấy ngày nay anh luôn làm một ít chuyện khiến người ta suy nghĩ bậy bạ, cô sẽ giống như bây giờ suốt ngày miên man suy nghĩ sao?

“Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Tô Noãn Dương gật đầu, mang tai nghe, mở thiết bị ra.

Có câu nói nói như thế nào nhỉ, sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó, hy vọng càng cao thất vọng lại càng lớn.

Quả nhiên, những lời này rất ứng nghiệm trên người Tô Noãn Dương.

“Cố sư huynh...”

“Dừng một chút, là Lục sư huynh.”

“Thật ngỡ ngàng. Lục sư huynh, ta..., ta..., ta...,”

“Dừng, chỉ có hai lần ta.”

“Thực xin lỗi. Lục sư huynh, ta..., ta..., ta...,”

Ai, Tô Noãn Dương nhụt chí, cô thật sự không có biện pháp trước mặt Cố Hoài Căn nói ra câu “ta thích người” này. Đăng chính chủ tại chungcudoangia.wordpress.com

Bên kia Đồng Đạo đang ngồi xem cũng có chút kinh ngạc với biểu hiện của cô.

Nếu ông nhớ không lầm, lúc trước rút thăm, cô bốc phải chính là phối âm những lời này đi.

Lúc đó ông cũng nghe qua, lúc ấy phát huy khá tốt mà, tại sao bây giờ lại nói không được đây ?

Chẳng lẽ, bởi vì người đàn ông này?

Đồng đạo nhìn về phía Cố Hoài Căn, ánh mắt trầm lại, ai, xem ra con gái mình thích người này cũng có lí do.

Từ nhỏ đến lớn, ông cùng vợ đã nuôi chiều con bé đến hư rồi, hy vọng nó có thể đừng quá cố chấp với chuyện này.

“Không sao, tiểu Tô có thể vì tôi tới mà khẩn trương, nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Đồng đạo lên tiếng, hai người cũng không nói gì thêm, trạng thái Tô Noãn Dương không đúng, đúng là nên nghỉ ngơi.

Cố Hoài Căn lấy một ly nước để trước mặt cô.

Đối mặt với tình cảnh hiện tại, anh không biết nên vui vẻ hay nên bất đắc dĩ.

Quả thật, cô có phản ứng này, chứng minh cô cũng có cảm giác với anh.

Như vậy thật tốt, xem ra anh rốt cuộc cũng đánh bại được tên Cẩn Du trên mạng, trong đời sống hiện thực cũng được cô nhìn nhận.

Là một diễn viên phối âm, sao có thể đem cảm xúc của mình để vào công việc chứ? Như vậy rất không chuyên tâm. Tô Noãn Dương cũng rất buồn bực, còn tỏa sáng gì nữa, bây giờ không chỉ không tỏa sáng, mà trực tiếp biến thành nói lắp đây. Lời kịch cũng không nên hờn.

Ta thích người ta thích người ta thích người, chuyện quan trọng nói ba lần. Tô Noãn Dương vẫn luôn lặp lại ba chữ này, hy vọng lát nữa có thể thuận lợi nói ra.

“Cố sư huynh, em nghỉ ngơi tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi.”

“Được.”

Tô Noãn Dương mang tai nghe, trong lòng cầu nguyện, lát nữa ngàn vạn lần đừng lại mắc kẹt.

“Lục sư huynh, ta..., ta..., ta...,” trời đất ơi ta đi chết đây, thật sự nói không nên lời mà!

Tô Noãn Dương gãi đầu, trong lòng rất bực bội, làm sao bây giờ, chính là nói không ra.

Đồng đạo ngồi bên cạnh, sắc mặt cũng bắt đầu thay đổi.

Nói như thế nào thì Tô Noãn Dương cũng là người ông tuyển vào, hiện tại thể hiện như vậy, ông cũng cảm thấy không thoải mái.

Cố Hoài Cẩn tháo tai nghe, nói với Đồng Đạo bên cạnh:

“Đồng đạo, ngài không để ý tôi cùng Tô Noãn Dương đơn độc nói mấy câu chứ?”

“Được, vậy tôi đi xem bên Đào Đào, cậu làm tiền bối, nên cùng cô bé tâm sự thật tốt.”

“Thực xin lỗi Đồng đạo, hôm nay cháu không phát huy tốt, để ngài thất vọng rồi.” Tô Noãn Dương đứng lên xin lỗi.

“Không sao, ai cũng có thời điểm không thể nhập tâm, được rồi, không cần tiễn, hai người tiếp tục làm việc đi.”

Đồng Đạo ngăn trở Tô Noãn Dương muốn đưa tiễn ông, rời khỏi Lục Bá Thất.

Đồng đạo vừa đi, Tô Noãn Dương liền nhứt chí, tê liệt ngã xuống ghế, cảm thấy khổ sở, nghẹn một hơi ở trong lòng không thể phát ra.

Xong rồi, rất tốt, đừng nói tỏa sáng, trực tiếp mất mặt đến tận Thái Bình Dương.

Cố Hoài Cẩn nhìn qua cũng rất nghiêm túc, xoa xoa ấn đường, quyết định phải cùng Tô Noãn Dương tán gẫu một chút.

“Giờ em có thể nói cho tôi biết, vì sao trạng thái hôm nay của em lại kém như vậy?”

“Tôi...”

Tô Noãn Dương ngược mắt nhìn Cố Hoài Cẩn, khuôn mặt ủ ê, có cảm xúc gì đó đang muốn miêu tả sinh động, lại bị cô cường ngạnh bắt dừng lại.

“Nói cho tôi biết, làm sao vậy?” Cố Hoài Cẩn không tính toán đơn giản buông tha cô như vậy.

“Không có gì, Cố sư huynh, tôi chỉ là cảm thấy hôm nay không quá thoải mái.”

“Ừ” Cố Hoài Cẩn gật gật đầu, tiếp tục nói.

“Tuy rằng nói nghề chính của tôi không phải phối âm, nhưng thực chất đều là diễn viên, cho nên tôi có thể cho em một chút kiến nghị.”

“Cố sư huynh anh nói đi.” Ai, thật quá thất bại, hiện tại lại phải để ảnh đế giáo dạy mình phối âm.

“Tuy rằng tôi không biết rốt cuộc em bị làm sao, nhưng tôi hy vọng em có thể hiểu được, mặc kệ kể tiếp em nói cái gì, đều là Phù Sinh nói với Lục Ly, không phải là Tô Noãn Dương nói với Cố Hoài Cẩn, em yên tâm, tôi sẽ không nghĩ nhiều.”

Tuy rằng anh cũng rất muốn nghe cô tỏ tình, nhưng không phải dùng phương thức này.

Một ngày nào đó, cô sẽ nói với anh, cô thích anh, là Tô Noãn Dương thích Cố Hoài Cẩn.

Còn trước đó, anh tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều.

“Cố sư huynh, tôi biết, nhưng mà...”

“Nhưng vẫn ngượng ngùng không thể nói ra phải không?”

“Vâng”

“VẬY em tưởng tượng một chút, hiện tại em chính là Phù Sinh, em yêu người sư huynh sớm chiều ở chung. Bảy năm này, hắc bao dung em, chiều cổ em, giống như người nhà của em, hiện tại em yêu hắc, em muốn nói cho hắc biết tâm ý của em, em có thể cảm nhận được tâm tình này của Phù Sinh không? Loại cảm giác muốn người em yêu biết tâm ý của em?”

Tựa như tâm ý của anh với em.

“Nếu em không thể cảm nhận được, vậy em hãy nghĩ đến một người từ nhỏ đến lớn em rất thích, không ngại thử tưởng tượng đây là em đang tỏ tình với người đó, như vậy khả năng sẽ càng nhập tâm.”

“Tôi..., tôi không có, nhưng mà Cố sư huynh, tôi đã hiểu ý anh.”

Phần tâm tình này, cô nghĩ cô có khả năng hiểu. Phù Sinh, để cô giúp nàng, đem này phần tâm ý này, truyền đạt cho người nàng yêu – Lục Ly.

“Chúng ta thử lại một lần?”

“Được.”

“Lục sư huynh, ta..., ta..., ta thích người.”

“Đã rất tốt, lại đến một lần.”

“Lục sư huynh, ta..., ta..., ta thích người.”

“Lục sư huynh, ta..., ta..., ta thích người.”

“Lục sư huynh, ta..., ta..., ta thích người!”

Lặng im, Cố Hoài Căn trầm lặng vài giây, sau đó cười, thanh âm nặng nề từ ngực anh phát ra.

“Nha đầu ngốc, chẳng lẽ nàng không biết, loại sự tình này, nên để nam nhân chủ động sao? Phù Sinh, ta thích người, người nguyện ý ở bên ta không?”

Phù Sinh mở to hai mắt, khuôn mặt đỏ bừng, sau đó ha ha cười.

“Ta nguyện ý! Lục sư huynh! Ta nguyện ý!”

Hoàn mỹ.

Tô Noãn Dương nhìn trên màn hình thân ảnh hai người ôm nhau xoay tròn, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ.

Không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy có chút chướng mắt, lúc trước cô còn rất thích tiểu hoa đán đang nổi này, hiện tại tự nhiên lại thấy cô ấy hơi

đáng ghét. Cập nhật thông tin mới nhất của truyện tại page Chung cư Doãn Gia (fb.me/chungcuDoangia)

Cần thận nhìn một chút, mắt to, mũi nhỏ, môi đẹp như cánh hoa, ngay cả dáng người cũng tốt như vậy, Tô Noãn Dương, mày thua rồi.

Không đúng, cô đang làm gì tự nhiên lại đem mình so với người ta! Thật là, ngừng suy nghĩ bây bạ!

“Đừng nghĩ quá nhiều, em nên nhìn là Lục Ly ôm Phù Sinh, không phải Cố Hoài Cần ôm Đường Tiểu, tin tưởng tôi, giao tình của anh với cô ta tuyệt đối không thể so với giao tình của tôi và em”

(Beta: Moá, đúng là Cố Ninh Vợ)

Giống như biết rõ Tô Noãn Dương đang suy nghĩ gì, Cố Hoài Cần khoan thai mở miệng giải thích.

“A? Không không không, Cố sư huynh, tôi không tuyệt đối không nghĩ nhiều, tôi chỉ cảm thấy Đường tiểu thư rất đẹp, rất đẹp haha”

Tô Noãn Dương cười lừa gạt cho qua.

“Nếu nhìn tôi cùng người khác ở bên nhau khiến em cảm thấy không thoải mái, vậy không bằng em tới đóng phim đi.”

Không nghĩ tới Cố Hoài Cần hoàn toàn không để ý tới lời Tô Noãn Dương, mà lẳng lặng vứt ra một quả bom nguyên tử.

“Đóng phim?!” Tô Noãn Dương kinh hô, Cố đại thần, anh nghiêm túc sao?

Chương 25

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du Chương 25 Thời gian thấm thoát trôi qua, bất tri bất giác mùa thu đã đến, mọi công tác phối âm của đoàn phim “kiếp phù du” cũng tiến vào giai đoạn kết thúc. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia* Trừ Tô Noãn Dương và Cố Hoài Căn, các diễn viên phối âm khác đều đã hoàn thành toàn bộ công việc. Mà bên này, Lục Ly cũng đã sắp biết thân phận thật sự của Phù Sinh. Cố Hoài Căn không nhắc lại việc yêu cầu Tô Noãn Dương đóng phim, giống như đã quên chuyện này, không còn ném ra quả bom nào nữa. Hai người vẫn giống lúc trước, cùng nhau làm việc, cùng nhau phối âm, cùng nhau ăn cơm, nhưng thực chất rất nhiều chuyện đã thay đổi. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia* Hôm nay, Đồng đạo nói trước khi kết thúc công tác sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay vui vẻ cho các diễn viên, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm náo nhiệt. Bữa tiệc này vẫn tổ chức tại khách sạn lần trước, vẫn là đại sảnh yến hội kia, vẫn là đám người kia. Nhưng hiển nhiên lúc này cùng lần trước không giống nhau, mọi người đều đã quen thuộc với nhau hơn. Mỗi ngày đều sớm chiều ở chung, vòng sáng minh tinh của Cố Hoài Căn cùng Tiêu Dao cũng không lớn như vậy, lòng hiếu kỳ của mọi người với bọn họ cũng giảm bớt, có lẽ bởi vì phát hiện bọn họ cũng giống mọi người, mỗi ngày đều cần ăn uống, tiêu, tiểu hoàn toàn giống người bình thường. Đái Quân giờ ly rượu, hiển nhiên đã có chút men say. “Lần này..., thật sự... Rất vui vẻ... Có thể cùng mọi người... Cùng nhau làm việc, cùng...” “Hy vọng về sau... Còn có gặp lại... Cơ hội, chúng ta... Đều là... Người một nhà..., Nắc..., tôi uống!” Đứt quãng nói xong mấy câu đó, anh ta chí khí hào hùng nốc cạn ly rượu, xong còn đem cái ly lật ngược lại cho mọi người xem, ý bảo anh ta thật sự uống xong, một giọt rượu cũng không còn. “Tôi cũng rất vui vẻ khi có thể gặp được mọi người, cũng cảm ơn mọi người, tôi, tôi cũng uống!”

Đào Đào cũng đứng lên, giống nữ trung hào kiệt, uống hết ly rượu. Sau đó cứ như vậy không khí liền được làm nóng lên, mọi người bắt đầu nâng chén đối ẩm, nói lung tung nâng cốc chúc mừng, đây chính là muốn chơi lớn đây mà. Tô Noãn Dương cũng có chút cảm khái, khóe mắt hồng hồng, nhìn một đám người ồn ào náo nhiệt, cảm thấy cô rất may mắn. Tần Vu cầm ly đi tới trước mặt Tô Noãn Dương. “Tô Tô, hôm nay mượn rượu lấy can đảm, anh cũng không sợ nói với em, anh thật sự rất thích em, nhưng anh cũng biết bản thân có bao nhiêu sức hút, khẳng định là kém hơn Cố ảnh đế, cho nên cũng chỉ có thể chúc hai người hạnh phúc, về sau tất cả mọi người đều là bạn bè, mời em, anh uống,” ***Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn*** “Cảm ơn anh, em cũng chúc anh hạnh phúc!” Tô Noãn Dương cùng anh ta chạm cốc, cũng uống hết ly rượu của mình. Cố Hoài Căn, Cố ảnh đế, Cố đại thần. Không biết bắt đầu từ khi nào, tên cô luôn đi cùng tên anh. Trong phim, anh là Lục Ly, cô là Phù Sinh, bọn họ vừa yêu vừa hận, chung quy lại không thể ở bên nhau. Ở hiện thực, anh là ảnh đế, cô là tay mơ, dù anh luôn trợ giúp cô, bao dung cô, vào thời điểm cô mê mang có thể vì cô chỉ dạy, giống như một kim chỉ nan chỉ thuộc về một hải đăng duy nhất, trong đêm đen chỉ vì cô mà chiếu sáng con đường trước mắt. ***Đăng chính chủ tại chungcudoangia.wordpress.com*** Từ khi nào bắt đầu? Từ khi nào, phần cảm tình này không còn giống như trước? Là từ khi anh nói muốn cô bỏ kính? Từ khi Đồng tiền bối nhục nhã cô, anh ở bên an ủi, nói cô không cần để ý? Là lúc anh đem cô trở thành bảo bối trên đầu quả tim, lúc hỏi cô tại sao ủy khuất? Là khi anh trịnh trọng hứa hẹn sẽ bảo vệ cô? Hoặc là, ngay lần đầu tiên gặp mặt, lúc bốn mắt nhìn nhau, đã xác định tình duyên kiếp này của hai người. Thì ra, bất tri bất giác cô và anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy. “Này, cậu xem, tiểu tử Tần Vu kia nói gì với tiểu bạch thỏ kia, nhìn cô ấy như sắp khóc đến nơi.” Phía xa, Tiêu Dao vẫn luôn chú ý chặt chẽ nhìn Tô Noãn Dương, thấy một màn này liền nhanh cấp báo với Cố Hoài Căn. Tiểu bạch thỏ đơn thuần như vậy, lại chưa từng yêu đương, người ta tùy tiện nói hai câu cô đều có thể cảm động mà chết đi sống lại. Cố ảnh đế nếu cứ chậm chạp như vậy, còn không làm ra động tác gì, vậy thì

đừng trách người khác nhanh chân đến trước. Cố Hoài Cẩn nheo mắt, nhìn sang bên kia, Tô Noãn Dương đang đứng một mình trên sân thượng, tay cô cầm cái ly đã rỗng. “Tôi đi qua nhìn một chút.” Tiêu Dao nhìn Cố Hoài Cẩn rõ ràng là chạy chậm sang, cười sang sảng. Huynh đệ, chúc cậu hạnh phúc. Sau đó liền chạy tới dính lấy Vương Ngọc, ai nha, mèo con nhà mình uống nhiều quá, sau khi say liền thành dáng vẻ mê người, phải nhanh lên, nắm chặt thời cơ lừa cô ấy uống thêm mấy ly, sau một hồi là có thể...mua ha ha ha. “Suy nghĩ gì thế?” Tô Noãn Dương đang xuất thần, nghe được sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc, thanh nhuận trầm thấp, giống như chính con người anh. “Tôi không nghĩ cái gì cả, ha ha” “Uống say rồi?” Cố Hoài Cẩn nhú mày nhìn Tô Noãn Dương, tiểu nha đầu gương mặt mất tự nhiên đỏ ửng, trong mắt mang theo nước lấp lánh, mắt ngọc mày ngài, cô ngước mắt nhìn anh, môi đỏ mọng nước khê mấp máy như mời gọi, khiến Cố Hoài Cẩn rất muốn tiến tới thưởng thức đôi môi kia. Còn may, là anh đi đến đây trước, không thể để người khác nhìn thấy cảnh đẹp này. “Không có, chỉ uống một chút.” Vừa nói vừa khoa tay múa chân, chỉ đi lên vài bước mà suýt ngã trái ngã phải, có lẽ là gót giày quá cao, cô đứng không vững, mắt thấy sắp té ngã. Cố Hoài Cẩn tay nhanh mắt lanh, duỗi tay đỡ cô, quán tính quá lớn, cô bổ nhào vào trong lồng ngực anh. Hai người gắt gao dán vào nhau, thậm chí anh còn có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô, hòa với mùi rượu nhàn nhạt, vậy mà không hiểu sao lại có thể khơi mào dục vọng của anh, anh mất tự nhiên nuốt nước bọt, hầu kết chuyển động lên xuống, cố gắng ngăn chặn suy nghĩ miên man. “Khụ.” Anh ho nhẹ một tiếng, buông cô ra. Tô Noãn Dương cũng có chút mông lung, rượu tỉnh hơn phân nửa, co quắp bất an đứng tại chỗ, không biết nên nói gì. “Em uống say, tôi đưa em về.” “Vâng.” Cố Hoài Cẩn xoay người đi ra đại sảnh yến hội, Tô Noãn Dương ngoan ngoãn đuổi theo. Tất cả mọi người đều uống say, cười nôi nghiêng ngả, hoa chân múa tay, đại sảnh yến hội gà bay chó sủa rất náo nhiệt. Tô Noãn Dương đi vào cầm túi sách của mình, sau đó nói với Đào Đào cô đi về trước. Đào Đào nhìn đứng Cố Hoài Cẩn đứng ở cửa chờ đợi, hai mắt sáng ngời, vỗ vỗ bả vai Tô Noãn Dương. “Tốt lắm, Tô Tô, cậu được lắm, được, cậu nhất định phải cố lên, tranh thủ

đêm nay đi, đừng trở lại đây!” “Cậu đang nói cái gì vậy! Mình đi trước! Uống ít thôi! Lát nữa để Quân Tử đưa cậu về, có nghe không?” “Ai nha được rồi, được rồi, đừng lải nhải, nhanh lên đi cùng Cố đại thần đi thôi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng*!” “...” Tô Noãn Dương quyết định không cùng Đào Đào so đo, cầm túi sách đi luôn. Hai người xuống lầu rời khỏi khách sạn, Tô Noãn Dương còn mặc lễ phục, vừa bước ra cửa khách sạn, liền bị đông lạnh thối cho run lập cập. Ban đêm đầu thu, gió thổi mang theo vài phần lạnh lẽo, đèn đường lằng lằng chiếu sáng hai bên, bóng hai người bị đèn đường kéo rất dài. Cố Hoài Cẩn thấy cô bị lạnh, liền cởi áo khoác âu phục khoác lên người cô. “Không cần, Cố sư huynh, tôi...” “Mặc đi, nghe lời.” “Được, cảm ơn.” Tô Noãn Dương còn chưa mở miệng đã bị cắt đứt, biết cô nhất định ngoan cố từ chối, Cố Hoài Cẩn liền không khách khí, bá đạo bắt cô mặc. Hai người song song đi trên con đường nhỏ vùng ngoại thành, trên mặt đất có một ít hòn đá nhỏ, Tô Noãn Dương mang giày cao gót, lại uống rượu, lo lắng mình sẽ té ngã, cho nên chăm chú chú ý dưới chân, hoàn toàn không để ý tới Cố Hoài Cẩn bên cạnh. “Chờ một chút.” Cố Hoài Cẩn vươn tay kéo Tô Noãn Dương lại. Sau đó đi đến trước cô, ngồi xổm xuống. “Leo lên, tôi cõng em.” “A? Không cần không cần, Cố sư huynh, chỉ tí nữa là đến rồi, tôi có thể tự mình đi được!” “Không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ mặc mỗi áo sơ mi rất lạnh, em đi quá chậm, tôi cõng em sẽ nhanh hơn.” “Ách, vậy được rồi.” Nghĩ đến Cố Hoài Cẩn có thể thật sự rất lạnh, mà chính mình đi không nhanh, Tô Noãn Dương đành phải đáp ứng. Cô gật đầu, hít sâu mấy hơi, phảng phất giống như phải tích đủ dũng khí, sau đó bò lên lưng Cố Hoài Cẩn. Cố Hoài Cẩn không nói gì thêm, đứng thẳng người, cõng cô đi về phía trước. Wow, bả vai đại thần thật dày rộng, ngày thường thoạt nhìn giống như không có cơ bắp mấy, thì ra đều giấu trong quần áo. Bùm, bùm, tim Tô Noãn Dương lại gia tốc, giống nai con chạy loạn. Làm sao bây giờ, bình tĩnh, bình tĩnh, hô, hy vọng đại thần không nghe thấy tiếng tim cô đập, bình tĩnh. Bên này, Cố Hoài Cẩn cũng cảm thấy rất khó khăn. Cô gái mềm mại không xương nằm trên lưng anh, cả người nho nhỏ, rất nhẹ, không có trọng lượng gì. Có lẽ là quá gần, hai người dán sát vào nhau, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được nơi mềm

mại của cô, còn có hơi thở của cô ở cổ. Tóc quét trên mặt, ngứa, cũng quét đến tâm tư rối loạn của anh. Đi một lúc, sau lưng truyền đến tiếng hít thở đều đều, có thể là quá mệt mỏi, cô gái nhỏ ghé vào lưng anh ngủ rồi. Cố Hoài Căn cười cười, tiếp tục công cô đi về phía trước, bước đi kiên định, động tác cẩn thận, người trên lưng, là trân bảo anh muốn yêu quý cả đời. Trở lại khách sạn, đi đến phòng cô, từ trong túi sách của cô lấy chìa khóa phòng 318, cạch, cửa phòng mở ra, chìa khóa vẫn treo trên ổ. Đinh, đèn đuốc sáng trưng. Anh đi đến giường Tô Noãn Dương, thật cẩn thận đem cô lên giường, lại săn sóc cởi giày giúp cô. Đắp chăn lên, xong mọi việc, Cố Hoài Căn an vị ở mép giường lẳng lặng nhìn cô. Cô gái nhỏ có gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, lúc không nói lời nào, lại càng thêm vài phần đáng yêu. Long mi thật dài dưới ánh đèn tạo ra cánh bướm phủ bóng lên khuôn mặt, hai má đỏ bừng, bởi vì không cười, nên lúm đồng tiền cũng không có lộ ra. Mũi cao thẳng, tinh xảo, xuống chút nữa, là đôi môi mọng nước. Hai cánh môi hồng nhuận dán vào nhau, như đang mời gọi anh nếm thử hương vị. Rốt cuộc, anh nhịn không được. Duỗi tay sửa sang lại mái tóc tán loạn cho cô, sau đó cúi xuống, ngậm lấy đôi môi mê người kia. Ừm, hương vị giống như anh dự đoán, ngọt ngào, mềm mại, tựa như pudding cô thích ăn. “Ừm...” Có thể là cảm thấy không thoải mái, long mi Tô Noãn Dương run rẩy, sau đó mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, mặt Cố Hoài Căn thoát cái đỏ bừng. Anh làm bộ bình tĩnh mà ngồi thẳng dậy, đại não vận chuyển một hồi, vừa định mở miệng nói cái gì đó. *Edit bởi Chương cư Doãn Gia* “Cố sư huynh, em mơ thấy anh này, ha ha ha” Tô Noãn Dương, ngốc nghếch cười với anh. “Cố sư huynh, anh vì sao lại đối tốt với em như vậy?” “Anh...” Không đợi anh trả lời, cứ lại nói. “Cố Hoài Căn, hình như là em thích anh rồi...”

Chương 26

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyên Du Chương 26 “A, chói mắt quá.” Tô Noãn Dương mơ mơ màng màng nằm trên giường, ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua bức màn lọt qua khe hở rơi vào phòng. *Edit bởi Chứng cư Doãn Gia* Cô giơ tay che đi hai mắt, lẩm bẩm oán giận một câu, sau đó xoay người đem mặt chôn vào gối đầu. Chờ một chút, gối đầu, không đúng, hiện tại cô đang ở đâu? Cô nháy mắt liên thanh tỉnh, sợ tới mức bật dậy. “A, đau quá.” Cái đầu bắt đầu kháng nghị với cô, ngồi dậy, cảm giác chóng mặt nhức đầu càng nặng. Tô Noãn Dương xoa xoa đầu, nhìn quanh bốn phía. Giường, gương trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da, rương hành lý, thật may, đây là phòng cô. Nhưng, cô làm cách nào mà trở về? Chớp chớp mắt, bắt đầu nhớ lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm qua, ra khỏi khách sạn, đại thần nói muốn công cô. Sau đó, bởi vì quá mệt mỏi, cho nên hình như cô ngủ luôn. Nói cách khác, là đại thần đưa cô về?! Ai nha, là đại thần đưa cô về đó. Tô Noãn Dương ôm mặt ngây ngô cười, nhớ tới bả vai rộng lớn của Cố Hoài Căn, cánh tay hữu lực, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người kia. Từ từ đã, tối hôm qua cô uống nhiều quá, có nói cái gì kỳ quái không thể? Vừa mới biết rõ ràng tâm ý của mình, nhưng liệu cô có xúc động tỏ tình luôn không? Nhưng mà trong mơ, cô hình như nhìn thấy đại thần hôn cô. Cô duỗi tay che miệng, không đúng không đúng, đại thần không phải loại người này, không có khả năng chiếm tiện nghi ăn đậu hủ của cô! Nếu không phải thật sự, đó chính là mộng? Tô Noãn Dương mi bụng đói ăn quàng, lại có loại giấc mơ này! Cô đánh vào đầu mình, cảm thấy mình quả thực chính là đại háo sắc, thế nào lại mơ ước tới sắc đẹp của đại thần! Nhưng mà, xúc cảm ngày hôm qua, dáng người đại thần xem ra không kém! Chờ một chút, cảm giác có chỗ nào đó sai sai? Tô Noãn Dương nhìn sang bên cạnh, trời mẹ! Đào Đào đâu? Sao cô ấy còn chưa trở

về? Còn nói với mình cái gì một khắc xuân tiêu giá ngàn vàng, kết quả cô trở lại, mà cô ấy lại không trở về! **Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia** Không đúng không đúng, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, phải gọi điện thoại! Tô Noãn Dương vội vàng xuống giường, lấy di động trong túi xách, gọi số Đào Đào. “oh, why god made a girl...” Sau cửa vang lên tiếng chuông di động, Đào Đào đã về. Tô Noãn Dương chạy tới phía cửa, mở cửa ra, Đào Đào ngơ ngác đứng ở cửa, biểu tình rất rối rắm. Cô ấy hình như bị tiếng chuông đột nhiên vang lên dọa sợ rồi, Tô Noãn Dương bất đắc dĩ thở dài, đuổi tay kéo cô ấy vào. Cô ấn Đào Đào ngồi lên giường, sau đó ngồi xuống đối diện. “Cậu làm sao vậy? Ngày hôm qua sao không trở về? Xảy ra chuyện gì?” Đào Đào ngẩng đầu nhìn cô một cái, không sao cả nhún vai. “Không có gì, tối hôm qua mình ở cùng Đái Quân.” “Cái gì?” Tô Noãn Dương nghe thấy lời cô, sợ tới mức lập tức đứng lên. “Ai nha, cậu kích động như vậy làm gì, làm mình giật cả mình.” Đào Đào sờ ngực, tỏ vẻ thật sự bị dọa sợ. “Mọi người đều là người trưởng thành cả, uống nhiều quá phát sinh chuyện ngoài ý muốn cũng rất bình thường, không có việc gì, không có việc gì.” Đào Đào đuổi tay kéo Tô Noãn Dương đang kích động xuống. “Nhưng mà...” “Được rồi, đừng cãi nhai, não mình đau quá.” Đào Đào mát xa huyệt Thái Dương, ngửa người về phía sau, ngã lên giường, đuổi tay kéo chân. “Tô Tô, mình hơi mệt, cậu có thể giúp mình xin nghỉ với chị Vương Ngọc, buổi chiều mình sẽ đến.” Tô Noãn Dương lo lắng nhìn Đào Đào cuộn tròn trong chăn, cô biết cô ấy đang miễn cưỡng cười vui, nhưng lại không biết cô nên nói gì để an ủi cô ấy. *Đăng chính chủ tại chungcudoangia.wordpress.com* “Đào Đào, cậu làm sao vậy, rất khó chịu sao, có phải sinh bệnh không, hay mình ở lại chăm sóc cậu đi.” “Không cần, Tô Tô, mình không có việc gì, mình chỉ muốn yên lặng một chút.” “Nhưng mà...” “Tô Tô, xem như mình xin cậu, mình thật sự không có việc gì, cậu để mình yên lặng một chút đi, được không?” Tô Noãn Dương bất đắc dĩ thở dài, chuyện tới bước này, còn có thể làm gì bây giờ, chỉ có thể thỏa hiệp. Cô rón ra rón rén đi vào toilet rửa mặt, thay đổi quần áo, thật cẩn thận mở cửa phòng, xuống lầu đi ra khỏi khách sạn. “Tô Tô! Tô Tô!” Tô Noãn Dương mới vừa bước vào tòa nhà màu trắng, liền nghe

thấy tiếng Quân tử gọi cô, cô xoay người, nhìn thấy Quân tử đang vô cùng lo lắng chạy tới. “Ô Tô..., Ô Tô, Đào Đào đâu?” Cậu ta còn không biết xấu hổ mà hỏi cô Đào Đào đâu? Tô Noãn Dương nheo một ngụm khí, tức giận trả lời. “Đào Đào nói cậu ấy không thoải mái, ở khách sạn ngủ.” “Cái gì? Cô ấy không thoải mái chỗ nào, bị cảm sao, hay là phát sốt? Không được, tôi phải đi xem cô ấy một chút.” “Chờ một chút.” Tô Noãn Dương nhanh tay ngăn cản Quân tử đang quay đầu. “Cứ như vậy mà vào phòng con gái, cậu cảm thấy như vậy được sao?” “Nhưng mà...” “Đái Quân, lời kế tiếp của tôi có khả năng không xuôi tai, cậu là bạn của tôi, Đào Đào cũng là bạn của tôi, đứng ở giữa hai người, đúng là tôi không có lập trường gì để tùy tiện đánh giá.” “Nhưng mà, Đào Đào nói như thế nào cũng là con gái, cho dù quan hệ hai người tốt, cho dù là uống nhiều một chút, cũng không thể lấy đó làm cớ để làm một ít chuyện khác người chứ? Khả năng tôi nói như vậy với cậu là bảo thủ, dù sao ở xã hội hiện đại này, loại chuyện này rất phổ biến cũng rất bình thường.” “Nhưng mà Đào Đào là bạn tốt nhất của tôi, tôi thật sự không muốn cậu ấy chịu ủy khuất, tôi quá hiểu cậu ấy, mặc kệ bản thân có bao nhiêu khó chịu, nhưng lại ngại quan hệ giữa hai người, nhất định cậu ấy sẽ làm bộ như không sao cả, nhưng trong lòng khẳng định không qua được cửa ải này. Cho nên Đái Quân, nếu cậu còn không chưa có nghĩ rõ ràng nên nói thế nào, thì đừng đi tìm cô ấy, để cô ấy yên tĩnh một lúc được không?” “Ô Tô, tôi hiểu rõ ý của cậu, nhưng mà xin cậu hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.” “Ừ” Quân Tử cũng đã nói như vậy, vậy cô cũng không nên nói thêm cái gì nữa, rốt cuộc trong việc này, cô chỉ là người ngoài cuộc. Hơn nữa, mối quan hệ giữa Đào Đào và Quân Tử cũng là oan gia hoạn hỉ không phải một ngày hai ngày, vẫn nên để bọn họ tự mình giải quyết đi. Dù sao mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ là hậu thuẫn kiên cố nhất của Đào Đào. “Vậy được rồi, tôi không nói nhiều nữa, nhưng cậu cũng không thể trực tiếp đi tìm Đào Đào, tôi phải gọi điện thoại trước, hỏi cô ấy có đồng ý để cậu đi qua không đã, cậu không ý kiến gì không?” “Không có không có, Ô Tô cậu mau gọi đi! Cậu nói với cô ấy là tôi thật sự có chuyện phải nói với cô ấy, để tôi qua đi đi, thật sự!” *Truyện đang ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia*

đều là ăn cắp trắng trợn “Được rồi, được rồi, cậu đừng vội, hiện tại tôi gọi liền.” Tô Noãn Dương ấn chín con số đã sớm nhớ rõ. “Alo” Điện thoại vang lên vài tiếng, Đào Đào mới tiếp, hữu khí vô lực hỏi Tô Noãn Dương có chuyện gì. “Đào Đào, Quân Tử đang ở bên cạnh mình.” “Ừ, làm sao vậy?” Đào Đào không cho là có gì đúng, không sao cả hỏi. “Cậu ấy muốn tới đi tìm cậu, cậu ấy nói có chuyện nhất định phải nói với cậu.” “Quan hệ của chúng mình là thế nào, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, uống nhiều phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn rất bình thường, làm gì, mình còn không có sao đâu, anh ta còn cảm thấy ủy khuất?” “Không phải Đào Đào...” “Vẫn là để tự mình tới nói đi!” Không chờ Tô Noãn Dương nói xong, Quân Tử liền sốt ruột đoạt lại di động. “Alo, Đào Đào, anh là Quân Tử.” “Ừ, có việc thì nói, không có việc gì thì cúp đi, lão nương không muốn nghe lời vô nghĩa.” “Đào Đào, anh có lời nhất định phải nói với em, em để anh đi gặp em đi?” “Nói gì? Tôi không cần anh phụ trách.” “Ai.” Quân Tử bực bội xoa tóc, đi lòng vòng tại chỗ vài bước. “Không có việc gì, anh đứng trước cửa phòng em, em không ra anh vẫn luôn đứng chờ, xem ai kiên trì lâu hơn!” “Phốc...” Đào Đào cười. “Anh thật nhàm chán, anh tới đây đi, nếu Tô Tô không ngại thì tôi sẽ để anh vào, dù sao cũng là phòng của hai chúng ta.” “Được tới! Vậy em chờ anh!” Quân Tử cúp điện thoại, đem điện thoại trả lại cho Tô Noãn Dương. “Ngượng ngùng thật, Tô Tô, vừa rồi tôi quá sốt ruột.” “Không có việc gì, cô ấy nói như thế nào?” “Cô ấy nói chỉ cần cậu đồng ý liền để cho mình vào.” “Tôi đồng ý?” Tô Noãn Dương có chút kỳ quái, cái này cùng cô có quan hệ gì? “Đúng vậy, cô ấy nói phòng kia cũng là phòng của cậu, bên trong có đồ của cậu, không được cậu đồng ý không thể tự tiện đi vào.” Ách, Tô Noãn Dương xấu hổ. Cô nhớ ngày hôm qua lúc Cố Hoài Cẩn đi vào, ngoài cô và Đào Đào không một ai biết, quả nhiên đại thần chính là đại thần, không câu nệ tiểu tiết. “Đúng vậy, cậu vừa nói như vậy, tôi cũng cảm thấy cậu tốt nhất đừng đi vào.” Tô Noãn Dương cố ý trêu cậu ta. “Đừng mà Tô Tô, cậu là tốt nhất, cậu để cho tôi vào đi!” “Ha ha ha, tôi đùa đấy, cậu còn không mau đi!” “Mình đi đây, cảm ơn, Tô Tô!” Quân Tử được Tô Noãn Dương cho phép, liền để chân lên đầu mà chạy đi, để lại Tô Noãn Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hy vọng đôi oan gia

hoan hỉ này thật sự có thể tu thành chính quả, mà chính cô, ai, lát nữa cô làm sao đối mặt với Cố Hoài Cẩn đây! Nghĩ tới sắp phải nhìn thấy đại thần, Tô Noãn Dương bỗng nhiên cảm thấy có chút khiếp đảm. Đã tới thì phải can đảm ở lại, cố lên! Cô tự cổ vũ chính mình, đi đến thang máy, ấn phím chờ thang máy đi xuống. Đi vào thang máy, cô vừa định đóng cửa lại, liền nhìn thấy Tiêu Dao kéo Cố Hoài Cẩn hướng bên này chạy như điên. “Tiểu bạch thổ chờ một chút! Cùng nhau đi đi!” Má ơi, thật đúng là sợ cái gì tới cái đấy. Tô Noãn Dương đỡ trán cười khổ, đã bị nhìn thấy, còn có thể làm sao bây giờ, cô đành phải đề nút mở cửa, chờ hai người kia. “Đuổi kịp rồi, tiểu bạch thổ, cảm ơn nha!” Tiêu Dao chân dài nhanh chóng chèn vào thang máy. “Không cần khách khí, Tiêu tiên bối. Cố sư huynh, buổi sáng tốt lành.” Tô Noãn Dương cúi đầu trốn tránh tầm mắt Cố Hoài Cẩn, nhỏ giọng cùng hai người chào hỏi. “Buổi sáng tốt lành.” Cố Hoài Cẩn cũng đi đến. “Tiểu bạch thổ, tối hôm qua cô ngủ thế nào, uống nhiều rượu như vậy không có choáng váng đầu chứ?” Tối hôm qua, Tô Noãn Dương lại bổ não một ít hình ảnh cấm, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên như bị lửa đốt, ngượng ngùng trả lời. “Khá tốt, không đau đầu, không đau.” “Hử?” Tiêu Dao nghiêng đầu đến trước mặt Tô Noãn Dương. “Em đỏ mặt cái gì? Chẳng lẽ, hai người đã xảy ra cái gì mà tôi không biết?” Tiêu Dao cười xấu xa, tầm mắt quét tới quét lui trên người bọn họ. Cố Hoài Cẩn mặt không đổi sắc tâm không bất an, giống như mọi chuyện không liên quan đến anh, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Dao một cái, người sau tiếp thu tín hiệu đại thần truyền đạt, thề lưỡi. “Được rồi không trêu hai người nữa, Tô Tô, đồng bọn của cô đâu?” “Anh nói Đào Đào? Cô ấy không quá thoải mái, muốn tôi giúp cậu ấy xin nghỉ.” “Không thoải mái? Ngày hôm qua, tôi thấy cô ấy uống rất tốt, còn cùng cái tiểu tử cụt tay kia cùng nhau đi đâu, hôm nay liền không thoải mái?” Tiêu Dao kỳ quái hỏi, sau đó linh quang vừa hiện, đột nhiên nghĩ tới cái gì. “A, đã hiểu, ha ha ha, không nghĩ tới tiểu tử kia xuống tay nhanh như vậy, nè Cố Hoài Cẩn, cậu nên nhìn người ta học tập học tập đi!” “...” Tô Noãn Dương cắn môi, không lên tiếng. “Cậu nói nhiều như vậy không mệt à?” Thấy cô gái nhỏ không được tự nhiên, Cố Hoài Cẩn mở miệng thay cô giải vây. Đỉnh, thang máy tới rồi. “Cố sư huynh, Tiêu tiên

bối, tôi đi trước, tôi phải tìm chị Vương Ngọc” Nói xong không đợi hai người đáp lại, liền chạy ra khỏi thang máy. “Ô ô cô đừng đi, chúng ta cùng đi tìm tiểu Ngọc!” **Cập nhật thông tin mới nhất của truyện tại page Chu ng cư Doãn Gia (fb.me/chungcuDoangia)** Có lẽ là chưa từng thấy Tô Noãn Dương cúi kính, hai người ngây ngẩn ra, Tiêu Dao phản ứng lại đầu tiên, hướng bóng dáng đang chạy của cô kêu. “Không cần, Tiêu tiên bối, hẹn gặp lại!” Không nghĩ tới Tô Noãn Dương đầu cũng không thèm quay lại, vẫn tiếp tục chạy đi. Nhìn dáng vẻ không hề lưu luyến của cô, Tiêu Dao sờ sờ cằm. “A Cẩn, tiểu bạch thỏ đây là...tức giận à?” “Ừ” Cố Hoài Cẩn nhìn chăm chăm bóng cô, lặng yên suy ngẫm. ***Câu hỏi pass chương 27 : Trong đầu Cố ảnh hay gọi Tô Noãn Dương là gì? (8 kí tự, ghi liền, không in hoa)***

Chương 27

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 27

Cố Hoài Cẩn ngồi trong Lục Bá Thất, chuyên chú nhìn người ngồi bên đang chăm chú xem màn hình, Tô Noãn Dương.

Bộ phim này do anh diễn, nên anh đã quá quen thuộc, đương nhiên không cần thiết xem lại.

Chán chết, chống cằm nhìn cô, bất tri bất giác suy nghĩ lại bay tới đêm hôm qua.

“Cố Hoài Cẩn, hình như em thích anh rồi”

Tối hôm qua, Tô Noãn Dương say khướt tỏ tình với anh, anh còn chưa kịp đáp lại cô đã nghiêng đầu ngủ mất.

Anh cười khổ, xem ra cô gái nhỏ thật sự cho là đang mơ, nhưng mà, giống như có chút ý tứ?

Ai, Cố Hoài Cẩn bất đắc dĩ bĩu môi, không sao, không liên quan, tương lai còn dài.

Edit bởi Chứng cư Doãn Gia

Đối đãi với cô gái nhỏ trì độn này, không thể sốt ruột, cô có thể ý thức được tâm ý của bản thân cũng đã rất đáng khen rồi.

Ừm, biểu hiện không tồi, cho nên khen thưởng cho bản thân thôi.

Cố Hoài Cẩn nghĩ như vậy, lại cúi xuống điểm trên trán cô nhẹ nhàng trao xuống một nụ hôn, duỗi tay giúp cô dịch dịch góc chăn.

Làm xong tất cả, anh vừa lòng gật đầu, lại nhìn Tô Noãn Dương trong lúc ngủ mơ cười đến ngọt ngào, đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng mình, anh đầu tiên là vọt vào tắm rửa, sau đó liền thay áo ngủ, đi tới ban công.

Cố Hoài Cẩn đứng ở lan can, nhìn bầu trời ngắm sao đến phát ngốc.

Đầu thu ban đêm có chút lạnh, gió đêm nhẹ thổi qua, anh xoay người về phòng, cầm bao thuốc lá, lại lên ban công ngồi.

Ngày thường, Cố Hoài Căn không hút thuốc, chỉ ngẫu nhiên lúc ở phim trường thấy buồn ngủ, thì hút một chút để nâng cao tinh thần.

Nhưng chuyện ngày hôm nay, khiến anh chấn động rất lớn, anh cần một liều thuốc để bình tĩnh, bình tĩnh.

Tô Noãn Dương.

Kỳ thật anh biết cô, không phải ngày một ngày hai.

Mấy năm trước, khi sự nghiệp của anh vừa mới tiến vào giai đoạn đỉnh cao. Không thể đếm hết số kịch bản theo nhau mà đến, mỗi ngày tỉnh lại chính là làm việc, thường xuyên ở lại phim trường, tham dự hoạt động, gia tăng tỉ lệ lộ diện.

Anh giống như một người máy đã lên dây cót, mỗi ngày chỉ có thể máy móc làm việc, không ngừng nghỉ chút nào. Dần dà, anh thậm chí còn bắt đầu hoài nghi chính mình, không biết loại làm việc kiểu này rốt cuộc có phải thứ anh muốn hay không.

Trong lòng áp lực rất lớn, nhưng lại không biết nên đi tìm ai chia sẻ. Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia

Tiêu Dao? Anh biết tiểu tử kia tuy rằng nhìn tùy tiện, nhưng thật ra tâm tư so với ai cũng đều tinh tế hơn, nếu đem mặt trái cảm xúc của anh nói với cậu ta, khẳng định phản ứng của cậu ta so với anh còn kịch liệt hơn.

Tính ra, hai người khó chịu không bằng một người không thoải mái, vì không để cho cậu ta lo lắng, anh chỉ có thể lựa chọn cái gì cũng không nói.

Người nhà? Vẫn là đừng nhắc đến thì hơn, lúc trước chính anh khẳng định phải làm diễn viên, lão gia tử trong nhà đã nói, về sau mặc kệ sống hay chết đều sẽ không quản anh. mấy năm nay, mẹ vì việc này mà đã tổn không ít tâm tư, không thể lại khiến cho mẹ càng thêm ngột ngạt.

Huống chi bởi vì lão gia tử không ủng hộ, anh mới có thể dùng công việc chứng minh năng lực bản thân, nếu hiện tại nói cho ông ấy biết áp lực của anh, liền tương đương với việc anh hạ mình làm kẻ thua cuộc, cho ông ấy cơ hội cười nhạo anh sao.

Bạn bè không được, người nhà càng không được, cứ như vậy, Cố Hoài Căn giống như một cái xác không hồn, ngày qua ngày trôi qua.

Vốn dĩ tính cách anh trầm mặc ít lời, ngày thường không thích nói chuyện, tất cả mọi người đều đã thành thói quen.

Anh có biến hóa như vậy, với người ngoài họ cũng chỉ thấy anh càng ngày càng ít nói, biểu tình càng ngày càng lạnh thôi.

Tiêu Dao cũng không cùng đoàn phim với anh, tự nhiên cũng không cảm thụ được nội tâm áp lực cùng mặt trái cảm xúc của anh.

Rốt cuộc có một ngày, anh bạo phát.

Ở đoàn phim, cãi nhau với đạo diễn một trận, chạy ra khỏi phim trường tùy tay gọi một chiếc xe, bắt đầu lang thang không có mục tiêu trên phố.

Tài xế nhìn thấy anh ăn mặc rất quý giá, hẳn là có thể trả tiền xe, liền không nói thêm gì, lôi kéo anh vòng quanh thành phố.

Ở trên xe ngồi một lúc, Cố Hoài Cẩn cũng bình tĩnh, nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này thật ra chính mình không đúng.

Bởi vì anh không nắm đúng cảm xúc, cho nên NG rất nhiều lần, đạo diễn chỉ là oán giận vài câu, liền bị lửa pháo trúc oanh tạc, anh hô to gọi nhỏ với đạo diễn, nếu không phải nhân viên công tác kéo anh ra, có khả năng anh sẽ động thủ.

Ai, Cố Hoài Cẩn, mày chỉ có chút năng lực này thôi sao?

Anh thở dài, cảm thấy mình rất thất bại, tính, vẫn là nhanh trở về xin lỗi thôi.

Anh còn không có trách nhiệm như vậy lại chạy đi, đã kéo lùi toàn bộ tiến độ của đoàn phim, hy vọng lát nữa trở về đạo diễn có thể đừng khó dễ anh.

Tính ra, bị làm khó dễ thì chịu thôi, dù sao cũng là anh sai trước.

Còn may hôm nay không có phóng viên tới thăm, bằng không việc này không dễ giải quyết như vậy.

Nghĩ thông suốt, tâm tình Cố Hoài Cẩn cũng bình tĩnh lại, hỏi tài xế mấy giờ, chạy ra quá vội vàng, anh chưa kịp cầm di động.

“Hai giờ bốn mươi, ai nha, hai giờ bốn mươi, không được không được, phải nhanh nghe tiết mục!”

Lúc chờ đèn đỏ, tài xế nhìn mắt di động, nói.

“Cậu trai trẻ, còn may cậu hỏi tôi giờ, bằng không hôm nay lại không nghe được tiết mục, trở về nha đầu nhà tôi khẳng định lại nói.”

“Vâng, phiền ngài đưa tôi trở về đi.”

Cố Hoài Cẩn không nhanh không chậm nói, anh luôn không có lòng hiếu kỳ, cũng không muốn hỏi thăm nhà của người khác.

“Được, nhưng mà cậu trai trẻ, tôi thấy tâm tình của cậu giống như không tốt lắm. Người trẻ tuổi sao, khó tránh khỏi tuổi trẻ khí thịnh, không có việc gì cũng sẽ phát giận, nhưng cũng đừng tích nhiều oán giận quá, mọi việc nên lui một bước trời cao biển rộng!”

“Vâng” Cố Hoài Cẩn nhàn nhạt đáp lại.

Tài xế sư phó thấy anh tiếp lời, cũng mở máy điện thoại, bắt đầu nhiệt tình giảng đạo cho anh.

“Tôi nói với cậu, cậu vừa lên xe, tôi liền cảm thấy cậu rất quen mặt, khả năng hai ta có duyên, hôm nay tôi phải cùng cậu tâm sự một chút.”

Cố Hoài Cẩn không tỏ ý kiến, có thể không quen mặt sao, lấy lượng công việc hiện tại của anh, phỏng chừng trên TV tất cả đều là hình anh đi.

Nhưng anh cũng không muốn đánh gãy tích cực của người ta, huống chi đã thật lâu không có nghe thấy trưởng bối nói chuyện cùng mình thân thiết như vậy, nghĩ đến cái nhà kia, bầu không khí luôn lạnh băng, anh cảm thấy càng thêm bức bối, cảm xúc thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, lại bị khơi lên.

Truyện đăng ở những nơi khác ngoài wattpad, wordpress của Chung cư Doãn Gia đều là ăn cắp trắng trợn

“Cậu trai trẻ, tôi nói với cậu, con người chỉ cần tồn tại, thì chuyện gì cũng đều có thể qua đi, trời sập cũng có người chống, đừng để bản thân áp lực quá lớn, mỗi ngày vui vui vẻ vẻ mà tồn tại so với mọi thứ đều quan trọng hơn, biết không?”

“Vâng” Cố Hoài Cẩn gật gật đầu.

“Ai, đứa nhỏ này, vừa thấy đã biết là rất quật cường, lão già này không nói nhiều nữa, chúng ta cùng nghe tiết mục đi.”

“Tôi nói với cậu, nha đầu nhà tôi đặc biệt thích nghe tiết mục này, nếu không phải ban ngày phải đi học không có cách nghe, liền cưỡng chế người cha này mỗi ngày đều phải nghe, buổi tối về nhà phải nói cho nó biết nội dung tiết mục kia.”

“Tôi mỗi ngày đều vội vàng lái xe, tiết mục lại không phát trên radio, chỉ phát trên di động còn phải cắm thêm dây mới có thể nghe, cho nên đã vài ngày đều không hoàn thành nhiệm vụ cho nha đầu, hôm nay trở về nếu lại nói với nha đầu kia tôi quên nghe, con bé nhất định sẽ tức giận, còn may cậu hỏi tôi giờ, bằng không tôi thật đúng là sẽ quên, như vậy nhất định sẽ rất thảm!”

Có thể là bị hạnh phúc đào dạt trên mặt tài xế nhiệm, Cố Hoài Cẩn khó có được lòng hiếu kỳ, lên tiếng dò hỏi.

“Bác tài, cái tiết mục bác nói là cái gì?”

“Ừm, chính là tiết mục của một cô gái nói chuyện, giống như quảng cáo. Đúng rồi, cậu không phải cảm thấy phiền lòng sao, có thể nghe một chút, còn có thể gọi điện thoại nói với cô ấy, âm thanh của cô gái này rất ôn nhu dịu dàng, nói chuyện cũng rất hay, vừa thấy đã biết người có văn hóa, chúng tôi đều là thô nhân không thể so, ai, cậu nói nếu lúc trước ta học hành cẩn thận...”

Tài xế bắt đầu lái nhai hồi ức lúc ông ta còn niên thiếu, Cố Hoài Cẩn đã không có tinh lực nghe, bởi vì tiết mục đã bắt đầu rồi.

“Xin chào, chúc mọi người buổi chiều tốt lành, cảm ơn mọi người đã nghe tôi phát sóng trực tiếp, tôi là Tô Tô...”

Thanh âm cô gái đầm ấm ôn nhu từ di động truyền ra, có lẽ là tâm tình không tồi, âm điệu cô khê lên cao, nghe rất vui tai.

Không gian trong xe không lớn, hoàn toàn bị lấp đầy bởi âm thanh của cô, lời nói uyển chuyển, thanh như chim hót, rủ rỉ êm tai.

Âm thanh kia, tựa như một rừng ánh mặt trời chiếu vào nội tâm mù mịt của Cố Hoài Cẩn, mang cho anh ấm áp, sáng ngời.

Một lúc sau, Cố Hoài Cẩn phá lệ nói.

“Bác tài, bác có thể cho con nhìn di động của bác một chút không? Con muốn xem tên tiết mục.”

“Được.” Tài xế sáng khoái đáp ứng, đem điện thoại đưa cho Cố Hoài Cẩn.

【 Lỡ tai nhỏ —— Tô Tô phòng phát sóng trực tiếp 】 Đăng chính chủ tại chungcudoangia.wordpress.com

“Tô Tô.” Cố Hoài Cẩn gọi lên tiếng.

“Đúng đúng đúng, là cái tên này, nha đầu nhà tôi mỗi ngày đều nhắc mãi, con bé suốt ngày gọi Tô Tô tử tử, Tô Tô tử tử.”

“Cảm ơn bác.” Cố Hoài Cẩn đem điện thoại trả lại, chân thành tha thiết nói cảm ơn.

Từ ngày đó, Cố Hoài Cẩn mỗi ngày đều sẽ nghe Tô Noãn Dương phát sóng trực tiếp.

Từ đầu, anh chỉ cảm thấy âm thanh này có thể làm anh bình tĩnh, nhưng càng về sau, bất tri bất giác nghe phát sóng trực tiếp đã biến thành thói quen của anh, nếu ngày nào đó không nghe được, anh liền cảm thấy ngày đó thiếu cái gì, làm chuyện gì cũng không hài lòng.

Lúc không nghe được phát sóng trực tiếp, anh sẽ nghe kịch truyền thanh cô phối âm, nghe cô đi vào thế giới nhân vật, đắm nện ra một nhân vật tươi mới linh động, rất thần kỳ, chỉ dùng thanh âm cô có thể khiến những nhân vật sống động hơn.

Mấy năm qua.

Anh nhìn cô vui vẻ, nhìn cô khổ sở.

Anh nghe cô ủy khuất nhưng miễn cưỡng cười vui, cũng nghe cô vui vẻ.

Anh nhìn người khác chửi bới cô, cũng nhìn người khác ủng hộ cô.

Anh thấy cô từ khi chỉ là một chủ phòng phát thanh nhỏ bé có hơn mười fan, trưởng thành một tiểu minh tinh có được đoàn fans của chính mình.

Anh nghĩ, có lẽ anh chính là người trời cao phái tới như một cây bút.

Thời gian trôi đi, cho dù có nhiều thứ đổi thay, chỉ có anh cây bút này vẫn luôn ghi lại từng bước trưởng thành của cô, nhìn cô hỉ nộ ái ố.

Không phải không nghĩ tới đi tra tư liệu về cô, cũng không phải không nghĩ tới đi xem cuộc sống ngoài đời thật của cô.

Nhưng anh không muốn phá hư loại cân bằng này, anh muốn nước chảy thành sông, nên luôn chờ cơ hội tới.

Nếu tương lai một ngày nào đó, cô gái kia thật sự có bạn trai, khả năng anh cũng sẽ giống như fan của cô, chân thành vì cô chúc phúc.

Thẳng đến nửa năm trước, một ngày nào đó, ngày đó qua đi, mọi chuyện không còn giống nhau. Cập nhật thông tin mới nhất của truyện tại page [Chung cư Doãn Gia \(fb.me/chungcuDoangia\)](https://fb.me/chungcuDoangia)

Chương 28

Pass

Chương 29

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 29

“Xin chào, A Căn.”

Cửa Lục Bá Thất bị người mở ra, một nam một nữ trước sau đi vào.

Nam đương nhiên là hồ mặt cười Đồng đạo, còn nữ sao, cũng là người mọi người đều biết. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Tô Noãn Dương nhìn hai người đi đến, vội vàng đứng lên chào hỏi.

“Xin chào Đồng đạo, chào tiên bối.”

“Xin chào, Tô Tô.”

“Tiểu Tô, xin chào.”

Không sai, người tới chính là vị giám khảo phỏng vấn Tô Noãn Dương vào đoàn phim, chị gái luôn tươi cười ấm áp ôn nhu.

Ngày phỏng vấn đó, cô vốn rất khẩn trương, chân tay luống cuống đứng trước mặt ba vị giám khảo, không biết nên nói cái gì. ***Edit bởi Chung cư Doãn Gia***

Lúc đó cô ngẩng đầu, phát hiện vị tiên bối này đang mỉm cười nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt cô ấy cong cong giống như có thể nói, cổ vũ cô không cần khẩn trương, đừng cảm tiến lên.

Cô nhìn đôi mắt kia, nôn nóng trong lòng dần dần được vuốt phẳng.

Sau đó, cô ấy gật đầu với cô, lại mỉm cười, trong phút chốc, giống như cô được tắm mình trong gió xuân, cảm xúc khẩn trương hoàn toàn tan thành mây khói.

Khi đó cô còn tưởng, đoàn phim vậy mà lại phái một vị thần tiên tỷ tỷ tới làm giám khảo, quả thực quá sốc cảm xúc của bọn họ. Sau đó, khi ở đoàn phim vẫn luôn tìm nhưng lại không nhìn thấy chị ấy, cô còn khờ dại

cho rằng chị ấy chính là người đoàn phim tìm tới phụ trách an ủi tâm tình người phỏng vấn. **Edit bởi Chung cư Doãn Gia**

Nhưng mà hiện tại xem ra, là do cô suy nghĩ nhiều.

Mà, hôm nay sao chị ấy lại tới đây?

Hơn nữa, chị ấy còn gọi đại thần là A Căn, nhìn dáng vẻ hẳn là hai người đã quen biết nhau, không đúng, không chỉ là quen biết, mà là rất quen thuộc.

Tô Noãn Dương có chút ngượng ngùng nhìn hai người bên kia đang nói chuyện rất thân mật.

Chị ấy nhân lúc đại thần không chú ý, đi lại gần, giơ tay xoa loạn tóc của anh, sau đó nghịch ngợm nói muốn chụp ảnh lưu làm kỷ niệm.

Đại thần bất đắc dĩ bĩu môi, ngầm đồng ý hành vi của chị ấy.

“Chỉ chụp một tấm, không được đưa cho người khác.”

Thật đúng là, sủng nịch...

Tô Noãn Dương chưa từng gặp qua người nào có thể lại gần Cố Hoài Căn như vậy, hơn nữa anh còn không tức giận.

Khuôn mặt ngày thường không một gợn sóng hiện tại lại đầy ý cười, tóc cũng bị xoa loạn, hoàn toàn không giống Cố đại thần tích chữ như vàng thường ngày, càng giống như là một bạn trai hoàn mỹ đang nuông chiều bạn gái nhỏ.

Cô ủ rũ cụp đuôi nhìn hai người, cảm thấy cô đã biến thành một bóng đèn siêu lớn, hoàn toàn là người ngoài cuộc.

“Khụ khụ.” Đồng đạo mất tự nhiên ho khan một tiếng.

“Tôi biết hai người đã lâu không gặp, nhưng ôn chuyện cũng phải xem trường hợp, hai người cứ như vậy không coi ai ra gì, tôi cùng tiểu Tô ở bên cạnh thật sự rất xấu hổ, còn có Hoài Căn, cậu không giới thiệu cô ấy với tiểu Tô một chút sao?” **Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia**

“Ách...” Tô Noãn Dương ngượng ngùng mà cười.

Đồng đạo à, vốn không phải rất xấu hổ, bị ông nói như vậy mới thực sự biến thành rất xấu hổ, ngài không thể tận lực cố gắng làm bóng đèn sao? Không cần nói chuyện! Không cần nói chuyện! Không cần nói chuyện!

Cố Hoài Cẩn nhìn cô ở bên kia co quắp bất an cười khỗ, trong lòng cũng cảm thấy có chút bồn khoăn.

“Tô Tô, người này chính là...”

Cố Hoài Cẩn còn chưa có nói xong, đã bị chị gái thần tiên đứng bên người anh cắt đứt.

“Tô Tô xin chào, chị là Nhu Trăn.” Vừa nói vừa vươn tay phải về phía Tô Noãn Dương.

“Chào chị, em là Tô Noãn Dương.” Tô Noãn Dương vội vàng vươn tay phải ra nắm.

Sau khi thu tay, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi kì.

Chờ một chút, chị ấy vừa nói chị ấy là ai? Nhu Trăn?! Đệ nhất nữ cv Nhu Trăn giới phối âm?! Trời ơi, chị ấy là Nhu Trăn?!

Tô Noãn Dương vô tri vô giác bưng kín cái miệng đang mở to của mình, về mặt kinh ngạc nhìn đứng cô gái đứng trước mặt mình.

Đều đã gặp hai lần mặt, vậy mà cô không nghe ra âm thanh của đại thần Nhu Trăn, vậy mà còn tự xưng là diễn viên phối âm, quá thất trách!

Nhưng mà, Nhu Trăn đại thần với Cố sư huynh, thì ra là quan hệ người yêu...

Thôi, xong rồi, vậy cô hoàn toàn không còn đất diễn rồi.

Vốn còn ôm vài tia may mắn trong lòng, cô còn nghĩ nói không chừng Cố đại thần cũng có chút ý tứ với cô, nếu thử tỏ tình, có khả năng sẽ như mèo mù gặp phải cá chết, đại thần nhất thời đầu óc nóng lên liền đáp ứng cô.

Nhưng hiện tại xem ra, căn bản là cô có thể hết hi vọng rồi, Nhu Trăn, Nhu Trăn.

Một người là đại thần giới showbiz, một người là đại thần giới võng phối, quả thực chính là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ.

Cô chỉ là một con tép, lấy cái gì mà so với chị Nhu Trăn đây?! **Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia**

Ai, thật đáng thương cho mối tình đầu của cô, còn chưa có bắt đầu đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Tô Noãn Dương bị đả kích, cũng không có gì tinh lực tiếp tục nói chuyện.

Uể oải mệt mỏi đi đến chỗ mình ngồi xuống, không muốn nói thêm một câu nào. Mắt nào của cô thấy đại thần có khả năng thích mình, sao lại dám ảo tưởng như thế, nhìn xem người ta đối với chị Nhu Trăn, như vậy mới thật sự là thích.

Cố Hoài Cẩn nghi hoặc nhìn Tô Noãn Dương ngồi trên ghế vùi đầu trồng nấm, không biết tại sao đột nhiên cô trở nên uể oải. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Chẳng lẽ bởi vì Nhu Trăn?

Cái này cũng không hẳn, lúc trước nhìn thấy Đồng Văn Thu, cô cũng không giống như hiện tại, không tự tin như vậy.

Anh vừa định đi lên an ủi vài câu, đã bị Nhu Trăn kéo tay, anh kỳ quái quay đầu nhìn chị ấy.

Chị ấy lại làm sao vậy, từ vừa rồi đi vào liền bắt đầu quái quái, có phải có cọng dây thần kinh nào đáp sai chỗ rồi phát bệnh?

Nhu Trăn cái gì cũng không nói, chỉ ý vị thâm trường mà nhìn thoáng qua bên Tô Noãn Dương, sau đó giả hoạt nhìn Cố Hoài Cẩn cười cười.

Ánh mắt kia hình như là đang nói, đừng lo lắng, giao cho chị, chị giúp cậu thu phục.

Sau đó chị đi đến bên Tô Noãn Dương, ngón trỏ động động, dùng khớp xương gõ lên mặt bàn trước mặt cô, đem cô từ cõi thần tiên kéo về Trái đất.

“Này, Tô Tô.”

“Dạ? Nhu..., chị Nhu Trăn, làm sao vậy ạ?” Tô Noãn Dương hoang mang rối loạn vội vàng đứng lên.

“Tô Tô, nói ngắn gọn, chị cùng Đồng đạo hôm nay đến đây, ngoại trừ hằng ngày thị sát công việc, kỳ thật còn có nguyên nhân khác.” ***Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia***

“Vâng, chị Nhu Trăn, chị nói đi.” Tô Noãn Dương vừa nghe thấy muốn kiểm tra công tác, vội vàng thu liễm tâm tình, thân mình đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi Nhu Trăn chỉ thị.

“Ha ha, em không cần khẩn trương như vậy!” Nhu Trăn bị phản ứng đáng yêu của Tô Noãn Dương chọc cười.

“Chuyện là thế này, hiện tại trên tay chị có một cái kịch bản mới yêu cầu tìm diễn viên phối âm.”

“Ngày đó cùng A Căn nói chuyện này, cậu ấy đề cử em, nói em rất thích hợp với nữ chính. Cho nên hôm nay chị nghĩ muốn tới nghe, em không cần khẩn trương, cứ giống như ngày thường tự do phát huy, nhìn tại chị thành củ cải trắng là được.”

“Nữ chính?” Tô Noãn Dương có chút ngu người, đây là tình huống gì vậy. Chị Nhu Trần nói suy xét muốn cô phối âm cho nữ chính, hơn nữa còn là đại thần đề cử, má ơi má ơi, năm nay cô đây là đạp vận cứt chó gì thế, chuyện gì cũng có thể đụng phải!

Tô Noãn Dương ngơ ngác nhìn Nhu Trần, lại đem tầm mắt nhìn xuống người Cố Hoài Căn vẫn luôn trầm mặc không nói.

Người sau gật đầu, không nhanh không chậm mà nói:

“Ừ, hai ngày trước chị ấy nói trong tay có kịch bản nhưng lại không có diễn viên phối âm thích hợp cho nữ chính, tôi cảm thấy em rất thích hợp, liền thuận miệng đề cử. Em không cần suy nghĩ quá nhiều, lát nữa cứ làm theo bình thường phát huy là được rồi.”

Theo bình thường phát huy? Tô Noãn Dương cười khổ.

Như thế nào là bình thường, thần tượng, tình địch, đại thần, lãnh đạo đều tới. Cái này nên diễn như thế nào?

Nhưng mà cũng rất rõ ràng, cô không thể nghĩ nhiều. Bởi vì Đồng đạo nói thời gian ôn chuyện đã đủ lâu, nên bắt đầu làm chính sự. ***Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia***

Cô cứ như vậy, ngây thơ mờ mịt ngồi xuống vị trí ngày thường vẫn ngồi, mang tai nghe, mở thiết bị, bắt đầu công việc phối âm.

Còn may, còn may, không như lần trước, lần này một số lời kịch Tô Noãn Dương đã âm thầm luyện tập từ lâu. Cho nên khi hình ảnh chạy đến Phù Sinh, cô lập tức tiến vào làm.

Phù Sinh nắm tay Lục Ly, người đàn ông sắc mặt tái nhợt, môi không còn huyết sắc, nàng đau lòng mơn trớn gương mặt hằn.

“Lục sư huynh, thực xin lỗi, đều bởi vì ta huynh mới có thể bị thương. Huynh nói xem, ta có phải là sao chổi, từ nhỏ đến lớn mọi người bên cạnh

ta đều vì ta mà chết, cha ta đi rồi, Tiểu Thanh đi rồi, Bích Lạc Các già trẻ lớn bé, tất cả đều đi rồi. Hiện tại thế giới này chỉ còn lại một mình ta, nếu huynh...” **Edit bởi Chung cư Doãn Gia**

Tô Noãn Dương nghẹn ngào, vài giọt nước mắt theo khóe mắt cô trượt xuống, cô không hề phát hiện, tiếp tục chuyên tâm nói.

“Không, huynh sẽ không có việc gì. Lục sư huynh, huynh mau tỉnh lại đi, ta cái gì cũng từ bỏ, cái gì cũng không cần. Chỉ cần huynh có thể tỉnh lại, ta chỉ nguyện quãng đời còn lại đều có thể cùng huynh ở bên nhau, bình bình an an, hoạn nạn nâng đỡ. Môn phái, chính tà, cái gì cũng không liên quan tới chúng ta. Chúng ta làm một đôi phu thê bình thường, được không? Huynh mau tỉnh lại đi, ta thật sự rất nhớ huynh.”

Tô Noãn Dương khóc, nhỏ giọng khóc nức nở, nhưng cô không chớp mắt, cặp mắt ngập nước không hề chớp nhìn chăm chăm màn hình, sợ bỏ qua chi tiết nào.

Trên màn hình Phù Sinh cũng khóc, nàng đem vùi đầu trong ngực Lục Ly, khóc rất thương tâm.

Nàng không thấy, lông mi Lục Ly rung động, cũng không nhìn thấy, hần chậm rãi mở hai mắt, khóe mắt lướt qua một giọt nước mắt.

Lục Ly, hần đã sớm đã tỉnh, hần nghe thấy Phù Sinh chân tình thề nguyện, cũng nghe thấy, thân phận thật sự của Phù Sinh.

Bích Lạc Các, thì ra, nàng là người của Ma giáo.

Trách không được nàng bỗng nhiên xuất hiện ở Xích Phong sơn, trách không được công pháp nàng quý quýet như vậy, trách không được tính cách nàng quái đản như thế.

Thì ra, chân tướng là như vậy, Lục Ly à Lục Ly, người thế mà lại yêu nữ Ma giáo, còn yêu đến vậy, khẳng khẳng một mực.

Được! Đừng! **Edit bởi Chung cư Doãn Gia**

Đúng lúc Cố Hoài Căn cảm xúc đau đớn kịch liệt nói xong đoạn nội tâm Lục Ly độc thoại, Tô Noãn Dương liền nhanh tay lẹ mắt đóng thiết bị.

Sao lưu văn kiện, động tác liền mạch không hề đứt đoạn, liền lập tức bắt đầu đoạn phối âm tiếp theo.

Lục Ly tỉnh. Nhưng hắn không nói chuyện, mỗi ngày chỉ lẳng lặng nằm trên giường không lên tiếng.

Phù Sinh không biết hắn làm sao, cũng không biết có phải chính mình làm sai chỗ nào, chỉ có thể cho là hắn bị thương tâm tình không tốt, cho nên cũng không có để ý nhiều, vẫn giống như lúc trước chiều cố hắn. **Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia**

Nhưng bầu không khí giữa hai người, rõ ràng không giống nhau.

Phù Sinh vừa rồi khổ sở che dấu tâm tình bất an, vừa cao hứng phấn chấn nói với Lục Ly còn nằm trên giường.

“Lục sư huynh, ta nói huynh biết, hôm nay ta đi ra ngoài bắt được một con thỏ hoang, đêm nay chúng ta có thể ăn thịt rồi!”

“Ừ” Lục Ly không có phản ứng gì, chỉ lãnh đạm mà ừ một tiếng.

“Lục Ly, chẳng lẽ huynh không khen ta sao?” Phù Sinh ủy khuất bĩu môi, khuôn mặt nhỏ gục xuống, tức giận nói.

“Muội đừng dựa lại gần, nóng.”

Không nghĩ tới, Lục Ly căn bản không đáp, chỉ không dấu vết tránh đi không muốn đụng tới nàng, không đi để ý tới vẻ mặt không vui của nàng.

Cứ như vậy, sự tình tiến vào vòng tuần hoàn.

Phù Sinh cao hứng phấn chấn nói:

“Lục sư huynh, huynh biết không?.....”

Sau đó đổi lấy chính là Lục Ly lạnh nhạt trả lời: “Ừ”

Tiếp theo cô nương lại ủy khuất làm nũng:

“Lục sư huynh, huynh rốt cuộc làm sao vậy, có phải ta làm sai chỗ nào hay không?” **Edit bởi Chung cư Doãn Gia**

Lục Ly lại lạnh nhạt trả lời:

“Không có, muội suy nghĩ nhiều.”

Ngoại trừ chúng ta là kẻ thù, muội thật sự cái gì cũng tốt, đáng tiếc, thân phận đã chú định chúng ta ở hai phe đối lập.

Rốt cuộc sẽ có một ngày, tầng giấy mỏng manh này, bị đâm thủng. **Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia**

Chương 30

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyên Du

“Lục Ly, huynh nói lời này là có ý tứ gì?” Phù Sinh khó có thể tin được mà nhìn người đứng ở bên kia, Lục Ly đưa lưng về phía nàng khoanh tay mà đứng.

“Ta nói, chúng ta không thích hợp, đến đây thôi.”

Lục Ly cũng không quay đầu lại, giọng không một gợn sóng lại lặp lại một lần lời vừa nói.

Phù Sinh kinh ngạc nhìn hắn, nam nhân vẫn là bộ dạng xuất trần như vậy, mặc dù là tà áo trắng đã nhiễm huyết, cũng không ngăn cản được dáng vẻ tuấn tú như trích tiên của hắn.

Giờ phút này, hắn bỏ qua ôn nhu kiên nhẫn lúc trước, một bộ chuyện không liên quan đến mình đậm mạc mà lạnh nhạt, đến quay đầu liếc nhìn nàng một cái cũng không muốn, nàng không rõ, trước đó không lâu vẫn còn rất tốt mà, hôm nay bỗng nhiên liền biến thành như vậy.

Nàng biết, Lục Ly luôn không nhiều lời.

Cho nên thời điểm hai người bên nhau, đại bộ phận thời gian đều là nàng riu rít nói, mà hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt trầm như nước lộ ra tia thành kính cùng thâm tình. *Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*
Nàng không có việc gì liền thích trêu chọc hắn, hắn từ trước đến nay đều không nói thêm cái gì, chỉ dung túng mà nhường nàng, tùy ý nàng hồ nháo, thật sự lúc nhịn không nổi, cũng chỉ sủng nịch mà捏o chóp mũi nàng, cười nói nàng đừng nghịch ngợm.

Ngay từ đầu, chương môn Xích Phong sơn không phải không ngăn cản bọn họ, chương môn vẫn luôn coi Lục Ly như con rể của mình mà bồi dưỡng,

một lòng một dạ muốn đem nữ nhi của mình đính hôn cho hần. Tuy từ trước nay Lục Ly chưa đáp ứng, nhưng ngại mặt mũi chương môn, cũng không có tỏ vẻ quá cự tuyệt.

Nhưng ai lại nghĩ tới, nửa đường sẽ nhảy ra một Trình Giảo Kim, chính là Phù Sinh này. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Ngày đó, chương môn cố ý vô tình nhắc tới việc hôn nhân này, không nghĩ tới lần này Lục Ly lại nói rõ hần đã có ý trung nhân, biết được là Phù Sinh, chương môn giận dữ, chất vấn hần Phù Sinh đã nha đầu kia như thế nào có thể so sánh được với thiên kim của ông ta.

Không nghĩ tới Lục Ly chỉ bình tĩnh nhìn chương môn, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

“Thực xin lỗi sư phụ, ở trong lòng ta, ai cũng kém hơn Phù Sinh. Ai cũng không thể thay thế nàng, thiên kim của ngài cũng không thể. Ngài có thể quở trách ta, cũng có thể trừng phạt ta, nhưng là ngài không thể mở miệng thương tổn Phù Sinh, nàng rất tốt, ta so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ ràng.”

Chương môn tức giận, đem Lục Ly giam vào từ đường, không cho phép hần ăn cơm, càng không cho phép người khác đưa cơm cho hần.

Rất nhiều người đều chạy tới cầu tình cho Lục Ly, chương môn đều không để ý tới, ông ta đang đợi Phù Sinh. Nhưng, Phù Sinh từ nhỏ lớn lên ở Bích Lạc Các sao có thể sẽ đến cầu ông ta.

Phù Sinh từ trong phòng bếp lấy đồ ăn, quang minh chính đại đi vào từ đường, thủ vệ ở cửa không cho nàng vào, nàng liền cùng bọn họ đánh nhau, đương nhiên là nàng đánh thắng, nhưng cũng bị phạt vào từ đường.

Cái này, rất hợp ý nàng.

Vốn dĩ, nàng thông minh như vậy, sao có thể lựa chọn chính diện đi đưa thức ăn, chính là muốn cho bọn họ đem mình nhốt lại, như vậy mới có thể để cho người khác biết mình cùng Lục Ly tình so kim kiên, lão nhân kia không đồng ý cũng phải đồng ý.

Lục Ly đau lòng nhìn Phù Sinh quỳ gối bên người mình, tiểu nha đầu đôi mắt mở to, thân thể nhỏ bé quật cường mà đứng thẳng. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“Muội nói muội đây là chịu tội gì đây, ta một người...” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

“Ai nha huynh đừng cãi nhai, ta không muốn thấy huynh một người bị phạt, huynh cũng không có làm sai cái gì, ông ta dựa vào cái gì mà phạt huynh? Loại chuyện tình cảm tình này là không thể cưỡng cầu, dưa hái xanh không ngọt, thật là ngu muội vô tri...”

“Phù Sinh, không được nói sư phụ như vậy.” Hãn đánh gãy lời nói lỗ mãng của nàng, làm bộ như tức giận mà nhíu mày nhìn nàng.

Tiểu nha đầu le lưỡi, lấy lòng cười cười:

“Hắc hắc, Lục sư huynh, ta không phải là đau lòng huynh sao, được rồi, đừng nóng giận, tới, cười một cái xem nào.”

Lục Ly nhìn bộ dạng nàng làm nũng đáng yêu như vậy, nào còn có thể tiếp tục trách cứ nàng, bất đắc dĩ mà cười, quay đầu tiếp tục quỳ.

Trên màn hình chiếu lên hồi ức tốt đẹp của hai người lúc trước, Tô Noãn Dương nhìn mà chua xót, một phần vì Phù Sinh mà khổ sở, một phần khác, lại vì chính mình.

Cô nhớ tới Cố Hoài Cẩn, Cố Hoài Cẩn xoa loạn tóc cô, Cố Hoài Cẩn kiên nhẫn an ủi cô, Cố Hoài Cẩn mở miệng chỉ đạo cô.

.....

Cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, anh ngồi nghiêm chỉnh, không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, phảng phất như cảm nhận được tầm mắt cô, anh cũng quay đầu nhìn cư, trong mắt mang theo nghi vấn, làm sao vậy?

Cô lắc đầu, không dám nhìn ánh mắt anh, sợ mình nhịn không được mà rơi nước mắt.

Anh tốt như vậy, sao có thể không có người yêu chứ.

Chỉ là, cô nhớ tới những hình ảnh vừa rồi, anh cùng chị Nhu Trần, ai, tính, *mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh lí vô thời mạc cưỡng cầu* cô vẫn nên yên lặng chúc phúc cho bọn họ thôi. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

****định mệnh an bài thì sẽ có được, đã không phải định mệnh thì đừng miễn cưỡng (Câu này có nghĩa giống như: Đồ của mình thì là của mình, không phải của mình thì giật giành cỡ nào cũng không phải của mình)**

Bên này, hồi tưởng của Phù Sinh cũng đều đã chiếu xong.

Nàng thu lại tâm tình, ngơ ngẩn nhìn Lục Ly đưa lưng về phía mình, nghẹn ngào hỏi.

“Huynh xác định sao?”

“Ừ, ta xác định.”

Phù Sinh hít sâu một hơi, sau đó hít hít cái mũi, giơ tay lau nước mắt trên mặt.

“Được rồi, vậy ta hỏi huynh, vì sao?”

“Vì sao? Muội nhất định phải bắt ta nói trắng ra sao?”

“Huynh có ý gì.” Phù Sinh kỳ quái hỏi.

“Thân phận của muội, trong lòng muội chẳng lẽ không rõ ràng sao?”

Phù Sinh kinh ngạc nhìn hắn, không tự giác lùi lại vài bước.

“Huynh..., huynh đều đã biết?”

“Ừ”

“Khi đó huynh... tỉnh?”

“Ừ, muội nói xong ta đã tỉnh.”

“Một khi đã như vậy, vì sao huynh không giết ta.”

“Muội cho rằng ta không muốn sao?”

Hắn xoay người, chán ghét nhìn nàng, sau đó lại nhìn y phục nhiễm huyết đỏ rực trên người.

“Muội xem ta như bây giờ, sẽ là đối thủ của muội sao?” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

“Một khi đã như vậy, vậy đừng trách ta giết huynh”

Nàng rút kiếm hướng hắn phóng tới, mặt đầy sát khí.

Không nghĩ tới, hắn không tránh không né, vẫn đứng ở tại chỗ, lạnh lùng nhìn nàng.

Kiểm cách hắn không đến một tấc liền dừng lại.

Phù Sinh giơ kiếm, nhìn Lục Ly vô cảm trước mặt, bất đắc dĩ mà cười.

“Ha ha, ta quả nhiên vẫn không có biện pháp xuống tay giết người.”

Hắn không đáp lời, nàng tiếp tục tự mình nói.

“Hôm nay ta không giết người, ngày sau lúc chúng ta gặp lại chính là lúc, ta lấy mạng người.” *Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Nói xong, không đợi Lục Ly đáp lại, liền vận công rời đi.

Không biết đã chạy bao lâu, nàng mới dừng lại, chậm rãi ngồi xổm xuống, che mặt khóc rống.

Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương cũng đổi mặt màn hình, khóc đến tê tâm liệt phế, rất lâu cũng không dừng được.

Cố Hoài Cẩn đành phải tự mình sao lưu văn kiện, đưa xuống bộ phận hậu kỳ.

Sau đó cầm tờ khăn giấy đưa cho cô, lại giơ tay vỗ vỗ lưng cô.

Khóc một lúc lâu sau, Tô Noãn Dương mới ý thức được mình còn ở Lục Bá Thất, cô duỗi tay nhận khăn giấy Cố Hoài Cẩn đưa, ngượng ngùng cười.

“Cố sư huynh, thật ngượng ngùng, vừa rồi tôi kích động quá.”

“Không sao” Cố Hoài Cẩn lắc đầu.

“Hay, phối âm rất tốt.”

Bỗng nhiên, trong Lục Bá Thất vang lên tiếng vỗ tay, Tô Noãn Dương quay đầu nhìn lại, Đồng đạo cười vỗ tay khen cô, chị Nhu Trăn cũng tươi cười khen ngợi.

Tô Noãn Dương rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm, thật tốt quá, cô không làm mất mặt, nhìn dáng vẻ bọn họ có lẽ còn tương đối vừa lòng.

Nhu Trăn cười nói:

“Tô Tô, em phối âm không sai, em xem như vậy được chưa, chờ em phối âm xong cho Phù Sinh, tìm chị đàm phán kịch bản mới?” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Tô Noãn Dương kinh ngạc, như vậy liền có thể? Trời ạ, gần đây cô đúng là đắm vào vận cứt chó! Nhưng mà vận cứt chó này cảm giác thật đúng là không tồi! Nếu có thể, cô nguyện ý cả đời đều đắm!

Cô vội vàng gật đầu:

“Thật tốt quá! Cảm ơn chị Nhu Trăn!”

Nhu Trăn thoải mái hào phóng xua xua tay, không nói gì nữa.

Đồng đạo đề nghị bốn người cùng đi ăn một bữa cơm, Tô Noãn Dương lúc đầu còn lầy lỳ do muốn cùng Đào Đào cùng nhau ăn cơm uyển chuyển từ

chối, nhưng mà thịnh tình không thể chối từ, cô đành phải đi theo, trên đường, cô nhắn tin qua WeChat cho Đào Đào.

【Tô Tô: Cậu khá hơn chút nào không? 】

【Đào Đào: Khá hơn nhiều, chừng nào thì cậu về? 】

【Tô Tô: Một lát chắc tớ không thể quay về, mình phải theo chân bọn họ ăn cơm. 】 *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

【Đào Đào: Bọn họ? Có cố ảnh đế sao? Cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội đó! 】

【Tô Tô: Ai, một lời khó nói hết, trở về sẽ nói cho cậu đi! Cần mình giúp cần gọi cơm không? 】

Nắm chắc cơ hội? Có chị Nhu Trần chính chủ ở chỗ này, cô còn có thể nắm chắc cơ hội gì, cơ hội bóng đèn hay sao?

【Đào Đào: Không cần không cần, mình cùng Quân Tử đi ra ngoài ăn là được rồi! 】

Tô Noãn Dương nhìn đến đây, cũng biết Đào Đào đã làm hòa với Quân Tử, cô vừa định hỏi lại một chút, Nhu Trần đi phía trước đột nhiên quay đầu lại. “Tô Tô, lại đây nhanh lên!”

Cô dạ một tiếng, gõ tiếp vài chữ, xong đem điện thoại ném vào trong túi.

Bữa cơm này, thật đúng là, như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than.

Đồng đạo uống nhiều quá, vẫn luôn cảm thán Tô Noãn Dương không làm ông mất mặt, còn nói về sau có cơ hội hy vọng có thể cùng cô hợp tác.

Tô Noãn Dương nghe Đồng đạo nói như vậy, cũng có chút kinh ngạc, thụ sủng nhược kinh mà cười, sau đó thiết tình đáp lại vài câu cảm tạ.

Ai nha, tư vị được lãnh đạo khẳng định thật đúng là sáng khoái! Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Sau đó Đồng Đạo lại đổi đề tài, tiếc hận mà nói với Cố Hoài Cẩn. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“Ai, Hoài Cẩn à, nha đầu nhà tôi thích cậu cũng không phải là bí mật gì trong giới, tôi vốn dĩ muốn giúp con bé nói vài lời hay, nhưng hiện tại xem ra, nha đầu ngốc kia không có gì phúc này rồi, được rồi, tôi đây cũng chúc tiểu tử cậu hạnh phúc, lúc các người kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho lão già thú vị này!”

“Được, cảm ơn Đồng đạo”

Hai người chạm cốc, Tô Noãn Dương cảm thấy trong lòng rầu rĩ, trong mắt tụ đầy hơi nước, sắp không khống chế nổi mà rơi xuống. Cô vội vàng đứng dậy, nói dối mình muốn đi toilet, sau đó ngay lập tức chạy trốn chết.

Cô đứng trước bồn rửa tay, đối mặt gương vỡ vỡ mặt mình.

“Aii! Tô Noãn Dương! Bình tĩnh ! Đừng mất mặt!”

Tự cổ vũ chính mình cố lên xong, cô lại cúi đầu rửa tay, lúc ngẩng đầu lấy khăn giấy, nhìn thấy trong gương còn một bóng người, cô chào hỏi.

“Xin chào chị Nhu Trăn.”

“Ừ.” Nhu Trăn không chút để ý mà nhìn cô, cười tủm tỉm cùng cô chào hỏi, sau đó cũng cười tủm tỉm mà ném ra một quả bom.

“Tô Tô, có phải em thích Cố Hoài Cẩn?”

Sấm sét giữa trời quang, Tô Noãn Dương hoảng sợ.

“Nhu..., chị Nhu Trăn, em...” Cô lắp bắp muốn vì mình biện giải.

Không nghĩ tới Nhu Trăn lại mở miệng ngăn cản cô. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“Tô Tô, em không cần phải giải thích cái gì, chị cũng không để ý, ngược lại, chị còn rất vui vẻ.”

“Chị Nhu Trăn, chị nói vậy là có ý gì?”

“Em nghe chị kể xong chuyện này đi, nghe xong, em sẽ hiểu.” Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Câu hỏi pass Chương 31: Phòng phát trực tiếp của riêng Tô Noãn Dương tên gì?

Chương 31

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 31

Nhu Trần lôi Tô Noãn Dương rời đi toilet, tùy tiện tìm cái ghế lô không người ngồi xuống. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Kéo ghế ngồi xuống xong, chị nhìn vành mắt hồng hồng của Tô Noãn Dương, khoan thai từ từ kể.

“Mấy năm trước đây, có một nam sinh quật cường, cậu ta không màng người nhà phản đối, khẳng khẳng muốn tiến vào giới giải trí, thực hiện giấc mơ của bản thân.”

“Theo thời gian trôi đi, cậu ta thật sự thành công, sự nghiệp dần dần tiến vào thời kỳ đỉnh cao, chứng minh cho những người lúc trước không ủng hộ cậu ta, cậu ấy làm được, giống như hứa hẹn lúc trước, trở thành một diễn viên ưu tú.”

“Nhưng chị nghĩ, em cũng nên biết, mọi việc có lợi thì cũng có hại.”

“Khi sự nghiệp tăng tiến, công tác càng ngày càng bận rộn. Mỗi ngày cậu ta đều chỉ quay cuồng đóng phim, dần dà, áp lực trong lòng cậu càng lúc càng lớn, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi lựa chọn của mình lúc trước có chính xác hay không.”

” Từ nhỏ cậu đã là một bé ngoan luôn vì người khác suy nghĩ, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, vì không để người nhà và bằng hữu lo lắng, cậu cái gì cũng không nói, không chia sẻ với bất luận kẻ nào hết, cứ như vậy, một mình một người yên lặng mà thừa nhận các mặt trái cảm xúc.” Edit bởi Chung cư Doãn Gia

“Lúc cậu sắp bùng nổ, có một cô gái xuất hiện, cô gái này, là một chủ bá radio.”

“Thanh âm cô dịu dàng êm tai, nói chuyện luôn mang theo ý cười. Cậu chỉ cần nghe thấy thanh âm của cô, liền cảm thấy mọi áp lực đều tan biến, sinh

hoạt cũng bắt đầu trở nên thoải mái. Cứ như vậy, cô làm bạn với cậu đi qua đoạn thời gian mù mịt u ám nhất cuộc đời.”

“Cậu không biết tên cô, cũng không biết dung mạo, thậm chí ngay cả cô rốt cuộc có bạn trai hay không đều không thể nào biết được.”

“Nhưng cậu vẫn không kiềm được mà thích cô, mang một cái áo choàng tên Cẩn Du, yên lặng mà chú ý cô rất nhiều năm.”

“Lần phát sóng trực tiếp nào cũng không bỏ qua, nếu thực sự quá bận của rộn không thể nghe, cũng sẽ để trợ lý ghi âm lại lúc rảnh sẽ ngay lập tức nghe. Di động, trong máy tính, mọi thiết bị điện tử đều có kịch truyền thanh của cô ấy”

“Vốn dĩ, cậu đều đã nghĩ muốn cứ như vậy yên lặng bảo vệ cô cả đời, nhưng không nghĩ đến, trời cao lại an bài hai người gặp mặt.” Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia

“Một lần bèo nước gặp nhau kia, cậu phát hiện mình đã hoàn toàn luân hãm trong thế giới của cô, hết thuốc chữa, đương nhiên, có như có biện pháp cậu cũng không muốn chữa. Tiếp theo, cậu bắt đầu nghĩ mọi cách, chế tạo cơ hội gặp lại cô, rốt cuộc, bọn họ ở trong đoàn phim kiếp phù du gặp nhau.”

“Tô Tô, chị nghĩ, em thông minh như vậy, hẳn biết đây là chị đang chuyện gì. Không sai, cô gái kia chính là em, còn nam sinh kia chính là A Cẩn. Em xem, nó tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy, rốt cuộc em cũng yêu nó, vì sao chị có thể không vui vẻ đây?”

Nghe thế, nước mắt Tô Noãn Dương giống như chuỗi hạt châu bị đứt chảy mãi không ngừng được.

Trách không được gần đây Cẩn Du luôn biết rõ tình hình của cô, biết được hỉ nộ ái ố của cô, nguyên bản cô còn tưởng bởi vì hai người tâm linh lương thông, hiện tại mới biết, thì ra Cẩn Du chính là người luôn bên cô, cùng cô sớm chiều ở chung, Cổ Hoài Cẩn. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Cô còn từng trách cứ mình không đủ lòng chung thủy, ngay từ đầu rõ ràng là có cảm tình với Cẩn Du trước, nhưng sau khi Cổ Hoài Cẩn xuất hiện, cô lại vô tri vô giác yêu anh. Thì ra, không phải cô hoa tâm, mà hai người chính là một.

.....

Nhưng mà, sao chị ấy biết được? Tô Noãn Dương ngược mắt nhìn Nhu Trăn, cặp mắt hồng hồng lộ ra dò hỏi.

Nhu Trăn cười, thoải mái hào phóng vươn tay.

“Một lần nữa tự giới thiệu lại, Tô Tô xin chào, chị là chị của Cố Hoài Cẩn, Cố Nhu Trăn.”

Đi đến ghế lô, Cố Hoài Cẩn nhìn vành mắt Tô Noãn Dương rõ ràng phiem hồng, nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn chị mình.

“Sao cô ấy lại khóc?”

“Không biết, tự em hỏi đi?”

Hai người dùng ánh mắt giao lưu một phen, Cố Hoài Cẩn biết mình không thể hỏi ra cái gì, đành phải bắt đăc dĩ xoa xoa ấn đường, lát nữa vẫn là tự mình dỗ thôi, không biết hôm nay cô làm sao vậy, khóc thảm thiết như vậy.

Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia

Chẳng lẽ?

Cố Hoài Cẩn linh quang vừa hiện, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một kết luận không thể tưởng tượng.

Cô gái nhỏ không phải cho rằng anh với Cố Nhu Trăn là người yêu chứ?

Trời, tại sao vừa rồi anh lại không có nghĩ đến.

Lấy tính tình cổ quái của chị anh, không có khả năng sẽ không có đạo lý như thế đánh gãy lời giới thiệu của anh khi này, chị ấy khẳng định là muốn dùng cái này để thử Tô Noãn Dương, nhìn xem cô gái nhỏ này có phải đối với em trai ngốc nhà mình có ý tứ hay không.

Hay, cái này hay rồi, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, Tô Noãn Dương đúng là có phản ứng, nhưng phản ứng này cũng quá lớn rồi, lát nữa anh nên an ủi cái này cô gái ngốc này thế nào đây.

Anh trách cứ nhìn chị gái, không nghĩ tới người sau hoàn toàn không dao động, một bộ “chị không cần chú cảm tạ thì thôi chú còn dám trách chị”. Anh đành phải bắt đăc dĩ thu hồi tầm mắt, dù gì cũng là chị gái nhà mình, hổ liến hổ thôi, có thể làm sao bây giờ.

Lúc này, Cố Nhu Trăn lên tiếng.

“Đồng đạo, mọi người cũng ăn no rồi, chúng ta về đi?”

“Được, được, về thôi.” Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Đồng Đạo rõ ràng đã uống nhiều quá, đông tây nam bắc đều phân biệt được, nào còn biết đường về.

“Được, A Căn, bây giờ chị gọi cho Lý Ngôn, kêu cậu ta đến đưa chị và Đồng đạo trở về, em cùng Tô Tô đi trước đi.”

“Một mình chị có thể chứ?” Cố Hoài Căn hiển nhiên không quá tán đồng kiến nghị của Nhu Trăn.

“Chỉ mấy cân mấy lượng này còn làm khó chị mà được sao, việc nhỏ này có thể làm khó chị được?”

Nhu Trăn ra vẻ không sao xua tay, ý bảo một mình cô thật sự có thể.

Sau đó lại hướng Tô Noãn Dương bữu môi, ý tứ nhìn bảo “tiểu bạch thỏ khóc đến thương tâm như vậy, nhanh lên mang về dỗ con bé đi”.

Suy nghĩ một lát, Cố Hoài Căn mới gật đầu, đồng ý đề nghị của chị.

“Tô Tô, Tô Tô?” Cố Nhu Trăn hô vài tiếng gọi Tô Noãn Dương từ lúc trở về vẫn luôn ngẩn người.

“A? Chị Nhu Trăn, làm sao vậy? Mọi người ăn xong rồi?” Tô Noãn Dương mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên.

“Ừm, ăn xong rồi, em cùng A Căn đi trước đi, lát nữa Lý ngôn sẽ đến đưa chị với Đồng đạo về.”

Tô Noãn Dương đứng lên, nhìn Cố Hoài Căn bên cạnh đang trầm mặc, thấy anh gật đầu, mới nói với Nhu Trăn.

“Vậy được rồi, em đi trước, chị Nhu Trăn lúc chị trở về nhớ cẩn thận một chút ạ!”

“Được rồi, các em cũng cẩn thận một chút, về tới thì gọi điện cho chị một tiếng.”

“Vâng” Cố Hoài Căn gật đầu, nắm tay Tô Noãn Dương còn ngốc lảng tại chỗ ra khỏi phòng. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Ra khỏi cửa khách sạn, hai người sóng vai đi được vài bước, bỗng nhiên, Tô Noãn Dương dừng lại, ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Căn.

“Làm sao vậy?” Cố Hoài Căn cũng dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cô không giống ngày thường trốn tránh ánh mắt anh, mà lại kiên định nhìn thẳng.

“Cố sư huynh, có lời em nhất định phải nói với anh.” Cô mở miệng, trong giọng nói lộ ra kiên nghị.

“Ừm, vừa lúc anh cũng có chuyện phải nói với em.”

Cố Hoài Cẩn nhướng mày, có chút giật mình cô sao lại khác thường, chẳng lẽ cô gái nhỏ thật sự bị chị anh kích thích rồi?

“A? Vậy anh nói trước đi.”

“Vừa rồi còn chưa kịp nói cho em, Nhu Trăn là chị anh.” Cố Hoài Cẩn vừa nói vừa cẩn thận mà quan sát phản ứng của cô.

“Vâng, em biết mà” Không nghĩ tới, Tô Noãn Dương không có rất kinh ngạc, ngược lại một bộ như đã biết từ trước.

“Em biết?” Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia

“Vâng, vừa rồi chị Nhu Trăn đã nói với em.”

“Vừa rồi? Chị ấy hẳn là không chỉ nói cho em biết chị ấy là chị anh thôi đúng không?” Lấy hiểu biết của anh đối với chị mình, khẳng định chị ấy không chỉ nói những cái này.

“Vâng, đúng là không phải chỉ nói những cái này.”

“Vậy, chị ấy còn nói cái gì?”

“Chị ấy nói...” Tô Noãn Dương hít sâu một hơi, sau đó nói rõ ràng từng câu từng chữ.

“Chị ấy nói cái gì không quan trọng, quan trọng là, Cố Hoài Cẩn, em thích anh. Không đúng, em nghĩ là em đã yêu anh.”

Cố Hoài Cẩn lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ trước mắt chỉ cao tới ngực mình, cổ ra vẻ bình đạm không gợn sóng nói. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

“Em nói cái gì?” Nhưng thanh âm run rẩy đã bán đứng cảm xúc không bình tĩnh trong lòng anh.

“Em nói, Cố Hoài Cẩn, em yêu anh.” Cô ngước mắt, thành kính nhìn anh.

Anh cúi đầu, chóp mũi dán lên chóp mũi cô, lẳng lặng nhìn chăm chú đôi mắt cô, trong đôi mắt cô tràn đầy hình ảnh anh.

“Ngoan, nói lại lần nữa.” Anh trầm giọng, thanh âm khàn khàn mang theo tia mê hoặc.

“Em nói, em yêu anh, Tô Noãn Dương yêu Cố Hoài Cẩn.”

Anh khen ngợi gật đầu, thật ngoan, sau đó cúi đầu ngậm lấy môi cô.

(Beta: Ai nhanh tay bằng Cổ ảnh đế :vv)

Tô Noãn Dương sợ tới mức mở to hai mắt, nụ hôn đầu tiên của cô, không phải chứ.

Cổ Hoài Cẩn buồn cười buông đôi môi kia ra, “Ngoan, nhắm mắt lại”. Tô Noãn Dương nghe vậy, nghe lời nhắm hai mắt lại.

Anh duỗi tay, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, cúi đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại, phảng phất như cảm nhận được cô đang khẩn trương, anh cũng không vội vã tiến công, chỉ ôn nhu liếm đôi môi mê người ấy, giống như liếm một khối pudding chocolate. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Bỗng nhiên, anh duỗi lưỡi ma sát với khớp hàm của cô, đề phòng cô hoảng sợ, còn nhỏ giọng dặn dò một tiếng, ánh mắt anh đen thẫm lại, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng cô, nhanh chóng tiến vào, mang theo hơi thở nam tính nóng bỏng, hướng vào sâu trong tìm kiếm.

Trong mũi anh tràn ngập hương thơm của cô, ngọt mà không ngấy, anh khẽ ngược mắt, còn có thể nhìn thấy chóp mũi cô chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, hai má đáng yêu đã đỏ ửng, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Anh không đành lòng tiếp tục tiến tới, sợ dọa cô, chậm rãi buông lỏng cánh môi, cánh tay dài duỗi đem cô ôm sát vào trong lòng ngực.

“Tô Noãn Dương, anh yêu em.”

Anh ôm chặt cô, môi mỏng thì thầm bên tai cô, trầm giọng mà nói những lời anh đã muốn nói từ rất lâu trước.

Trên lầu, Cổ Nhu Trăn nhìn hai người dưới bóng cây đang ôm nhau, cười móc di động.

【 Mẹ, quán mì nhỏ nhà mình rồi cuộc cũng có người muốn! 】

(Edit: Quán mì nhỏ?! ha ha ha biệt danh này lạ ta. Ủm nghiêm túc chúc mừng anh sói đã dụ dỗ tiểu bạch thủ thành công. Đì hết nửa truyện tiểu bạch thủ mới mắc mưu. Xem ra tiểu bạch thủ nhà anh cũng không hẳn là tiểu bạch thủ nha)

Chương 32

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 32

Tô Noãn Dương ngồi trên sofa trong khách sạn, lặng lẽ đánh giá bày trang trí chung quanh, hậu tri hậu giác mới phản ứng lại vừa rồi cô làm cái gì. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Nửa giờ trước.

Cô cùng đại thần đứng ở đại đường cái ôm hôn, tình đến khó tự kiềm chế, nhưng hai người dù sao cũng là nhân vật công chúng, cũng không thể đứng ở nơi công cộng ân ái, nếu vô ý gặp được phóng viên chụp lén, chắc chắn sẽ đưa tới một loạt phiền toái.

Hôn một hồi lâu, đại thần mới nhẹ nhàng buông môi cô, ôn nhu tựa đầu vào trán cô, dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp hỏi.

“Muốn đến chỗ anh không?”

Cô bị anh gặt gao ôm trong ngực, bên tai vang lên thanh âm mà cô thương nhớ ngày đêm, nhẹ nhàng hít thở, không khí xung quanh mũi tràn ngập hương thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

Tình cảnh này, giống như nằm mơ, Tô Noãn Dương làm gì còn có sức ngăn cản, vừa choáng váng gật đầu, đã bị anh túm lên xe. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Rất nhanh bọn họ đã trở về khách sạn, anh mang cô lên tầng cao nhất, phòng anh.

“Wow, phòng của đại thần cũng không giống người bình thường, căn phòng này còn lớn hơn phòng mình và Đào Đào gấp mấy lần!”

Phòng khách sạn tầng cao nhất, đương nhiên so với gian phòng hai người của Tô Noãn Dương không phải chỉ lớn hơn một chút.

“Tùy tiện ngồi đi” Đại thần đem áo khoác tây trang tùy ý ném trên sô pha, đi vào phòng bếp.

Tô Noãn Dương thấp thỏm ngồi xuống, đánh giá cách bày trang trí chung quanh, quả nhiên rất giống phong cách của đại thần, điệu thấp, đơn giản, không có nhiều sắc thái màu sắc. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Trong phòng chỉ có ba màu đơn giản đen trắng và xanh lam, ngay cả bốn bức tường đều là một màu trắng, so với các phòng khác trang trí giấy dán tường màu sắc ấm áp hình thành đối lập rõ ràng.

Ách, khách sạn thật đúng là phục vụ tri kỷ, còn cố ý tạo một gian phòng phù hợp với thẩm mỹ của đại thần.

“Mỗi lần anh đóng phim đều sẽ ở đây, thời gian dài, bọn họ liền giành riêng trang hoàng một gian phòng cho anh.” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Cố Hoài Cẩn thông thả ung dung đi tới, đem nước đưa cho cô, thuận tiện giải đáp nghi vấn.

“Cảm ơn ạ” Tô Noãn Dương tiếp nhận ly nước, tâm nảy lên.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tô Noãn Dương, mi nói mi là đại khuê nữ chưa lấy chồng, như thế nào lại không hay biết gì mà bị lừa đến phòng của đàn ông đây? Hơn nữa còn là người vừa mới cùng người xảy ra hành vi, ách, kịch liệt như vậy?

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Nếu hôm nay cô ở chỗ này cùng đại thần xxoo, vậy chẳng phải thật xin lỗi cha mẹ? Mẹ già vẫn luôn giáo dục cô, trước khi kết hôn không thể cùng đàn ông phát sinh chuyện mười tám cọng!

Hơn nữa! Thật sự cũng quá nhanh? Mới vừa xác định quan hệ liền phát triển đến trên giường, có phải tốc độ tia chớp không?

Cô còn đang suy nghĩ miên man, anh đã buông ly nước, cười tươi đi về phía cô.

Anh gìm chặt tay cô vào chỗ tựa lưng phía sau sô pha, cúi người xuống, chậm rãi tới gần cô.

Cô cúi đầu, anh ở trên đỉnh đầu cô, cô có thể nhìn thấy bóng anh trên sàn nhà, còn có tiếng anh hít thở như có như không.

Giống như đang trôi dạt cô, anh dừng lại bất động, hai người cứ như vậy giằng co.

Bùm, bùm, bùm, Tô Noãn Dương có thể nghe được tiếng tim mình như nai con chạy loạn. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Bỗng nhiên, anh cử động.

“Chờ một chút! Cố sư huynh! Em còn chưa chuẩn bị tốt! Anh không cảm thấy chúng ta như vậy quá nhanh sao!” Cô đỏ mặt, ngượng ngùng vội vàng nói ra những lời này.

Nói ra xong, cô hoàn toàn lúng túng, uể oải ngồi tại chỗ, không dám lên tiếng nữa.

“Phụt.” Anh cười, thanh âm nặng nề, Tô Noãn Dương có chút ngây ngốc sờ đầu, cái này rất buồn cười sao?

Anh cười nâng cằm nhìn cô, nhìn hai má hơi hơi hồng nhuận của cô, có lẽ do quá khẩn trương, trong mắt còn mang theo ánh nước lấp lánh. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Giờ phút này, cô đang sợ hãi nhìn anh, ánh mắt kia, trong lòng Cố Hoài Cần mắng một câu, đuổi tay cầm ly trong tay cô.

“Tô Tô, em suy nghĩ nhiều, anh chỉ là muốn giúp em ly nước.”

“...”

Tô Noãn Dương không biết nên đáp lại thế nào, quá mất mặt, đại thần liệu có cảm thấy trong lòng cô toàn là những ý tưởng này đó không khỏe mạnh như thế, oan uổng, cô chính là đóa hoa nhỏ ngây thơ trong sáng của tổ quốc, không đúng, không nhỏ, là đóa hoa.

“Nếu em tiếp tục nhìn anh như vậy, anh thật sự không thể bảo đảm mình có thể làm ra cái gì, ừm, chuyện không thể không chế.”

Cố Hoài Cần tựa vào bàn đứng đối diện cô, hai tay ôm ngực, vẫn ung dung nhìn cô.

Tô Noãn Dương vừa nghe vậy, sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu.

“Được rồi, không đùa em, chúng ta tới nói chính sự đi.”

“Vâng?”

“Ô Tô, anh muốn biết, chị anh tốt cuộc nói cho em biết những gì, có thể khiến em không khống chế không được cảm xúc mà nói ra những lời này đó.”

Tuy nói anh rất vui vẻ khi cô gái nhỏ tỏ tình với mình, nhưng anh cũng cảm thấy rất kỳ quái, tốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm tiểu bạch thỏ then thùng như vậy lại dám lấy hết can đảm nói ra những lời đó với anh.

“Những lời đó?”

“Em nói đi?” Cố Hoài Cẩn cười như không cười mà nhìn cô, trong mắt tràn đầy tia hài hước.

“...” Tô Noãn Dương nhớ tới vừa rồi chính mình, ách, dừng cảm tỏ tình như vậy.

“Chị Nhu Trần nói cho em biết, anh là Cẩn Du.”

“Quả nhiên, anh biết chị ấy sẽ nói cho em chuyện này mà.” Cố Hoài Cẩn bất đắc dĩ mà đề huyệt Thái Dương, chị gái nhà mình thật đúng là người miệng rộng.

“Vâng? Chẳng lẽ anh không muốn để em biết?” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

“Đương nhiên không muốn.” Cố Hoài Cẩn đương nhiên mà trả lời. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“Vì sao?” Vì cái gì? Anh rõ ràng vì em làm nhiều chuyện như vậy, vì sao không muốn cho em biết?

“Bởi vì anh không biết tốt cuộc em có thể phân biệt rõ ràng không, người em yêu là Cẩn Du hay là Cố Hoài Cẩn.”

“Có cái gì khác nhau sao?” Hai người đều là anh, có cái gì khác nhau sao?

“Có. Cẩn Du là bạn thân thiết của Tô Tô, anh ta có thể vô hạn bao dung em, hơn nữa vĩnh viễn đều sẽ không phạm sai lầm.”

“Em cũng biết, internet là giả dối, nó có thể trì hoãn cảm xúc của mọi người. Khi đại não phản ứng lập tức đánh ra chữ nhưng cũng có thể cắt bỏ, em có thể viết ra nhưng trong lúc đó cũng có thể suy xét cân nhắc nên viết thế nào, để đưa ra lời chính xác nhất, như vậy không dễ dàng xảy ra lỗi. Nếu có lời gì đó không đúng vô ý bị viết ra, thậm chí em cũng có thể ở lúc đối phương không thấy được lựa chọn rút lui.”

“Nhưng, trong đời sống hiện thực không phải như vậy, trong đời sống hiện thực, có một số việc không thể thay đổi, lời một khi đã nói ra giống như bát nước đổ đi”

“Hiện tại em đã thấy Cố Hoài Căn, anh ấy cũng chỉ là người bình thường, vứt đi những thứ hào quang bên ngoài, anh ấy cũng là một người có thất tình lục dục như người bình thường. Anh ấy sẽ vui vẻ, cũng sẽ có khổ sở, cũng có thể lúc cảm xúc mất khống chế nói ra một số lời khiến em khổ sở, mặc dù ý của anh ấy không phải như thế.” *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“Hơn nữa, anh ấy rất bận, khả năng không có biện pháp luôn ở cạnh em. Anh ấy không có biện pháp làm được như người bạn trai bình thường, kêu liền sẽ đến, có khả năng đôi khi em bị bệnh anh ấy cũng không có biện pháp ở bên cạnh em, chiếu cố cho em, lúc hẹn hò cũng không có biện pháp cùng anh ấy đi những nơi nhiều người. Hơn nữa, có đôi khi bởi vì công việc, anh ấy không thể không tiếp xúc thân mật với các cô gái khác, thậm chí có đôi khi sẽ bị người ta bịa đặt tai tiếng, còn sẽ...”

Cố Hoài Căn im lặng, bởi vì cô gái nhỏ trước mặt đã khóc không thành lời. Anh hoảng sợ, bước nhanh đến cạnh cô, nhẹ nhàng nâng gương mặt cô, ôn nhu vì cô lau đi nước mắt.

“Không sao, nếu em cảm thấy hối hận, anh có thể coi như những lời này em chưa từng nói qua, chúng ta vẫn là có thể làm bạn bè...”

Đột nhiên, Tô Noãn Dương bổ nhào vào trong lòng ngực anh, ngẩng đầu ngăn chặn bờ môi anh.

Nước mắt cô thông qua nơi hai người kề môi, tiến vào khoang miệng anh, cô như muốn trừng phạt lời vừa rồi, tức giận cắn đầu lưỡi anh, Cố Hoài Căn đau kêu lên một tiếng, nhưng tay cũng không buông cô ra. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Cắn xong, cô lại đau lòng, vụng về mà khẽ liếm khoang miệng anh, đầu lưỡi mềm mại ngây ngô mà truy đuổi đầu lưỡi, anh rốt cuộc không nhịn được, ôm chặt cô, đảo khách thành chủ hướng về phía cô triển khai công lược. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Môi lưỡi hai người chặt chẽ giao nhau triền miên, bất tri bất giác cô đã bị anh áp trên sô pha, anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, tay phải hạ xuống, vén quần áo cô lên.

“A! Chờ một chút!”

Bàn tay anh to hơi lạnh chạm vào làn da ấm áp của cô, lý trí Tô Noãn Dương bỗng nhiên tìm về, đôi tay đặt trên ngực Cố Hoài Căn, ngăn trở anh tiến tới. Vừa rồi còn nói không thể làm chuyện mười tám còng, lúc này mới qua vài phút, liền thiếu chút nữa vi phạm.

Cố Hoài Căn ngẩng đầu lên, nhìn cô gái dưới thân trên mặt mang theo một mặt hồng rục, chậm rãi ngồi thẳng dậy.

“Thực xin lỗi, anh không...”

“Không sao!” Tô Noãn Dương nhanh chóng ngồi dậy, sửa sang lại quần áo hỗn độn, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này.

“Đừng đi.” Cố Hoài Căn đuổi tay bắt được cô.

Cô quay đầu lại, nhìn bộ dạng đáng thương của anh, lại nghĩ tới vừa rồi anh nói những lời này đó, tính ra, dù sao cũng là chính mình chủ động, không trách anh được, được rồi, cô tha thứ cho anh.

Cô thoải mái hào phóng ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, dựa vào tay vịn trên sô pha.

“Cố sư huynh, em cũng có chuyện phải nói với anh.”

“Ừm, em nói đi.” Cố Hoài Căn tự giác kéo dài khoảng cách với cô, ngồi ở đầu kia của sô pha, lẳng lặng nhìn cô.

“Người anh biết là Tô Tô, cũng không phải Tô Noãn Dương.”

“Hả?”

“Tô Tô giống như ánh mặt trời, luôn có thể vì người chung quanh mang đến năng lượng tích cực, nhưng Tô Noãn Dương không phải như vậy, cô ấy rất trì độn, đối nhân xử thế, kết giao bạn bè đều hoàn toàn không hiểu.”

”Ừm” Cố Hoài Căn nhàn nhạt lên tiếng, điểm này anh cũng đã phát hiện.

“Tô Tô rất hoạt bát, có thể thao thao bất tuyệt trong thời gian rất lâu đều không cần dừng lại. Nhưng Tô Noãn Dương nói rất ít, cô ấy có thể một mình một người phát ngốc ngây người cả một buổi trưa không cần cùng mọi người chung quanh giao lưu.” *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

“Ừm” Không sai, cô gái nhỏ thật đúng lag không thích nói chuyện.

“Tô Tô có rất nhiều fans, nói cái gì làm cái gì đều có người ủng hộ, nhưng Tô Noãn Dương chỉ có duy nhất một người bạn là Đào Đào.”

“Ừm” Không sao cả, tương lai em còn có anh. *Đọc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

“...”

Tô Noãn Dương lại đưa ra rất nhiều ví dụ, lúc cô sắp đem chính mình ra bôi đen triệt để, Cố Hoài Căn nhin không được ra tiếng ngăn cản cô.

“Ừm, Tô Tô, rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

“Cố sư huynh, em muốn hỏi anh, cho dù như vậy, anh vẫn thích em sao?”

“Anh đương nhiên thích em, anh...” Nói một nửa, Cố Hoài Căn không tiếp tục, anh đã hiểu rõ ý cô.

Nhìn cô bé giáo hoạt đối diện, trong mắt tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng, anh bỗng nhiên cảm thấy cái gì cũng không quan trọng.

Tô Tô cũng được, Tô Noãn Dương cũng thế, chỉ cần là cô đều được cả. Anh biết, cô cũng nghĩ như vậy.

“Tô Tô, cảm ơn em, anh rất yêu em.”

“Cố sư huynh, em cũng yêu anh. Nhưng mà...”

“Ừm?”

“Anh vừa rồi có phải ăn dấm của Căn Du không, anh vậy mà còn ăn dấm của chính mình?” Tô Noãn Dương kinh ngạc hô giống như phát hiện ra đại lục mới.

Cố Hoài Căn bất đắc dĩ nhìn cô hài hước cười xấu xa, ai nói cô là tiểu bạch thủ, cô rõ ràng chính là tiểu hồ ly.

“Đúng vậy, nhưng mà anh cũng đoán, hôm nay tiểu hồ ly nào đó cũng ghen tị, hơn nữa còn ăn dấm, là dấm của chị anh?”

Anh chế nhạo nhìn cô, muốn nghe xem xem cô sẽ nói cái gì.

Quả nhiên, cô ngượng ngùng đỏ mặt, ấp a ấp úng giải thích.

“Cái kia, đó là bởi vì...”

“Không sao”

Cố Hoài Căn tới gần cô, duỗi tay vén tóc cô, đặt ở mũi nhẹ ngửi, thật thơm, giống như cô vậy.

“Ô Tô, anh rất vui” *Độc truyện chính thức tại Chung cư Doãn Gia*

Anh ngược mắt, ánh mắt lưu chuyển, trong đó toàn là thâm tình cùng tình yêu.

“Em biết, Cố Hoài Cẩn, em cũng rất vui”

Tiểu cô nương nhẹ nhàng ôm cô anh, bốn mắt nhìn nhau, hai cánh môi lại chậm rãi dán cùng nhau. *Edit bởi Chung cư Doãn Gia*

Trong phòng khách sạn yên tĩnh, tràn ngập bong bóng màu hồng phấn, hôm nay còn rất dài, không phải sao?

(Edit: Suýt chút nữa thì ăn được...)

Chương 33

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 33

Hai người ở khách sạn gặp người một buổi trưa, mặt đối mặt ngồi, nói chuyện phiếm từ Nam sang Bắc.

Nhưng kỳ thật đa số thời gian, bọn họ chỉ ngồi đối diện nhau không nói gì, Cố Hoài Căn vốn không phải người nói nhiều, Tô Noãn Dương cũng không thích nói chuyện, hai người cứ như vậy mặt đối mặt, lẳng lặng nhìn đối phương cười. Edit bởi Chung cư Doãn Gia

Bỗng nhiên, Tô Noãn Dương nhớ ra.

"Cố sư huynh! Anh, Anh chưa xin nghỉ cho em?"

Không đi làm việc, cũng không xin nghỉ, xong rồi, như vậy chắc chắn sẽ bị người ta nói thành cây sùng mà kiêu, mới vừa nhận công việc mới mà đã bắt đầu bỏ bê?

Cố Hoài Căn cười như có nhưng không nhìn cô, cũng đã sắp đến tan tầm cô mới nhớ tới còn chưa đi làm, cô gái nhỏ này phản xạ cũng không quá nhanh.

"Ha...ha" Tô Noãn Dương bị anh nhìn chăm chăm đến phát ngượng, giống như ruồi muỗi mà nỉ non.

"Không phải do em quá kích động sao, anh thế mà cũng quên luôn chuyện này."

Cố Hoài Căn gật đầu, rất vừa lòng cô gái nhỏ ngoan ngoãn, biết nghe lời phải an ủi cô.

"Em yên tâm đi, chị anh đã làm xong rồi, vừa rồi trên đường đã gọi cho Vương Ngọc, xin nghỉ rồi, lý do là có công việc."

"Công việc?" Nói cách khác, nghỉ nhưng vẫn có thể lấy tiền lương?

"Ừ"

"Nhưng mà chúng ta cũng không đâu làm công việc gì đâu...."

Tô Noãn Dương chột dạ cúi đầu, chỉ ở trong phòng nói chuyện yêu đương, cũng có thể nói thành là công việc sao?

"Không, làm phối âm cho nam nữ chính, bồi dưỡng cảm tình chẳng lẽ không xem như công việc sao?"

Cố Hoài Cẩn nghiêm trang nói, sau khi nói xong chính mình cũng không nhìn được bật cười.

"Nếu em đã muốn như vậy, chúng ta cũng đừng lừa dối, Tô Tô, phát sóng trực tiếp đi?"

"Phát sóng trực tiếp?" Tô Noãn Dương trừng lớn mắt, mạch não đại thần hoạt động như thế nào vậy, phát sóng trực tiếp, phát như thế nào?

"Ừm, trước đây rất lâu anh đã muốn biết, lúc phát sóng trực tiếp em có bộ dáng như thế nào, chiều nay vừa lúc không có việc gì, không bằng chúng ta thử phát sóng trực tiếp đi?"

"Vậy...được" Tô Noãn Dương đồng ý, cũng rất lâu rồi cô không phát sóng, cũng có chút nhớ những fans đáng yêu.

"Nhưng mà nếu bây giờ phát sóng trực tiếp thì em cần mượn notebook* của anh dùng, được không?"

*laptop

"Không có gì, em muốn gì đều được." Cố Hoài Cẩn cười, đứng dậy lấy notebook từ phòng ngủ ra cho cô.

Tô Noãn Dương đem notebook đặt trên bàn, mở trang web vào phòng phát trực tiếp "lỗ tai nhỏ", tài khoản đang đăng nhập tài hiển thị tên Cẩn Du.

Tuy rằng đã biết Cẩn Du là Cố Hoài Cẩn, nhưng nhìn thấy trước mắt, Tô Noãn Dương vẫn cảm thấy có chút không thật.

Loại cảm giác này, nói như thế nào nhỉ, thật sự không dễ hình dung.

Giống như một người bạn cho rằng rất xa xôi, bỗng nhiên có một ngày lại phát hiện người đó luôn ở bên cạnh mình, lại còn cùng mình sớm chiều ở chung lâu đến vậy.

Mặc kệ là ở thế giới giả tưởng, hay là ở thế giới thật, người đó đều là người hiểu rõ bạn nhất cũng quan tâm bạn nhất.

Hốc mắt Tô Noãn Dương có chút đỏ, cô có tài đức gì, lại có thể gặp được người tốt như anh.

Cố Hoài Căn nhìn hốc mắt cô gái nhỏ đã tụ đầy hơi nước, sủng nịch xoa xoa đầu nhỏ xù xù của cô.

"Đừng vội cảm động, có muốn nhìn Weibo của anh sau đó cùng nhau khóc?"

"Phụt." Tô Noãn Dương bị chọc cười, cô xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt.

"Cố sư huynh, anh chỉ biết trêu em."

"Ngoan, đừng khóc, anh làm những thứ này cũng không phải để khiến em khóc, nếu cảm động như vậy, không bằng làm chút chuyện khác tới bồi thường anh?"

"Chuyện gì?" Tiểu bạch thổ không biết mình đã ở trên miệng sói xám, còn ngây thơ mà dâng bản thân lên.

"Em nói đi?" Cố Hoài Căn cười như không cười nhìn cô, vươn ra ngón tay, nhẹ nhàng mà chạm đôi môi mềm mại của cô.

"Cố sư huynh, chúng ta vẫn nên nhanh chóng bắt đầu đi!"

Tô Noãn Dương giật mình hiểu rõ ý Cố Hoài Căn, đem đầu chuyển về phía màn hình, cứng nhắc chuyển đề tài.

Đăng nhập vào tài khoản của mình xong, Tô Noãn Dương đeo tai nghe của Cố Hoài Căn, không có micro, cũng không có bất kì thiết bị gì, nhưng hiện tại cô cũng không rảnh lo nhiều như vậy, đây là ở khách sạn, tình huống đặc thù, có thể phát sóng được là đủ rồi.

Cô mở ra phòng phát sóng trực tiếp của mình, gõ tiêu đề.

【 Tô Tô: Đã lâu không phát sóng, tranh thủ lúc rảnh rồi đến xem mọi người, có nhớ tôi không? (*^▽^*) 】

Có lẽ bởi vì rất lâu rồi cô không phát sóng, vài phút qua cũng không có người vào.

Tô Noãn Dương cũng không nóng nảy, lấy di động đã đăng trạng thái trên Weibo.

【Tô Tô: Phát sóng trực tiếp! phát sóng trực tiếp! Nhóm tiểu khả ái của Tô Tô có thể tới hay không? 】

Mới vừa đăng lên, liền nghe được tiếng nhắc nhở từ Weibo.

【Cần Du: Đã tới phòng phát sóng trực tiếp. 】

Ha ha, Tô Noãn Dương nhin không được cười ra tiếng, ngồi bên cạnh cô còn mà trả lời Weibo của cô, đại thần thật quá đáng yêu.

Cô nhìn về phía Cố Hoài Cần, anh an tĩnh dựa trên sofa, cúi đầu chuyên chú nhìn màn hình trong tay.

Ánh đèn tối sáng hắt lên thân ảnh cao gầy tuấn tú của anh, vẽ lên mặt đất một hình bóng rảnh rỗi.

Anh tháo cà vạt, tùy ý mở mấy cúc áo sơ mi, cổ thon dài, hầu kết gợi cảm, còn có phía trong áo sơ mi kia như ẩn như hiện xương quai xanh nê người.

Tô Noãn Dương nhỏ giọng nuốt nước miếng, ngấm đại thần thật sự có thể sắc đẹp thay cơm đó.

Anh cảm nhận được tầm mắt cô, ngược mắt nhìn về phía cô, trong mắt hàm chứa nụ cười tà ác.

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, lại nghĩ tới tới những hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn, chậm rãi cúi đầu, không dám lại nhìn anh.

Trên màn hình, thông báo lúc này đã như làn đạn nổ mạnh.

【1l: Tô Tô?! Thật là Tô Tô sao?! 】

【2l: Tô Tô, rốt cuộc cũng chờ được cô, còn may tôi không từ bỏ! 】

【3l: Tô Tô, rất nhớ cô, mau tới thân thân một chút! 】

.....

"Xin chào, buổi chiều tốt lành các bảo bối, tôi là Tô Tô, đã lâu không lên với mọi người, gần đây mọi người có bận rộn gì không?"

Giờ này khắc này, Tô Noãn Dương cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn lúc trước cô chọn là phát sóng trực tiếp trên radio, không cần lộ mặt.

Bằng không hiện tại để bọn họ thấy được mặt cô đã đỏ ửng này giống như ớt khi, nhất định sẽ bát quái hỏi cô đã trải qua cái gì mà tại sao lại thẹn thùng như vậy.

Giống như muốn chứng minh ý nghĩ của cô, khu bình luận bỗng nhiên nổi lên người gọi tên Cần Du.

【1l: Tô Tô a, vừa rồi Cẩn Du nói anh ấy đã tới, sao không thấy anh ấy nói chuyện? 】

【2l: Đúng vậy đúng vậy, gọi Cẩn Du! 】

【3l: Cẩn Du Cẩn Du mau ra đây nói một câu đi nào! 】

.....

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhắc đến Cẩn Du. Trước nay mọi người chưa từng gặp qua anh ở phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện, tất cả mọi người đều hoài nghi Cẩn Du rốt cuộc có tới nghe Tô Tô phát sóng trực tiếp không.

Ách, Tô Noãn Dương cảm thấy không khí có chút xấu hổ, trộm ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Cẩn.

Anh ngẩng đầu, hài hước cười với cô, sau đó cho cô một ánh mắt trấn an.

【Cẩn Du: Tôi ở đây. 】

Tô Noãn Dương nhìn Cố Hoài Cẩn đáp lại những lời này, xong rồi, hôm nay phòng phát sóng trực tiếp chắc chắn bị oanh tạc.

【1l: Tôi sống lâu như thế này mà bây giờ mới thấy! Cẩn Du nói chuyện kìa! 】

【2l: Đã chụp hình! Lát nữa đăng Weibo, không cần cảm tạ, tôi là Lôi Phong! 】

【3l: Xin nhiều chuyện hỏi một câu, hai người có phải đang ở bên nhau không? 】

【4l: Ở bên nhau! Ở bên nhau! Ở bên nhau! 】

【5l: Ở bên nhau! Ở bên nhau! Ở bên nhau! 】

【6l: Ở bên nhau! Ở bên nhau! Ở bên nhau! 】

.....

Cái này, Tô Noãn Dương ngượng ngùng đỡ trán.

Điều kiện của tôi cũng không kém như vậy mà, đâu phải không giả không được, mọi người không cần đẩy mạnh tiêu thụ như vậy chứ?

Cố Hoài Cẩn nhẹ giọng cười, ngón tay thon dài ở trên di động gõ xuống mấy chữ.

【Cẩn Du: Cảm ơn mọi người quan tâm, chúng tôi đã ở bên nhau. 】

Gì gì gì?! Tô Noãn Dương nhin không được nói tục một câu! Cố đại thần làm sao vậy, mới vừa xác định quan hệ được mấy giờ thôi mà đã nói cho mọi người biết rồi? Xong rồi! Xong rồi! Xong rồi! Ngày mai cô có thể bị tag đến chết!

Sau đó, khu bình luận trực tiếp bị oanh tạc!

【1l: Thiệt hay giả? 】

【 2l: Nữ thần chạy theo người khác, đừng cản tôi, tôi muốn lên sân thượng! 】

【3l: Đây là tình huống như thế nào? Vừa tới đã bị rải cầu lương à? 】

【4l: Chúc mừng Tô Tô mừng đến phu quân, chúc 99! 】

【5l: Tôi biết hai người nhất định sẽ ở bên nhau mà! 】

【6l: Mới ra mắt đã xào tai tiếng, đường biển đen, giải ăn từ quan, gấp lại! 】

【7l: Vậy ngài đi nhanh đi, cúi chào ngài! 】

【8l: Trên lầu kia nói muốn lên sân thượng, chờ tôi, cùng nhau đi cái coi! 】

.....

Tô Noãn Dương có chút không biết nên đối mặt với tình huống hiện tại như thế nào, nói lung tung vài câu, liền cuống quít offline.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tô Noãn Dương hoảng sợ, Cố Hoài Căn có nhiều fans như vậy, cô lại chỉ là một nhân vật không có tiếng tăm gì.

Bọn họ tuyên bố ở bên nhau, là không phải tương đương với việc tuyên bố thiên hạ đại loạn sao?

Chỉ cần trong chốc nữa, Weibo thật sự sẽ bị oanh tạc, cô thấy mình nên đóng máy lại đi làm đà điều đi!

Cố Hoài Căn nhìn Tô Noãn Dương bên kia gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, buông điện thoại xuống, chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Không nhanh không chậm mà nói:

"Uống nước không?"

"Hiện tại anh còn có tâm tư uống nước à?" Tô Noãn Dương bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Cố Hoài Căn, tức giận nói.

Nếu không phải Cố đại thần xúc động, tình thế cũng sẽ không thay đổi đến khó giải quyết như vậy!

"Em cảm thấy ở bên anh rất mất mặt sao?" Cố Hoài Cẩn nhíu mày hỏi cô.

"Đương nhiên không phải!"

Tô Noãn Dương không hề nghĩ ngợi buột miệng thốt ra, sao có thể cảm thấy mất mặt? Cô cảm thấy chính cô mới là người khiến anh mất mặt!

"Vậy em làm sao vậy?" Cố Hoài Cẩn kỳ quái hỏi.

Tô Noãn Dương bất đắc dĩ gãi đầu, đại thần anh thì biết cái gì chứ, anh ưu tú như vậy, vạn chúng say mê, sao có thể nhìn thấu tâm hồn đang hoang mang của em cơ chứ.

"Em chỉ cảm thấy, hiện tại em không đủ ưu tú, không xứng với anh."

Cố Hoài Cẩn cũng không nói thêm gì, anh biết cô không cần anh an ủi, là tự cô muốn nỗ lực chứng minh bản thân.

"Ngoan, em đừng nghĩ nhiều như vậy, yên tâm đi, chuyện này sẽ không ồn ào quá lớn."

"..."

Tô Noãn Dương ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, đại thần choáng váng sao, hay là anh không hiểu lực ảnh hưởng của anh.

Vừa rồi nói mấy câu kia, đêm nay nếu không lên hot search, cô liền đổi không mang họ Tô nữa.

"Em quên một chuyện." Cố Hoài Cẩn vẫn ung dung nhìn cô.

"Chuyện gì ạ?"

"Vừa rồi thừa nhận tình yêu chính là Cẩn Du, không phải Cố Hoài Cẩn, em yên tâm đi, lực ảnh hưởng hiện tại của em sẽ không có gì oanh động quá lớn."

"Em..." Tô Noãn Dương quên mất, trừ cô, không ai biết Cẩn Du chính là Cố Hoài Cẩn.

Nhưng mà, đại thần nói lời này ý tứ gì, cái gì gọi là lực ảnh hưởng của cô không đủ chứ!

Cô chu miệng, không phục nói:

"Một ngày nào đó, lực ảnh hưởng của em cũng sẽ lớn giống anh, không, là so với anh còn lớn hơn!"

"Được, so với anh còn lớn hơn"

Cố Hoài Căn sủng nịch theo cô nói tiếp, cúi đầu hôn lên cánh môi ngọt ngào.

Lúc này, bọn họ không nghĩ đến, mấy tuần sau, chuyện này, thật sự nhắc lên một hồi oanh động lớn.

Chương 34

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 34

Thời gian thấm thoát qua, trôi nhanh giống con ngựa trắng quá khịch, thật sự quá mau, bất tri bất giác Tô Noãn Dương đã tới lần phối âm cuối cùng. Cô giống như bình thường đi đến ngồi trên ghế trong Lục Bá Thất, nhìn Cố Hoài Cẩn bên cạnh.

Anh mang tai nghe màu đen, mặt mày chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình, phảng phất như cảm nhận được tầm mắt cô, anh cũng nghiêng đầu nhìn sang.

“Khẩn trương sao?” Anh ôn nhu hỏi.

“Không.” Sao có thể khẩn trương, so với nói cô khẩn trương, không bằng nói cô không muốn kết thúc thì đúng hơn.

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Được.”

Màn hình, Phù Sinh và Lục Ly cầm kiếm đối mặt.

Hai người đều mặc bạch y, gió nhẹ khiến tà áo khẽ gợn sóng, góc áo bị gió nhẹ nhàng bay theo gió, vài sợi tóc cũng hỗn động theo gió bay múa.

“Phù Sinh, thu tay lại đi, nếu hiện giờ muội thu tay lại, ta có thể thả muội đi.”

Thanh âm Cố Hoài Cẩn từ tai nghe truyền tới, thanh tuyến trầm ổn, còn mang theo một tia lạnh nhạt cùng sự không liên quan, nhưng nếu cẩn thận nghe, liền phát hiện, thanh âm trầm ổn cất dấu một phần đau đớn kịch liệt, một phần đau khắc cốt ghi tâm.

“Ha ha ha” Tô Noãn Dương cười, tiếng cười như chuông bạc ngày thường, hiện giờ chỉ còn lại chua xót.

“Thả ta? Lục Ly, ta thật ra muốn nghe xem, người sẽ thả ta như thế nào?”

Nàng châm chọc hỏi hắc, bên miệng còn treo một mặt trào phúng

“Ta...”

“Đủ rồi, hiện giờ, đã không cần người giả lòng hảo tâm.”

Nàng không chút để ý liếc mắt nhìn hắc, chỉ một cái liếc mắt, trong lòng liền nổi lên vô hạn khổ sở, cảm xúc quá lớn, nàng sắp bị áp đến suy sụp.

Nàng cuống quýt thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại, định tâm, khi mở mắt ra lần nữa, con người chỉ dư lại một mảnh thanh lãnh.

Sớm chiều ở chung tám năm, Lục Ly sao có thể không biết Phù Sinh đang nghĩ cái gì.

Nhưng không có biện pháp, người hôm qua luôn quẩn lấy hắc, còn làm nũng với hắc, Phù Sinh đó đã không còn.

Hiện tại nàng là thiếu chủ Bích Lạc Các, là con gái của giáo chủ Ma giáo, hai người ở thế đối lập là kẻ thù.

Cho dù hắc muốn thả nàng, sư phụ và tiền bối của các đại môn phái cũng sẽ không tha cho nàng.

Một khi đã như vậy, chỉ còn có thể buông tay.

Hắc rút kiếm, kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí lượn lờ ở thân kiếm, mang theo hàn ý cùng sát ý.

Phù Sinh yên lặng nhìn người trước mắt, vị sư huynh quen thuộc, từ khi nào, hai người lại rút kiếm đối đầu nhau.

Trước kia, bọn họ cũng có luận bàn kiếm pháp, hắc thân là Đại sư huynh, sẽ chỉ đạo nàng luyện kiếm.

Khi đó, hắc luôn chiều nàng, nàng tự biết đánh không lại hắc, mỗi lần đều sẽ giả lười biếng.

Không phải lúc hắc sắp thắng làm bộ bị thương, thì chính là mới luyện một hồi liền la hét muốn nghỉ ngơi.

Hắc không nỡ trách cứ nàng, mỗi lần đều bất đắc dĩ sờ chóp mũi nàng, sau đó cũng không hề nói thêm gì.

Võ công của nàng ở trong môn phái võn dĩ cũng tính là số một số hai, hăn liền mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua.

Hăn không trông cậy vào tiểu nha đầu này có bao nhiêu lợi hại, chỉ cần có thể tự bảo vệ mình là tốt rồi, dù sao có hăn ở đấy, nhất định có thể bảo hộ nàng chu toàn.

Khi đó, ai cũng không nghĩ đến, người từng nói muốn bảo hộ nàng chu toàn người, một ngày nào đó cũng sẽ lấy kiếm chĩa về phía nàng.

Chuyện cũ năm xưa nhất nhất hiện lên trước mặt Phù Sinh, ngồi trước màn hình Tô Noãn Dương cũng theo nàng đỏ mắt.

“Đến đây đi.” Phù Sinh rút kiếm, không khí dần trở nên khẩn trương.

Đao quang kiếm ảnh giao nhau, không biết là ai động trước, hai người cứ như vậy tiếp chiêu.

Phù Sinh biết lần này khác hăn với mọi lần, Lục Ly sẽ không nhường nàng. Ngược lại, hăn thật sự muốn giết nàng.

Nàng một chút cũng không được phân tâm, phải tập trung tinh thần để ứng đối với công kích của Lục Ly .

So với Phù Sinh nghiêm túc khẩn trương, Lục Ly có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hăn biết tiểu nha đầu không phải đối thủ của mình, cái hăn muốn, là làm cách nào mới có thể không dấu vết mà để nàng thắng.

Nhân lúc hăn đang xuất thần, không thể nắm giữ thế công thật tốt, vừa không cẩn thận, kiếm phong thẳng tắp phóng về phía Phù Sinh, nha đầu ngốc kia vậy mà không trốn cũng không né.

Hăn kinh hãi, cường thế cường bức chính mình ở không trung xoay chuyển, mới làm kiếm phong lệch khỏi quỹ đạo không hướng về phía nàng.

Nhưng cũng bởi vì vậy, hăn lộ ra phần ngực trước không phòng bị, Phù Sinh không chút do dự, hướng hăn đâm lại.

“Phốc.”

Kiếm xuyên qua quần áo, quần áo Lục Ly trong nháy mắt nhuộm đầy huyết sắc, hăn cảm nhận được một cỗ huyết tinh vọt tới yết hầu, nhất thời không nhìn xuống, nhổ ra mấy ngụm máu. Khuôn mặt sạch sẽ thanh tú nhuộm đầy sắc đỏ, nhìn qua làm cho người ta sợ hãi.

Phù Sinh rút kiếm ra, lạnh lùng nhìn Lục Ly ngã trên mặt đất, hấn che ngực, nhìn khuôn mặt lạnh băng tiểu nha đầu.

Bỗng nhiên, hấn cười, khoe miệng khê nhúc nhích, may mắn, bị thương không phải người.

Lục Ly vừa mới ngã xuống đất, phía sau người của Xích Phong sồn liên muốn tiến lên.

Tiểu sư muội Lục Hảo đứng mũi chịu sào, trong mắt hàm chứa nước mắt, chạy tới chỗ Đại sư huynh cả người toàn là máu huyết.

“Đừng tới đây.” Lục Ly giơ tay ngăn bọn họ tiến tới.

Không thể để cho bọn họ lại đây, bằng không sư phụ hấn nhất định sẽ tự mình ứng chiến, vậy Phù Sinh nhất định sẽ không còn phần thắng nào.

Không được, hấn không thể nhìn nha đầu ngốc chết trước mặt mình.

Thời gian qua lâu như vậy, Lục Ly đã không còn chấn động như thời điểm hấn vừa biết thân phận thật của nàng, giờ tuy không thể thản nhiên tiếp nhận, nhưng...

Không thể ở bên nhau, hấn nhận, cùng lắm thì vĩnh viễn không gặp lại là được, nhưng, hấn tuyệt đối không thể để nàng chết.

Lục Ly run run rẩy rẩy đứng lên:

“Tất cả đừng tới đây, ta không có việc gì.”

“Nhưng mà Đại sư huynh...”

“Không cần nhiều lời, cứ đứng nhìn.” Lục Ly lên tiếng đánh gãy quan tâm của bọn họ.

“Lục Ly, ta hỏi lại người một lần nữa, người rốt cuộc có muốn theo ta không?” Phù Sinh nhìn hấn, lạnh lùng dò hỏi.

“Được thiếu chủ hậu ái, nhưng Lục Ly không nghĩ bội phản sư môn.”

Nha đầu ngốc, ta sao có thể đi theo người, nếu ta đi rồi, sư phụ nhất định sẽ không tha cho người, cho nên, ta chỉ có thể bảo hộ người rời đi.

“Một khi đã như vậy, vậy người vì sao còn muốn tha cho ta, vừa rồi người rõ ràng có thể giết ta.”

“Nhất chiêu trí mạng, quá tiện nghi người, loại người thân mang tội ác tà trời là con gái của Ma giáo như người, nên bị thiên đao vạn quả.”

Lục Ly neho lại mắt, môi mỏng từng câu từng chữ phun ra, từng chữ đều mang theo sát thương vô hạn.

Nhất hô bá ứng, chúng đệ tử chính đạo tinh thần phấn chấn vội vàng hô lớn " thiên đao vạn quả" , thế như bàn bạc, khí nuốt núi sông.

“Ha ha, hay cho một câu thiên đao vạn quả, được, Lục Ly, đến đây đi.” Phù Sinh cầm kiếm hướng hãn phóng tới.

Hai người lại tiếp tục đánh, không biết qua bao nhiêu chiêu, mọi người phía sau cũng không dám lên tiếng, ngay cả chương môn Xích Phong sơn cũng nhủu mày nhìn hai thân ảnh màu trắng gắt gao giao triển, hết thấy, đều là nghiệt duyên.

Nếu lúc trước ông tỏ thái độ kiên quyết một chút, sự tình có lẽ cũng không đi đến một bước bước hôm nay.

Bỗng nhiên, không biết xuất hiện biến cố gì, có một thân ảnh màu trắng từ không trung rớt xuống dưới.

Mọi người vội vàng tiến lên xem, người rơi xuống, không phải chính là con gái Ma giáo Phù Sinh sao!

Phù Sinh vừa rơi xuống dưới, một thân ảnh khác cũng vội vàng vọt xuống dưới, đem nàng bảo hộ ở trong lòng ngực.

Hai người chậm rãi rơi xuống đất, Phù Sinh nằm trong lòng Lục Ly, nhẹ nhàng xoa ngực hãn.

“Đau không?” Hơi thở mong manh.

“Không đau, Phù Sinh, mọi người đừng nói chuyện, ngoan, đừng sợ, không có việc gì, mọi người sẽ không có việc gì.” chân tay Lục Ly luống cuống trấn an nàng.

Hãn bắt tay ấn vào miệng vết thương vẫn luôn xuất huyết của Phù Sinh, muốn dựa vào cách này khiến miệng vết thương của nàng ngừng chảy ra máu đỏ cuộn cuộn.

Nhưng, vô dụng, máu vẫn không ngừng chảy ra.

“Phù Sinh, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ta không ngăn được máu, ta ngăn không được máu”

Lục Ly luôn luôn trầm ổn hiện giờ trên mặt phủ kín sự kinh hoàng, làm sao bây giờ, Phù Sinh sợ nhất là chịu đau, lúc trước thời điểm luyện công bị

sức da một chút cũng sẽ nháo muốn hấn ôm, hiện tại chảy nhiều máu như vậy, khẳng định đã đau đến chịu không nổi.

Hắn cầm lấy tay nàng, không ngừng truyền chân khí cho nàng, không quan hệ, muội sẽ không có việc gì, nhất định muội sẽ không sao.

Phù Sinh mất sức lực, nàng cố định thần, cố hết sức nâng mí mắt trĩu nặng, nhìn nam nhân trước mắt kinh hoàng.

“Lục Ly, ta..., ta phải... đi rồi.” Nàng giơ tay, từ trong lòng ngực hắn lấy ra một chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ, đây là nàng đưa cho hắn, không nghĩ tới, hắn đến bây giờ vẫn còn đeo trên cổ.

“Huynh..., khụ khụ khụ, huynh còn..., còn giữ... Nó sao?”

“Phù Sinh, ngoan, đừng nói nữa, ngoan, chúng ta đi tìm thầy thuốc được không, đi, chúng ta đi tìm thầy thuốc, được không?”

“Không..., không cần.” Phù Sinh mở miệng ngăn hắn, nàng biết, mình không thể vượt qua được.

Vừa rồi, là vì thấy tơ hồng trên cổ Lục Ly, nàng mới không thể tiếp tục phóng kiếm chiến đấu với hắn.

Thì ra, hắn còn yêu nàng, giống như nàng còn yêu hắn.

Một khi đã như vậy, vậy để nàng tới chấm dứt hết tất cả đi, không sao, không có nàng, tất cả đều có thể trở lại quỹ đạo cũ.

Phù Sinh nằm trong ngực Lục Ly, lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Nàng chết, mọi thứ sẽ trở lại quỹ đạo.

Sẽ không có người vì nàng chết, cũng sẽ không có người vì nàng bị thương, nàng rốt cuộc có thể cùng đại gia đình Bích Lạc Các đoàn tụ.

Nàng đã nhìn thấy mọi người, Tiểu Thanh đang vẫy tay với nàng, muốn nàng nhanh lại đó, cha cũng đang khoanh tay đứng, nhìn nàng cười.

Nàng định thần, sờ mặt Lục Ly, dùng một tia sức lực cuối cùng nói.

“Lục... Ly, kiếp này... yêu huynh... ta không hối hận..., nhưng, nếu... có kiếp sau, ta chỉ nguyện... không bao giờ sẽ... gặp được người.”

Sau đó, tay Phù Sinh rơi xuống, rốt cuộc không thể nâng lên được nữa.

“A.....!” Lục Ly nhìn Phù Sinh trong lòng ngực, hắn đã không còn tức giận, chỉ có đau lòng gào hét.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hồi ức, những cái đó hắt cho rằng bản thân đã quên mất, không nghĩ tới, hắt chẳng những không quên, ngược lại còn bảo tồn toàn vẹn đến vậy.

Khi gặp nhau lần đầu tiên, hắt vì nàng phải đi cát bụi trên áo, ánh mắt tiểu nha đầu mang theo phòng bị, nhưng vẫn để tùy ý hắt tới gần nàng.

Thời điểm hắt hôn mê, nàng chẳng phân biệt ngày đêm chăm sóc hắt, ghen ngào nói ra bí mật của mình, chỉ là lúc trước hắt chỉ lo phần nộ, xem nhẹ nàng lời nói nồng đậm tình yêu của nàng.

Từ ngày đó về sau, hắt rốt cuộc không hề nói với nàng một câu ngọt ngào, cũng không cười với nàng một lần nào.

Hắt thậm chí còn bảo nàng biến đi, hắt sao có thể ngốc đến vậy, nếu lúc trước hắt có thể dỗ nàng, hiện tại tim có phải cũng sẽ không đau như vậy.

Hiện tại, hắt muốn dỗ dành nàng, hắt muốn nói cho nàng nghe hắt còn yêu nàng rất nhiều, nhưng mà, nàng vĩnh viễn không thể nghe được nữa.

“Nha đầu ngốc, ta hối hận rồi, nha đầu ngốc...” Lục Ly duỗi tay sửa sang lại sợi tóc hỗn độn của Phù Sinh, cười với nàng nói.

“Không sao, Phù Sinh, muội đừng sợ, ta sẽ tìm muội, muội từ từ chờ ta, ta hiện tại đi tìm muội.”

“Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra, muội muốn cho ta ở cạnh muội bao lâu, ta liền ở cạnh muội bấy lâu, muội muốn làm cái gì cũng được.”

Lục Ly như đã giải thoát khỏi gánh nặng mà cười, muội đi rồi, cũng không sao, ta hiện tại sẽ đi cùng muội, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Hắt giơ tay muốn tự vẫn, bỗng nhiên, cổ đau xót, hôn mê.

Chương 35

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyên Du Chương 35

Tô Noãn Dương chậm rãi buông tai nghe, công việc của cô đã hoàn toàn kết thúc.

Mấy tháng này, phối âm nhân vật Phù Sinh, cô đã trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm say đắm.

Làm Tô Noãn Dương, cuộc sống hạnh phúc lại vừa mới bắt đầu.

Cô rất cảm kích Phù Sinh, cô tin tưởng, giờ này khắc này, Phù Sinh cũng nhất định giống như cô, ở trong thế giới hạnh phúc nào đó mà tồn tại cùng người nàng yêu.

Cô vuốt ve từng đồ vật trong Lục Bá Thất, cùng chúng nó sớm chiều ở chung lâu như vậy, hiện tại lại phải đi, trong lòng có chút hụt hẫng.

Có lẽ, ngày mai sẽ có diễn viên khác đi vào, ngồi trên chiếc ghế hiện tại cô đang ngồi, mang tai nghe hiện tại cô đang mang, đi vào một thế giới khác, làm một nhân vật nào đó sống động lên, cô nghĩ, đây chính là ý nghĩa tồn tại của diễn viên phối âm.

Lục Bá Thất yên tĩnh không tiếng động, chỉ có vang lên âm thanh đứt quãng trầm ổn dễ nghe của Cổ Hoài Cẩn, anh đang làm đoạn kết thúc cuối cùng của phim.

Lục Ly vẫn không thể tự sát, hẳn ở nơi thôn dã hẻo lánh nhỏ tìm một chỗ, mai táng cho Phù Sinh.

Chọn một nhà gỗ nhỏ ở cạnh bia mộ, ngày ngày đêm đêm làm bạn cùng Phù Sinh cả đời.

Nói là cả đời, thật ra cũng không bao lâu, năm thứ ba sau khi Phù Sinh đi, hân cũng đi theo.

Sau này lại nghe người ta nói, thời điểm hân chết, hân dựa vào bên cạnh mộ Phù Sinh, trong tay gặt gao nắm chặt một chiếc bùa hộ mệnh.

Giống như đang mơ một giấc mộng đẹp, khóe miệng treo một nụ cười thỏa mãn.

Người trong thôn đem hân an táng ở bên cạnh Phù Sinh, hai người này, lúc còn sống không thể ở bên nhau, đến khi chết, rốt cuộc cũng có thể cùng nhau.

Không bao lâu sau, Cố Hoài Cẩn cũng hoàn xong đoạn cuối cùng, anh nghiêng đầu, giống như lơ đãng nhìn về phía Tô Noãn Dương bên cạnh đang phát ngốc.

“Làm sao vậy?” Anh duỗi tay xoa xoa cái đầu nhỏ xù xù, kiên nhẫn trấn an tâm tình có chút khổ sở của cô.

“Anh đã làm xong rồi?” Tô Noãn Dương bị Cố Hoài Cẩn lôi trở lại hiện thực, dò hỏi công việc của anh.

“Anh xong rồi, em sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là nghĩ đến ngày mai phải rời đi rồi, trong lòng có chút không buông bỏ được.”

“Cô gái ngốc, ngoan, đừng nghĩ nhiều, em sẽ còn trở lại mà”

“Vâng, em nhất định sẽ trở về, lúc quay trở lại, em nhất định sẽ mạnh mẽ hơn hiện tại.”

Cô chí khí hào hùng mà thề, cô nhất định phải nỗ lực, nhất định phải càng ngày càng tốt!

“Được, nhưng mà trước lúc đó, có lẽ em nên bồi thường cho anh một chút nhỉ.”

“Vâng?” Tô Noãn Dương còn không hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị một đôi tay to kéo lấy ôm vào trong ngực, môi cũng bị người lấp kín.

“Ừm..., bồi thường cái gì chứ?” Cô mơ hồ không rõ mà dò hỏi, đại thần lại đang làm cái quỷ gì!

“Anh đang ở bên cạnh mà em còn dám thất thân, có phải nên phạt không?”

Cố Hoài Cẩn vô lại trả lời, hôn lên cánh môi mềm mại anh yêu nhất.

Hai người ôm hôn một lúc lâu, Cố Hoài Cẩn hài lòng buông Tô Noãn Dương đã có chút thở không nổi.

Cô gái nhỏ tức giận trừng mắt nhìn anh, Cố Hoài Cẩn, anh càng ngày càng háo sắc!

Lúc trước sao cô có thể cảm thấy anh là người thanh cao lãnh đạm được chứ? Rõ ràng chính là đại sắc lang phúc hắc!

“Ngoan, đừng dùng loại này ánh mắt nhìn anh, anh sợ anh sẽ không chế không được mà làm ra chuyện gì đâu.”

Anh nhẹ vỗ về gương mặt hồng hồng của cô, cười trêu chọc.

Quả nhiên, Tô Noãn Dương nghe thấy anh nói như vậy, liền cuống quýt dời tầm mắt.

Anh cười cười, lại tiến lên hôn cái miệng nhỏ, kéo cô đứng dậy.

“Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đồng đạo nói muốn cùng nhau ăn bữa cơm chia tay.” Anh trả lời, nắm tay Tô Noãn Dương rời khỏi Lục Bá Thất.

Mới vừa xuống lầu, liền nhìn thấy Tiêu Dao và Vương Ngọc đứng ở đại sảnh, Tiêu Dao không biết làm sao lại chọc tới Vương Ngọc, đang gấp đến độ xoay quanh lấy Vương Ngọc làm tâm không ngừng đối tới đối lui, miệng nó liên hồi không biết đang giải thích cái gì.

Tô Noãn Dương không khỏi có chút bất đắc dĩ, như thế nào mỗi lần nhìn thấy Tiêu Dao và Vương Ngọc ở bên nhau, đều là lúc bọn họ đang cãi nhau, ai, Tiêu Dao thật là không để cho người khác bớt lo.

Cô bất đắc dĩ nhìn về phía Cố Hoài Cẩn, người sau cũng bất đắc dĩ chớp chớp mắt, tỏ vẻ đã quen rồi.

Hai người đi lên, Vương Ngọc nhìn bọn họ đang đi tới, sắc mặt cũng hơi chút hòa hoãn hơn một ít.

“Hai người tới rồi, vậy chúng ta đi thôi.” Sau đó cũng không thêm phản ứng Tiêu Dao bên cạnh, xoay người lập tức đi ra ngoài cửa.

Trước cửa có một chiếc xe BMW, Lý Ngôn đứng bên cạnh chờ vài người bọn họ đi ra.

“Cố tiên bối, Tiêu tiên bối, tiểu Tô, Vương Ngọc, xin chào.”

“Chào anh, Lý Ngôn.”

“Lên xe đi, tôi đưa mọi người đi.”

Bốn người lục tục lên xe.

Trong lúc, Tiêu Dao lì lợm la liếm một hai phải cùng Vương Ngọc ngồi cùng nhau, người sau ngại có người ở cũng ngượng ngùng cự tuyệt.

Tiêu Dao cảm thấy mỹ mãn mà ngồi cạnh lão bà, còn chủ động đi nắm tay nhỏ của giai nhân, thấy Vương Ngọc không cự tuyệt, liền được một tấc lại muốn tiến một thước.

“Đừng lộn xộn!” Vương Ngọc cho anh ta một cái liếc mắt, mắt phượng thon dài tràn đầy cảnh cáo.

“Được được được, không lộn xộn, không lộn xộn.”

(Beta: Lúc đầu cứ tưởng Tiêu Dao là hoa hoa công tử chưa ai hái, ai dè là thê nô chính gốc còn hơn cả bác Cố :v)

Tiêu Dao nhắc tay đầu hàng, ánh mắt di chuyển nhìn qua kính chiếu hậu, bỗng dưng thấy môi Tô Noãn Dương bị sưng đỏ.

“Chà chà, Cố sói xám của chúng ta thật đúng là ra sức, nhìn miệng Tô tiểu bạch thỏ nhà đều sưng lên rồi, chặc chặc chặc, bội phục bội phục!”

Tô Noãn Dương nghe anh ta trêu chọc như vậy, ngượng ngùng mà cúi đầu, cô da mặt mỏng, gặp loại tình huống này chỉ biết làm đà điệu.

Cố Hoài Căn trấn an xoa tay cô, ngay sau đó không nhanh không chậm nói.

“Cậu cũng thế, cũng không biết vị tiểu hoa đán ngồi đối diện Tiêu ảnh đế lên báo mấy hôm nay, có phải cũng có chỗ nào sưng lên?”

Lời vừa nói ra, không khí trong xe nháy mắt trở nên thay đổi lên, Vương Ngọc nhanh chóng đem tay rút khỏi tay Tiêu Dao.

Mẹ nó! Tiêu Dao hồi hận tới đấm ngực dậm chân, đáy lòng tự chất vấn chính mình.

Tiêu Dao ơi là Tiêu Dao, mày bị ngu à, không có chuyện gì lại đi trêu chọc Cố Hoài Căn. Giờ thì hay rồi, vừa mất phu nhân còn bị thiệt quân.

Anh ta đáng thương nhìn về phía Vương Ngọc đang lạnh như băng bên cạnh, xong rồi, vừa rồi mới dỗ xong, hiện tại phải làm sao bây giờ...

Sau đó, anh ta mở to hai mắt trừng Cố Hoài Căn, không nghĩ tới đối lấy lại chỉ được ánh mắt coi khinh của đối phương

Mẹ! Đạo lý chính nghĩa ở đâu?! Tất cả mọi người đều khi dễ mày kia.

Tiêu Dao khổ sở quay đầu, đối mặt với cửa sổ xe trông nấp.

Lúc sau, mọi người đã đến nhà ăn, lần này Đồng đạo chọn một nơi rất kỳ quái, không chọn khách sạn lớn, ngược lại chọn một nhà ăn nhỏ thoát nhìn trần đầy hơi thở tình nhân, năm người đi vào, lia mắt nhìn sơ qua, tất cả đều là các cặp đôi.

Phục vụ mang năm người đi vào phòng, mở cửa, Đồng đạo cười tủm tỉm ngồi ở chỗ kia, bên cạnh còn ngồi Cố Nhu Trăn cùng Đồng Văn Thu, nga, còn có Hạ Tâm, là lão bà hồ mặt cười của ông ấy, cũng chính là mẹ của Đồng Văn Thu.

“Chập chập”

Tiêu Dao liếc liếc mắt nhìn đại thần bên cạnh từ lúc đi vào vẫn luôn mang áp suất thấp, haha lần này xem như đến không uống phí công.

Cố Hoài Căn lạnh lùng ngồi trên bàn cơm, nhìn vẻ mặt giả mù sa mưa của hai mẹ con Đồng gia đối diện.

Cố Nhu Trăn nhìn đồ ăn trên bàn mà đôi mắt sáng bừng, làm như giống như mọi chuyện đều không liên quan mình, nhanh chóng quét ngang quét dọc đồng trước mắt.

Bò bít tết? Ăn ngon! Tôm bóc vỏ? Ăn siêu ngon! Salad? Ăn siêu siêu ngon! Tiêu Dao cũng cười tủm tỉm đánh giá thần sắc khác nhau của những người người đang ngồi tại bàn, trường hợp này rất giống đi kết thông gia, không xem thật đúng là đáng tiếc.

Ngay cả Tô Noãn Dương, cũng đang không biết chuyện như thế nào, cúi đầu yên lặng gặm bò bít tết.

Bỗng nhiên, Cố Hoài Căn đưa tay, anh ưu nhã cầm lấy dao nĩa trước mặt, cử động vài cái đã cắt xong bò bít tết.

Sau đó đứng lên, thần sắc như thường đi đến cạnh Tô Noãn Dương, không màng tới ánh mắt kinh ngạc của hai mẹ con nhà họ Đồng, đem đĩa đặt trước mặt Tô Noãn Dương.

“Ngoan, em nếm thử cái này đi”

“Cố sư huynh, em có rồi.” Tô Noãn Dương không phản ứng lại kịp, đây là chuyện gì, ngẩng đầu hơi giật mình trả lời.

Trong khoảng thời gian này, Cố Hoài Cẩn luôn chiều chuộng cô như vậy. Lột vỏ bưởi đút tới miệng cô, tôm cũng lột xong lập tức để vào bát cô, có đôi khi nhàm chán, thậm chí còn sẽ giúp bóc hạt dưa.

Cho nên hiện tại, cô đã quen được Cố Hoài Cẩn dung túng, còn tiếp tục như vậy, cô sẽ nhanh chóng tiến hóa lười thành trẻ con mất.

Cố Nhu Trăn nhìn Tô Noãn Dương xuất hiện biểu tình quen thuộc, liền hiểu rõ đây là hình thức hai người ở chung.

Trong lòng không khỏi gợn ngóng cái với Cố Hoài Cẩn giờ, không hổ là em trai của Cố Nhu Trăn, làm tốt lắm, em dâu phải sùng như thế, bằng không chạy theo người khác, lúc đấy thì hối hận cũng chưa kịp!

Không bằng đem nàng dâu sùng đến mức người khác cũng chịu không nổi, như vậy mới có thể nắm chắc trong tay.

“Anh cắt sẵn rồi , so với em cắt ăn ngon hơn.”

“Thật à?” Tô Noãn Dương có chút động tâm, thật sự ăn càng ngon sao?

“Thật, em nếm thử đi” Cố Hoài Cẩn tiếp tục dụ dỗ.

Tô Noãn Dương không tin mà chằm thử một khối, nhai vài cái, sau đó giống như phát hiện đại lục mới.

“Cố sư huynh, anh cắt thật sự ăn ngon hơn nhiều! Anh lợi hại thật ấy”

Tô Noãn Dương sùng bái nhìn Cố Hoài Cẩn, đại thần chính là đại thần, cái gì đều giỏi.

“Khụ khụ.” Hạ Tâm âm dương quái khí khụ hai tiếng.

“Đây là thiên kim đại tiểu thư nhà ai vậy, đến cắt bò bít tết cũng không biết.”

Bà ta vừa lên tiếng, Tô Noãn Dương mới phản ứng lại hiện tại cô ở đâu. Không có cách nào, ăn cơm Tây, mọi người ngồi cách nhau quá xa, lại đều không nói lời nào, cô vẫn luôn vui đùa chiến đấu với bò bít tết, thật sự đã quên bản thân hiện tại đang nơi nào, đang ăn cơm với ai

“Thực xin lỗi, cháu...” Cô ngượng ngùng nhỏ giọng nỉ non, hình như cô lại thêm phiền toái cho Cố sư huynh rồi.

“ Dì Đồng, chúng cháu đều là đồng nghiệp thân thiết, dì không biết, quan hệ mọi người trong đoàn phim chúng cháu đều tốt như vậy, khối bò bít tết

này của tôi cũng cho Vương Ngọc, A Ngọc, em mau nếm thử anh cắt thế nào?”

Không đợi Tô Noãn Dương nói xong, Tiêu Dao liền cười, lên tiếng hoà giải, vừa nói vừa đứng dậy đem đĩa của mình đưa cho Vương Ngọc.

Vương Ngọc hiểu rõ gật gật đầu, châm một khối để vào miệng.

“Ừm, anh cắt ăn cũng rất ngon.”

“Ăn ngon thì em ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.”

Nghe được Vương Ngọc nói chuyện với mình, Tiêu Dao càng thêm ân cần, hận không thể lấy nữa bón cho cô.

Má ơi, bao lâu rồi, rốt cuộc cô ấy cũng mở miệng nói chuyện, cảm tạ thượng đế, cảm tạ ông trời, rảnh rồi nhất định phải mời hai vợ chồng này ăn cơm!

“Ha ha, đoàn phim các cháu quan hệ cũng thật tốt, nhưng mà Tiêu Dao, cháu cũng đã kết hôn với Vương Ngọc, giúp con bé cắt bò bít tết cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng theo bác được biết, Hoài Căn cùng vị tiểu thư này, hẳn là vừa mới quen nhau thôi, Hoài Căn sẵn sóc như vậy, còn giúp người xa lạ cắt bò bít tết?”

Đồng phu nhân cười nói ra mấy câu nói đó, còn cố tình thả chậm ngữ điệu nhấn mạnh cụm “người xa lạ”.

Cố Hoài Căn ngoảnh mặt làm ngơ, trấn an sờ sờ đầu Tô Noãn Dương, cầm đĩa của cô trở lại chỗ ngồi, thông thả ung dung ăn phần bò bít tết dư lại.

Ngay cả Vương Ngọc vẫn luôn bình tĩnh nhất, cũng cảm thấy hàng động này của Cố Hoài Căn là cố tính khiêu khích, chọc cho lửa Hạ Tâm bùng nổ. Quả nhiên, Hạ Tâm đem toàn bộ đồ ăn hất đổ, lạnh giọng chất vấn Cố Hoài Căn.

“Hừ, gia phong Cố gia càng ngày càng tốt, dạy ra một đứa con trai tốt thật, hiểu lễ phép.”

Không đợi Cố Hoài Căn đáp lại, liền đem mũi nhọn chuyển hướng sang Tô Noãn Dương còn đang ngây ngốc ngồi trên ghế.

“Không biết vị tiểu thư rất có giáo dưỡng này là nhà ai?”

Tô Noãn Dương nghe thấy bà ta chất vấn, nhẹ nhàng nâng ngẩng đầu lên, nhìn vị Đồng phu nhân bộ mặt dữ tợn đối diện.

“Đồng phu nhân, cháu là...”

“Ai nha, no quá đi!”

Tô Noãn Dương còn chưa nói xong, đã bị Cố Nhu Trăn vẫn luôn yên lặng ăn cơm, luôn làm như đứng ngoài cuộc đánh gãy.

Chỉ thấy chị buông dao nĩa, mười ngón tay như ngọc, ưu nhã cầm lấy khăn giấy trên bàn, nhẹ nhàng chấm vài cái nơi khóe miệng.

Sau đó ngược mắt, hướng về phía Hạ Tâm, trang dung tình xảo nói.

“Dì Đồng, thật xin lỗi, đều là cháu không tốt, chỉ vội vàng ăn lại đã quên giới thiệu.”

Nói xong, liền đứng dậy đi đến cạnh Tô Noãn Dương, đặt tay lên vai cô.

“Đây chính là con dâu của Cố gia chúng tôi, Tô Noãn Dương.”

Câu hỏi pass Chương 36: Người hầu luôn thân cận bên Phù Sinh khi còn ở Bích Lạc Các tên gì?

Chương 36

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 36

Lời vừa nói ra, toàn thể đồng loạt lặng im.

Ngay cả Tiêu Dao luôn luôn không đứng đắn cũng choáng váng, đại tỷ cũng quá lợi hại, cái này giống như tát vào mặt người ta, tiếng đánh mặt, bạch bạch bạch vang lên.

Chỉ có Cố Hoài Căn thần sắc vẫn như thường, tiếp tục thông thả ung dung ăn bò bít tết.

Bất quá khóe miệng kia hơi cong lên, bại lộ tâm tình đang rất tốt của anh, con dâu Cố gia, rất hay, cái xưng hô này anh rất thích.

Đồng Văn Thu khó có thể tin mà nhìn Tô Noãn Dương trước mặt, cô gái này vẫn giống như lúc trước, một thân vẫn ăn mặc kiểu học sinh, lộ ra vẻ nồng đậm, để mặt mộc, không hề có khí chất, trường hợp long trọng như vậy, vậy mà đến son môi cũng không có.

Cô ta không hiểu, một cái cô gái nhỏ miệng còn hôi sữa như vậy, như thế nào có thể một lần rồi lại một lần đánh bại cô ta.

Đầu tiên là đoạt nhân vật phối âm của cô ta, sau là đoạt đàn ông, hiện tại đến Cố gia cũng nhận cô ta làm con dâu.

Đồng Văn Thu cười mỉa, thử hỏi:

“Chị Nhu Trăn, chị đang nói giỡn à?”

“Chị nhìn giống như đang nói giỡn sao?” Cố Nhu Trăn cười tủm tỉm nhìn cô ta, không giận mà uy nghiêm.

“Nhu Trăn, lời nói không thể ra bậy, mẹ cháu không ở đây, sao cháu có thể tự chủ trì? Nhận cô ta làm con dâu?”

Hạ Tâm vội vàng lên tiếng hoà giải, ngăn cho tiểu nha đầu kia (CNT) không hiểu chuyện nói hươu nói vượn.

Không nghĩ tới, một câu kế tiếp của Cố Nhu Trăn nhắc lên sóng to gió lớn khắp phòng. Ngay cả Cố Hoài Căn vẫn luôn không có phản ứng gì cũng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chị.

“Dì Đồng, sao dì lại nói như vậy, nếu mẹ cháu không đồng ý, sao cháu có thể nói như vậy?”

“Lời này có ý gì?” Có ý tứ gì, chẳng lẽ Cố gia phu nhân thật sự coi trọng nha đầu nghèo kiết hủ lậu kia?

“Dì Đồng, mẹ cháu vô cùng thích Noãn Dương, hơn nữa còn nói A Căn mau chóng mang Noãn Dương về nhà ăn cơm.”

Cố Nhu Trăn khéo léo mỉm cười mang theo một tia lễ phép, kiên nhẫn giải đáp nghi hoặc của Hạ Tâm.

Cái này, bữa cơm hoàn toàn không ăn nổi nữa.

Hạ Tâm cảm thấy mặt mũi đều đã mất, không màng Đồng đạo ngăn cản, túm Đồng Văn Thu rời đi.

Đồng đạo đành phải đứng dậy, ngượng ngùng cười:

“Xin lỗi A Căn”

“Không sao, Đồng đạo ông mau đi xem đi, đừng để lại xảy ra chuyện gì.”

“Được, vậy tôi đi trước, khi nào chúng ta rảnh lại gặp sau, gặp lại, gặp lại.”

Nói xong, không đợi mấy người bọn họ trả lời, liền kéo cửa chạy trốn chết.

Đã nói cho họ biết rồi, Cố Hoài Căn đã có bạn gái, hai người lại không nghe, một hai phải đi theo tới, giờ thì hay rồi, không biết đã ném mặt tới tận đâu, đây không phải là tự rước lấy nhục sao!

Đồng đạo vừa đi, Tô Noãn Dương liền cuống quýt kéo tay Cố Nhu Trăn.

“Chị Nhu Trăn, vừa rồi chị nói là thật ạ?”

“Em nói câu nào?” Cố Nhu Trăn không chút để ý hỏi.

“Là Cố phu nhân đã biết gì đó.”

“Đương nhiên là thật” Chị vỗ vỗ vai Tô Noãn Dương.

“A Căn, em cũng biết rồi đó, đừng quên đem em ấy trở về ăn cơm”

Cố Hoài Căn giả điếc không nghe thấy, chỉ phần nộ nhìn Cố Nhu Trăn, quá nhanh, chị ấy như vậy sẽ dọa đến cô.

Không có cách, mẹ đã hỏi thì chị nhất định phải báo tình huống của em! Cố Nhu Trăn bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Chúng em sẽ không về ăn cơm, không rảnh.”

Nếu bà đã biết tình huống của anh và cha, lấy tính cách luôn nhọc lòng kia, khẳng định sẽ lo lắng, tuyệt đối không được.

“Cố Hoài Cẩn, em cũng đừng quên, lúc trước em nhờ chị giúp, đã đáp ứng muốn mời chị ăn cơm.”

“Em đã mời, ngày đó chị cũng tới ăn.”

“Em trai thân ái của chị à, bữa đó là em mời sao? Ngày đó em chỉ lo cùng Tô Tô nói chuyện yêu đương, bữa cơm kia là người chị tốt của em tự mình trả tiền! Hơn nữa còn là năm ngàn!”

Nó không đề cập tới cái này cô cũng không tức giận, lão hồ mặt cười Đồng đạo kia, nói cho hay là muốn mời khách, kết quả vừa uống nhiều liền giả ngu, đáng thương túi tiền nhỏ của cô!

“Vậy bữa này em mời.” Cố Hoài Cẩn không chút nào nhượng bộ.

“Thôi đi, lúc các em còn chưa tới Đồng đạo đã thanh toán xong.” Cố Nhu Trăn tức giận mà xua xua tay.

“Chị mặc kệ, em đã đồng ý mời chị ăn cơm, hiện tại cũng không cần em mời, em mang theo Tô Tô về nhà là được!”

Không đợi Cố Hoài Cẩn há mồm, chị lại bổ sung nói.

“Được rồi được rồi, em không cần cảm tạ chị, làm chị gái giúp em trai tiết kiệm là chuyện đương nhiên!”

Nói xong liền sải bước chạy trốn.

“Đều đã ăn no, ăn no rồi, vậy chúng ta liền bái bai?”

Trong khách sạn, Tô Noãn Dương vui trên sofa của Cố Hoài Cẩn, bực bội lật tạp chí.

Từ khi Đào Đào đi rồi, Cố Hoài Cẩn liền lấy cơ một mình cô ở một phòng không an toàn, đem cô túm về phòng anh.

May mắn phòng anh cái gì cũng không có nhiều, chỉ có phòng ở là nhiều.

Cô liền tùy tiện tìm một phòng dọn vào, mỗi ngày cùng Cố Hoài Cẩn ở cùng dưới một mái hiên.

Lúc đầu cô còn lo sợ bất an, sợ Cố Hoài Cẩn nửa đêm kích động chạy đến phòng cô, dù sao đây cũng là phòng anh, cho dù có khóa cửa anh cũng có chìa khóa dự phòng.

Nhưng qua mấy đêm, cô đều không nghe thấy Cố Hoài Cẩn, mới biết chính mình lấy dạ tiểu nhân do lòng quân tử.

Cũng chính vì như vậy, cô mới dám yên tâm lớn mật mà ngủ, phòng của Cố Hoài Căn rất thoải mái, giường so với giường trong phòng của cô lớn hơn nhiều, cũng mềm mại hơn nhiều, hai người bọn họ quả nhiên không cùng cấp đẳng, xem những thứ này đi, quá rõ ràng đó!

Không đúng, không đúng. Việc cấp bách bây giờ là nên xử lý chuyện ăn cơm như thế nào.

Cùng người nhà đại thần ăn cơm! Nghe Đồng phu nhân hôm nay một tiếng lại một tiếng Cố gia, đại thần không phải là phú nhị đại...chứ?

Xong rồi, cô chỉ là một cọng cỏ, sao có thể với tới phú nhị đại.

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, cửa phòng tắm đã mở ra, Cố Hoài Căn mặc áo ngủ đi ra.

Tô Noãn Dương nhìn về phía anh, ánh đèn phòng khách ấm áp chiếu trên người anh, anh vừa mới gội đầu, tóc mái lười nhác vắt vẻo trên trán, cùng bộ dạng tinh anh ban ngày khác nhau một trời một vực, hiện tại anh nhìn qua giống như một sinh viên còn chưa bị môi trường ô nhiễm.

Giọt nước trên tóc theo cổ trượt xuống dưới, Tô Noãn Dương nhìn xương quai xanh như ẩn như hiện, cùng áo ngủ bao lấy dáng người to lớn.

Cô biết, dưới áo ngủ to rộng, là cơ bụng gợi cảm và tuyến nhân ngư.

Đừng hỏi cô làm sao mà biết được, cô đoán, nếu chút thứ này anh còn không có, còn lâu anh mới coi trọng vị nam thần quốc dân.

Anh lấy khăn lông xoa tóc, chậm rãi hướng cô đi tới.

Cô nhìn thân hình anh thon dài đỉnh bạt, yên lặng nuốt nước miếng. Ông trời! Quá gợi cảm!

Đi đến trước mặt cô, anh ngồi xuống. Tô Noãn Dương duỗi tay nhận khăn lông, tiếp tục giúp anh lau tóc.

Trong khoảng thời gian ở chung này, hai người đã hình thành một loại ăn ý. Cố Hoài Căn nhắm hai mắt, hưởng thụ ôn nhu của cô, anh rất vừa lòng với hiện trạng, bọn họ giống như vợ chồng mới cưới vậy.

“Cố sư huynh...” Bỗng nhiên, Tô Noãn Dương dừng động tác, ấp úng mở miệng.

“Hửm?” Cỗ Hoài Cẩn có chút không vừa lòng nhướn mày, tóc còn chưa có lau khô đâu, tại sao lại dừng tay.

“Cỗ sư huynh, em muốn tắm sự với anh.”

“Được, em muốn nói cái gì?”

Cỗ Hoài Cẩn giơ tay đem cô kéo lên trên sô pha, từ trong tay cô lấy lại khăn lông, lung tung lau vài cái trên tóc

“Cỗ sư huynh, không phải lau như vậy.” Tô Noãn Dương oán trách mà trừng mắt liếc Cỗ Hoài Cẩn một cái, lại một lần nữa đứng lên giúp anh lau tóc.

Cỗ Hoài Cẩn cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt tức giận của Tô Noãn Dương, cô gái nhỏ chu miệng, nhìn qua rất là tức giận.

Nhưng cũng chỉ là miệng dao găm tâm đầu hủ, mạnh miệng mềm lòng, trên mặt rất tức giận, nhưng trên tay vẫn rất nhẹ không dùng sức.

Lau một hồi, tóc cũng khô, cô đem khăn lông ném sang một bên, tức giận ngồi trên sô pha.

“Làm sao vậy? Lại đây, mím môi làm gì?”

“Cỗ sư huynh, anh có thể chú ý đến bản thân mình một chút không, lau tóc cũng không thể nghiêm túc lau, không sợ cảm mạo à?”

“Không phải còn có em sao?” Cỗ

Hoài Cẩn duỗi tay đem cô gái nhỏ kéo vào trong lòng mình, nhẹ giọng dỗ cô.

Kỳ thật cũng không thể trách Tô Noãn Dương chuyện bé xé ra to, mấy ngày hôm trước hơn nửa đêm Cỗ Hoài Cẩn bỗng nhiên đau dạ dày, gọi điện thoại Tiêu Dao giúp anh mang thuốc đến.

Tô Noãn Dương thế mới biết, Cỗ Hoài Cẩn bởi vì toàn bộ thời gian đều lo đóng phim, đều không rảnh lo ăn cơm, dạ dày đã không ổn.

Đôi mắt anh cũng bởi vì thường xuyên thức đêm xem kịch bản, suốt đêm làm việc cũng bị viêm nhẹ.

Đây cũng chính là nguyên nhân anh thường xuyên nhắm mắt lại, thì ra đại thần không phải cao lãnh không để ý tới người khác, mà là đôi mắt yêu cầu phải nghỉ ngơi.

Tô Noãn Dương đau lòng, từ đó về sau, cô liền đặc biệt chú ý sức khỏe của Cố Hoài Căn, nhìn chăm chăm anh đúng giờ ăn cơm đúng hạn ngủ, thấy anh có chỗ nào không chú ý thì sẽ lái nhai không dứt, một chút cũng không còn bộ dáng ôn nhu sẵn sóc lúc trước, sắp biến thành một tiểu cạp mẹ.

Cố Hoài Căn rất hưởng sự quan tâm của cô gái nhỏ, cho dù có bị mắng hai câu cũng rất yên ổn.

Anh cầm lấy một nhúm tóc Tô Noãn Dương, vòng trên tay thưởng thức, cười trấn an cô.

“Được rồi vợ, không phải còn có em ở sao?”

“Ai là vợ của anh...” Tô Noãn Dương ngượng ngùng nhỏ giọng nỉ non, gương mặt đã đỏ.

“Em không phải sao?” Cố Hoài Căn nâng đầu nhỏ của cô lên, cười như không cười nhìn cô.

“Cố sư huynh anh đừng trêu chọc em” Tô Noãn Dương không dám ngẩng đầu lên nhìn Hoài Căn, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cúi đầu nhìn sô pha.

“Được, không đùa em, vừa rồi em muốn nói cái gì?”

Cố Hoài Căn không đành lòng tiếp tục trêu chọc cô, khó có được đứng đắn dò hỏi cô rốt cuộc làm sao vậy.

“Cố sư huynh, em muốn cùng anh tâm sự, chuyện người nhà của anh.”

————— Phiên ngoại “Duyên kiếp mãi là nàng”

Mạnh Phù Sinh hai ngày nay luôn ngủ không ngon, trong mơ cô luôn thấy hình ảnh một người đàn ông cổ đại mặc bạch y

Hắn đưa lưng về phía cô quỳ trên mặt đất, cô không thấy rõ lắm bộ dáng hắn, nhưng lại có thể nhìn rất rõ vết máu ghê người trên người hắn.

Một mảng lớn màu đỏ, như muốn nuốt hết thân hình gầy ốm.

Cô đi đến phía trước, đến gần mới phát hiện, hắn đang ôm một người phụ nữ cũng mặc bạch y có vết máu đáng sợ

Cô ấy tóc dài đến eo, một đầu tóc đen mềm mại mượt mà ngoan ngoãn phơ trên mặt đất, cô nhào người lên, thì thấy gương mặt kia chính là mình.

“A!” Mạnh Phù Sinh đột nhiên bừng tỉnh, nhìn quanh bốn phía, tất cả mọi người đều đang chơi di động, không ai chú ý tới cô.

Chỉ có bà cụ ngồi bên cạnh vẻ mặt lo lắng nhìn cô, hạ giọng dò hỏi.

“Cô gái, cháu lại gặp ác mộng sao?”

“Vâng” Cô ngượng ngùng cười cười, gật gật đầu.

Đây không phải lần đầu tiên cô có giấc mộng này, nửa tháng nay, cô luôn mơ thấy người đàn ông cổ đại này.

Ngay từ đầu, cô còn tưởng rằng mình chọc phải cái gì không sạch sẽ, cố ý chạy tới chỗ Tống Tinh, người bạn làm thầy bói dò hỏi.

Không nghĩ tới bốc xong một trận bài, Tống Tinh một câu cũng không nói, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Thật lâu sau, cô ấy chậm rãi ngẩng đầu, phảng phất giống như đã chọn lọc xong câu chữ, sau đó khoan thai mà mở miệng.

“Phù Sinh, đây là mệnh duyên phận đã được định sẵn, cậu trốn không thoát đâu.”

Cô không chờ Tống Tinh nói xong, liền sợ tới mức trực tiếp ôm đồ trở về nhà, không dám tiếp điện thoại của cô ấy, nghe cô ấy tiếp tục giải bài.

Nhưng mà, hôm nay nằm mơ lại nhìn thấy mặt người phụ nữ kia, cô tin tưởng, không bao lâu, cô sẽ có thể nhìn thấy bộ dáng thật của người đàn ông cổ đại.

Cô thật sự rất muốn biết, người đàn ông vẫn luôn lặp lại câu nói “Ta yêu muội”, rốt cuộc có khuôn mặt thanh tú tuần tú như thế nào.

Không sai, ngoại trừ mơ thấy người đàn ông đó, cô còn có thể nghe được hân vẫn luôn lặp lại năm chữ, “Đừng đi, ta yêu muội”.

Âm thanh kia tựa như con người hân, cho người ta cảm giác ôn nhu sạch sẽ, nhưng là trong âm thanh này, lại mang theo nồng đậm tuyệt vọng cùng hối hận.

Cô nghe những lời bi thương này, mỗi lần đều sẽ nhịn không được rơi lệ, cảm thấy lòng mình cũng đau kịch liệt.

Nếu trong mơ có thể nói chuyện nói, cô thật sự rất muốn mở miệng nói cho hân biết.

“Người anh yêu đã đi rồi, anh cũng đừng như vậy, nên quên những chuyện cũ năm xưa, một lần nữa bắt đầu đi.”

“Xin chào các quý hành khách, phía trước sắp đến trạm Ngự Đình Cầm Vinh, hành khách xuống xe trước tiên chuẩn bị sẵn sàng. dear passenger...”

Trong xe vang lên thanh âm nhắc nhở, Mạnh Phù Sinh vội vàng đứng dậy, đứng trước cửa xe chuẩn bị xuống xe.

Hôm nay đối cô mà nói là một ngày trọng đại.

Trước đó không lâu, chủ biên tạp chí coi trọng một vị nhiếp ảnh gia bỗng nhiên nổi tiếng trên Weibo, muốn tìm anh tới nhà mình ký hợp đồng nhiếp ảnh gia.

Nói đến cũng khéo, id vị nhiếp ảnh gia Weibo kia vậy mà có tên là “Cuộc đời Phù Sinh”

Phù Sinh cảm thấy mình cùng anh có chút duyên phận, Mao Toại tự đề cử mình, xung phong nhận việc muốn tới nói chuyện với anh ta.

(MAO TOẠI TỰ TIẾN: Mao Toại tự đề cử mình: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Nhưng không nghĩ tới vị nhiếp ảnh gia này tính tình kì quái, không đồng ý gặp mặt cô.

Đến lúc Phù Sinh nói cho anh biết tên cô cũng có hai chữ Phù Sinh, đối phương mới ra vẻ cổ mà đáp ứng, hẹn hôm nay gặp mặt ở nhà anh.

Phù Sinh đi trong tiểu khu Ngự Đình Cấm Vinh, đây là một tiểu khu nhà biệt thự, phóng mắt nhìn lại, cầu nhỏ nước chảy, núi giả sân nhà.

Vừa thấy liền biết là khu nhà của người có tiền, Phù Sinh một bên tham quan một bên lú lười, người cùng người chênh lệch thật đúng là rất lớn, có những người sinh ra là có thể đạt đến những đồ người khác phấn đấu cả đời cũng không mơ tới được, cho nên mới nói có một số việc là do trời đã quyết định sẵn!

“Tìm được rồi! khu 8!” Phù Sinh nhớ kỹ biển số nhà trên tờ giấy, cao hứng mừng rỡ như điên.

Thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng tìm được rồi. Nhiếp ảnh gia này thật sự rất kì quái, một hai phải bắt cô thuận đường mua dùm một hộp sủi cảo của Nhất Phẩm.

Trời biết Nhất Phẩm các cách nơi này rất xa, cô vì chút sỏi cỏ này từ trung tâm thành phố chạy từ thành nam đến thành bắc.

Lăn lộn ở ngoài đường này giờ, rốt cuộc cũng tới rồi, cô duỗi tay ấn chuông cửa, chờ vài phút, cửa mở ra.

Mở cửa là một người đàn ông còn nhìn như mới tỉnh ngủ, anh rất cao, cao lớn mạnh mẽ, đứng trước mặt anh Phù Sinh cảm thấy rất có cảm giác áp bách.

Giờ phút này vẻ mặt anh ngây ngốc nhìn cô, từ từ, không phải ngây ngốc, đây là biểu tình gì nhỉ? À, mừng rỡ như điên, khó có thể tin?

Phù Sinh mờ mịt, cô biết cũng mình không xấu, nhưng cũng tuyệt đối không thể xưng là đẹp như tiên, không cần phải nhìn một cái sẽ kích động như vậy chứ? Hơn nữa đối phương vừa là đại soái ca đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, cô ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Chào anh, tôi là Mạnh Phù Sinh.”

“Em lặp lại lần nữa, em tên gì?”

Người đàn ông nhẹ giọng dò hỏi, thanh âm mang theo vài phần run rẩy, giống như sợ chỉ tiến về trước một bước thì cô sẽ biến mất không vết tích.

“Tôi nói, tiên sinh chào anh, tôi là Mạnh Phù Sinh, tôi là...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị ôm vào một lồng ngực ấm áp nóng bỏng.

Sau đó, cô nghe thấy anh nghẹn ngào nói.

“Phù Sinh, anh rốt cuộc cũng tìm được em.”

Đôi lời của beta: Đọc phần ngoại truyện này có lẽ mọi người cũng hiểu, là tác giả muốn viết một cái kết đẹp cho cặp đôi Lục Ly – Phù Sinh ở thời hiện đại, ở kiếp trước họ lỡ nhau, thì kiếp này họ có thể bên nhau rồi <3.

Lưu ý đây không phải là phim của Cổ ảnh đế đóng, tôi nghĩ chỉ đây chỉ là một món quà nhỏ mà tác giả Vạn Vật Hữu Ngôn muốn tặng cho các bạn.

Chương 37

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du

Chương 37

Cố Hoài Cẩn nhìn cô gái nhỏ ngồi nghiêm chỉnh trước mặt mình, nhìn ra được cô rất coi trọng cái đề tài này. Anh bất đắc dĩ xoa xoa ấn đường, vốn dĩ không nghĩ nói cho cô biết vì sợ làm cô lo lắng, nhưng hiện tại xem ra không thể không nói. "Lại là chị anh nói?" "Vâng" Tô Noãn Dương gật đầu, chính xác, chị Nhu Trần nói không ít chuyện trong nhà đại thần cho cô biết. Cho nên cô mới muốn cùng đại thần tâm sự những việc này, hy vọng có thể dựa vào sức lực nhỏ bé của cô khiến quan hệ của anh với người nhà tốt lên một chút. Tuy rằng nói cô cũng không thể giải quyết những vấn đề này, nhưng ít nhất có thể khai thông anh một chút. Cho dù có khai thông không được, cũng có thể nghe anh nói một chút cũng được. Cô biết tính cách Cố Hoài Cẩn, mặc kệ có bao nhiêu khổ sở anh sẽ không nói ra, chỉ lựa chọn tự mình yên lặng gánh vác. Cô chỉ cần nghĩ đến thế, đoạn thời gian anh khổ sở nhất không có ai an ủi, anh vẫn muốn cống những cảm xúc tiêu cực đó làm việc, ban ngày miễn cưỡng cười vui, buổi tối một người lẻ loi chui trong phòng ô-mi-dông nghe phát sóng trực tiếp. Cô giống như thấy được mỗi đêm, Cố Hoài Cẩn một mình một người ở trong khách sạn, bên cạnh đến một người tâm sự cũng không có. Ánh đèn mỏng manh phủ lên thân hình anh, cao lớn uể oải vùi trên sofa, thần sắc mệt mỏi cầm di động nghe thanh âm của cô. Đó là niềm an ủi duy nhất của anh, cũng là thứ cố vũ anh đi ra khỏi đoạn thời gian mù mịt đó. Ở phương diện nào đó cô cảm thấy rất vui vẻ, vui vẻ vì cô lại bất ngờ mang cho anh nhiều an ủi lớn như vậy. Một phương diện khác lại cảm thấy rất đau lòng, đau lòng cho Cố

Hoài Cẩn khi đó, hối hận chính mình không thể gặp được anh sớm một chút. Tưởng tượng đến đây, hốc mắt cô lại không chịu khống chế đã ươn ướt. "Cô gái ngốc, cũng không phải em sai, là anh tự mình quyết định không đi tìm em." Ở chung lâu như vậy, Cố Hoài Cẩn đương nhiên biết Tô Noãn Dương đang suy nghĩ cái gì, anh duỗi tay đem cô ôm vào trong ngực, ôn nhu an ủi. "Vâng, em biết, nhưng em vẫn rất đau lòng anh." Tô Noãn Dương ghen ngào trả lời. Cô biết, anh vì không muốn quấy rầy cuộc sống của cô, trước nay đều không hỏi thăm cô bất luận là tin tức gì. Cô cũng biết, chỉ cần anh muốn tra, lấy các mối quan hệ của anh đào ba thước đất cũng có thể tìm ra cô. Nhưng anh không làm như vậy, chỉ đứng xa mà nhìn, cái nhìn này đã kéo dài bốn năm. "Được rồi, đừng buồn, hiện tại không phải có em ở đây sao. Em yên tâm, về sau anh tuyệt đối sẽ không gạt để em lại một mình suy nghĩ linh tinh nữa, chỉ sợ đến lúc đó em chê anh phiền, không cho anh mỗi ngày quẩn lầy em." Cố Hoài Cẩn vì dỗ Tô Noãn Dương, cố ý mở miệng trêu cô. "Em sẽ không như thế đâu!" Quả nhiên, cô vừa nghe thấy anh nói như vậy, không cao hứng ngược mắt trừng anh, lòng đầy cảm phẫn vì mình biện giải. Bốn mắt nhìn nhau, Cố Hoài Cẩn cười, Tô Noãn Dương cũng nín khóc mà cười, đôi mắt hồng hồng giống con thỏ. Cô hít hít cái mũi: "Được rồi, vậy hiện tại có thể nói chuyện nhà anh với em chứ?" "Được." Anh xoa xoa đầu nhỏ của cô, không nhanh không chậm từ từ kể. Kỳ thật chuyện này trong lòng Cố Hoài Cẩn cũng không phải là chuyện lớn gì, đã nhiều năm như vậy, anh đã sớm đã quen với thái độ bố mình. Hơn nữa anh biết lão gia tử chính là mạnh miệng mềm lòng, không chừng ở trong lòng lão nhân gia đã sớm đã tha thứ cho anh, chỉ là ngại với mặt mũi không muốn mở miệng trước, cho nên mới đối với anh hờ hững không nóng không lạnh. Cố Hoài Cẩn đem chuyện mấy năm nay anh trải qua đều nói cho Tô Noãn Dương biết. Tốt, xấu, vui vẻ, khổ sở, một chút cũng không bỏ qua. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có hai thân ảnh gầy gao ôm nhau dựa trên sofa. Giọng nói của Cố Hoài Cẩn vốn dĩ rất dễ nghe, hiện tại lại cố tình thả chậm ngữ khí, nghe giống như đang nói lời âu yếm với cô. Anh nói xong những chuyện này, nước mắt chồng chất trong hốc mắt Tô Noãn Dương không nhịn được mà rơi xuống. Cô giơ tay, đem anh

ôm vào thân hình gầy yếu của mình, nhẹ giọng an ủi. "Cố Hoài Cẩn, anh đừng khổ sở, về sau bên cạnh anh còn có em, em sẽ chăm sóc anh." "Ừm, anh không khổ sở, anh biết em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh." "Vâng" Hai người ôm nhau một hồi, tâm tình Tô Noãn Dương mới dần dần bình phục, cô buông tay, xoa xoa Cố Hoài Cẩn trong ngực. Suy nghĩ lúc lâu, cô nhỏ giọng dò hỏi. "Cố sư huynh, anh không phải phú nhị đại chứ?" "Sao em lại nghĩ vậy?" Cố Hoài Cẩn buồn cười, anh thật sự không rõ mạch nào tiểu nha đầu câu tạo như thế nào. "Bởi vì ngày đó Đồng phu nhân vẫn luôn nói cái gì Cố gia Cố gia, hơn nữa anh còn nói ba anh không muốn anh gia nhập giới giải trí, phim truyền hình không phải đều như vậy sao? Nam chính bởi vì phải kế thừa xí nghiệp của gia tộc, cho nên không thể tùy tâm sở dục làm những gì mình muốn, mặc kệ trên đường đấu tranh như thế nào, cuối cùng đều bị bắt về nhà làm việc." "Bảo bối, thực tế làm gì có nhiều phú nhị đại như vậy chứ?" Cố Hoài Cẩn bất đắc dĩ thở dài, về sau nên không chế số lần cô gái nhỏ xem phim truyền hình, đầu đưa nhỏ suy nghĩ quá hay linh tinh. Anh cầm lấy một lọn tóc của cô, anh rất thích mái tóc dài này, trách không được người xưa nói kết tóc tình thâm, anh không có tâm nguyện gì lớn lao, chỉ hy vọng bọn họ cũng có thể có đời đời kiếp kiếp kết tóc se duyên. "Anh không phải phú nhị đại, ba anh là viện trưởng học viện luật, mẹ là chủ nhiệm khoa lịch sử." "Cho nên tư tưởng của bọn họ tương đối bảo thủ, đặc biệt là ba anh, ông cảm thấy diễn viên chính là con hát, là nghề không có tiền đồ." "Từ nhỏ ông đã hy vọng anh và chị gái có thể kế thừa kế nghiệp của ông, lớn lên làm luật sư hoặc làm chức vụ, nhưng không nghĩ tới, anh và chị đều không thích những cái đó, một vào giới giải trí, một vào giới phối âm." "Cho nên ba anh rất tức giận, nhưng dù sao chị anh cũng là con gái, ông không nỡ quở trách. Cho nên cũng chỉ có thể đem toàn bộ tức giận đổ lên người anh, đứa con trai này là anh tương đối đáng thương, một người gánh vác hai người nghe mạng." Nói đến này, Cố Hoài Cẩn còn ra vẻ đáng thương mà nhìn Tô Noãn Dương, người sau lập tức đau lòng đi lên hôn hôn anh. Anh không hài lòng vì cô chỉ hôn có một chút, liền cúi đầu gia tăng độ sâu cho nụ hôn này. Hôn một hồi lâu anh mới buông cô ra, đã hôn bao nhiêu lần, cô gái nhỏ này vẫn không học được cách thờ. Anh đem cô ôm

chặt trong ngực, lại tiếp tục nói. "Nhưng em có thể yên tâm, anh hiểu bố hơn so với bất kì ai, kỳ thật ông đã sớm đã tha thứ anh, chỉ là ngại mặt mũi không biểu hiện ra ngoài mà thôi, không sao, một ngày nào đó sẽ tốt thôi, em không cần miên man suy nghĩ mãi." "Vâng, vậy là tốt rồi." Tô Noãn Dương ngoan ngoãn gật đầu, tha thứ cho anh là tốt rồi, cô không hy vọng Cố Hoài Cẩn sẽ đau lòng vì những việc không vui này. "Tô Tô, thật ra hiện tại em là nên lo lắng chuyện khác." "Chuyện gì?" Cô nghi hoặc ngẩng đầu. "Em nói đi?" Anh cười như không cười mà nhìn cô. "Không nghe được hôm nay chị anh đã nói gì sao? Mẹ anh muốn anh mang em về nhà ăn cơm, cho nên hiện tại em nên ngẫm lại kỹ nên mặc quần áo gì đi gặp cha mẹ chồng tương lai ." "...". Cha mẹ chồng? Tô Noãn Dương lại đỏ mặt. Cô đứng dậy, làm bộ không nghe gì, thuận miệng có lệ một câu. "Cố sư huynh, đã khuya rồi em đi ngủ trước đây, haha, ngủ ngon ngủ ngon." Nói xong không đợi Cố Hoài Cẩn phản ứng lại, lòng bàn chân giống như bôi mỡ, nhanh như chớp trở về phòng. "Ngủ ngon." Cố Hoài Cẩn buồn cười nhìn Tô Noãn Dương chạy trốn. Chờ cô đóng cửa lại, anh cũng tắt đèn phòng khách, trở về phòng. Nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn gọi điện thoại cho Lâm Thanh Vũ. Lấy hiểu biết của anh với mẹ con Đồng gia, hôm nay trên bàn cơm bọn họ đã chịu vũ nhục lớn như vậy, khẳng định sẽ không cam chịu bỏ qua. Thật ra anh cũng không sợ bọn họ lấy mình trút giận, địa vị của anh trong giới giải trí tương đối vững chắc, có chút tai tiếng cũng không chuyện có gì lớn lắm. Anh chỉ sợ bọn họ nhân cơ hội hắt bát nước bẩn này lên Tô Noãn Dương. Tiểu cô nương vừa mới đứng vững chân trong giới, nếu lúc này có gièm pha gì thì ai cũng không giúp được cô. Vạn sự khởi đầu nan, nếu các fan cho rằng cô không phải nghệ sĩ tốt, ngày sau muốn phát triển chỉ sợ khó càng thêm khó. "Alo, A Cẩn à." Điện thoại vang lên vài tiếng mới có người bắt máy, nhìn nghe giọng hần hần là anh ấy đang ngủ nhưng lại bị đánh thức. "Alo, Thanh Vũ, em có việc muốn nhờ anh giúp" Cố Hoài Cẩn không hàn huyên mà nói thẳng vào ý chính. "Ừ, cậu nói đi" Bên kia truyền đến tiếng mở cửa, hần hần là người đó đang rời phòng ngủ. "Là về chuyện của Đồng Văn Thu." "Ừm, anh biết, chị em hôm nay trở về đã nói hết cho anh nghe rồi. Ai, cô ấy làm việc lại vẫn xúc động như vậy,

việc làm không thông qua đại não, cũng không xem xét sẽ mang đến hậu quả gì. Nếu tạo thêm phiền toái cho em, anh thay cô ấy xin lỗi trước, mấy năm nay anh chiều hư cô ấy rồi." Không sai, Lâm Thanh Vũ chính là anh rể Cố Hoài Cẩn, CEO công ty điện ảnh. "Không sao, chị ấy cũng là vì muốn tốt cho chúng em. Nhưng em nghĩ hành vi này chắc đã chọc giận Đồng Văn Thu, cô ta hẳn đã bắt đầu nghĩ cách trả thù." "Ừ, chuyện này anh cũng nghĩ đến, em yên tâm, hai ngày nay anh để tiểu Lý giúp em nhìn quan sát cô ta, có chuyện gì nhất định sẽ liên lạc với em trước tiên." "Được, cảm ơn anh, có rảnh mời anh cùng chị em ăn cơm." "Được rồi, ăn cơm thì không cần, người một nhà khách khí như vậy làm cái gì? Em nếu thật muốn cảm tạ, thì mau nhanh mang bạn gái nhỏ về nhà, sớm một chút để chúng ta cùng uống rượu mừng, như vậy chị em mới có thể yên tâm." "Được, mấy ngày nữa em sẽ mang cô ấy trở về." "Ừ." "Lâm ca, anh gọi điện thoại với ai thế?" Thanh âm Cố Nhu Trăn từ đầu kia điện thoại truyền tới. "A Cẩn, chị em nổi nóng, anh cúp trước, có việc sẽ liên lạc với em." "Được, gặp lại sau." Cúp điện thoại, Lâm Thanh Vũ trở lại phòng ngủ. "Điện thoại của Tiểu Lý, công ty có chút việc." "Chuyện gì? Nghiêm trọng chứ?" Cố Nhu Trăn vội vàng ngồi dậy dò hỏi, vừa rồi cô đang ngủ đội nhiên tỉnh lại phát hiện Lâm Thanh Vũ rời giường, ra khỏi phòng ngủ mới nhìn thấy anh đứng ở phòng khách gọi điện thoại, tư thế thần thần bí bí, hay là công ty xảy ra chuyện gì. "Không có việc gì, đã giải quyết, em đừng nghĩ nhiều, nhanh lên ngủ đi." "Được, vậy anh lại đây ôm em ngủ." Không có gì chuyện gì thì tốt rồi, Cố Nhu Trăn cười cười, làm nũng với chồng. "Được." Lâm Thanh Vũ chui vào ổ chăn, gắt gao ôm lấy vợ. Vốn dĩ anh muốn chờ Nhu Trăn ngủ, anh sẽ gọi điện thoại cho tiểu Lý gọi, để cậu ta quan sát Đồng Văn Thu. Nhưng có câu nói như vậy, lý tính thực đầy đặn, hiện thực thực cốt cảm. Bởi vì công việc ban ngày thật sự quá bận rộn, không cẩn thận, Lâm Thanh Vũ cũng ngủ theo luôn. Anh ta thật sự cũng không nghĩ đến, chính bởi vì điểm này sơ sẩy lại làm cho một số việc hoàn toàn thay đổi. Đêm đã khuya, trên bầu trời các ngôi sao cũng đều đã về nhà ngủ, chỉ chừa một vòng trăng sáng tỏ treo trên bầu trời đêm cuộn cuộn. Ánh trăng như nước, xuyên thấu qua bức màn, chiếu vào phòng Tô Noãn Dương. Tiểu cô nương đã ngủ, khóe miệng

còn treo một mặt mỉm cười ngọt ngào, thoát nhìn như là đang trong mộng đẹp. Phòng bên cạnh Cố Hoài Cẩn cũng đã ngủ say, Tiêu Dao, Vương Ngọc, Đào Đào, tất cả mọi người đều đã tiến vào mộng đẹp. Ngủ đi, mặc kệ như thế nào, mặt trời ngày mai đều sẽ dâng lên, sáng mai tỉnh lại, bọn họ sẽ thấy mẹ con Đồng gia vì bọn họ mà chuẩn bị kinh hỉ. Đêm đã khuya, ngủ ngon. (Beta: Đọc khúc này cứ thấy ghê ghê vl aahahaa)

Chương 38

Edit: Doãn Y Y Beta: Doãn Uyển Du

Chương 38

Sáng sớm, Tô Noãn Dương đã bị tiếng chuông di động đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra. "Alo?" "Tô Noãn Dương, cậu còn tâm tình ngủ nướng, cậu có biết đã xảy ra chuyện gì không!" Người đầu kia điện thoại vô cùng kích động, âm thanh cách di động truyền tới lỗ tai Tô Noãn Dương khiến tai cô phát đau. Cô bất đắc dĩ để di động ra xa, Đào Đào lại làm sao vậy, kích động như vậy làm cái gì. "Cậu đừng vội, chậm rãi nói, rốt cuộc làm sao vậy?" "Làm sao vậy? Cậu còn hỏi mình làm sao vậy? Mình hỏi cậu có phải cậu đặc tội với người nào rồi không?" Đào Đào hận rèn sắt không thành thép mà rống giận, chỉ ước hiện tại ở cạnh Tô Noãn Dương, như vậy mới có thể lắc lắc đầu cho cô ngốc này tỉnh táo lại, 《kiếp phù du》 còn không chưa công chiếu mà cô ấy đã lên hot search trước cả phim! "Mình không có mà" Tô Noãn Dương có chút buồn bực, kiên định lắc lắc đầu. Lắc xong mới nhớ tới Đào Đào cũng không ở cạnh mình, cô lắc tới đứt cổ cô ấy cũng không nhìn thấy, liền lập tức lên tiếng trả lời. "Không có? Không có sao cậu lại lên hot search sao? Mình thấy nhóm phóng viên sắp tìm được nhà cậu rồi đó!" Cô gái ngốc, khẳng định là đã vô tình đặc tội với người nào mới có thể bị người ta bôi đen thành như vậy mà còn không tự biết. "Cái gì hot search?" Kỳ quái, cô lên hot search? Cô là một tiểu trong suốt* ai cũng không biết, cũng có thể lên hot search à? (tiểu trong suốt = nghệ sĩ không nổi không có mấy người biết đến) "Cậu tự đi xem đi! Xem xong rồi lại cho gọi điện thoại cho mình!" Đào Đào bang một tiếng dập điện thoại, mở Weibo, tiếp tục cùng nhóm thủy quân chiến đấu. Tô Noãn Dương mơ

mơ màng màng mở Weibo, mẹ nó, đây là cái gì vậy? Tin tức đã sớm vượt qua 999+, ngay cả fans số cũng gấp lên vài lần. Không thể nào, chẳng lẽ gần đây cô thật sự đạp vận cứt chó, ngủ một giấc lên liền không thể hiểu được mà bạo đỏ*? (Bạo đỏ hay bạo hồng = nổi tiếng) Cô vội vàng mở tin tức, mới lướt mấy cái, cô đã thay đổi sắc mặt, bất đắc dĩ mà buông di động. Thì ra không phải một đêm bạo hồng, mà là một đêm biến thành bia ngấm cho toàn dân công kích. Cô nên biết, trên đời này không có khả năng mọi chuyện tốt đều rơi trên đầu mình. Nhìn đi, mấy ngày hôm trước cô còn cảm thấy mình rất may mắn, lúc này mới qua bao lâu, ông trời đã tới đòi nợ. Cô gọi điện thoại, Đào Đào lại tận tình khuyên bảo an ủi cô một hồi, nói cái gì mà muốn ngồi xe đến đây tìm cô. Cô rất cảm động, một lần lại một lần cam đoan cô thật sự không có chuyện gì, để cô ấy đừng lo lắng. Đào Đào mới cố mà đồng ý không tới tìm cô nữa, chờ gặp mặt lại tiếp tục nói. Treo điện thoại, Tô Noãn Dương ngẩng đầu xem đồng hồ, đã 10 giờ, lẫn lộn này giờ lâu như vậy, cô còn chưa đi rửa mặt. Cô mở cửa, phát hiện Cố Hoài Cẩn về mặt nghiêm túc ngồi trên sofa, trong tay còn cầm một điều thuốc vừa mới đốt lửa. Cô ba bước biến hai đi lên, không ôn nhu đoạt lấy thuốc lá trong tay anh, giận dữ nói. "Không phải đã nói bỏ thuốc sao? Sao lại hút?" Anh cũng không ngăn cản cô, chỉ là lẳng lặng mà nhìn cô dập tắt thuốc, sau đó duỗi tay ôm lấy eo cô, đem cô ôm sát vào lòng. "Anh đã thấy?" Tô Noãn Dương nhẹ giọng dò hỏi. Cô biết anh khẳng định đã thấy, bằng không cũng sẽ không ngồi ở chỗ này chờ cô, thậm chí còn bức bối hút thuốc. "Ừm" Cố Hoài Cẩn gật đầu, không nghĩ tới, anh vẫn chậm một bước, lại khiến cô chịu tổn thương lớn như vậy. Sáng sớm hôm nay, người đại diện Lisa điên cuồng gọi điện thoại oanh tạc anh. Chết vẫn anh gần đây rốt cuộc là có cọng dây thần kinh nào nổi sai chỗ, tại sao lại làm ra scandal lớn như vậy, đây còn là lần đầu tiên bởi vì gièm pha mà lên hot search. Anh mới vừa giải thích xong, bên kia Lâm Thanh Vũ liền gọi điện thoại tới. Anh ấy rất áy náy, vẫn luôn xin lỗi, nói nếu không phải bởi vì tối hôm qua anh ta nhất thời sơ sẩy ngủ quên, sự việc cũng sẽ không phát triển đến mức này. Chị cũng đang khóc sướt mướt, nói đều bởi vì chị mới nháo thành như vậy. Ngay cả Tiêu Dao vẫn luôn cà lơ phớt phơ cũng gọi điện thoại hỏi anh rất

cuộc làm sao, nói anh biết tình thế hiện tại thật sự rất nghiêm trọng. Cả một buổi sáng chuyện anh gì cũng không làm, chỉ luôn tiếp điện thoại lại tiếp điện thoại. Thật vất vả mới thanh tịnh được, anh tắt di động vừa định rít điều thuốc tiện thể ngẫm nghĩ kỹ lại nên làm thế nào mở miệng để nói với Tô Noãn Dương, liền thấy cô thần sắc mệt mỏi đi ra. Xem cô như vậy, hẳn là cũng đã biết. Kỳ thật chuyện này cũng trách không được Lâm Thanh Vũ, Đồng Văn Thu lần này thật sự ra tay rất mạnh, nhất định muốn đem Tô Noãn Dương kéo chìm xuống nước. Trong một đêm liên hệ năm sáu cái Weibo đại v*, điên cuồng bạo tag, Lâm Thanh Vũ cho dù có thể ngăn một cái, cũng khẳng định không thể cản lại toàn bộ. (* bên trung quốc nick chính của các nghệ sĩ,... đều kí hiệu chữ V) Cũng vì thế, dưới sự trợ giúp của Đồng Văn Thu, hiện tại toàn bộ người trên mạng đều cảm thấy Tô Noãn Dương là kẻ đào mỏ hám giàu chân đứng hai thuyền. Chuyện vốn là thế này. Không biết mọi người còn nhớ hay không, khoảng thời gian trước, Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Cẩn phát sóng trực tiếp, Cố Hoài Cẩn nhất thời hứng khởi liền thừa nhận mình đang cùng Tô Noãn Dương yêu đương, không đúng, chuẩn xác mà nói, là Cẩn Du đang cùng Tô Tô yêu đương. Lúc ấy có vài fans còn chụp hình lại. Nhưng bởi vì khi đó Tô Noãn Dương không nổi tiếng cũng không cao, mọi người cũng chẳng biết Cẩn Du là cộng hành nào, cho nên chuyện này cũng không có nhắc lên sóng to gió lớn gì, chỉ có một ít fans Tô Noãn Dương ở Weibo của cô đăng lời chúc phúc bọn họ lâu lâu dài dài. Lúc ấy Tô Noãn Dương còn cảm thấy rất hạnh phúc, thậm chí cảm động đến mức nước mắt lưng tròng. Cố Hoài Cẩn chê cười cô quá mức cảm tính, sống lâu như vậy vẫn là một cô bé chưa thấy qua việc đời, còn trêu ghẹo cô sau này nếu thành danh nhìn thấy sự ủng hộ của fans không được mỗi ngày khóc nhè. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng hiện tại lại trở thành vũ khí sắc bén nhất mà Đồng Văn Thu lợi dụng để bôi đen cô.

Thì ra, Đồng Văn Thu vì theo đuổi Cố Hoài Cẩn mà cố ý tìm một vị thám tử 24 giờ liên tục giám thị anh. Vị thám tử này vô cùng xứng chức, mỗi ngày đều theo dõi Cố Hoài Cẩn và Tô Noãn Dương, thậm chí còn chụp lén rất nhiều hình ảnh thân mật của hai người. Xem, tấm này, là ngày đó Tô Noãn Dương tỏ tình hai người ở dưới cây đại thụ ôm hôn. Bức này, là Cố

Hoài Cẩn cùng Tô Noãn Dương tay trong tay tiến vào khách sạn. Bức này, là Cố Hoài Cẩn đem áo khoác cởi ra khoác lên người Tô Noãn Dương.

..... Những ảnh chụp này cùng với ảnh của fans chụp đặt cùng nhau, hình thành đối lập rõ ràng, mặc cho ai nhìn cũng đều sẽ cảm thấy Tô Noãn Dương là nữ nhân chân đứng hai thuyền, hai mặt, khẩu phật tâm xà, vì tiền tài địa vị mà vứt bỏ Cẩn Du, ở bên cạnh Cố Hoài Cẩn. Sau đó nhóm bình xẹt lại xem hình nói chuyện, thêm mắm thêm muối một phen, cường ngạnh đem Tô Noãn Dương nói thành Phan Kim Liên chuyển thế. Lời vừa nói ra, mọi người đều bùng nổ. Vốn dĩ, trước nay cũng chưa nghe nói qua một tiểu phối âm lại dám đi đoạt nam thần quốc dân, tin tức này các fan rất khó tiếp nhận. Kết quả tiểu trong suốt này vậy mà còn không chuyên nhất (chung tình), các fan càng thêm không chịu nổi, điên cuồng tới Weibo Tô Noãn Dương spam, bọn họ không cần cực khổ, chỉ cần bỏ thời gian ra tìm kiếm đã có thể đem mười tám đời tổ tông nhà cô đào ra thăm hỏi một lần. 【1l: Không biết cô là ai, chỉ là hy vọng cô có thể cách xa nam thần của tôi một chút, vẫy tay bye bye. 】 【2l: Tiểu tỷ tỷ cô từ đâu chạy ra vậy, đồ yêu tinh, đồ dê tiện, có thể đừng gây tai họa cho lão công tôi được chứ? 】

【3l: Ha hả, lúc trước còn rất chờ mong phần phối âm của cô, hiện tại chỉ cảm thấy lúc trước mình bị lừa. 】 【4l: Thực xin lỗi lão công, bởi vì người đàn bà này tôi sẽ từ bỏ không xem " kiếp phù du ". 】 【5l: Đau lòng cho người đàn ông kia, thương cô tới lâu như vậy, cô gái như cô đúng là đủ tâm ngoan thủ lạt! 】 【6l: EXM? Đoạt nhân vật của Đồng tiên nữ nhà tôi thì thôi, hiện tại còn thông đồng cùng lão công của tôi? 】 【7l: Giữa đường biến thành đen, các cô gái nhỏ hiện tại vì nổi tiếng thật đúng là liều mạng. 】 Bởi vì Cố Hoài Cẩn không có Weibo, cho nên toàn bộ fans của anh đều đi đến Wei bo của Tô Noãn Dương mắng cho hả giận, khu bình luận đang là một mảnh hỗn loạn. Ngay cả Weibo Cẩn Du cũng khó may mắn có thể thoát khỏi. 【1l: Tiểu ca ca xin hỏi anh thiếu đối tượng sao, không thì quen tôi đi nè? 】 【2l: Vì sao người si tình luôn không có được kết cục tốt? 】 【3l: Đau lòng, vì anh tôi sẽ bi ai một phút đồng hồ. 】 【4l: Cảm tạ truyền thông giúp anh đã nhận thức rõ bản chất của cô gái

kia, nếu anh muốn đối đối tượng, có thể suy xét tôi một chút được không?

】 Ngay cả đoàn phim 《kiếp phù du 》

cũng bị các fan oanh tạc. 【 1l: Mãnh liệt yêu cầu đối diễn viên phối âm!

Bằng không chúng tôi sẽ bỏ phim! 】 【 2l: Hoài nghi đây là đoàn phim

lãng xê, nói không chừng đều là tự biên tự diễn? 】 【 3l: Thù lớn bao

nhiều? Đoàn phim tốt như vậy tại sao lại tìm người như vậy đi phối âm? 】

..... Tô Noãn Dương bất đắc dĩ mà lướt Weibo, đã qua mấy tiếng, trên

mạng vẫn không hề đình chỉ việc chửi rửa cô. Xem ra anh hùng bàn phím

thật đúng là chuyện gì cũng không làm, mỗi ngày đều cầm di động chờ đợi

cơ hội đào hố người ta. Cố Hoài Căn bên này cũng vội đến sát đầu mé trán.

Chị Lisa gọi điện thoại nói với anh, chuyện này không có biện pháp sử

dụng quan hệ xã hội dè xuống, bởi vì ảnh chụp thật sự đã lan truyền quá

rộng. Hiện tại hành động cần thiết nhất là phải sạch quan hệ với chuyện

này, kiên quyết cho thấy lập trường tuyệt đối không thể thừa nhận quan hệ

với Tô Noãn Dương. Cố Hoài Căn đương nhiên không đồng ý. Sao ngay

lúc này anh có thể bỏ rơi cô gái nhỏ của mình, anh đã nói sẽ bảo vệ cô thì

nhất định sẽ bảo vệ cho tốt. "Hoài Căn, chị biết như vậy rất ủy khuất em,

nhưng thế giới này chính là như vậy, không phải mỗi chuyện đều có thể

như ý người. Mọi chuyện đã tới bước này, làm người đại diện của em chị

chỉ có thể vì em suy xét trước tiên, tìm cách tốt nhất khiến tổn thất của em

giảm xuống thấp nhất, em có hiểu rõ không?" "Chị Lisa, em hiểu rõ ý tốt

của chị, cũng cảm ơn chị, nhưng em thật sự không thể bỏ rơi cô ấy, rất xin

lỗi, chuyện này em sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết." Tan rã không vui. Chị

Lisa cúp điện thoại, Cố Hoài Căn xoa xoa ấn đường, đi đến sofa ngồi

xuống. "Còn đang xem?" "Vâng" Tô Noãn Dương ngược mắt mỉm cười.

"Cố sư huynh, em phát hiện mọi người trên mạng thật sự có trí tưởng tượng

rất kinh khủng, bố nào một chút đem tình huống xuyên loạn thành đủ thứ

loại. Mới có vài giờ, cũng đã biên soạn ra vài cái kịch bản rồi." "Được rồi,

trước đừng nhìn, lại đây tâm sự với anh một chút đi." Anh biết cô đang

miễn cưỡng cười cười, duỗi tay lấy đi di động không để cô tiếp tục xem.

"Được." Tô Noãn Dương ngoan ngoãn gật gật đầu. "Tô Tô, chuyện đã tới

bước này, cho dù anh nói cái gì cũng đều không thay đổi được gì. Thực xin

lỗi, nếu không phải bởi vì anh, Đồng Văn Thu cũng sẽ không đối với em như vậy, anh thật sự rất xin lỗi..." "A Cẩn." Tô Noãn Dương ôn nhu đánh gãy lời xin lỗi của Cố Hoài Cẩn. "Em không trách anh, thật sự, chuyện này cùng anh không liên quan gì. Anh còn nhớ rõ không? Anh đã từng nói không có cách nào làm tất cả mọi người đều thích mình, chỉ có thể nỗ lực chứng minh bản thân. Không phải anh đã nói với em phải luôn là chính mình sao?" Cô lắc lắc tay Cố Hoài Cẩn, trấn an anh. "Kỳ thật em một chút cũng không hề buồn, thật sự, bởi vì em biết những việc này đều là giả, đều là bọn họ bịa đặt vô căn cứ. Đồng Văn Thu làm những việc này chính vì để em không vui, nếu em thật sự không vui, chẳng phải đúng ý cô ta?" "Không liên quan, em không then với lương tâm, những lời này không thể gây thương tổn tới em. Em chỉ rất xin lỗi, liên lụy đến anh, rất xin lỗi..." "Được rồi, Tô Tô, chúng ta không cần xin lỗi nhau." Cố Hoài Cẩn thực vui vẻ Tô Noãn Dương trưởng thành, xem đi, cô gái của anh rất kiên cường, anh đương nhiên cũng không thể làm cô thất vọng. "Tô Tô, em yên tâm đi, anh đã có phương án giải quyết." "Thật?" Tô Noãn Dương kinh ngạc ngược mắt. "Đương nhiên là thật sự, em không cần lo lắng, anh sẽ cho bọn họ một phần quà đáp thật lớn"

Chương 39

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 39

Phương pháp đánh trả mà Cố Hoài Cẩn nghĩ ra, kỳ thật vô cùng đơn giản, chính là thừa nhận anh là Cẩn Du. Nếu Đồng Văn Thu đã đem dư luận hướng phát triển tới chuyện Tô Tô chân đứng hai thuyền, vậy anh chỉ cần để tất cả mọi người biết, hai chiếc thuyền Tô Tô đạp đều là mình là được. Gậy ông đập lưng ông, thật đúng là một cái kinh hỉ lớn a. "Cậu thật sự quyết định muốn làm như vậy?" Tiêu Dao đứng trước cửa sổ sát đất, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cố Hoài Cẩn, hoàn toàn không còn bộ dạng cà lơ phất phơ cợt nhả ngày thường. "Ừ" Cố Hoài Cẩn gật gật đầu, bất đắc dĩ nói. "Chuyện tới hiện giờ cũng không biện pháp tốt hơn, không phải sao?" Tiêu Dao nhú mày nhìn Cố Hoài Cẩn, đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, Tiêu Dao đương nhiên biết Cố Hoài Cẩn là dạng người gì. Đơn giản mà nói, anh chính là một người hoàn toàn không thích hợp với giới giải trí. Anh chưa bao giờ lăng xê, cũng không thích tham gia các gameshow, trừ bỏ hai năm đầu tiên mới vừa vào giới kia, vì để người xem nhận thức mình mà tham gia vài lần tiết mục ngoại, về sau cơ hồ là không bao giờ xuất hiện ở bên ngoài trừ bỏ nơi đóng phim. Anh cũng không có tai tiếng gì, tới tới lui lui đều cô độc một mình. Cho nên đã từng có đoạn thời gian, có rất nhiều phóng viên giải trí suy đoán anh kỳ thật là gay, mà trong đó đầu tiên hoài nghi chính là anh và Tiêu Dao kỳ thật là một đôi. Nhưng Tiêu Dao thật sự là quá yêu niêm hoa nhạ thảo, cho nên tất cả mọi người đổi sang suy đoán

anh bởi vì bị cái tổn thương tình cảm gì đó cho nên mới sẽ đối nam sinh nữ sinh đều kính nhi viễn chi. Thẳng đến trước đó không lâu Tiêu Dao tự bạo muốn cùng tiểu Thanh mai Vương Ngọc kết hôn, cái lời đồn đãi này mới tự sụp đổ. Tiêu Dao biết, Cố Hoài Cẩn không thích đem sinh hoạt trộn vào công tác. Cho nên anh không có Weibo, thời gian nghỉ ngơi cũng tuyệt đối không chạy tới khu vực công chúng chú ý, thậm chí có đôi khi ngay cả fans thăm ban anh cũng cảm thấy không tốt, từng vô số lần khuyên bảo fans không cần vì anh chạy xa như vậy, phải chú ý an toàn trước chiều cố tốt bản thân gì đó. Một người chán ghét bị chú ý như vậy, rốt cuộc vì cái gì tham gia vào giới giải trí, Tiêu Dao đến nay đều không rõ. Nhưng anh ta biết, lúc này Cố Hoài Cẩn lựa chọn chủ động lộ ra mình là Cẩn Du, hành động này chứng minh cái gì. Xem ra, Tô Noãn Dương ở trong lòng anh thật sự rất quan trọng, anh thật sự muốn đem cô gái này cất vào trong lòng, bỏ vào tương lai, thậm chí vào thời điểm cần thiết, anh còn có khả năng không tiếc hết thảy đại giới bảo hộ cô chu toàn. Tiêu Dao không biết đây là tốt hay xấu, nếu là anh ngày trước, khẳng định sẽ khịt mũi coi thường. Nhưng nay đã khác xưa, Tiêu Dao nghĩ, nếu chuyện này phát sinh trên người anh ta và Vương Ngọc, khẳng định anh ta cũng sẽ lựa chọn giống Cố Hoài Cẩn đi. Cái gì nguyên tắc, cái gì điểm mấu chốt, cái gì yêu ghét, ở trước mặt cô, đều bé nhỏ không đáng kể. Anh chỉ nghĩ dùng hết cố gắng lớn nhất của mình tới bảo hộ cô, đây đại khái, chính là yêu trong miệng mọi người đi. "Được, nếu cậu đã quyết định, vậy làm huynh đệ, mình nhất định vô điều kiện ủng hộ cậu." "Àn, cảm ơn, Tiêu Dao." Tô Noãn Dương vừa tiến vào phòng, liền nhìn thấy Cố Hoài Cẩn cùng Tiêu Dao ngồi đối diện, sắc mặt hai người đều có chút trầm trọng. Cô nở nụ cười tươi sáng, đánh vỡ trầm mặc, phá lệ mà nói giỡn nói. "Em giống như trở về không đúng thời điểm a, có phải quấy rầy đến các anh?" Cố Hoài Cẩn phản ứng lại trước tiên, vỗ vỗ bả vai Tiêu Dao bả vai, xoay người nói với Tô Noãn Dương. "Không có, em trở về đúng luôn thời điểm, Tiêu Dao cũng phải đi rồi." Nói xong hướng Tiêu Dao cho một cái ánh mắt, người sau phản ứng lại, cười gật đầu nói. "Tiểu Tô Tô, em thật sự trở về thực không đúng lúc, tính, anh chỉ có thể hẹn lần sau với A Cẩn." Tiêu Dao cười đi lên trước, cũng duỗi tay vỗ vỗ

vai Tô Noãn Dương vai, nhỏ giọng nói cố lên, liền vòng qua cô rời phòng. Tô Noãn Dương biết Tiêu Dao đang an ủi mình, trong lòng cũng có chút xúc động, cảm thấy mình thật sự rất may mắn. Vừa rời, Đào Đào nha đầu kia cũng cố ý từ nội thành chạy tới. Hiện tại đang ở thời kì mẫn cảm, chỉ cần thả ra chút tiếng gió, các đại báo, paparazzi đều dốc toàn bộ lực lượng, từ ngày hôm qua liền bắt đầu ngồi canh ở phụ cận khách sạn. Một đám đều cầm "□□ đại báo", chờ có thể chụp được ảnh Cố Hoài Cẩn cùng Tô Noãn Dương thân mật, sau đó bắt lấy tin lớn độc nhất vô nhị. Cho nên Tô Noãn Dương không thể tùy ý rời khỏi khách sạn, Đào Đào cũng cái này tỏ vẻ có thể lý giải, từ thật xa chạy đến khách sạn tìm cô. Hai người trở lại phòng Tô Noãn Dương lúc trước, mặt đối mặt hàn huyên lúc lâu. Trước tiên Đào Đào cho cô một cái ôm lớn, sau đó bắt đầu lải nhải an ủi cô, nói cái gì đều phải lưu lại bởi cô vài ngày. Tô Noãn Dương không lay chuyển được cô ấy, đành phải đáp ứng, nhưng vẫn luôn mồm xác nhận hai ngày này cô ấy thật sự không có việc gì, mới lên lầu đem tin tức này nói với Cố Hoài Cẩn, đơn giản thu thập một chút hành lý, liền phải đi xuống lầu. Cố Hoài Cẩn đem cô ôm chặt vào trong ngực, dùng sức mà ngửi hương trên người cô, sau đó càng không muốn buông tha nói. "Thật sự muốn đi xuống sao?" "Đúng vậy, Đào Đào chạy xa như vậy tới tìm em, em đương nhiên muốn cùng cô ấy ở cùng nhau." Tô Noãn Dương cười trả lời Cố Hoài Cẩn, sau đó trêu ghẹo nói. "Hơn nữa mỗi ngày anh đều cùng em ở một chỗ, còn không cảm thấy phiền sao?" "Không, nếu có khả năng, anh hy vọng có thể đem em thu nhỏ đặt trong túi, mỗi phút mỗi giây đều không tách ra." Cố Hoài Cẩn hiện tại nói lời âu yếm càng ngày càng thành thạo, hạ bút thành văn, Tô Noãn Dương lại ngượng ngùng đỏ mặt. Giọng nam nhân trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai, thanh âm nóng bỏng gắt gao mà dán lên lỗ tai cô. Sau đó anh chậm rãi buông tay, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi lưỡi triển miên, cô có thể cảm nhận được sự ôn nhu của anh, cũng có thể cảm nhận được an ủi. Sau một lúc lâu, anh đứng dậy, cười ngoéo chóp mũi cô một cái. "Ngoan, không cần nghĩ nhiều, yên tâm giao cho anh đi, anh sẽ giải quyết tốt." Sau đó cầm lấy rương hành lý nhỏ, đuổi tay mở cửa. "Đi thôi, công chúa của anh." Tô Noãn Dương trở lại phòng, Đào Đào cười đến vẻ mặt bát quái.

"Thằng thẩn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, nói, hài người phát triển đến đâu rồi?" Tô Noãn Dương cười xấu xa nhìn tiểu dâu tây trên cổ Đào Đào, trêu chọc nói. "Yên tâm đi, không có nhanh như hai cậu. Mình thấy cứ tiếp tục như vậy, lúc mình làm mẹ nuôi sẽ không còn bao lâu" "..."

Đào Đào nhìn bộ dáng nghịch ngợm của cô, âm thầm chửi. Quả nhiên, đi theo đại thần, tiểu bạch thỏ cũng sẽ biến thành tiểu hắc thỏ. Cái gì? Tiểu hắc thỏ là gì, chính là con thỏ trong bụng toàn ý tưởng phúc hắc! Cố Hoài Cẩn trở lại phòng mình, lấy di động cấp gọi cho Lisa. "Alo?" Âm thanh chị Lisa từ đầu kia di động truyền đến, Cố Hoài Cẩn thở nhẹ nhõm một hơi, còn may chị ấy còn tiếp điện thoại của anh. "Chị, em là Cố Hoài Cẩn." "Ừ, chị biết, làm sao vậy, em nghĩ thông, quyết định cùng Tô Noãn Dương phải sạch quan hệ?" "Không phải, là như thế này, em muốn chị giúp em thông tri một chút đến truyền thông, buổi chiều ngày mai muốn triệu phóng viên tham gia họp báo." "Cái gì? Phóng viên! Cố Hoài Cẩn em có phải điên rồi không!" Lisa hít ngược một ngụm khí lạnh, muốn hảo hảo giáo dục anh một chút, khiến anh nhân lúc còn sớm bỏ cái ý niệm hoang đường kia đi. Đúng, em là có thể tự do yêu đương, nhưng em cũng không thể biến yêu đương thành tận thế chứ! "A Cẩn, em nghe chị nói..." Lisa vừa định mở miệng khuyên, liền nghe được người đầu kia điện thoại ho nhẹ một tiếng, sau đó có điểm áy náy nói. "Chị, em vẫn chưa nói cho chị, kỳ thật em chính là Cẩn Du." Trầm mặc, đáng sợ trầm mặc. Sau đó điện thoại bỗng nhiên truyền đến gầm gừ dữ, Cố Hoài Cẩn bất đắc dĩ mà kéo di động ra xa. "Mẹ nó! Cố Hoài Cẩn! Em đang muốn chơi chị hả! Tới bây giờ mới nói cho chị em chính là Cẩn Du?" "Mẹ nó! Em không biết hai ngày nay chị lo lắng cho em bao nhiêu, ăn không ngon ngủ không yên, vẫn luôn nghĩ đến làm cách nào đề chuyện này xuống, kết quả hiện tại em nói cho chị hai nam chính kia đều là em?"

..... Lisa mắng một lúc lâu mới bớt giận, đồng ý cho anh triệu phóng viên. Nhưng vẫn nhắc nhở anh không được quá mức khoa trương, cũng tuyệt đối không thể ân ái, càng không cần bại lộ chính mình quá nhiều, dong dài lẳng nhẳng dặn dò vài câu mới cắt đứt điện thoại. Cố Hoài Cẩn biết chị Lisa là thật sự quan tâm mình, cũng không có nói thêm gì, chỉ luôn miệng ân đáp

ứng đặc biệt sáng khoái. 8 giờ, Tô Noãn Dương tuân thủ ước định với Cố Hoài Cẩn, đúng giờ mở Weibo, muốn xem anh rốt cuộc muốn giải quyết chuyện này thế nào. Khi nhìn thấy hot search mới nhất, cô choáng váng, trên màn hình thành hình xuất hiện mấy chữ to. # Cố Hoài Cẩn = Cẩn Du # # Cố Hoài Cẩn yêu thầm vớng hồng nhiều năm # # Cố Hoài Cẩn Tô Noãn Dương # # Cố Hoài Cẩn vả mặt nhiều vị bác chủ # Tô Noãn Dương thế mới biết giải pháp trong miệng Cố Hoài Cẩn rốt cuộc là gì. Cô không phải không nghĩ tới phương pháp này. Không sai, chỉ cần Cố Hoài Cẩn thừa nhận anh chính là Cẩn Du, những vấn đề này nọ đều giải quyết dễ dàng. Thật là đây là biện pháp hữu hiệu mà cũng nhanh nhất trong giai đoạn hiện tại. Nhưng suy xét đến Cố Hoài Cẩn là người cực kỳ chú trọng đến tác phong sinh hoạt cá nhân, cư cảm thấy Cố Hoài Cẩn khẳng định sẽ không lựa chọn biện pháp này, nhưng ai có thể nghĩ đến, anh thế mà thật sự vì cô từ bỏ nguyên tắc của mình. Tô Noãn Dương rất xúc động, vội vàng click mở Weibo Cẩn Du. Quả nhiên, Weibo của anh đã chứng thực, diễn viên Cố Hoài Cẩn. Chủ trang có để một bài đăng nhật ký, thoát nhìn là vừa rồi đăng lên. 【Xin chào mọi người, tôi là Cố Hoài Cẩn. Như mọi người chứng kiến, Cẩn Du chính là Cố Hoài Cẩn. Kỳ thật, tôi cũng không nghĩ sẽ đăng lên bài thanh minh này, cũng không nghĩ nói cho mọi người tôi chính là Cẩn Du, nhưng chuyện hiện giờ, tôi không thể không làm như vậy. Các Fans và bạn bè quen thuộc tôi hẳn là đều biết, tôi là người rất chú trọng sinh hoạt cá nhân, chưa bao giờ sẽ đem công việc trộn lẫn trong sinh hoạt, cũng không hy vọng chuyện của bản thân biến thành chuyện trà dư tửu hậu cho người khác bát quái tán gẫu. Không sai, tôi đúng là một nhân vật công chúng không lớn không nhỏ, nhưng vứt đi những thứ hào quang hư vô đó, tôi cũng chỉ là người thường. Tôi không có thói quen tham gia gameshow, tôi chỉ đơn giản hy vọng mọi người có thể thông qua tác phẩm của tôi mà nhìn nhận, sau đó khẳng định tôi, trừ những thứ đó ra, tôi cũng không còn cầu mình gì nữa. Cho nên tôi mới không công khai tài khoản Weibo, chỉ dùng tài khoản này yên lặng chú ý người tôi yêu, cũng chính là nữ chính chuyện lần này, Tô Noãn Dương. Tôi tin, từ trên Webio của Cẩn Du mọi người cũng có thể nhìn ra, tôi đã yêu thầm Tô Noãn Dương rất nhiều năm. Từ lúc

cô ấy vẫn là tiểu chủ bá không nổi danh, đến bây giờ trưởng thành trở thành một diễn viên phối âm, thời gian tuy có thể làm thay đổi nhiều thứ nhưng cảm tình của tôi không hề thay đổi. Tôi yêu cô ấy, trước sau như một, từ trước tới nay thậm chí tới vĩnh viễn. Tôi rất cảm kích trời cao có thể để chúng tôi gặp nhau, cũng rất cảm kích Tô Tô có thể đồng ý sự theo đuổi của tôi, tôi rất yêu cô ấy, hơn nữa cũng nhất định sẽ sử dụng hết toàn bộ khả năng cùng sức lực bảo vệ cô ấy chu toàn. Nhưng rất rõ ràng, cô gái của tôi bởi vì tôi mà đã chịu tổn thương, cho nên tôi cần đứng ra bảo vệ cô ấy, cho dù bản thân tôi rất chán ghét sử dụng phương thức này, nhưng tôi cần làm như vậy, đây là trách nhiệm của tôi, cũng là hứa hẹn của tôi. Những fans bởi vì không biết rõ tình hình mà bị dư luận khống chế, hy vọng mọi người xem xong bài thanh minh này, có thể ngưng ngay chửi rủa cùng vũ nhục bạn gái tôi, cô ấy có bao nhiêu tốt đẹp, các người ai cũng không biết được. Mà những người bịa đặt sinh sự, mặc kệ các người xuất phát từ mục đích gì, tôi nhất định sẽ đem các người tìm ra, không sót một ai. Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đọc đến, Cố Hoài Cẩn.】 Bài đăng còn chưa có đăng lên bao lâu, đã có rất nhiều tài khoản chia sẻ bình luận + hastag. Tiêu Dao chia sẻ đầu tiên cũng bình luận. 【Tiêu Dao Vương: Chúc mừng Cố ảnh đế tốt cuộc cũng gả được ra ngoài, ngồi chờ uống rượu mừng.】 Vương Ngọc cũng chia sẻ. 【Vương Ngọc: Làm diễn viên phối âm, Tô Noãn Dương rất ưu tú. Làm bạn bè, Tô Noãn Dương là người bạn rất ấm áp, tôi rất vinh dự khi có người bạn như cô ấy, thiết tình chúc phúc cho hai người hạnh phúc.】 Không tới một lúc, một nửa giới giải trí cơ hồ đều chia sẻ Weibo hơn nữa tỏ vẻ chúc phúc. Ngay cả dư luận lúc trước nghiêng về một phía cũng xoay phương hướng. 【1l: Chúc nam thần hạnh phúc! Hy vọng Tô Tô có thể đối tốt với anh!】 【2l: Thì ra Cẩn Du chính là Cố Hoài Cẩn, má ời, nam thần sao có thể si tình như vậy!】 【3l: Lạnh lùng, cầu lương ở lung tung trên mặt ta!】 【4l: Ta lại mất đi một lão công!】 【5l: Tiếng đánh mặt bạch bạch vang!】 【6l: Ai biết được đây không phải là đoàn phim kiếp phù du lãng xê thì sao, chỉ cười không nói.】 【7l: Lầu trên bị ngu à, bốn năm trước cái quyển sách kiếp phù du này còn chưa có cái gáy, lãng xê gì mẹ?】 【8l: Ta là fans Tô Tô, ta không để bụng Cẩn Du có phải Cố

Hoài Cẩn hay không, ta chỉ hy vọng anh có thể mang cho Tô Tô hạnh phúc.

】 Bình luận rất nhiều, Tô Noãn Dương đã không rảnh đi xem, hai mắt cô đắm lệ mà bấm chín chữ số đã khảm vào tâm. "Alo?" Âm thanh người đàn ông dễ nghe xuyên qua di động truyền tới. "Alo, A Cẩn, cảm ơn anh." Tô Noãn Dương ghen ngào nói. Cô thật sự rất cảm động, trước nay cô cũng chưa nghĩ tới Cố Hoài Cẩn sẽ vì cô làm đến một bước này. Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Cô muốn cảm ơn anh, cũng muốn ôm anh, quan trọng nhất chính là, cô muốn nói cho anh biết, cô rất yêu anh, giống như anh yêu cô. Anh giống như đã biết rõ ý nghĩ của Tô Noãn Dương, nhẹ nhàng cười, sau đó không nhanh không chậm nói. "Tô Tô, nếu em muốn cảm ơn anh như vậy, không bằng đến cuối tuần này cùng anh về nhà đi."

Chương 40

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 40 Tô Noãn Dương rất cuộc cũng không cùng Cố Hoài Cẩn về nhà, vì đúng lúc cô phải tiếp công việc mới đã nhận từ trước. Quả thật, chuyện Weibo này đã viên mãn hạ màn. Có Cố Hoài Cẩn ngăn cơn sóng dữ, hiện tại toàn bộ dư luận trên Weibo từ lúc bắt đầu mắng chửi biến thành kết thúc chúc phúc đầy trời. Chuẩn xác mà nói, không chỉ trên Weibo, ngay cả các loại app video, app tin tức, đều lúc đưa quảng cáo đều để tên hai người tới hấp dẫn ánh mắt người xem. Trong lúc nhất thời, Tô Noãn Dương Cố Hoài Cẩn chiếm tất cả các loại Weibo hot search cùng đầu đề giải trí. Ngay cả hoạt động của Cẩn Du trong bốn năm trước cũng bị các bạn bè trên Weibo đào ra. Biết được nam thần đã từng si tình yên lặng yêu thầm một nữ sinh bốn năm như vậy, các fans Cố Hoài Cẩn đều thẳng hô họ không yêu thích sai người mà. Cũng sôi nổi cảm khái vì sao loại chuyện ngôn tình này không có rơi trên đầu mình, thậm chí còn có rất nhiều fans cũng đăng ký tài khoản trong phòng phát trực tiếp "lỗ tai nhỏ", tuyên bố cũng muốn thông qua phương thức này tìm được chân mệnh thiên tử thuộc về chính mình. Mấy ngày qua, số người đăng kí trên app phát trực tiếp "lỗ tai nhỏ" lập kỉ lục tăng cao đột biến, ngay cả nhiều chủ biên radio chuyên nghiệp cũng đăng ký tài khoản. CEO của Lỗ tai nhỏ chấp hành vô cùng vui vẻ, vì tăng độ tuyên truyền, cố ý gọi điện thoại mời Tô Noãn Dương làm người phát ngôn cho phần mềm nhà mình. Ngay từ đầu Tô Noãn Dương cũng không muốn đồng ý, cô cảm thấy mình chỉ là diễn viên phối âm, không am hiểu làm người phát ngôn cho sản phẩm gì gì đó. Nhưng Cố Hoài Cẩn lại cho rằng đây là một cơ hội cực tốt để người xem

biết đến Tô Noãn Dương, cũng là bước đầu chính thức khi cô chuyển từ phía sau màn đi đến trước đài. Anh đến còn nhớ rõ cô từng nói, cái gì mà cảm thấy anh rất xa xôi linh tinh, cho nên anh muốn tận dụng mọi biện pháp giúp cô thu hẹp khoảng cách với mình, gần một chút, lại gần hơn một chút. Vì thế, nhờ Cố Hoài Cẩn lung lạc lòng quân, Tô Noãn Dương rất cuộc cũng đồng ý làm người phát ngôn cho app "lỗ tai nhỏ". Hôm nay, Tô Noãn Dương đến công ty "lỗ tai nhỏ" để họp, theo chân nhân viên công tác thương lượng nên dùng phương thức nào làm phát ngôn. Ừ đúng rồi, còn có hai việc đã quên nói với mọi người. Việc đầu tiên, là Tô Noãn Dương cùng Cố Hoài Cẩn đã trốn ra khỏi khách sạn thành công. Vốn dĩ, khi công việc phối âm cho đoàn phim 《kiếp phù du》 đã kết thúc, hai người vốn dĩ đã muốn dọn ra từ lâu. Nhưng bởi vì mấy ngày đó trùng hợp xuất hiện sự kiện trên Weibo, nhóm paparazzi đều quá hưng phấn, mỗi ngày đều ngồi canh ở cửa khách sạn, cho nên đoàn phim để cho bọn họ ở lại mấy ngày. Sau khi chuyện này được giải quyết viên mãn, hai người liền lập tức từ khách sạn chạy ra, ai về nhà tìm mẹ người ấy. Lời thì nói là như vậy, nhưng hai người kỳ thật đều có chỗ ở riêng, cho nên đại sự hàng đầu mà Cố Hoài Cẩn hiện tại muốn suy xét chính là làm cách nào đem tiểu bạch thỏ mang về phòng mình ở, có thể thành công hay không, để cho chúng ta rửa mắt mong chờ đi! Chuyện thứ hai, chính là dưới Cố Hoài Cẩn kiến nghị, Tô Noãn Dương đã cùng "Tầm mắt điện ảnh" ký hợp đồng. Mà người đại diện công ty xếp cho cô cũng là người quen, chị Vương Ngọc. Tô Noãn Dương thể mới biết, thì ra Vương Ngọc là "tiểu gián điệp" mà "Tầm mắt điện ảnh" phái đi giám sát tiến độ phối âm của đoàn phim, trách không được trước nay cũng chưa bao giờ thấy cô ấy đi theo sau Đồng Đạo, thì ra bọn họ không phải người một nhà, thậm chí nói trắng ra, Vương Ngọc còn là lãnh đạo của Đồng Đạo. Bởi vì hiện tại Vương Ngọc là người đại diện của Tô Noãn Dương, cho nên lần này mở họp đương nhiên là hai người các cô cùng đi. Tiến vào phòng họp, hai người ngồi xuống. Vấn đề thù lao này lúc trước đã sớm đã tham thảo qua, có Cố Hoài Cẩn cùng Tiêu Dao làm hai ông thần bảo hộ, Tô Noãn Dương đương nhiên không thể nào ăn thiệt, mức lương đương nhiên còn vượt qua bình thường cả mấy con phố. Cho nên hai

người hôm nay đến đây chính là để thương lượng thảo luận nội dung phát ngôn. Tổng giám đốc tuyên truyền của công ty "Lỗ tai nhỏ" đem phương án hợp tác đưa cho Tô Noãn Dương và Vương Ngọc. Hai người mở ra, tinh tế xem xét. Kỳ thật phương thức lần này phát ngôn vô cùng đơn giản, chính là quay chụp một đoạn Tô Noãn Dương lúc đang làm việc để tuyên truyền. Vốn dĩ công ty "Lỗ tai nhỏ" muốn để Tô Noãn Dương và Cố Hoài Cẩn cùng nhau phát ngôn, nhưng Cố Hoài Cẩn lấy lí do mình không thích hợp uyển chuyển cự tuyệt. Cái này vốn dĩ là bước đầu tiên anh vì tiểu nha đầu an bài để bước vào màn ảnh, nếu anh cũng xuất hiện, không chỉ không trợ giúp cô, ngược lại còn giọng khách át giọng chủ, dẫn đến tác dụng hoàn toàn ngược lại. Đến lúc đó chỉ sợ cái cô gái nhỏ thích miên man suy nghĩ sẽ cảm thấy cô và anh chênh lệch thật sự rất lớn. Không sai, anh rất muốn cùng Tô Noãn Dương hợp tác, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại. Mà chờ đến thời điểm cô trưởng thành có thể cùng anh đóng vai mà đứng, thậm chí, so với chính anh còn tỏa sáng hơn. Cho nên Cố Hoài Cẩn nhịn đau cự tuyệt lời mời của lỗ tai nhỏ. Tô Noãn Dương đối với chuyện này càng mừng rỡ tự tại, rốt cuộc Cố Hoài Cẩn tại phương diện chính là đại thần, mà cô hoàn toàn là người ngoài nghề. Nếu hai người thật sự cùng nhau chụp tuyên truyền, chỉ sợ cô thật sự sẽ khấn trương đến mức không biết nên nói cái gì. Tô Noãn Dương cùng Vương Ngọc đều đồng ý với phương án tuyên truyền này, chỉ hơi sửa chữa một chút, liền định ra kết quả cuối cùng. Hai bên ước định ba ngày sau ở tầm mắt điện ảnh ghi hình gấp mặt. Công ty Lỗ tai nhỏ dù sao cũng làm về phần mềm radio, ở phương diện phòng thu âm khẳng định kém hơn công ty tên tuổi lâu năm như tầm mắt điện ảnh. Cho nên Vương Ngọc chủ động đưa ra lời mời bọn họ tới tầm mắt điện ảnh quay chụp, đến giá cả cũng có thể tính như nhân viên công ty. Tổng giám đốc tuyên truyền vừa nghe quả thực sôi máu, hàm răng đều va chạm nhau kịch liệt, đôi mắt cũng sáng lên. Tầm mắt điện ảnh a, đây là khái niệm gì, dùng sân cùng thiết bị của bọn họ, khẳng định lần tuyên truyền này sẽ bỏ mấy địch thủ của họ xa mấy con phố. Xem ra, lỗ tai nhỏ thật sự không phụ hi vọng của mọi người vượt qua radio tú trở thành công ty radio số một ! Trên đường trở về, Tô Noãn Dương lo lắng sốt ruột hỏi Vương Ngọc. " Chi

Vương Ngọc, chúng ta như vậy thật sự được sao, không cần cùng công ty thương lượng liền đáp ứng cho lỗ tai nhỏ ưu đãi như nhân viên, vạn nhất đến lúc đó công ty không đồng ý thì làm sao bây giờ?" Vương Ngọc đang chờ đèn đỏ, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay lái, chị nghe thấy Tô Noãn Dương nói, quay đầu kinh ngạc nhìn cô. "Tô Tô, em thật sự cái gì cũng không biết sao?" "A? Em nên biết cái gì?" Tô Noãn Dương buồn bực gãi gãi đầu, cô nên biết cái gì sao? "Em cái gì cũng không biết, vậy vì sao lại muốn cùng tầm mắt điện ảnh ký hợp đồng?" "Bởi vì Cố sư huynh nói cùng tầm mắt kí là tốt nhất a." Tô Noãn Dương nghĩ cũng không nghĩ, đương nhiên mà buột miệng thốt ra. "Ta thiên, chị thấy chính là ngày nào đó Cố Hoài Căn đem em bán em cũng không biết mà còn quay lại ngốc hề hề mà thay người ta đếm tiền." Vương Ngọc hận rèn sắt không thành thép mà nhìn cô, nha đầu này thật đúng là ngốc, trách không được Tiêu Dao luôn kêu cô là tiểu bạch thủ. "Không, Cố sư huynh sẽ không." Tô Noãn Dương cười hắc hắc, cười đến vẻ mặt ngọt ngào. "Chắc chắc chắc, em có thể đừng tú ân ái?" Vương Ngọc run lên nổi da gà, đứa nhỏ này, như thế nào một lời không hợp liền rải cầu lương. "Cố Hoài Căn sở dĩ muốn em kí hợp đồng với tầm mắt, chính là bởi vì CEO của tầm mắt Lâm Thanh Vũ là chồng của chị Nhu Trăn, cũng chính là anh rể Cố Hoài Căn. Em kí hợp đồng với họ về sau rất nhiều chuyện đều sẽ tiện lợi hơn, em cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất." Vương Ngọc thở dài, thẩm thía tiếp tục bổ sung nói. "Tô Tô a, em nên để tâm chút đi, Cố Hoài Căn lần này là bỏ cả vốn gốc, em nói, lấy tính tình cậu ta, kiếm tiền từ nhà mình loại việc ngốc này cậu ta có thể làm ra sao? Cho nên a, cậu ta muốn để em công tác cùng sinh hoạt đều không rời cậu ta." Vương Ngọc nói xong câu đó, đèn xanh vừa lúc sáng, chị chuyển động tay lái bay nhanh về phía trước. Chỉ để lại vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm Tô Noãn Dương ngồi ở ghế phó lái yên lặng hỗn độn, đại thần chính là đại thần, thật đúng là phúc hắc a. Trở lại công ty, Cố Hoài Căn trước tiên dò hỏi Vương Ngọc nội dung tuyên truyền phiến cùng nơi quay chụp, biết được là ở công ty studio nhà mình công ty, anh liền ngựa không dừng vó lôi kéo Tô Noãn Dương vào công ty studio, bắt đầu giảng giải nên đi như thế nào cùng làm cách nào suy diễn. Nói một hồi, anh phát hiện cô vẫn không

có phản ứng gì, chỉ luôn thất thần nhìn chăm chăm nơi nào đó phát ngốc. Anh bất đắc dĩ xoa xoa mi, duỗi tay ngắt mũi cô.

"Nghĩ cái gì vậy?" "A?" Cô hiển nhiên bị động tác đột nhiên của anh dọa. "Không nghĩ cái gì a, chỉ là suy nghĩ, Cố sư huynh, vì sao anh lại đề cử em cùng tầm mắt ký hợp đồng?" Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt thanh triệt không trộn lẫn một tia tạp niệm, anh biết cô nhất định là đã biết chuyện gì. "Ân, em đã biết?" Anh cũng không nói là chuyện gì, nhưng anh biết cô nhất định rõ ràng. "Ân, chị Vương Ngọc vừa rồi đều đã nói cho em." Quả nhiên, cô thật sự đã biết. "Ô Tô. Sở dĩ không có nói cho em, chính là sợ em miên man suy nghĩ lại tự tạo áp lực cho mình." Cố Hoài Căn kéo Tô Noãn Dương ngồi xuống, kiên nhẫn cùng cô giải thích. "Anh thừa nhận, anh muốn em kí với "Tầm mắt" có một phần nguyên nhân là cá nhân, này dù sao cũng là công ty người nhà chúng ta, cho nên điều kiện cho em nhất định sẽ tốt hơn, em ở chỗ này có thể nhận được công việc tốt nhất, cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất." "Anh, Vương Ngọc, thậm chí có thể nói cả chị anh, đều chân chính đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì em suy nghĩ. Vạn nhất về sau lại xuất hiện một ít người có ác ý hãm hại em, bọn anh đều có thể biết được đầu tiên, cũng có thể trong thời gian nhanh nhất nghĩ ra phương án tốt nhất bảo vệ em." "Đương nhiên, vứt đi những chuyện này, "Tầm mắt" hiện tại cũng là công ty lớn mạnh nhất trong giới, em ở chỗ này phát triển nhất định sẽ tốt hơn người khác ở công ty nhỏ phát triển, cho nên mặc kệ về công hay về tư, anh đều cảm thấy "Tầm mắt" rất thích hợp với em, em có thể hiểu ý anh chứ?" "Vâng, em đều biết." Tô Noãn Dương nặng nề gật gật đầu. Cô sao có thể không biết, người đàn ông trước mặt trầm tĩnh như nước, đã từng yên lặng bảo vệ cô bốn năm trong âm thầm, hiện tại cũng chỉ muốn đem những gì tốt nhất đến cho cô, cô không phải tức giận anh dấu diếm, ngược lại, cô càng cảm ơn anh đã săn sóc, cảm ơn anh vì cô suy nghĩ nhiều như vậy. "Cố sư huynh, cảm ơn anh." "Cô gái ngốc." Cố Hoài Căn xoa xoa tóc cô, sau đó đem đề tài chuyển đi. "Đã ở bên nhau đã lâu như vậy, em còn muốn gọi anh là sư huynh sao?" "Vậy anh muốn em gọi gì, A Căn sao?" Tô Noãn Dương nhướn mày dò hỏi. "Được, chọn A Căn đi." Cố Hoài Căn cong môi mỉm cười, chậm rãi cúi xuống

người muốn hôn cô gái của anh. "Ong... Ong... Ong..." Bỗng nhiên, di động Tô Noãn Dương vang lên, cô ngượng ngùng cười cười, rời khỏi cái ôm ấm áp của Cố Hoài Cần, ra cửa tiếp điện thoại. "Alo, mẹ?"

Chương 41

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

"Về nhà?" Cố Hoài Cẩn kinh ngạc nhìn cô, không nghĩ tới mẹ vợ đại nhân nhà mình vậy mà, à ừm...cởi mở như vậy? "Vâng..." Tô Noãn Dương ngượng ngùng gật gật đầu, hai má đỏ rực, lúm đồng tiền giống bị nhuộm thuốc màu. Kỳ thật này cũng không thể trách mẹ Tô sốt ruột. Chuyện hai người bọn trên mạng spam tới lui nhiều ngày, nháo đến ồn ào huyên náo như vậy. Mọi người trên mạng đều biết, các bạn bè thân thích của đương sự khẳng định cũng đều đã biết. Cho nên mấy ngày nay mẹ Tô trả lời hàng xóm người thân bạn bè đến đau mồm. Mặc kệ là hàng xóm ngắc đầu không thấy cúi đầu gặp cũng được, hay là đồng học đã lâu chưa liên hệ cũng thế. Gặp mặt câu đầu tiên chính là hỏi bà Tô Noãn Dương có phải đang cùng đại minh tinh kia ở bên nhau, thậm chí còn có rất nhiều bạn học cũ cố ý gọi điện thoại tới hỏi bà có phải đã có con rồi. Thấy không, mới vừa nói, điện thoại liền tới rồi. Lại một bạn cũ đã lâu không gặp gọi điện thoại tới, nói cái gì con gái họ rất thích Cố Hoài Cẩn, hỏi bà có thể thương lượng với Tô Tô một chút để con bé giúp xin chữ ký? Mẹ Tô nhin không nổi nữa, giận sôi máu, có ý tứ gì, tìm tới con gái nhà mình chỉ để tìm lão công quốc dân? Còn ký tên? Có tôi kí nè muốn hay không? Bà tức giận cúp luôn điện thoại của bạn học cũ, lập tức gọi điện thoại cho con gái không khiến cho người ta bớt lo kia. Học chuyên nghiệp tốt, công việc tốt, tốt nghiệp vào công ty lớn thật tốt. Vợ chồng già bọn họ không hiểu những ý nghĩ của người trẻ tuổi, chỉ cho là Tô Noãn Dương bị họ chiều hư, dù sao cũng là con gái, không trông cậy vào cô có thể kiếm được số tiền lớn, chỉ cần cô có thể khỏe mạnh vui vui vẻ vẻ thì tốt rồi. Rơi vào đường cùng, hai người

đành phải đồng ý thỉnh cầu của con gái, đồng ý để cô từ bỏ bát cơm điều kiện tốt, sắp xếp việc làm ở nhà làm chủ phòng radio. Tô Noãn Dương từ nhỏ không phải là nha đầu không làm người ta bớt lo, tuy nói tự mình làm radio, nhưng cũng đem radio kinh doanh đến hô mưa gọi gió. Nghe nói còn có fans riêng, quảng cáo thương nghiệp gì đó cũng sẽ tìm cô, có đôi khi còn sẽ làm phối âm. Kịch gì thì hai vợ chồng già đã quên, chỉ biết con gái trừ bỏ thời điểm vừa mới tốt nghiệp cần bọn họ cung cấp dinh hoạt phí một đoạn thời gian, hiện tại trên cơ bản đã không cần bọn họ nuôi. Chẳng những không cần nuôi, mỗi tháng còn gửi tiền về, thời điểm ngày lễ ngày tết cũng sẽ mang chút lễ vật trở về. Bởi vì như vậy, bọn họ mới biết con gái làm radio cũng không tệ lắm, ít nhất có thể bảo đảm áo cơm vô lo. Sau lại nghe cô nói đi làm cái gì diễn viên phối âm, hai vợ chồng già không phải không phản đối, dù sao giới giải trí loạn như vậy, ai cũng không muốn con cái nhà mình đi vào vũng nước đục kia, huống chi còn là con gái bảo bối, nếu xảy ra chuyện gì họ hối hận cũng không kịp. Nhưng con gái vẫn luôn nói cô làm là diễn viên phối âm không phải diễn viên, không hề có bất luận giao thiệp gì với giới giải trí, hơn nữa này đây là cơ hội khó có được với cô, chẳng những có thể học được rất nhiều thứ, cũng đối với việc phát triển sự nghiệp có trợ giúp rất lớn. Hai vợ chồng già vừa nghe, cũng cảm thấy luôn để cô ngốc ở nhà không phải chuyện gì tốt, vẫn nên đi xem thế giới bên ngoài, liền đồng ý. Kết quả không nghĩ tới, hiện tại lại nghe được tin tức lớn như vậy, cái này thì hay rồi, hận không thể để nhân dân cả nước biết cô cùng mình tình yêu đương, chuyện này phải làm thế nào cho đúng đâu? Mẹ Tô càng nghĩ càng giận, không màng ba Tô ngăn cản, dứt khoát kiên quyết gọi cho Tô Noãn Dương, muốn hỏi cô rốt cuộc cô nghĩ cái gì, chuyện lớn như vậy cũng không cùng người nhà thương lượng, trong lòng rốt cuộc còn có người mẹ này hay không. Điện thoại rất nhanh kết nối, đầu kia điện truyền đến thanh âm Tô Noãn Dương ôn nhu đầm đìa. "Alo, mẹ?" Hừ, kêu mẹ kêu đến thật êm tai, mẹ Tô khinh thường hừ một tiếng, lười biếng trả lời. "Alo, Tô Noãn Dương con đang ở đâu đâu?" Tô Noãn Dương vừa nghe ngữ khí nói chuyện của mẫu thân đại nhân, liền biết bà hẳn là đã biết cái gì, đây là gọi điện thoại tới hỏi tội. Cô nịnh nọt cười cười: "Mẹ, con

đang ở công ty ghi hình quảng cáo." "Ghi hình quảng cáo? Con không phải làm phối âm sao?" Đầu năm nay phối âm còn cần ghi hình quảng cáo? Hay là nha đầu ngốc Tô Noãn Dương này bị người ta lừa rồi? Rốt cuộc thân làm mẹ, cái gì cũng kém hơn an toàn của con gái, Tô Noãn Dương cười cười, đem chuyện "lỗ tai nhỏ" nói cho mẹ. "Ồ, có chuyện như vậy à!" "Vâng!" "Còn vâng? Vâng cái gì? Tiểu nha đầu con có phải cánh cứng cáp rồi không? Hiện tại quyết định gì cũng không cùng người trong nhà nói một tiếng, trong lòng con còn có người mẹ này hay không?" "Ách, thực xin lỗi mẹ, con kích động nên quên mata nói cho mọi người." Tô Noãn Dương rất biết nghe lời nói xin lỗi. "Được rồi, không cần nói xin lỗi cái gì, cuối tuần này mang bạn trai con về cho mẹ xem!" "Nhưng mà mẹ, chúng con....." Tô Noãn Dương vừa định nói hiện tại gặp mặt có phải có chút quá nhanh không, không đợi cô nói, đã bị mẹ Tô đánh gãy. "Chúng con cái gì mà chúng con, nhất định phải mang người về! Được rồi, cứ như vậy đi" Không đợi Tô Noãn Dương mở miệng cự tuyệt, mẹ Tô đã xía vào cắt đứt điện thoại, gọi lại thì chỉ nhận được thông báo đường dây bận, xem ra lần này mẹ Tô quyết tâm muốn gặp Cố Hoài Căn, nói gì cũng không cho cô cơ hội phản bác. Biết rõ tính tình mẹ mình Tô Noãn Dương bất đắc dĩ thở dài, đem điện thoại thả lại túi, xoay người trở về phòng thu âm. Cố Hoài Căn nhìn Tô Noãn Dương mặt ủ mày ê nói xong chân tướng mọi chuyện vừa nãy, trấn an xoa xoa đầu cô. "Không sao, Tô Tô, nếu mẹ vợ tương lai muốn gặp anh, vậy chúng ta về nhà một chuyến đi." "....." Mẹ vợ tương lai? Tô Noãn Dương chửi thầm, đại thần không hổ là đại thần, ở phương diện nào đó thật đúng là rất tự giác. Cứ như vậy, cuối tuần Cố Hoài Căn cùng Tô Noãn Dương bước lên hành trình về nhà. Cho dù Tô Noãn Dương không ngừng lặp lại nói không cần mua gì cả, nhưng trước lúc xuất phát, Tô Noãn Dương vẫn phát hiện ra đồng quà phía sau. Cô ngồi ghế phó lái, mắt sắc bén phát hiện đại thần mặc một thân âu phục trước nay chưa từng gặp qua. Cô nheo mắt, cười trêu chọc anh. "Đại thần, anh còn cố ý mua quần áo mới à?" "Đại thần?" Cố Hoài Căn bất đắc dĩ cười cười, cô gái nhỏ hiện tại càng ngày càng không cải chính được rồi, nhưng anh rất vui vẻ khi cô thay đổi, vì như thế đã chứng minh khoảng cách giữa anh và cô càng ngày càng gần.

"Đi gặp mẹ vợ tương lai, đương nhiên phải mua quần áo mới, Tô Tô em nói có phải không?" "Là... a..." Tô Noãn Dương ngoài cười trong không cười mà phụ họa, quả nhiên, trêu chọc đại thần kết cục chỉ có một, đó chính là thua. Nhà cha mẹ Tô Noãn Dương cách thành phố A không xa, hai người 8 giờ từ nhà Tô Noãn Dương xuất phát, giữa trưa hơn mười một giờ liền đến nơi. Cố Hoài Cẩn xuống xe, từ cốp xe lấy ra lễ vật đã mua, đi theo Tô Noãn Dương lên lầu. Đi đến dưới cửa lầu, Tô Noãn Dương bỗng nhiên dừng lại. "Làm sao vậy?" Cố Hoài Cẩn kỳ quái nhìn cô, ôn nhu dò hỏi. "A Cẩn, em khẩn trương." Tô Noãn Dương nhỏ giọng nói. "Cô gái ngốc, khẩn trương cái gì, đây là về nhà em mà?" Cố Hoài Cẩn mỉm cười nhìn cô, về nhà mình còn khẩn trương thành như vậy, vậy lúc cùng anh về nhà thì phải làm sao bây giờ. "A Cẩn, anh không biết, đây là lần đầu tiên em mang bạn trai về nhà, em thật sự rất khẩn trương, em không có gì kinh nghiệm, em..." Cố Hoài Cẩn cúi đầu, đem những lời Tô Noãn Dương còn chưa kịp nói đều nuốt vào miệng mình. Anh ôn nhu đỡ khớp hàm cô, nhẹ nhàng quần lấy đầu lưỡi nhỏ mềm mại, nhẹ xoa chạm vân vê, chạm rãi trấn an cô. Tô Tô, đừng sợ, có anh ở đây. "hey, judy, don't make it bad..." Tiếng chuông đi động Tô Noãn Dương vang lên, cô đẩy Cố Hoài Cẩn ra, mặt đỏ bừng mà tiếp điện thoại. "Alo, mẹ ạ?" "Tô Noãn Dương, các con muốn yêu đương gì thì đi lên đây mà yêu, đừng đứng ở phía dưới lén lút được không? Tưởng các con là người tàng hình à? Đi lên cho mẹ!" Tiếng rống giận từ đầu kia di động của mẹ Tô truyền đến, ngay cả Cố Hoài Cẩn đứng bên cạnh đều nghe được rõ ràng. Cúp điện thoại, Cố Hoài Cẩn ho nhẹ một tiếng. "Đi thôi, Tô Tô." "Được ."

Chương 42

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 42 Cố Hoài Cẩn đi theo Tô Noãn Dương vào thang máy, cửa thang máy vừa mở thì phát hiện có một nhà cửa đã mở rộng sẵn. Tô Noãn Dương nhìn cửa mở, hít một ngụm khí lạnh, nhẹ giọng nói với Cố Hoài Cẩn. "Chờ một chút, đừng đi vội! A Cẩn, vừa rồi mẹ em đều nhìn thấy." "Hửm?" Cố Hoài Cẩn nhướn mày dò hỏi, nhìn thấy cái gì? "Lúc chúng ta ở dưới lầu, mẹ em thấy rồi!" Tô Noãn Dương không biết nên biểu đạt như thế nào, đành phải luống cuống tay chân giải thích. "Thấy gì? Là như này sao?" Cố Hoài Cẩn mỉm cười cúi đầu, lại muốn hôn trộm một cái. Tô Noãn Dương vội vàng nghiêng đầu né tránh, không cao hứng giận dỗi nói. "A Cẩn, anh đừng náo loạn! Mẹ em thật sự thấy được đấy, làm sao bây giờ? Nghe ngữ khí của bà vừa rồi trong điện thoại giống như rất tức giận!" Tô Noãn Dương gấp đến độ không biết làm sao, nhà đã ở trước mặt, nhưng cô lại không biết nên đi vào như thế nào. "Không sao, có anh ở đây, đi thôi, chúng ta đi vào." Cố Hoài Cẩn trong tay đều cầm theo đồ vật, không có cách nào giống như ngày thường an ủi Tô Noãn Dương, anh đành phải buông đồ vật, chuyển hết về một bên tay, sau đó dắt tay nhỏ của Tô Noãn Dương, thấy chết cũng không chùn bước đi về phía trước. (Edit: Anh cũng căng thẳng lắm chứ bộ >. <) Đi đến cửa, Tô Noãn Dương nhẹ nhàng gõ cửa. "Tới tới." Tô ba ba nghe được tiếng bọn họ tiến vào, vội vàng đi tới, mở cánh cửa đang hờ khép, hướng Tô Noãn Dương đưa mắt ra hiệu. Người sau biết nghe lời mà hô một tiếng: "Mẹ, chúng con đã trở về rồi." Trầm mặc, xấu hổ trầm mặc. Ba Tô xin lỗi mà nhìn thoáng qua Cố Hoài Cẩn, không có biện pháp, tính tình lão bà nhà mình luôn như thế. Tô Tô không cùng mọi người trong nhà nói một tiếng liền cùng minh tinh nói

chuyện yêu đương, thậm chí còn nháo đến mức dư luận xôn xao, mọi người ai ai đều biết. Trước tiên còn chưa biết đại minh tinh này nhân phẩm thế nào, nhưng làm con gái nhà mình bị ủy khuất điểm này bà không có biện pháp tha thứ. Nếu không phải cuối cùng anh quyết định ra mặt giải quyết chuyện này, mẹ Tô tuyệt đối không bao giờ đồng ý Tô Noãn Dương cùng anh yêu đương, càng đừng nói để cô đem Cố Hoài Cẩn về nhà. Ba Tô rất rõ ràng ý nghĩ của lão bà nhà mình, nhưng bà ấy nghĩ như vậy cũng không có gì không đúng, cho nên chỉ có thể để Cố Hoài Cẩn ủy khuất một tí. Cố Hoài Cẩn cũng biết rõ anh khiến cho Tô Tô bối rối, cũng không trách mẹ Tô có thái độ với mình, vẫn rất có lễ có tiết mà nói với ba Tô. "Cháu chào chú, cháu là Cố Hoài Cẩn." "Hôm nay đến đây thăm gia đình cháu có mang chút quà cho chú và dì, không chuẩn bị kỹ càng, chỉ là một ít lễ vật nhỏ, hy vọng chú và dì thích." "Không có việc gì không có việc gì, mau vào đi, đứa nhỏ này, tới là được rồi, còn mang lễ vật làm gì." Tô Noãn Dương kéo Cố Hoài Cẩn ngồi vào sofa, còn cô lảng xảng chạy tới phòng ngủ đi đỡ mẹ đại nhân còn đang cúi kính. "Mẹ, con đã trở về!" "Ừ" Mẹ Tô đầu cũng không nâng, tiếp tục lo nhìn điện thoại trong tay cứng nhắc tiếp lời. "Mẹ, Cố Hoài Cẩn cũng tới rồi, mẹ không ra gặp sao?" Tô Noãn Dương ngồi trên giường, thật cẩn thận mà đi qua kéo cánh tay mẹ. "Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì vậy?" Nếu nhắc tới Cố Hoài Cẩn rồi mà bà còn không phản ứng cô, vậy chỉ có thể đi đường cong cứu quốc. "Xem Weibo, nhìn xem con gái tôi bị người ta mắng như thế nào." Mẹ Tô tức giận trả lời. Tô Noãn Dương thở dài, chậm rãi đem điện thoại cứng nhắc từ trong tay mẹ cầm lại. Cô biết mẹ nghĩ như thế nào, bà nhất định là cảm thấy cô bị ủy khuất, cho nên mới không thích A Cẩn. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, mặc kệ con cái có làm cái gì nói cái gì, cha mẹ đều là người đau lòng. Muốn cởi chuông cần tìm người cột chuông, Tô Noãn Dương cảm thấy nên cùng mẹ nói chuyện thật tốt. "Mẹ, mẹ nghe con nói đã. Kỳ thật chuyện này cũng không như mẹ nghĩ đâu. Không sai, ngay từ đầu con đúng thật bị người ta mắng rất thảm, hơn nữa còn bị nói đặc biệt khó nghe, nhưng con cũng không cảm thấy không vui, thật sự." "Bởi vì bạn bè đều ở bên an ủi con, cổ vũ con, các fan của con cũng đều nói chuyện thay con, còn có A Cẩn, anh

ấy thậm chí vì con mà công khai thân phận của mình, cố ý đăng bài thanh minh nói ra chân tướng, mẹ không biết chuyện này với anh ấy mà nói có bao nhiêu khó khăn đâu" "Mẹ không biết, A Căn là một người không thích đem công việc và sinh hoạt đời sống nhập làm một, nhưng bởi vì nguyên nhân công việc, anh ấy không thể không xuất hiện trước mặt người xem. Nhưng trước nay anh ấy chưa từng đi lăng xê, tận lực không xuất hiện ngoài tác phẩm đóng phim." "Mẹ xem, anh ấy không tham gia gameshow, cũng không tham gia lăng xê, ngày thường các phóng viên thậm chí còn không bao giờ chụp được anh ấy ở những nơi đông người. Nhưng lúc này, bởi vì con, anh ấy dứt khoát kiên quyết đứng dậy, chấp nhận công khai thân phận bảo vệ con, mẹ ơi, sao con có thể không yêu một người như vậy cho được?" Tô Noãn Dương dừng một chút, biểu tình của mẹ đã nhu hòa đi nhiều, cô lại tiếp tục kiên nhẫn mà bổ sung nói. "Mẹ, con biết mẹ khẳng định cũng nhìn thấy Weibo của A Căn." "Anh ấy nói không sai, lúc con chỉ là người không có tiếng tăm gì, anh ấy cũng đã chú ý tới con từ lâu. Mẹ không biết, thời điểm con không còn bao nhiêu fans, con cũng từng bị người khác mắng, khi đó chỉ có mỗi anh ấy đứng ra bảo vệ con." "Mỗi một lần phát sóng trực tiếp, mỗi một bài đăng trên Weibo của con, anh ấy đều chú ý, cũng đều ủng hộ." "Mẹ, mặc kệ là bốn năm trước hay là bốn năm sau, anh ấy vẫn trước sau như một đối với con rất tốt, luôn bảo vệ con, cho nên con nghĩ, có khả năng, A Căn thật sự chính là người chồng duy nhất mà đời này con muốn gả, duy nhất." Những lời này nói xong, Tô Noãn Dương cũng có chút cay hóc mắt, đây không phải lần đầu tiên nghĩ lại những việc này, nhưng vẫn xúc động giống như lần đầu tiên nhớ lại. Thì ra, bất tri bất giác anh đã làm bạn với cô lâu như vậy, cô sao có thể để anh chịu ủy khuất chứ. Mẹ Tô nghe Tô Noãn Dương từ từ kể chuyện cũ, lặng im trong chốc lát, sau đó bất đắc dĩ thở dài. "Thôi, thôi, con cũng trưởng thành rồi, mẹ quản không được nữa." "Tóm lại chuyện này cũng không phải tiêu tử đây sai, nó cũng cố gắng dùng cách thức của mình bảo hộ con." "Nếu con đã thích, vậy mẹ chỉ có thể ủng hộ con. Hai đứa phải bên nhau thật tốt, nếu nó khi dễ con vậy đá nó đi, đừng vì nó là đại minh tinh thì cảm thấy con ở trước mặt nó lùn hơn một khúc, con là con gái của mẹ, là niềm kiêu

ngạo của mẹ và ba con." "Vâng, cảm ơn mẹ." Tô Noãn Dương nghe mẹ nói, biết bà đã thật sự không thềm để ý chuyện này, cảm thấy thập phần ấm áp, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất. "Được rồi, đi thôi, mẹ cũng nên đi ra ngoài nhìn con tể tương lai." Mẹ Tô ngồi dậy, đi theo Tô Noãn Dương ra khỏi phòng ngủ. Đi vào phòng khách, phát hiện Cố Hoài Căn cùng ba Tô ba ba đang ngồi ở đó chơi cờ vây, hơn nữa dùng một bộ cờ Tô Noãn Dương trước nay chưa từng thấy. "Ba, ba mua bộ cờ mới ă?" Tô Noãn Dương đi qua, nhặt lên một quân cờ, nghi hoặc hỏi. Kỳ quái, bộ cờ này vừa nhìn là biết rất đáng giá, bạch ngọc trong suốt, cầm trong tay lạnh lạnh, rất có cảm xúc, từ khi nào ba đổi với bản thân hào phóng như vậy, bỏ tiền ra mua cờ tốt? "Ba làm gì mua bộ cờ quý như vậy, là Hoài Căn mang tới." Ba Tô sang sảng cười, vừa nói vừa đặt xuống một quân. Hoài Căn? Tô Noãn Dương nhay bén bắt giữ cách xưng hô của ba, xem ra đại thần biểu hiện không tồi, đã được ba thích. "Con chào dì, con là Cố Hoài Căn." Cố Hoài Căn thấy mẹ Tô đi theo Tô Noãn Dương ra, vội vàng đứng dậy không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi. "Chào con, đứa nhỏ này, tới là được rồi, còn mang lễ vật làm gì?" Mẹ Tô cười oán trách nói. Ba Tô nghe thấy khẩu khí của lão bà, liền biết bà đã nguôi giận, lặng lẽ hướng Tô Noãn Dương dựng cái ngón tay cái, liền tiếp tục nói. "Thằng bé Hoài Căn này cũng mang cho bà lễ vật đấy, Hoài Căn, con mau lấy ra cho dì xem đi." "Vâng, dì, đây là con nhờ người từ nước ngoài mang về mỹ phẩm dưỡng da cho dì, nghe nói là dùng không tồi, dì có thể dùng thử, nếu thích cứ nói cho Tô Tô, chúng con lại mang thêm cho dì." Cố Hoài Căn lấy ra một hộp đồ trang điểm, Tô Noãn Dương đứng hình, bộ trang điểm này cũng không phải là tiện nghi, xem ra đại thần lần này bỏ đủ vốn gốc. Nhưng mà cái này cũng chưa tính gì, Cố Hoài Căn hình như đều biết ba mẹ cô thích cái gì, chẳng những mua cho ba bộ cờ vây tốt nhất, còn mua cho mẹ một bộ trang điểm dưỡng da và sườn xám may thủ công. Không sai, kế tiếp Cố Hoài Căn lấy ra, chính là một bộ sườn xám thủ công, anh không mở hộp, chỉ đưa cho mẹ Tô. "Dì, con nghe Tô Tô nói dì rất thích mặc sườn xám, trùng hợp mẹ con cũng rất thích, nên bà đã tìm bạn bè chuyên may riêng cho dì một bộ, nói là lễ gặp mặt, con cũng không biết đây có phải là kiểu dáng dì thích không, dì

cứ thử trước xem, nếu cảm thấy không hài lòng thì nói với con, con đem sửa lại." Mẹ Tô mở hộp, sườn xám màu đỏ tía lẳng lẳng nằm ở đó. Chất vải thuần tự nhiên, thủ nghệ thêu thùa tinh tế, vân hoa thủy mặc, nút áo cổ cao, mang theo nồng đậm hơi thở của vẻ đẹp cổ điển. Bà như thấy được bộ dạng của bản thân khi mặc vào, cho dù không thể xưng là ung dung hoa quý, nhưng cũng nhất định là phong tư rộng rãi. Không được, cái này quá quý trọng, mẹ Tô đóng hộp, thoái thác nói. "Hoài cần, thay dì cảm ơn mẹ con, nhưng lễ vật này thật quá quý trọng, dì không thể nhận." "Dì, dì cứ nhận lấy đi, nếu mẹ con biết con không đem cái này cho dì, bà nhất định sẽ đập con." Cố Hoài Cần cố gắng thuyết phục mẹ Tô, nhưng bà vẫn không tính toán nhận sườn xám. "Đúng vậy, mẹ, mẹ cứ nhận lấy đi, đây cũng là tâm ý của anh ấy mà." Tô Noãn Dương cũng khuyên nhủ. "Nhưng mà..." "Được rồi, mẹ nó, thằng bé Hoài Cần đã có lòng đưa tới thì bà cứ nhận đi, về sau đều là người một nhà, hiện tại còn ngượng ngùng như vậy làm cái gì?" Ba Tô khuyên nhủ muốn lão bà nhận sườn xám, sau đó cười với Cố Hoài Cần nói. "Hoài Cần, đừng để ý mẹ con họ, chúng ta tiếp tục, tiếp tục."

Chương 43

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 43

Lúc ăn cơm, thái độ của mẹ Tô rõ ràng đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều. Đặc biệt là khi biết con gái nhà mình ký hợp đồng với công ty của anh rể Cố Hoài Căn mở, càng cảm thấy kinh ngạc không thôi. Một bên cảm thấy còn gái nhà mình bị ăn gắp gao, một bên lại cảm khái thằng bé trước mắt thật là tuấn lãng thanh tú, thật sự rất thương yêu con gái mình. Bà ngồi nhìn Cố Hoài Căn ở bên kia đang gọt táo cho con gái, đem ba Tô túm sang một bên, nhẹ giọng nói. "Xem ra Tô Tô nhà chúng ta lần này là thật sự tìm được rùa vàng, Cố Hoài Căn này, thoát nhìn thật sự không tồi." Ba Tô vẻ mặt buồn cười nhìn bà: "Không phải vừa rồi còn cái kinh không muốn nhận người à? Đưa một bộ sườn xám đã thu mua được bà?" "Cái gì chứ, tôi thấy cậu ta thật sự đối với con gái chúng ta khá tốt mới nói như vậy, ai hiếm lạ gì sườn xám đâu, nếu nó dám đối với Tô Tô không tốt, tôi nhất định sẽ đem cái sườn xám kia cắt, cầm chổi quét nó ra khỏi nhà chúng ta!" Mẹ Tô không phục nói, còn không phải chỉ là một bộ sườn xám sao, ai hiếm lạ chứ, nếu thằng nhóc đấy đối với Tô Tô không tốt, có đưa núi vàng núi bạc cũng uống phí thôi. "Được được được, bà nói cái gì thì là cái đấy, tất cả đều nghe theo bà." Ba Tô bất đắc dĩ mà cười cười, hoàn toàn không đề cập tới vừa rồi khi bà ấy nhìn thấy sườn xám thích đến hai mắt phát sáng, chớp tay sau lưng đi sô pha bên kia. "Hoài Căn ad, một lát nữa để Tô Tô mang cháu ra ngoài đi dạo, thành thị nhỏ này của chúng ta tuy so ra kém thành phố A

phồn hoa, nhưng cũng có phong vị lắm đấy." "Vâng ạ , chút nữa cháu sẽ cùng Tô Tô ra ngoài đi dạo." Cố Hoài Cẩn đứng dậy, cười đồng ý, anh cũng rất muốn nhìn xem thành phố mà Tô Noãn Dương từ nhỏ đã sinh sống. "Vâng, ba cũng đừng nhọc lòng quan tâm bọn con, mau cùng mẹ đi ngủ đi!" Tô Noãn Dương biết cha mẹ mình vẫn luôn có thói quen ngủ trưa, nếu giữa trưa không nghỉ ngơi thì buổi chiều sẽ không thoải mái. Cô đẩy cha mẹ vào phòng ngủ, còn sẵn sóc giúp bọn họ đóng cửa phòng. Xoay người, phát hiện Cố Hoài Cẩn đang đứng ở nơi xa mặt mày tràn đầy ý cười mà nhìn cô. "Cẩn Du, làm sao vậy?" Cô chột dạ dò hỏi, có cảm giác anh sắp tới sẽ ném ra một câu bom tấn. Quả nhiên, anh cười đi tới, đem cô kéo vào lòng ngực, cúi đầu ở bên tai cô nóng bỏng mà nói. "Không có gì, anh suy nghĩ, Tô Tô, chúng ta có phải cũng nên đi ngủ trưa không?" Hai người rốt cuộc không ngủ trưa, chẳng qua vẫn là Cố Hoài Cẩn năn nỉ ỉ ôi, Tô Noãn Dương đành phải dẫn anh vào phòng riêng của mình. Trong phòng không nhiễm một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ, nhìn ra được cho dù cô không ở nhà, ba mẹ cũng vẫn thường xuyên quét dọn. Cố Hoài Cẩn đứng trên sàn nhà, nhìn kệ sách trưng bày từng hàng tiểu thuyết ngôn tình, tùy tay lấy ra một quyển, vừa định mở ra. Tô Noãn Dương liền nhào tới, khí thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt đi sách trong tay anh. "Sao vậy?" Anh nhướng mày, nghi hoặc dò hỏi. "Không có gì không có gì, những thứ này đều là thời đi học thích xem, anh đừng nhìn, đừng nhìn." Tô Noãn Dương cúi đầu né tránh ánh mắt của Cố Hoài Cẩn, những tiểu thuyết bao gồm những ảo tưởng tươi đẹp của mỗi người thiếu nữ, không thể tùy tiện để Cố Hoài Cẩn thấy, nếu bị anh thấy được, không chừng còn chê cười cô. "Được." Anh mỉm cười đáp ứng, cũng không miệt mài theo đuổi nguyên nhân. "Vâng vâng." Cô gật đầu, lặng lẽ đem sách bỏ lại trong ngăn kéo. Cố Hoài Cẩn tay ôm ngực, thanh thân dựa ở cửa, cô gái nhỏ đang đứng trong địa bàn nhỏ, vẻ mặt then thùng bảo vệ những bộ sách của mình. Anh chỉ cần đi về phía trước một bước, là có thể tiến vào thế giới của cô. Tường giấy màu lam nhạt, khăn trải giường hồng phấn, trên bàn còn bày biện mấy đồ vật nhỏ, toàn bộ trong phòng đều là hơi thở của cô. Anh đi về phía trước, ba bước cũng biến thành hai, duỗi tay đem cô ôm sát trong ngực. Đây là cô gái của

anh, đây là thế giới của cô, trời xanh không phụ người có lòng, anh rất cuộc cũng đã có thể đi vào thế giới của cô. Cố Hoài Cẩn nghĩ như vậy, chậm rãi buông cô ra, sau đó ôn nhu mà nâng gương mặt cô, giống như thứ anh nâng lên là bảo bối trân quý nhất. Anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, cô không thoa má hồng nhưng trên mặt đỏ ửng, có chút thẹn thùng, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, không biết cố ý hay vô tình, ngón tay hơi thô ráp ngón tay bỗng nhiên đụng phải đôi môi hồng nhuận, Tô Noãn Dương mặt càng đỏ hơn, anh cười cười, cúi đầu hôn lên. Bốn cánh môi kề sát, anh kiên nhẫn mà liếm láp từng chút một cánh môi cô, cánh môi con gái luôn thơm ngọt, anh nặng nề đè ép lên, đầu lưỡi từng vòng xoay tròn, cảm thụ được đầu lưỡi mềm mại của cô. Bỗng nhiên, anh mở hàm răng, cắn một cái. "Ừm", cô không có phòng bị, phát ra một tiếng thét kinh hãi. Anh nhân cơ hội mở khớp hàm của cô, thuận thế trượt vào. Đầu lưỡi lạnh cùng cái lưỡi linh hoạt ngọt ngào của cô gắt gao quấn quanh nhau, nụ hôn này khác với những nụ hôn ôn nhu lúc trước, Cố Hoài Cẩn lần này rất cuồng dã, hơi thở nóng bỏng nam tính hướng Tô Noãn Dương đánh úp, cô có chút choáng váng, ngón tay gắt gao bắt lấy góc áo anh. Cố Hoài Cẩn mở mắt ra, nhìn cô gái trong lòng ngực, Tô Noãn Dương mặt ửng hồng, lão đảo hút một ngụm khí, anh duỗi tay đem cô ôm lên. "A, Hoài Cẩn!" Tô Noãn Dương hoảng sợ, phản xạ có điều kiện ôm sát cổ anh, sợ mình rơi xuống. "Ngoan, đừng lộn xộn." Anh giống như đang ôm đứa bé đem cô ôm lên, nhẹ nhàng đặt trên giường. Mái tóc dài nhu thuận tung tán trên giường, cô nhìn anh chân tay luống cuống, khóe mắt ướm át, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy. Anh cúi người đè ép xuống, ôn nhu hôn từng chút một cái trán của cô. "Tô Tô, ngoan, nhắm mắt." "Nhưng mà..." Tô Noãn Dương kháng nghị, cô thật sự không biết Cố Hoài Cẩn đang muốn làm gì. "Ngoan, tin tưởng anh." Cố Hoài Cẩn duỗi tay sửa sang lại những sợi tóc hỗn độn trên mặt cô, thâm tình nhìn chăm chú. Tô Noãn Dương nhìn anh, ôn nhu trong mắt anh giống như dòng nước, dập dềnh dâng trào lại nhẹ nhàng bí ẩn. Cô rất cuộc bị những ôn nhu mê hoặc này làm cho ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đem chính mình hoàn toàn giao cho người đàn ông trước mắt. "Thật ngoan." Cố Hoài Cẩn cười, thanh âm anh

đã có chút khăn khăn, còn mang theo một tia tình dục. Anh cúi đầu, lại hôn lên kia cánh môi mềm mại khiến mình thương nhớ ngày đêm. Bàn tay to chậm rãi xốc quần áo trắng của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve đường cong bên hông, đầu ngón tay khẽ chạm, anh có thể cảm nhận được cô run rẩy nhẹ nhẹ. Có lẽ bởi vì quá mức khẩn trương, cô vẫn luôn nhẹ nhàng run rẩy, anh cười cười, bàn tay to ôm chặt vòng eo cô. Ngẩng đầu, trấn an hôn hôn khoe mắt cô, lại cúi đầu ngậm lấy vành tai mẫn cảm. "Ừm..." Tô Noãn Dương sao có thể chịu đựng loại tra tấn như vậy, một chút không chú ý, khoe miệng liền thoát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ, thanh âm rất nhỏ, như tiếng mèo con làm nũng mèo con, nhưng Cố Hoài Căn vẫn nhạy bén bắt giữ được, anh nhẹ nhàng bật hơi, dưới lưỡi càng thêm ra sức. Anh há mồm ngậm lấy vành tai tiểu xảo là lưỡi của cô, hơi thở nóng ướt từ lỗ tai chỗ truyền đến, Tô Noãn Dương bị bắt cuộn thành một đoàn. Đầu lưỡi linh hoạt từng vòng mà lướt qua vành tai cô, bỗng nhiên, anh nổi lên ý xấu há mồm, cắn một ngụm vào vành tai ôn nhuận của cô. "A... Hoài... Căn..." Cô kháng nghị kêu lên một tiếng, làm gì vậy, đang êm đẹp mà đột nhiên làm cái gì cắn cô. Không tưởng tượng được, cô kháng nghị chẳng những không có hiệu quả, ngược lại làm Cố Hoài Căn càng thêm kích động. Hô hấp anh càng ngày càng dồn dập, bàn tay to hướng về phía trước dời đi, xoa nơi tròn trịa của cô. Môi lưỡi cũng dời xuống phía dưới, hôn lên cổ thon dài. Tô Noãn Dương đã động tình, ánh mắt càng ngày càng mê ly, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, dồn dập thở phì phò. "Tô Tô, các con còn chưa đi ra ngoài sao?" Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng mẹ Tô, cô tỉnh ngủ. "Chưa ạ, chúng con lập tức đi ra ngoài đây." Tô Noãn Dương bị thanh âm của mẹ Tô dọa cho hoảng sợ, nháy mắt lơ lửng trở về, vội vàng đẩy Cố Hoài Căn ra, lớn tiếng trả lời bà. "Ừ, được rồi, mẹ với ba đi ra ngoài mua đồ ăn, buổi tối hôm nay chúng ta ăn lẩu chứ?" "Vâng được ạ!" Tình huống khẩn cấp như vậy, đừng nói ăn lẩu, để cô ăn mần thầu với dưa muối cô cũng không có ý kiến. Vài phút sau, ngoài cửa truyền đến phịch một tiếng, hiển nhiên, mẹ Tô và ba Tô đã đi ra ngoài. Yên tĩnh, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Cố Hoài Căn còn ghé trên người cô, yên lặng nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, tuy là Tô Noãn Dương có chút trì độn, nhưng cũng cảm giác được

hiện tại có điểm hơi xấu hổ. "A Căn, anh không có việc gì chứ?" Cô thật cẩn thận dò hỏi. "Em nói đi?" Anh cười như không cười nhìn cô, đứng dậy đi đến bên cạnh nằm xuống, nằm bên cạnh cô. Anh nhắm mắt lại, cánh tay đặt trên mắt, bất đắc dĩ cười nói. "Ô Tô, muốn ăn em, thật đúng là khó." "Ách, nếu không, chúng ta tiếp tục?" Tô Noãn Dương không biết là cọng dây thần kinh nào nổi sai, lưu loát mở miệng, vẻ mặt thấy chết không sờn nhìn anh. "Được đấy" Anh vui vẻ đồng ý, nghiêng người, lại áp tới trên người cô, Tô Noãn Dương bị dọa lập tức nhắm mắt. "..." Đợi hồi lâu, người phía trên vẫn không có gì động tĩnh, cô trộm mở to một mắt, một cái nheo lại, lén lút đánh giá anh. Anh mím môi cười cười nhìn cô, mi sóng lưu chuyển, cô mới biết mình vừa bị chơi. "Cố Hoài Căn!" Cô tức giận giơ đôi bàn tay trắng như phấn muốn đánh anh. "Ngoan, đừng nháo." Anh nhanh chóng ra tay, nhanh nhẹn bắt được tay cô. "Ô Tô, em lại lộn xộn, anh thật sự không thể bảo đảm mình có thể không làm ra cái gì đâu." "Được! Vậy em bất động, anh mau đứng lên đi!" Tô Noãn Dương lập tức đầu hàng, cô không muốn nhanh như vậy đã phát sinh chuyện đó. "Được." Cố Hoài Căn lưu loát đứng dậy. Tô Noãn Dương cũng vội vàng ngồi dậy theo, điều chỉnh một chút tần suất tim đập, sửa sang lại quần áo hỗn độn. "Căn Du, anh muốn tắm nước lạnh à?" "Tắm rửa?" Anh nhướn mày, lúc này muốn anh tắm rửa, đây là mời anh sao? trời ạ, anh không phải thánh nhân, định lực thật sự không tốt như vậy. "Tiểu thuyết đều nói như vậy mà, nam chính nếu gì kia thất bại, đều phải tắm nước lạnh để áp chế!" Cô ngẩng đầu, vô tội nhìn anh, tiểu thuyết rõ ràng chính là nói như vậy, như thế nào, chẳng lẽ anh không cầm đi tắm sao? Cố Hoài Căn đóng lại cổ áo, không nhanh không chậm đi đến trước bàn làm việc của Tô Noãn Dương, chậm rãi mở ngăn kéo, lấy ra quyển sách vừa rồi bị cô giấu đi. "Quyển sách này viết?" Anh cúi đầu, mấy chữ to đập vào mi mắt, 《trọng sinh bá đạo tổng tài yêu ta》. Anh tùy ý mà lật vài cái, sau đó ngược mắt nhìn Tô Noãn Dương bên kia đã ngượng ngùng tới đỏ mặt, ngẩng đầu nói. "Ô Tô, nhìn không ra, khẩu vị thời niên thiếu của em, là loại này?" "..." "Hừm?" Anh cố ý trêu cô. "Căn Du, trời cũng không còn sớm, nếu không chúng ta đi ra ngoài đi dạo chút?"

Chương 44

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 44

Cố Hoài Cẩn nhìn cô gái nhỏ trước mắt giống như đứa bé làm sai chuyện bị phát hiện, cong khóe môi, thản nhiên cười. "Ừm, chúng ta ra ngoài đi dạo." "Được!" Nghe thấy Cố Hoài Cẩn đồng ý, Tô Noãn Dương như trút được gánh nặng, thở hắt ra. Sau đó lại phát hiện trái qua hồi lăn lộn vừa rồi, hiện tại cả người cô đổ mồ hôi đầm đìa, quần áo cũng bị tím tới nhả nhó. Thật sự không thể cứ như vậy ra cửa, vội vàng bổ sung vài câu. "Ách, cái kia, Cẩn Du, anh có thể ra ngoài trước một chút? Em muốn đổi bộ quần áo khác." Cô thấy anh vẫn luôn đứng ở tại chỗ không phản ứng, nhịn không được mở miệng nhắc nhở anh. Đại ca, phiền ngài tự giác lảng tránh một chút đi, cô muốn thay quần áo. "Đi ra ngoài làm cái gì?" Cố Hoài Cẩn giả vờ nghe không hiểu, đẩy mặt nghi hoặc dò hỏi. "... "Được rồi, anh đi ra ngoài, em chậm rãi thay, không cần nóng vội." Cố Hoài Cẩn nhìn vẻ mặt Tô Noãn Dương then quá hóa giận, không đành lòng tiếp tục trêu cô. Tùy tiện đem kia quyển sách để lên bàn, đi vài bước về phía trước ra khỏi phòng cô, còn vô cùng sẵn sàng mà giúp cô đóng cửa phòng. Thật sự giống như lời anh nói, chậm rãi thay, không cần nóng nảy. Cố Hoài Cẩn vừa đi, trong căn phòng nhỏ hẹp cũng chỉ còn lại một người Tô Noãn Dương, cô thở ra một hơi dài, nghĩ mà sợ lấy tay che ngực. Trời ạ, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị Cố Hoài Cẩn ăn rồi! Sơ suất quá, Mẹ từ nhỏ đã dạy cô bất luận không thể có hành vi cấm kỵ gì trước hôn nhân! Hiện tại vậy mà hay rồi. Thiếu chút nữa còn ngay tại trong nhà mình bị người ta ăn sạch sẽ! Mẹ nó, thật là thật xin lỗi mẹ đại nhân ân cần dạy dỗ. Xem ra về sau nhất định phải bảo vệ tâm cho thật tốt! Thủ vững trận địa! Tuyệt đối không thể lại bị đại thần dùng mỹ

nam kế lừa gạt! Đúng! Tô Noãn Dương tự cổ vũ hứa với lòng son, làm bản thân tỉnh táo lại, tùy tiện thay đổi quần áo xong đi ra ngoài. Cố Hoài Căn ngồi ở sofa trong phòng khách, chân dài duỗi thẳng, vẻ mặt thanh thản nhìn Tô Noãn Dương từ trong phòng đi ra. Có thể là bởi vì mới cô vừa tốt nghiệp không lâu, cũng có thể là bởi vì sau khi tốt nghiệp cô vẫn luôn làm trách nữ trong nhà. Trên người Tô Noãn Dương hoàn toàn không có hương vị thành thực của phụ nữ trưởng thành, ngược lại vẫn là một thân hương vị học sinh không có lực sát thương. Không chỉ khí chất như thế, mặc quần áo trang điểm lại càng như thế. Vĩnh viễn đều là một thân áo sơ mi trắng quần jean, ừm, còn có đôi giày thể thao màu trắng vạm vỡ bất biến nữa. Cố Hoài Căn nhìn cô gái nhỏ cột trước mặt lấy dây cột tóc thành đuôi ngựa, cười trêu ghẹo nói. "Tô Tô, anh nghĩ, em rốt cuộc có bao nhiêu bộ áo sơ mi trắng quần jean?" "A?" Tô Noãn Dương không hiểu lắm ý tứ của Cố đại thần, không sai, cô chính là tương đối thích mặc áo sơ mi trắng quần jean, tủ quần áo đương nhiên cũng có rất, nhưng mà vấn đề có bao nhiêu bộ loại này, cô thật sự là không biết, chẳng lẽ ai lại muốn đi đếm? "Không có gì, anh thuận miệng nói thôi, chúng ta đi thôi" Cố Hoài Căn nhìn Tô Noãn Dương đầy mặt nghi hoặc, sợ giây tiếp theo cô thật sự chạy về phòng đếm quần áo, vội vàng tùy tiện chuyển đề tài. "Vâng vâng, được, chúng ta đi thôi." May mà Tô Noãn Dương đã thành thói quen với việc theo không kịp tư duy của đại thần, đây là sự thật không phải ai cũng có thể theo kịp đại thần. Vì vậy cũng không miệt mài theo đuổi ý tứ trong lời nói của anh, cười ngâm ngâm dắt anh đi ra ngoài. Rời khỏi Tô gia, Tô Noãn Dương liền túm Cố Hoài Căn xuyên qua đủ loại ngõ nhỏ hẻm ngoằn ngoèo. "Căn Du, đây là hiệu sách khi còn nhỏ em thích tới nhất, đừng nhìn nó nhỏ, nhưng sách bên trong đặc biệt có hương vị!" Ừm, nói vậy kệ sách nhà cô để những cái bảo bối đó, chắc là mua ở chỗ này. "Căn Du, Quan Đông quán này nấu siêu cấp ngon, mỗi ngày tan học em đều tới đây mua mấy xôi ăn!" Từ nhỏ cô liền thích ăn đồ ăn vặt, hy vọng bảo bảo của chúng ta về sau đừng giống như em thèm ăn như vậy. "Còn có nơi này! Bọn em khi còn nhỏ thích nhất tới nơi này chơi trốn tìm!" Bọn em? Em, còn có ai? Chơi trốn tìm, ừ, chơi cái trò không có gì ý tứ này. Cố Hoài Căn nhìn cô gái nhỏ một đường

nhảy nhót, cao hứng phấn chấn giới thiệu cho anh thế giới trước kia của cô. Giờ phút này, hai người đi dạo trên đường nhỏ đầy đá cuội ở công viên, nhìn đám nhỏ ở bên kia xếp hàng chơi cầu tịt. Tô Noãn Dương nhìn xích đu phía xa, trong lòng cũng có chút ngứa, túm Cổ Hoài Cẩn đi qua. "Cẩn Du, chúng ta tới chơi xích đu đi? Thử xem ai đu cao hơn?" Cổ Hoài Cẩn rất cuộc vẫn không cùng cô chơi xích đu, nhưng vẫn bên cạnh giúp cô đẩy xích đu. Quê Tô Noãn Dương tuy chỉ là thành phố nhỏ, nhưng cũng vẫn có rất nhiều dân cư. Hai người chơi một hồi, có người xông tới trong mắt mang theo tò mò cùng suy đoán, Cổ Hoài Cẩn nhìn biểu tình của họ, liền biết là anh lại bị nhận ra rồi. Rơi vào đường cùng, đành phải lôi kéo Tô Noãn Dương rời đi. Tô Noãn Dương còn chưa chơi đã, lưu luyến không rời mà ra khỏi công viên nhỏ, mỗi bước đi đều tỏ vẻ lưu luyến, vẻ mặt chưa đã thèm. "Tô Tô, đừng buồn, lần tới chúng ta trở lại lần anh nhất định cùng em chơi xích đu, chơi bao lâu đều có thể." "Có thể chứ? Ở chỗ này đều có người nhận ra anh, sau này trở về chỉ sợ đến cửa cũng không dám ra." Tô Noãn Dương vẻ mặt tiếc nuối, đã lâu cũng chưa chơi xích đu, thật đúng là có chút hoài niệm. "Ngoan, anh có biện pháp." Cổ Hoài Cẩn cười cười, vẻ mặt đã định liệu trước. "Vâng, vậy được rồi." Tô Noãn Dương không đành lòng phủ nhận ý tốt của anh, nhưng cũng không thực sự tin tưởng, chỉ thuận miệng tiếp một tiếng hảo. Bị công chúng phát hiện hành tung, hai người tự nhiên không thể tùy ý loạn dạo đi tiếp, đành phải hậm hực về nhà. "Mẹ? Chúng con đã trở lại!" Tô Noãn Dương đứng ở cửa nhà, gõ cửa nhà mình. Cửa mở, nhìn thấy cảnh tượng bên trong cánh cửa, Tô Noãn Dương có chút mờ mịt, ngay cả Cổ Hoài Cẩn đứng bên cạnh cũng có chút kinh ngạc. Mở cửa không phải mẹ Tô, mà là một người đàn ông trẻ tuổi không tính là xa lạ. "Anh Mục Bạch, sao anh lại tới đây?" Tô Noãn Dương có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt. "Dì nói em đã trở về, anh muốn đến thăm em chút, vị này là?" Anh ta nghi hoặc nhìn Cổ Hoài Cẩn phía sau Tô Noãn Dương. "Ai nha, xem em này, chỉ lo cùng ạn nói chuyện, lại quên giới thiệu các anh với nhau." Tô Noãn Dương hậu tri hậu giác mà sờ sờ cái ót. "Anh Mục Bạch, đây là Cổ Hoài Cẩn, bạn..., bạn trai em. Cẩn Du, người này chính là anh Mục Bạch, là hàng xóm khi em còn nhỏ." "Xin chào, tôi là

Cố Hoài Cẩn." Cố Hoài Cẩn vẽ mặt trịnh trọng vươn tay phải. "Chào anh, Mục Bạch." Mục Bạch cũng vươn tay phải đáp lại. Bốn mắt nhìn nhau, xung quanh nhìn hai người xuất hiện khí tràng kỳ quái, Tô Noãn Dương đành phải lên tiếng cười hoà giải. "Anh Mục Bạch, Cẩn Du, chúng ta nhanh vào thôi?" "Được." Hai người cười đáp, ba người vào nhà. Trong nhà rất náo nhiệt, mẹ Mục cũng tới, đang cùng cha mẹ Tô Noãn Dương cười nói trong phòng bếp. Nhìn thấy ba người đi vào, mẹ Mục cười nói. "Là tiểu Cố và Tô Tô đã trở lại à? Mau đi rửa tay đi, lẩu lập tức xong ngay!" "cháu chào dì Mục!" Tô Noãn Dương cười đáp lại. Sáu người ngồi xuống, mẹ Mục cười nhìn Cố Hoài Cẩn ngồi bên cạnh Tô Noãn Dương. "Ai, cuộc sống này qua thật nhanh, mới nháy mắt một cái mà Tô Tô đã lớn như vậy rồi." "Đúng vậy đúng vậy, tiểu Bạch cũng đã trưởng thành." Mẹ Tô cũng cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh. "Tiểu Cố, dì hỏi một câu có khả năng có chút không quá lễ phép." Mẹ Mục do dự nói. "Nhưng mà sao dì lại cảm thấy con rất quen mắt, chúng ta lúc trước có phải đã gặp qua ở nơi nào?" "Không có đâu ạ." Cố Hoài Cẩn cười trả lời vấn đề đường đột của mẹ Mục. "Kia, vậy thì...?" "Ha ha ha, lão Lưu, cái này bà không biết rồi, con rể nhà tôi là đại ảnh đế, trên TV hay mấy cái màn hình lớn ngoài kia hay chiếu mấy phim điện ảnh thẳng bé đống, bà đương nhiên cảm thấy nó quen mắt!" Mẹ Tô vẽ mặt tự hào mà khoe khoang với mẹ Mục, biểu tình kia, so với con gái mình là minh tinh còn vui vẻ hơn. "Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi! Hai ngày nay TV vẫn luôn chiếu một bộ phim mới, chính là cậu diễn?" "Nhìn đầu óc tôi này, lời nói đến bên miệng cũng không nói ra được, bộ phim kia gọi là gì nhỉ?" Mẹ Mục chết sống cũng không nghĩ ra tên phim truyền hình. "Bộ phim dì nói chính là "kiếp phù du" ạ?" Cố Hoài Cẩn cười, gãi đúng chỗ ngứa nhắc nhở mẹ Mục. "Đúng đúng đúng, chính là 《kiếp phù du》, chính là 《kiếp phù du》." Ai nha, cuối cùng cũng nghĩ ra! "Vâng, chắc dì còn không biết, bộ phim này là Tô Tô làm phối âm." "Phải không?! Tô Tô của chúng ta hiện tại cũng rất tiền đồ, thật tốt, thật tốt." "Cảm ơn dì." Tô Noãn Dương cũng cười đáp lại. Ánh đèn màu cam ấm áp màu cam hắt vào tiếng nói chuyện vui cười ồn ào trên bàn cơm, bữa lẩu này, ăn đến khí thế ngất trời. Sau khi ăn xong, Tô Noãn Dương cùng mẹ

Tô cùng mẹ Mực ở trong phòng bếp bận việc. Mực Bạch đi tới ban công, nhìn Cố Hoài Căn đang đứng ở đó phát ngốc, lấy ra một hộp thuốc lá, đưa cho anh. "Một điếu?" "Không được, đã cai rồi, Tô Tô không thích tôi hút thuốc." "Ừ" Mực Bạch đốt một điếu, thong dong mà hút một ngậm, sau đó nhìn Cố Hoài Căn, bỗng nhiên cười ha ha. "Ha ha ha, không được không được, tôi thật sự là không nín được!" "A Căn, thật không nghĩ tới, anh mang cái mặt than này đi khắp nơi như vậy mà vẫn có cách lừa nha đầu Tô Tô kia đến bên người." Không sai, Mực Bạch biết Cố Hoài Căn, không chỉ biết, hơn nữa còn là người quen. Nói đến hai người này, kỳ thật cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp mà quen biết. Cố Hoài Căn thích đánh bida, thời điểm nhàn rỗi tới nỗi không có việc gì, nên tới câu lạc bộ của Tiêu Dao chơi. Đương nhiên, anh cũng không có nhiều thời điểm nhàn rỗi. Rất vất vả mới đợi được tới hôm đoàn phim cho nghỉ, anh một mình chạy đến chỗ Tiêu Dao nhưng cậu ta không có ở đó. Chọn một phòng, một mình chán chết mà đánh. Không có đối thủ thật sự là quá không thú vị, đánh một chốc lát, Cố Hoài Căn liền cảm thấy nhàm chán. Vốn muốn ra phòng sẽ đi về, không nghĩ tới lúc đi đến đại sảnh lại phát hiện đại sảnh thật náo nhiệt. Rất nhiều người đang vây quanh một chỗ, đứng trong đám người là một người đàn ông đang chơi bida. Cố Hoài Căn vốn không phải người thích xem náo nhiệt, nhưng bởi vì hôm đó thật sự quá mức nhàm chán, cho nên anh cũng đi theo nhìn thoáng qua. Không nghĩ tới, chỉ liếc mắt một cái, liền phát hiện đây là đối thủ đáng quý khó có được. Người đàn ông này không có mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, chỉ đơn giản là một chiếc mũ vệ y, quần jean, nhưng giơ tay nhắc chân đều mang theo khí chất khiến người khác vô pháp bỏ qua. Anh ta cầm gậy bida, cúi đầu, cúi người, cười tủm tỉm nhắm chuẩn, hữu lực ra tay. "Bang." Một gậy vừa đánh. Không bao lâu, anh ta thu một gậy. Đám người vây quanh phát ra một trận thốn thức, Cố Hoài Căn nhìn chốc lát, xoay người đến chỗ phục vụ bên cạnh nói vài câu, nói xong, liền khoan thai lên lầu. Ngại thân phận nhân vật công chúng của mình, anh không có biện pháp đi qua đi theo người đàn ông kia mời đánh một trận, cho nên liền đành phải mượn miệng phục vụ mời anh ta. Anh tin tưởng, người nọ nhất định sẽ đi lên, bởi vì anh vừa thấy liền biết người nọ giống

mình, rất khát vọng cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ. Quả nhiên, chỉ một lúc sau, người nọ liền đi lên. "Xin chào, Cố Hoài Cẩn." "Mục Bạch." Quả nhiên, trình độ hai người cơ hồ là bằng nhau, vô cùng thành thạo. Cố Hoài Cẩn lấy đánh một cú, thẳng điểm Mục Bạch, anh buông gậy bida, khí định thần nhàn mà nói. "Cảm ơn." Từ đó về sau, hai người thường xuyên hẹn gặp cùng nhau chơi bida, thường xuyên qua lại, trở thành bạn tốt. Chỉ không nghĩ tới, hôm nay có thể ở chỗ này gặp mặt anh ta, hơn nữa anh ta còn là trúc mã của Tô Tô? Mục Bạch nhìn biểu tình Cố Hoài Cẩn thì không tìm thấy đáp án sẽ không bỏ qua, vội vàng xua tay làm sáng tỏ. "Cố ảnh đế, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, tôi và Tô Tô chỉ là quan hệ anh em thuần khiết, thật sự, tôi thề đấy." "...". Cố Hoài Cẩn chỉ liếc mắt nhìn anh ta một cái, không nói gì. "Nhưng mà A Cẩn, sau này nếu cậu và Tô Tô thành, còn không phải cậu phải theo cô ấy gọi tôi một tiếng anh sao?" "...". Cố Hoài Cẩn lạnh lùng cho anh ta một cái liếc mắt, xoay người muốn rời khỏi ban công. "Được rồi, tôi chỉ nói giỡn thôi, mặc kệ như thế nào, tôi đều hy vọng hai người có thể hạnh phúc." Mục Bạch thu lại bộ dạng cột nhà, thật tình chúc phúc. "Cảm ơn cậu, Mục Bạch."

Chương 45

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 45

Màn đêm buông xuống, sắc trời đã tối, Mục Bạch cùng mẹ Mục cũng chuẩn bị về nhà. Đoàn người đứng ở cửa tiểu khu, ba vị lão nhân gia còn vây một chỗ lưu luyến không muốn chia tay. Mục Bạch bất đắc dĩ cười, bước đến trước mặt Tô Noãn Dương, duỗi tay xoa xoa đỉnh đầu xù xù của cô. "Nha đầu, nếu sau này tiểu tử đấy dám khi dễ em, em phải nói với anh, đừng nén giận, anh giúp em đập anh ta một trận." Tô Noãn Dương cảm động gật gật đầu, đôi mắt đều híp lại, lấp lánh. Cố Hoài Căn liếc Mục Bạch một cái, duỗi tay hất tay anh ta từ trên đỉnh đầu Tô Noãn Dương hất xuống, sau đó thể hiện dự vọng chiếm hữu rõ ràng, ôm chặt Tô Noãn Dương, cười như không cười mà đáp. "Không cần cậu lo lắng, tình thú giữa vợ chồng, loại người đàn ông độc thân như cậu không hiểu được." "Ha ha." Mục Bạch cười ha ha, tiếng cười sang sảng từ đáy lòng phát ra. "A Căn, cậu vẫn là bộ dáng cũ này, thật đúng chỉ có Tô Tô chịu được." Anh ta cười cười, xoay người cùng mẹ Mục rời đi. Tô Noãn Dương ngơ tại chỗ, thật lâu mới phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía Cố Hoài Căn. "Hai người... quen biết...?" "Ừm" Ông trời, thế giới này cũng thật nhỏ! Tô Noãn Dương cảm khái, xoay người vào nhà. Đêm, Cố Hoài Căn đương nhiên ngủ lại nhà họ Tô ngôi nhà vạn năm không ai vào ở phòng khách. Tô Noãn Dương giúp anh đổi ga giường, xong muốn rời đi, không nghĩ tới, anh cứ như vậy đứng ở cửa không mấy may di chuyển. "Anh..." Tô Noãn Dương còn chưa nói xong, nụ hôn che trời lấp đất đã hạ xuống, vài phút sau, Cố Hoài Căn buông ra nhìn sắc mặt cô ửng hồng. "Hôn chúc ngủ ngon, Tô Tô, ngủ ngon." "Ách...ngủ ngon." Tô Noãn Dương ngốc ngốc đáp lại một câu, ra cửa phòng. Một đêm yên bình. Ngày kế, Tô Noãn Dương và Cố Hoài Căn

cùng nhau trở về thành phố A. Cho dù mẹ Tô và ba Tô dùng mọi cách giữ lại, nhưng vẫn không thể lưu bọn họ lại. Bởi vì Tô Noãn Dương biết, nếu thật sự không trở về, sẽ không kịp thu phần tuyên truyền cho "lỗ tai nhỏ", khuyên can mãi nói bọn họ rảnh nhất định sẽ thường xuyên về nhà, lúc này mẹ Tô mới hai mắt nhắm lệ tiễn bọn họ đi. Xe chạy trên đường cao tốc, tới tới lui lui như nước chảy, cảm xúc Tô Noãn Dương cũng có chút áp lực, vẫn luôn uể oải không nói lời nào. Cố Hoài Cẩn nhìn bộ dạng cô luôn buồn bã ỉu xiu, đau lòng vươn tay phải, phủ lên tay cô. "Ngoan, lúc chúng ta kết hôn sẽ mang ba mẹ tới đây ở." "Kết hôn?" Tô Noãn Dương có chút kinh ngạc nhìn anh. Mắt anh vẫn nhìn thẳng nhìn phía trước, tay trái thành thạo nắm tay lái, tay phải vẫn gặt gao chấp nhất nắm chặt tay cô. Sau đó, môi mỏng khẽ mở, từng câu từng chữ. "Ừ, kết hôn, Tô Tô, anh nhất định sẽ cưới em." Tô Noãn Dương có chút choáng váng, ngơ ngẩn nhìn Cố Hoài Cẩn, không biết nên nói cái gì. "Cho nên, Tô Tô, em có muốn chuyển đến ở cùng anh không?" Quả nhiên, lời ngon tiếng ngọt đều là bẫy rập. Mới vừa nói lời âu yếm, mặt sau liền cho quả bom lớn như vậy. Tô Noãn Dương thông minh lựa chọn im miệng không nói, không hề nhìn anh, cũng không nói một lời. Cố Hoài Cẩn không thèm để ý, cười cười, không sao cả, dù sao sớm muộn gì đều phải chuyển đến, không cần để bụng là ngày nay hay ngày mai. Một giờ sau, hai người về tới chung cư của Cố Hoài Cẩn. Thời điểm từ bãi đỗ xe, vẻ mặt Cố Hoài Cẩn ẩn ẩn có chút đặc ý, biểu tình kia rõ ràng đang nói. Xem đi, em vẫn phải cùng anh về nhà. Tô Noãn Dương làm bộ như không nhìn thấy, Cố Hoài Cẩn này lúc ấu trĩ lên cũng giống con nít lắm. Nếu không phải vì nghe anh giảng kinh nghiệm kĩ xảo khi đối mặt với màn ảnh, cô sao có thể ngoan ngoãn đi theo anh về nhà. Hai người ngồi trên sofa, tinh tế xem kịch bản "lỗ tai nhỏ" gửi tới. Bỗng nhiên, trong phòng vang lên tiếng di động ong ong ong chấn động, Cố Hoài Cẩn lấy di động. "Alo?" "Cố Hoài Cẩn! Ngày hôm qua em lại đi đâu?" âm thanh chị Lisa bạo nộ từ đầu kia di động truyền đến. Tô Noãn Dương le lưỡi, không thể nào? Nghe ý tứ chị Lisa, chẳng lẽ bọn họ lại bị chụp lén? "Làm sao vậy?" Cố Hoài Cẩn bất đắc dĩ đỡ trán, trừ bỏ chụp lén, những người này chẳng lẽ không có chuyện khác để làm sao? "Làm sao vậy? Chị xem em

mấy ngày nay là muốn đem mấy tin đầu hot search đều muốn chiếm đúng không? Chính em tự đi xem Weibo!" Cúp điện thoại, Tô Noãn Dương vội vàng lấy di động lướt Weibo, quả nhiên, hai người họ lại lên hot search. # Cố Hoài Cẩn đẩy xích đu # # Cố Hoài Cẩn & Tô Noãn Dương # Xem ra, hai người ngày hôm qua lúc chơi đánh đu thật sự bị quần chúng vây xem chụp lén. Tô Noãn Dương nhìn bình luận trên Weibo của mình, quả nhiên, Weibo lại bị các fan oanh tạc. 【1l: Tô Tô, được ảnh để đẩy xích đu cảm giác thế nào? 】 【2l: Rất hâm mộ Tô Tô! Hy vọng nam nhân của ta cũng có thể cùng ta chơi xích đu! 】 【3l: Khóc khóc! Cẩn Tô cp cũng tiến vào đại đội rải cầu lương rồi 】

..... Ngay cả Weibo Cố Hoài Cẩn cũng luân hãm. 【1l: Lão công vì sao anh lại vứt bỏ em lựa chọn phụ nữ khác? 】 【2l: Tôi cũng muốn cùng lão công chơi xích đu! 】 【3l: Nam thần! Cầu đừng mỗi ngày đều khoe ân ái! Tôi rất khổ sở! 】 【4l: Đời trước Tô Noãn Dương có phải đã cứu vớt cả hệ Ngân Hà à?! 】 Cố Hoài Cẩn nhú mày nhìn những bình luận này, bất đắc dĩ hỏi Tô Noãn Dương. "Tô Tô, em có biện pháp gì khiến bọn họ không bình luận nữa không?" "Đương nhiên, Weibo có chức năng đóng bình luận." Tô Noãn Dương thuận miệng trả lời. "Được, vậy em giúp anh đi." Cố Hoài Cẩn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đem điện thoại đưa cho Tô Noãn Dương. "Thật sự muốn đóng sao?" Có muốn nghĩ lại hay không? "Ừm, đóng đi." Tô Noãn Dương tiếp nhận di động, nhìn sơ vài cái trên màn hình, đóng bình luận trên Weibo của Cố Hoài Cẩn lại. Thời điểm làm những chuyện này, trong lòng cô không khỏi vì các fans Cố Hoài Cẩn bị ai dùm, thế nào lại phải thần tượng một vị đại ảnh đế lãnh khốc vô tình như vậy. Nhưng mà cô rất vui vẻ, bất cứ người phụ nữ đều không muốn nhìn thấy bạn trai mình bị người khác kêu là lão công. Sau vụ này, hai người đều vô tâm tiếp tục ăn bữa cơm, Tô Noãn Dương bắt Cố Hoài Cẩn đưa mình về nhà. Ngày hôm sau, Tô Noãn Dương dậy thật sớm, đi theo Vương Ngọc tới "Tâm mắt điện ảnh" ghi hình. Tổng giám đốc tuyên truyền "Lỗ tai nhỏ" đã ở sẵn nơi đó chờ hai cô, ngoại trừ ông ta, lần này còn có đội quay chụp, đạo diễn cùng đoàn làm phim. "Xin chào mọi người, tôi là Tô Noãn Dương." Tô Noãn Dương lễ phép vươn tay. "Lâm Hải." Người đàn ông liếc mắt nhìn

cánh tay cô một cái, không có nắm lấy. Còn may người ở tổ phim bên cạnh đúng lúc nắm lấy tay Tô Noãn Dương tránh cho cô đỡ xấu hổ, nói xin chào, xin chào. Tô Noãn Dương nhìn người đàn ông mặt than bên kia, thân hình thon dài, lâm vào trầm tư. Lâm Hải, đó là đạo diễn lần này lỗ tai nhỏ tìm tới. Vị đạo diễn này tuổi không lớn, nhưng địa vị hề không nhỏ. Mấy năm trước lúc vừa mới bước vào vòng luẩn quẩn này, im lặng thì thôi, một khi lên tiếng đều rất kinh người. Không nói đến việc nhận giải thưởng đến mỗi tay, còn có tiếng khắc nghiệt độc miệng, nghe nói các nữ minh tinh và anh ta hợp tác không phải bị mắng chết, thì là bị mắng đến khóc chết. Nhưng cũng là nhờ anh ta nghiêm khắc, chỉ cần bộ phim do anh ta đạo diễn, phòng bán vé đều chật kín, lập kỉ lục rồi phá kỉ lục. Không nghĩ tới, "lỗ tai nhỏ" thế mà có thể mời anh ta tới, xem ra lần này bọn họ bỏ vốn cả gốc. Vương Ngọc nhàn nhạt nhìn Tô Noãn Dương đứng bên kia cùng với đạo diễn Lâm Hải gì đó. Khác với khí chất lạnh nhạt trên người Cố Hoài Căn, trên người Lâm Hải tràn đầy một cỗ khí thế coi thường người khác. Quả nhiên, bắt đầu quay, anh ta hoàn toàn phát huy công lực độc miệng, bản lĩnh kia, ngay cả Vương Ngọc cũng phải thán phục. "Đại tiểu thư, cô rốt cuộc có thể đi đúng vị trí không?" "Nhìn máy quay, nhìn máy quay!" "Chị gái có thể cho chút biểu tình được không, chẳng lẽ cô là cương thi đầu thai à?" Tô Noãn Dương vốn dĩ rất khấn trương, nhưng vì mấy cái này bị quấy rầy mà trì tiết tấu hoàn toàn, chân tay luống cuống ngồi ở chỗ kia, không biết nên làm thế nào cho phải. Xem ra cô thật đúng là không thích hợp đem mặt lên trước ống kính rồi. "Được rồi, nghỉ một lát đi, thật không biết Cố Hoài Căn lần này nghĩ cái gì, tìm ai không tìm, lại nhất định phải tìm bình hoa xem được nhưng không dùng được." "Cậu..." Tuy Vương Ngọc vẫn luôn tự giữ bình tĩnh, nhưng nghe cậu ta nói như vậy vẫn nhin không được, muốn đi qua đi cùng cậu ta lí luận một phen. "Chị Vương Ngọc, không sao đâu mà." Tô Noãn Dương đúng lúc kéo lại Vương Ngọc sắp bạo phát, lắc lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì. Nhìn thấy cô vẫn không để ý đến lời độc miệng của mình, vẫn vẻ mặt thong dong đi đến ghế dựa nghỉ ngơi, ánh mắt Lâm Hải trầm lại. Không nhanh không chậm, co được dãn được, tuy rằng có chút ngu ngốc, nhưng ít ra nguyện rất ý học, rất tốt, là nhân tài đáng bồi dưỡng.

"Chị Văn Thu, chị đã tới!" "Chào chị Văn Thu!" "Chào chị Văn Thu!" Cửa phòng ghi hình truyền đến vài tiếng xôn xao, Tô Noãn Dương ngược mắt nhìn, lại là Đồng Văn Thu. Cô ta tới nơi này làm gì? Lâm Hải liếc mắt nhìn vị ở cửa kia một cái cầu đội lốt người Đồng nữ thần, mặt đầy chán ghét. Thật ra cô ta cũng chưa từng trêu chọc anh ta, nhưng không biết vì cái gì, Biển Rừng chính là coi thường cô ta. Cảm thấy người phụ nữ này khẳng định không giống như cô ta biểu hiện bên ngoài, nói không chừng, trong lòng so với ai khác đều dơ bẩn hơn. Đồng Văn Thu nhẹ nhàng di động gót giày, chậm rãi đi tới, tổng giám đốc tuyên truyền "lỗ tai nhỏ" tiếp đón. "Tôi còn tưởng là ai, thì ra là Đồng nữ thần tới." Hiện giờ Cố Nhu Trần đã rời khỏi giới phối âm, trừ khi Nhu Trần lên tiếng nói chuyện, trong giới trước mắt nữ cv có lực ảnh hưởng nhất chính là người trước mắt này, Đồng nữ thần. "Lỗ tai nhỏ" làm về phần mềm thanh âm, đương nhiên là phải lấy lòng cô ta, rốt cuộc so với tay mơ mới ra đời như Tô Noãn Dương, vị trước mắt này mới là nhân vật cấp cao thủ. "Chào ngài, tôi nghe nói hôm nay Tô Tô ở chỗ này quay tuyên truyền, tiện đường lại đây thăm, không quấy rầy công việc của mọi người chứ?" Đồng Văn Thu ôn nhu cười, tư thế kia quả thật giống như nữ thần. "Không quấy rầy, không quấy rầy, cô cứ việc xem, cứ việc xem." Tổng giám đốc tuyên truyền nín nọt trả lời. "Vâng, trước cảm ơn ngài đã chiếu cố Tô Tô." Lời khách khí đều đã nói xong, Đồng Văn Thu liền đi đến trước mặt Tô Noãn Dương, cười với cô nói. "Tô Tô, lần trước ăn cơm chúng ta có chút hiểu lầm, hôm nay tôi cố ý lại đây nói lời xin lỗi với cô, thực xin lỗi, lần trước là tôi và mẹ đường đột, hy vọng cô không trách tội." "Đồng tiền bối, chuyện quá khứ thì để quên đi, chị không cần cố ý lại đây xin lỗi." Tô Noãn Dương không đau không ngứa trả lời, nếu chị ta đã không đề cập tới chuyện Weibo, vậy cô cũng liền theo giả ngu. "Tô Tô, vậy em không tức giận chứ?" Đồng Văn Thu hoàn toàn không thèm để ý thái độ lãnh đạm của Tô Noãn Dương, lại tiếp tục cười hỏi. "Tô Noãn Dương, còn sững sờ ở đó làm gì, lại đây quay tiếp." Không đợi Tô Noãn Dương trả lời thì âm thanh của Lâm Hải đã truyền tới. Đây là lần đầu tiên cô cảm tạ Lâm Hải như vậy, gọi rất đúng lúc, trong lòng cô rất cao hứng, nhưng trên mặt vẫn giả bộ như xin lỗi nói với Đồng Văn Thu. "Đồng

tiền bối, thật ngượng ngùng, tôi phải đi qua bên kia rồi." Để cô ta tự mình ở lại chậm rãi tự diễn đi, cô phải đi rồi. "Không sao, mau đi đi, công việc quan trọng." Đồng Văn Thu vẫn là vẻ mặt dịu dàng cười. Tô Noãn Dương gật gật đầu đi qua.

Quả nhiên vẫn giống như lúc trước, Lâm Hải như cũ phát huy bản lĩnh độc miệng sát phạt tứ phương của anh ta. "Tô Noãn Dương Tô Noãn Dương? Cô sao không gọi là Tô không mang theo đầu óc luôn đi? Đại tỷ cô có đầu óc không vậy?" "Biểu cảm! Cho tôi biểu cảm! Đừng giả như vậy! Vừa nhìn đã biết là diễn!" "Tự nhiên một chút được không? Ngày thường cô phát sóng trực tiếp như vậy sao?" "Mẹ nó! Rốt cuộc là ai có tài như vậy tuyển cô tới chụp tuyên truyền vậy?" Tuy rằng anh ta nói rất khó nghe, nhưng Tô Noãn Dương một chút cũng vẫn bất động, đem toàn lực làm theo ý tứ anh ta, cải thiện sai lầm của mình. Cô phát hiện, Lâm Hải này tuy có chút độc miệng, nhưng là độc miệng cho người ta kiến nghị cũng thật sự có thể trợ giúp. Bằng không sao có thể được gọi là đương kim đạo diễn trẻ tuổi nhất nhận nhiều giải thưởng nhất được, tất nhiên là có tài năng. Tô Noãn Dương không có gì, nhưng Đồng Văn Thu đứng ở một bên nhìn hình như có chút nổi giận. Cô ta ba bước biến hai đi tới, hướng phía Lâm Hải reo lên. "Lâm đạo diễn, anh có phải rất quá đáng không? Đúng, Tô Tô của chúng tôi lần đầu tiên đóng phim, kỹ thuật diễn đúng là có chút kém, năng lực học tập cũng không phải đặc biệt tốt, nhưng anh cũng không thể nói như thế, anh là một người đàn ông, nói chuyện như vậy với một cô gái, thấy rất quá đáng không??" Tô Noãn Dương nghe cô ta nói như vậy trong lòng không khỏi chửi thầm, kỹ thuật diễn kém? Năng lực kém? Đại tỷ, chị đây là giúp tôi hay đang chửi xéo tôi vậy? Lâm Hải kiên nhẫn nghe cô ta nói xong, khoan thai ngẩng đầu, nhìn cô ta giống như nhìn một đứa ngốc. Sau đó, quay đầu lại hô với nhân viên công tác bên kia một câu. "Tới đem cô ta cho ném ra ngoài cho tôi, mẹ nó, là ai mà không có mắt nhìn, tưởng đây là ở nhà sao? Ở phim trường tùy tiện thứ gì cũng đều có thể cho vào à?"

Chương 46

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 46 Đồng Văn Thu rất cuộc vẫn bị mời ra ngoài, Tô Noãn Dương nhìn bộ dạng lạnh lùng sắc bén ngang ngược của cô ta, nhỏ giọng nói với Lâm Hải. "Cảm ơn." Lâm Hải kỳ quái liếc mắt nhìn cô một cái, hình như là lại đang nhìn một người ngu ngốc khác. "Cảm ơn cái gì? Tôi là sợ chậm trễ thời gian nữa cô sẽ bị ảnh hưởng mà càng ngốc, nên mới đem ném cô ta ra ngoài, cô tưởng tôi đang giúp cô à?" "....." Quả nhiên, không thể tùy tiện nói chuyện với người này, Tô Noãn Dương cúi đầu, thông minh lựa chọn im miệng, không nói cái gì nữa. "Xem đủ chưa? Đủ rồi vậy tiếp tục làm việc." Lâm Hải nhàn nhạt ra lệnh, mọi người lập tức đình chỉ ngây ngốc, giống như được lên dây cót, sôi nổi công việc lu bù. Tô Noãn Dương cũng đi trở về vị trí của mình, ngồi xuống, bắt đầu tiếp tục quay chụp. Không biết là Đồng Văn Thu châm chọc kích thích cô, hay do Lâm Hải độc miệng kích phát. Kế tiếp, Tô Noãn Dương thể nhưng không có lại xuất hiện NG*, một lần liền quay xong quảng cáo. (NG: no good thuật ngữ trong phim ảnh chỉ cảnh quay hỏng) Trên màn ảnh, cô gái tóc dài đến eo, lọn tóc dài màu mật uốn lượn, cuộn sóng ngoan ngoãn nằm trên người, cô hướng về phía màn ảnh, cong môi, trưng bày một nụ cười mỉm hoàn mỹ. Sắc ánh đèn nhu hòa rơi trên người cô, bao bọc cả người càng khiến cô thêm sạch sẽ. "Qua." Lâm Hải nhìn màn ảnh, khẽ mở môi mỏng, nhàn nhạt nói câu qua. "Ha!" Tô Noãn Dương như được giải phóng, rất cuộc cũng xong. Có câu nói vạn sự khởi đầu nan, cảnh đầu tiên thành công đã khích lệ Tô Noãn Dương, rất nhanh, "Được rồi, kết thúc công việc!" Lâm Hải rất cuộc thắm xong cảnh cuối cùng, ra lệnh một tiếng, mọi người

đều thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng được giải thoát rồi. Tô Noãn Dương cũng từ ghế trên đứng lên, chậm rãi dạo bước đến trước mặt Lâm Hải. "Lâm đạo diễn, cảm ơn anh, vất vả rồi." Cô thật cẩn thận mở miệng, chờ đợi anh ta lại cho một đợt độc miệng nữa. "Ừ, cô cũng vất vả." Lâm Hải gật gật đầu, thuận miệng đáp lại một câu. Thái độ chưa nói là thân thiện, nhưng ít ra không hề độc miệng. "...". Tô Noãn Dương nghe lần đầu tiên anh ta nói ra duy nhất một câu lời hay, có chút kinh ngạc, ồ, miệng chó cũng có thể phun ra ngà voi? "Làm sao vậy? Còn muốn nghe mắng?" Đợi vài giây, cũng chưa thấy cô phản ứng lại, Lâm Hải ngẩng đầu, hài hước nhìn về mặt mộng du của cô. "Không không không, vậy Lâm đạo diễn, tôi đi trước?" Ai muốn nghe mắng? Cô cũng không phải là thể chất chịu ngược! "Ừ...à Chờ đã." Lâm Hải phản ứng lại đây, gọi Tô Noãn Dương đã xoay lại. "Vâng? Làm sao vậy Lâm đạo diễn?" Không thể nào, chẳng lẽ thật đúng là phải nghe mắng? "Tôi hỏi cô, cô lúc trước có đúng là không có kinh nghiệm quay phim?" "Không có." Tô Noãn Dương có chút kỳ quái, nếu có thì tốt rồi, cũng không bị mắng đến mức thành như vậy. "Chuyện đó trước có người đã dạy cô?" "Vâng, là Căn Du, à không phải, A Căn đã dạy tôi mấy ngày." "Ừ, tôi biết rồi, cô có thể đi rồi." "Ách, vậy, tạm biệt." "Hẹn gặp lại." Tô Noãn Dương và Vương Ngọc cùng nhau rời khỏi khu ghi hình, sờ đầu có chút nghĩ không thông, vì sao Lâm Hải lại hỏi cô vấn đề kỳ quái này. Trong phòng, Lâm Hải nhìn màn ảnh hiện lên hình ảnh cô gái ngây ngô, như suy tư nghĩ gì đó. Đêm, Tô Noãn Dương mới từ siêu thị trở về, liền thấy được liên hoàn call đoạt mệnh của Cố Hoài Căn. Anh ở nơi khác quay phim hôm nay mới khai máy, buổi sáng đã không ở thành phố A. "Alo, Căn Du?" Tô Noãn Dương ôm gối, tiếp điện thoại Cố Hoài Căn. "Vừa rồi sao không nghe điện thoại?" Thanh âm Cố Hoài Căn từ đầu kia di động truyền đến, ồn ào hỗn loạn, nghe như đang ở bên ngoài. "Vừa rồi em đi siêu thị dưới lầu mua chút đồ vật, anh còn đang quay sao?" "Ừm, anh còn ở phim trường." Cố Hoài Căn thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy cô cũng không bắt máy, anh còn tưởng cô xảy ra chuyện gì. "Ăn cơm chưa?" Còn ở phim trường? Tô Noãn Dương ngẩng đầu thoáng nhìn, đã 8 giờ, nếu không ăn cơm, anh khẳng định lại đau dạ

dày. "Ăn rồi, Tô Tô, anh có việc muốn hỏi em." Cố Hoài Cẩn một bên trả lời, liền hỏi chính sự. "Làm sao vậy?" Trong lòng Tô Noãn Dương biết, anh khẳng định muốn chuyện Đồng Văn Thu hôm nay. "Anh nghe Tiêu Dao nói, hôm nay Đồng Văn Thu đến chỗ em ghi hình?" Quả nhiên, anh hỏi chính là chuyện Đồng Văn Thu. "Vâng, cô ta có tới." Tô Noãn Dương không chút để ý trả lời. "Vậy em có sao không? Cô ta lại tìm em gây phiền à?" Cố Hoài Cẩn vội vàng dò hỏi, anh không ở bên cạnh, cô gái nhỏ lại nói quá hiền lành, chỉ cần đừng để bị khi dễ là được rồi. "Không có, cô ta tới xin lỗi em." "Xin lỗi?" Cố Hoài Cẩn nhíu mày, Đồng Văn Thu đây là lại muốn làm cái gì. "Vâng, anh yên tâm đi, em một chút ủy khuất cũng không, là Lâm đạo diễn đem cô ta đuổi ra ngoài." "Lâm đạo diễn?" "Vâng, là Lâm Hải!" "Ừ, anh biết rồi, mấy ngày nay không có gì chuyện gì thì em cũng đừng ra cửa, bộ phim này rất nhanh sẽ quay xong, chị anh nói bộ phim kia cũng đã có kịch bản, hai ngày nữa sẽ đem kịch bản cho em, em cứ ở nhà chuyên tâm đọc đi, ngoan, chờ anh trở về." "Vâng!" Tô Noãn Dương cười đáp ứng, gật đầu như giã tỏi. Cố Hoài Cẩn cúp điện thoại, suy tư những lời vừa rồi Tô Noãn Dương nói. Cái tên Lâm Hải này, anh đương nhiên biết. Trong giới mấy năm gần đây bỗng nhiên nhảy ra một con hắc mã, vừa ra tay liền cầm đi vài cái giải thưởng, được tôn sùng là đạo diễn thiên tài, nghe nói anh ta đối với diễn viên yêu cầu rất nghiêm khắc, nói chuyện cũng không dễ nghe, tại sao lại vô duyên vô cớ giúp Tô Tô, một diễn viên phối âm nhỏ người trước nay cũng chưa xuất hiện ở trước màn ảnh? Cố Hoài Cẩn không rõ, nhưng chỉ còn không có tới mấy ngày, anh sẽ biết đáp án. "Alo, Tiêu Dao?" Buổi sáng hôm nay, Cố Hoài Cẩn không phải diễn, lười biếng làm trạch nam trong khách sạn xem kịch bản. "A Cẩn, cậu biết gì chưa, công ty quản lý của Lâm Hải vừa rồi gọi điện thoại cho Vương Ngọc, chỉ tên nói muốn mời Tô Tô diễn phim mới của anh ta." "Lâm Hải?" "Đúng vậy, chính là đạo diễn thiên tài Lâm Hải!" "Vì sao?" "Nguyên nhân thì anh ta chưa nói, chỉ là nói thù lao đóng phim sẽ cao hơn so với thị trường 20%." "Nhân vật gì? Nhưng chắc không là nữ chính." "Chích xác không phải nữ chính, mà là nữ số 2." "Ừ, Tô Tô có ý gì không?" "Vương Ngọc còn chưa nói cho cô ấy biết, mình trước tiên thông báo cho cậu một tiếng." "Ừ, mình

biết rồi, cảm ơn." "Anh em với nhau nói cái gì cảm ơn, không bằng trực tiếp mời mình ăn cơm đi?" "Lăn, cúp đây." Cúp điện thoại, Cố Hoài Cẩn trầm ngâm một lát, quyết định vẫn không gọi cho Tô Noãn Dương. Nếu Cố Hoài Cẩn đang bình tĩnh chờ đợi, Tô Noãn Dương bên này có vẻ có chút mong vòng. (mong lung + lòng vòng) Cô ngơ ngác nhìn Vương Ngọc. "Chị Vương Ngọc, chị xác định không phải điện thoại lừa đảo chứ?" Lâm Hải sao có thể để cô biểu diễn trong phim của anh ta, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ cả ngày kia Lâm Hải mắng cô như thế nào. "Chị đã xác định không phải lừa đảo, cho nên Tô Tô, chị đến đây là muốn hỏi em một chút, em nghĩ như thế nào?" "Em..., em không biết." Tô Noãn Dương rõ ràng có chút luống cuống, để cô quay một cái quảng cáo tuyên truyền thì còn có thể miễn cưỡng chấp vạ, quay phim truyền hình, cô hoàn toàn không làm nổi đâu! "Vậy em nên nghĩ kĩ lại, đây là cơ hội rất tốt, em có thể mượn cơ hội này xuất hiện trên màn ảnh, không còn chỉ là diễn viên phối âm." "Nhưng mà chị Vương Ngọc, em không nghĩ mình sẽ muốn lên màn ảnh, làm phối âm em thấy rất đủ rồi." "Ai, Tô Tô, vậy chị chỉ có thể trực tiếp nói rõ với em đi. Làm người đại diện của em, chị hy vọng em đồng ý." "Trước tiên không nói địa vị của Lâm Hải trong giới này, cho dù không có những cái giải thưởng kia, thực lực của anh ta mọi người cũng rõ như ban ngày, những nữ diễn viên cùng anh ta hợp tác qua, cuối cùng đều đạt được các giải thưởng diễn viên xuất sắc." "Huống chi em còn không phải diễn viên chính quy, em xuất thân từ phối âm, cái này càng tăng thêm vài phần thần bí, rốt cuộc là kỹ thuật diễn rất tốt, hay thiên phú rất cao, mới có thể được Lâm Hải coi trọng?" "Người khác sẽ nghĩ như vậy, tự nhiên cũng sẽ chú ý em, vậy em cùng anh ta quay xong bộ này, nếu thành quả không tệ lắm, vậy em khẳng định sẽ được nhiều người chú ý chính thức nhập giới diễn viên, nếu thành quả không phải đặc biệt tốt cũng không quan trọng, đầu trục không sợ bị nắm tóc, cùng lắm thì em lại trở về phối âm." "Hơn nữa chị luôn cảm thấy em sẽ có thành quả tương đối tốt, Lâm Hải ở trong giới có tiếng nghiêm khắc, điểm này chị tin tưởng em đã thấy rồi, nếu anh ta có thể nhìn trúng em, đã nói lên em nhất định có chỗ hơn người, có thiên phú của em, hơn nữa còn có anh ta bồi dưỡng, chị tin tưởng tương lai khẳng định

em sẽ trở thành ngôi sao." "Quan trọng nhất chính là, em không phải luôn cảm thấy mình không xứng với Cố Hoài Cẩn sao? Nếu lần này em có thể thành công, vậy cũng coi như em có thể bắt đầu cùng Cố Hoài Cẩn vai sóng vai, tuy rằng nói không có khả năng đuổi được nhanh như vậy, nhưng cũng xem như là một mở đầu tốt." "Nói ngắn lại, về tình về lý, chị đều hy vọng em có thể đáp ứng, tất nhiên đây chỉ là ý kiến của chị, em tự suy nghĩ lại nhé?" Vương Ngọc nói xong một đồng lời này liền rời đi, để lại Tô Noãn Dương một người ngồi trên sô pha trầm tư. Sau một lúc lâu, cô quyết định gọi điện thoại cho Cố Hoài Cẩn. Đối phương giống như đang ở chờ cô gọi điện, chỉ kêu lên vài tiếng, điện thoại đã được kết nối. "Alo, Tô Tô?" "Cẩn Du, vừa rồi chị Vương Ngọc nói với em Lâm Hải đạo diễn muốn em biểu diễn phim mới của anh ta." "Ừ, anh biết." "Anh biết? Sẽ không phải lại là Tiêu Dao miệng rộng kia nói chứ." "Ừ, không nói đến cậu ta trước, em nói cho anh biết, em nghĩ như thế nào?" "Em muốn đi." "Ừ?" "Cẩn Du, em muốn đi. Kỳ thật ngay từ đầu em cũng không nghĩ đi, tuy rằng chị Vương Ngọc nói rất nhiều, cái gì đi đến trước ống kính, cái gì thăng chức rất nhanh, nhưng những thứ này em đều không để bụng, anh biết, em không phải diễn viên chuyên nghiệp, những thứ này em căn bản không am hiểu, quay một cái quảng cáo tuyên truyền thôi cũng bị Lâm đạo diễn mắng đến máu chó phun đầu, càng đừng nói là phim truyền hình." "Nhưng chị Vương Ngọc tỷ nói với em, đây là một cơ hội để có thể đuổi kịp anh, em nghĩ, đúng là như vậy." "Nếu em chỉ là làm một tiểu phối âm nho nhỏ, mặc kệ em có làm tốt thế nào, người xem đều không khả năng biết đến em, bọn họ chỉ biết nói em là bạn gái Cố Hoài Cẩn, nói em là chim sẻ nhỏ không xứng với anh, nhưng nếu em đi lên phía trước, mọi người có khả năng sẽ nhớ kỹ em, có khả năng sẽ cảm thấy, kỳ thật em rất xứng đôi với anh." "Cho nên Cẩn Du, em nghĩ kỹ rồi, em muốn đi đóng phim, mặc kệ có bao nhiêu khổ có bao nhiêu khó, em đều phải đi, bởi vì em muốn cùng anh sóng vai đứng, muốn cùng anh đứng trên đỉnh cao, muốn mọi người nói, đây là Cố Hoài Cẩn và Tô Noãn Dương, vâng, chính là như vậy, cho nên em phải đi!" Tô Noãn Dương một hơi nói rất nhiều, Cố Hoài Cẩn đều im lặng không nói một chữ nào, chờ cô nói xong, anh mới nhẹ giọng dò hỏi. "Em muốn đi, là

bởi vì anh?" "Vâng!" "Vậy đừng đi nữa, ở trong lòng anh, ngoại trừ em, không ai có thể xứng với anh. Mặc kệ em là tiểu phối âm, hay là đại minh tinh, em chính là Tô Noãn Dương, anh căn bản không để bụng người khác nghĩ như thế nào, em hiểu không?" "Em biết, Cẩn Du, em biết anh không để bụng, nhưng em để ý." Cô hy vọng bản thân có thể ưu tú một chút, lại ưu tú hơn một chút nữa, như vậy mới có thể sánh vai với người tốt như anh. Phần tâm tình, anh có thể hiểu không? Cố Hoài Cẩn không nói gì, Tô Noãn Dương cũng không lên tiếng, trong di động chỉ có tiếng dòng điện xẹt qua, cùng tiếng hít thở nhợt nhạt của anh. Không biết qua bao lâu, anh thở dài, thỏa hiệp nói. "Anh đã biết, Tô Tô, nếu đây là em muốn, vậy em cứ làm đi. Mặc kệ em làm gì, anh đều sẽ ủng hộ em." Anh hiểu, tâm tình của em anh đều hiểu. Nhưng tâm tình của anh, em có hiểu hay không? Truy đuổi lâu như vậy ánh dương rực rỡ cũng chỉ vì anh mà sáng lên, sao anh có thể buông ra tay em, cô gái nhỏ của anh, Tô Noãn Dương của anh. *Lời beta: 2 chương sau thịt ngập đầu 2 chương sau sẽ set pass, mọi người chơi quizz lấy pass nhé*

Chương 47

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 47

Ngày cứ như vậy bình lặng không gợn sóng mà qua, bên kia Lâm Hải không liên hệ lại với Tô Noãn Dương, cô cũng không nóng nảy, vui mừng thanh thản nhàn nhã ở nhà xem kịch bản, bộ điện ảnh chị Nhu Trăn tỷ nói lúc trước cũng sắp quay xong rồi, cô cũng phải chuẩn bị chuẩn bị đi phối âm.

“Kiếp phù du” cũng đã bắt đầu chiếu trên các đài truyền hình, mỗi ngày vào thời gian vàng, mẹ Tô và ba Tô đều canh trước TV xem con rể nhà mình, còn may bộ này diễn tương đối trong sáng, không có mấy cảnh diễn thân thiết, bằng không cha mẹ Tô khẳng định muốn phát cuồng.

“Kiếp phù du” phát sóng, trên mạng khen ngợi như nước, Cố Hoài Căn đóng bình luận, các fan cũng chỉ có thể tới “Quấy rầy” Tô Tô.

【1l: Xem phim mới của lão công ta! Quay thật tốt! Quý liêm lão công! 】

【2l: Tô Tô phối âm rất hay! Quả nhiên là chuyên nghiệp! 】

【3l: Có người nào thấy giống ta không, “Kiếp phù du” vừa phát sóng đã làm ra hài kịch? Trong đầu tự động bổ não hình ảnh kích thích, Cố ảnh đế trong âm thanh của cô dâu mình cùng cô gái khác yêu đương? 】

【4l: Lầu trên mang ta theo với! May mà Tô Tô chuyên nghiệp, không dùng giọng gốc của mình phối âm mà cố gắng dùng giọng của nữ chính, không thì phim thật sự không xem nổi! 】

【5l: Đoàn phim “Kiếp phù du” quá chịu chơi! Để chồng người ta nghe giọng vợ diễn tình nhân với người khác! Cầu Tô Tô cho biết bóng ma tâm lý? 】

【6l: Xin hỏi Tô Tô? Thời điểm lão công ta ở nhà cô, cô có bắt anh ấy quý bàn phím? Cầu thủ hạ lưu tình! Đối xử tử tế với lão công ta! 】

.....

Tô Noãn Dương vừa mới tắm rửa xong, lau khô tóc, làm tổ ở trên sô pha nhìn các fan bình luận.

Không biết nên khóc hay cười, trong lòng yên lặng mà phun trào.

Đầu tiên, Cố Hoài Căn là lão công của cô, không phải lão công của các người!

Còn có, cho dù có quỳ bàn phím, cô cũng không để người khác thấy được!

Ai, Tô Noãn Dương buông di động, yên lặng thở dài.

Hiện tại cô xem như đã hiểu rõ vì sao tất cả mọi người đều nói tìm lão công không thể tìm trong giới giải trí, lúc này còn không nói vừa mới xác định quan hệ liền phải mỗi ngày xa cách, còn nơi nơi đều là tin tức của anh, nhìn vật nhớ người câu này chính là để dùng cho trường hợp này.

“Ong... Ong... Ong...”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tô Noãn Dương bên kia vừa mới trộm mắng anh hai câu, bên này điện thoại của anh liền tới.

Chịu ảnh hưởng từ Cố Hoài Căn, Tô Noãn Dương cũng đem điện thoại điều chỉnh thành chế độ rung, cô lười biếng nghe điện thoại.

“Alo, Căn Du.”

“Tô Tô.”

Âm thanh người đàn ông ôn nhu từ đầu kia truyền đến, Tô Noãn Dương trong nháy mắt cảm thấy lỗ tai muốn mang thai.

Không đúng, rõ ràng cô mới là người dựa vào giọng nói để kiếm cơm, như thế nào hiện tại cảm thấy giọng nói của anh so với cô còn chuyên nghiệp hơn, dễ nghe hơn?

“Ăn cơm chưa?”

Cô nhắm mắt lại, nghe giọng nói ôn nhuận như ngọc của anh, ấm áp như gió xuân nhẹ nhàng phất qua, cô thậm chí còn tưởng tượng anh ôn nhu vuốt ve tóc, cảm xúc ấm áp, phải làm sao bây giờ đây, càng ngày càng nhớ anh.

“Ăn rồi, em ăn chưa?”

“Đã sớm ăn, anh còn ở phim trường hả?”

“Ừm, Tô Tô, anh rất nhớ em.” Cố Hoài Căn bỗng nhiên toát ra một câu ngọt ngào, Tô Noãn Dương sửng sốt một chút, sau đó hạnh phúc cười cười.

“Em cũng rất nhớ anh, Cẩn Du, anh ở bên ngoài đóng phim phải chăm sóc bản thân thật tốt, nhất định phải đúng giờ ăn cơm, có nghe hay không?”

“Được, anh sẽ chiều cố bản thân thật tốt, chúng ta lúc gặp mặt, có thể tìm em lấy phần thưởng không?”

“Phần thưởng?” Tô Noãn Dương có chút mặt đỏ, cô lại tự động hiểu sai.

“Ừm, phần thưởng.” Tiếng cười hài hước của anh từ đầu kia di động truyền đến, cười như không cười.

Tô Noãn Dương không biết nên nói tiếp như thế nào, sao lại thế này, rõ ràng là cách xa như vậy, tại sao vẫn có loại cảm giác bị đùa giỡn vậy.

“Tô Tô, em ra bật đèn ban công đi?” Cố Hoài Cẩn bỗng nhiên nhảy ra một câu không quan hệ.

“Bật đèn? À, được.”

Tô Noãn Dương ngơ ngẩn đi đến ban công, duỗi tay mở chốt mở, chờ một chút, giống như có nơi nào đó không đúng lắm, anh sao có thể biết cô không bật đèn.

“Anh... Anh ở đâu... đâu?” Giọng nói cô có chút run rẩy, mang theo vài tia không xác định, vài tia mong đợi.

“Em nói đi?” Cố Hoài Cẩn cười khẽ.

“Cô gái nhỏ, anh ở dưới lầu.”

Tô Noãn Dương ngây dại vài giây, bỗng đột nhiên đi tới cạnh cửa sổ, xoát một tiếng kéo bức màn.

Cúi đầu, chỉ là cần cúi đầu một chút, ánh mắt liền tự động tìm thấy anh.

Sắc trời đã không còn sớm, trong tiểu khu không có người, chỉ có một mình anh đứng ở nơi đó, ánh trăng như nước, chiếu vào thân hình thon dài của anh, kéo xuống đất một cái bóng thật dài.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía cô, khoảng cách quá xa, Tô Noãn Dương không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Có lẽ bởi vì đã vào đêm, cho nên Cố Hoài Cẩn không mang đồ ngủ trang, kính râm, khẩu trang cái gì cũng không có. Chỉ lười biếng dựa vào chiếc xe của anh, có lẽ nhìn thấy cô kéo rèm, anh không chút để ý nâng tay trái.

“Tô Tô, đã lâu không gặp.” Anh cười chào hỏi, còn phất phất tay với cô.

Đã lâu không thấy, cái rắm! Tô Noãn Dương ở trong lòng chửi thầm, cúp điện thoại, vội vàng mặc áo khoác chạy xuống lầu.

Lúc chờ thang máy, cô có chút khẩn trương, không ngừng đi lòng vòng tại chỗ, không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình.

Cố Hoài Căn thật quá xằng bậy, muốn tạo bất ngờ cũng không phải như vậy chứ! Nói đến là đến, nếu để phóng viên chụp được ảnh thì làm sao bây giờ? Khẳng định sẽ lại nhìn hình nói chuyện, sẽ nói anh như thế nào, không làm việc đàng hoàng, lúc đang đóng phim còn lười biếng trở về gặp bạn gái?

Cô thở dài, vào thang máy.

Nhưng tuy nói như vậy, cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc, xong rồi, thật giống như thời cổ đại, lấy hồng nhan họa thủy làm chuẩn, có nàng, đế vương từ đây không còn ai? Ha ha ha, nhưng kệ đi, đáng người cô thế này, cách hồng nhan họa thủy còn xa lắm.

Tô Noãn Dương cười cười, lòng thản nhiên. Cái gì phóng viên chứ, muốn viết gì thì viết đi, dù sao cũng đã bị viết thành thói quen.

Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là, cô nhớ anh, rất nhớ rất nhớ.

Tô Noãn Dương ra khỏi thang máy, đi ra ngoài hiên nhà, sau đó càng ngày càng tăng tốc nhanh, chạy tới phía Cố Hoài Căn.

“Tô Tô, đừng nóng vội.”

Cố Hoài Căn lên tiếng nhắc nhở cô, nhưng sao cô còn có thể suy nghĩ được nhiều như vậy, ba bước cũng thành hai bước, bổ nhào vòng tay anh.

Hương vị dễ ngửi trên người anh nháy mắt vây quanh cô, cô tham lam mà hít, sau đó rời khỏi vòng ôm ấm áp của anh.

“Căn Du, anh mau đánh em một cái, để em xem có phải em đang nằm mơ hay không!”

Cố Hoài Căn nghe cô nói như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nhẹ giọng cười, cúi đầu hôn lên cánh môi cô.

Đôi môi kề sát, Tô Noãn Dương lúc này mới xác định không phải mơ, Cố Hoài Căn thật sự tới, anh đang đứng trước mặt cô.

Hôn một hồi, hai người lưu luyến không rời tách ra, Cố Hoài Căn tựa lên trán cô, thanh âm khàn khàn dò hỏi.

“Ô Tô, không muốn mời anh lên ngồi sao?”

“A... Được ạ,... đi thôi.” Cô gật đầu, nắm tay anh lên lầu.

Ơ..., Tô Noãn Dương nhìn cửa nhà đóng chặt, ảo não vỗ vỗ đầu.

Làm sao bây giờ? Vừa rồi đi quá vội, đã quên mang chìa khóa.

Cố Hoài Cẩn nhìn biểu tình xấu hổ của cô, rất nhanh hiểu được chuyện gì xảy ra.

Anh buồn cười vỗ vỗ cái đầu nhỏ Tô Noãn Dương.

“Đi thôi Tô Tô, đi đến chỗ anh.”

“Vâng, được.”

Trước mắt cũng không có biện pháp khác, Tô Noãn Dương đành phải gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Cố Hoài Cẩn xuống lầu.

Ai! Tô Noãn Dương ơi là Tô Noãn Dương, mi làm gì đây? Ra cửa không mang theo đầu óc, cái này hay rồi, mất mặt quá!

Đại thần khẳng định sẽ nghĩ, cô bởi vì muốn gặp anh mà quá kích động nên mới quên mang chìa khóa. Ủm, tuy rằng là đúng đấy, nhưng bị nhìn thấu vẫn rất thẹn thùng! Ai, làm sao bây giờ, về sau chẳng phải phải bị ăn sạch phải không?

Xem ra Tô Noãn Dương đã quên, cho dù không có vụ này, cô cũng đã bị ăn đến không còn gì.

Cố Hoài Cẩn nhìn cô ngồi yên tĩnh trên ghế phó lái, vẻ mặt cô ảo não, đôi tay vô ý thức vân vê góc áo.

Anh bật cười, cầm tay nhỏ của cô.

“Ô Tô, đừng khẩn trương, anh không đáng sợ như vậy, sẽ không ăn thịt người.”

“.....” Tô Noãn Dương thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cúi đầu yên lặng.

Nhanh như chớp, xe rất nhanh đã đi đến tiểu khu nhà Cố Hoài Cẩn, anh để xe trong gara, mang theo Tô Noãn Dương vào thang máy.

Đây không phải lần đầu tiên Tô Noãn Dương tới nhà Cố Hoài Cẩn, nhưng lại là lần cô khẩn trương nhất.

Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, cô thật sự rất sợ hãi, đêm nay mình sẽ bị ăn sạch.

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nhưng ba tiếng trống sẽ làm tinh thần suy kiệt.

Đại thần đã thất bại hai lần tại đây, đêm nay có phải là lúc anh xoay chuyển cục diện không?

Tô Noãn Dương còn đang miên man suy nghĩ, nhưng Cố Hoài Căn đứng bên cạnh hiển nhiên không muốn cho cô thời gian miên man.

Anh bỗng nhiên cúi người, bế cô gái còn đang mơ hồ.

“A!” Tô Noãn Dương không nghĩ tới anh sẽ bỗng nhiên ra tay, thét một tiếng kinh hãi, cuống quýt ôm cổ anh.

“Cố Hoài Căn, anh muốn làm gì?”

Anh với câu hỏi của cô mắt diếc tai ngơ, bước từng bước dài, đi vào phòng ngủ chính.

Đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường lớn của mình, sau đó chậm rãi cúi người.

“Tô Tô, anh tới lấy phần thưởng.”

“Phần thưởng? Ừm...”

Tô Noãn Dương còn chưa nói xong, đã bị đôi môi anh ngăn chặn.

Anh ôm gương mặt cô, nụ hôn có phần vội vàng, đầu lưỡi linh hoạt khuấy đảo khoang miệng cô, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại, hấp thu sự ấm áp của cô, có lẽ chưa từng trải qua nụ hôn bão táp như vậy, Tô Noãn Dương có chút khẩn trương, tay nhỏ gắt gao nắm lấy góc áo Cố Hoài Căn, Cố Hoài Căn hơi mỉm cười, bàn tay to chui vào quần áo cô.

Anh không giống như lúc trước mà từ từ dò xét, cũng không cho cô cơ hội phản ứng mà vào thẳng chủ đề, trực tiếp phủ lên nơi mềm mại của cô.

Nụ hôn rời xuống, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô.

“A...a...” Tô Noãn Dương nhin không được nhẹ giọng rên rỉ, cô cắn môi, muốn ngăn cản mình phát ra loại thanh âm này.

Cố Hoài Căn cũng không muốn đơn giản như vậy buông tha cô, bàn tay to vòng đến sau lưng cô, nhẹ nhàng mở móc nội y.

Sau đó lại bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, một cái, hai cái, ba cái, năm cái, sáu cái.

Mẹ nó, Cố Hoài Căn rửa thắm một tiếng, từ trước đến nay anh chưa từng có lúc nào không thích Tô Noãn Dương mặc áo sơ mi trắng như lúc này.

Áo sơ mi, ban ngày nhìn thì khá tốt, tới buổi tối thật đúng là không phải chỉ vướng bận một chút.

Tô Noãn Dương nhìn bộ dạng vụng về của anh, không nhìn được mà bật cười, lần đầu tiên cảm thấy may mắn khi mình thích mặc áo sơ mi.

Cố Hoài Căn nghe được tiếng cười như chuông bạc của cô, ngẩng đầu nhìn cô một cái, đôi mắt anh đã có chút đỏ, cùng bộ dạng cấm dục thanh lãnh ngày thường hoàn toàn bất đồng, nói giống như hai người khác nhau cũng không quá.

Khóe miệng anh khẽ cong, cúi đầu ngậm lấy anh đào hồng trường phật.

“A... từ từ...” Tô Noãn Dương rốt cuộc nhìn không được, há mồm nhẹ giọng ngậm.

Cố Hoài Căn chậm rãi liếm láp viên anh đào, tay cũng không nhàn rỗi, bàn tay to di chuyển xuống, kéo khóa quần jean, duỗi tay đi vào dò xét, ngón tay vừa mới chạm vào miếng vải kia, anh liền cười.

“Tô Tô, em ướt.” Anh ngẩng đầu, thanh âm mang theo mê hoặc nhẹ nhàng.

Tô Noãn Dương nghe anh nói như vậy, không cam lòng chu miệng, bất chấp nói.

“Vậy anh cứng rắn đến quá đáng kìa!”

Rất tốt, Cố Hoài Căn gật gật đầu, xem ra cô gái nhỏ đã trưởng thành, học được tranh luận rồi.

Anh cười cười, thành thạo bỏ đi mảnh vải cuối cùng trên người cô.

Sau đó, cúi đầu, hôn lên.

“Aaaaaaa.....”

Tô Noãn Dương không chịu nổi loại kích thích này, nhẹ nhàng vân vân liên tục lặp lại, còn không tới vài lần, cô liền lên đỉnh.

Cố Hoài Căn nhìn cô bộ dáng đáng thương nằm xụi lơ trên giường, cô nhắm hai mắt, gương mặt hồng hồng, ngón tay gặt gao nắm chặt ga trải giường.

Anh ngẩng đầu, ôn nhu xoa xoa mồ hôi trên trán Tô Noãn Dương, khẽ mở môi mỏng, gằn từng câu từng chữ.

“Tô Tô, anh muốn lấy phần khen thưởng.”

Lời của beta: Tôi vô cảm tôi vô cảm tôi vô cảmmmmmmm

Chương 48

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 48

“Tô Tô, anh muốn lấy phần thưởng.”

Âm thanh đàn ông trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai Tô Noãn Dương, cô còn chưa phục hồi tinh thần, không biết anh đang nói cái gì, đôi mắt khéo hờ, hai mắt mê ly nhìn người đàn ông đang phủ phía trên mình.

Cố Hoài Căn nhìn đáng vẻ mê người của cô, sao còn có khả năng lo lắng tự hỏi, nâng lên thân mình, bàn tay to ôn nhu tách ra hai chân đang khép chặt của cô, sau đó cúi xuống, nỉ non bên tai cô.

“Tô Tô, sẽ có chút đau, em kiên nhẫn một chút, không phải sợ.”

Vừa mới dứt lời, không đợi Tô Noãn Dương phản ứng lại, liền nhắm ngay hoa viên, tiến quân thần tốc vào.

Bởi vì Tô Noãn Dương vừa mới tới đỉnh, cho nên Cố Hoài Căn tiến vào rất thông thuận.

“A...” Hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ.

“Tô Tô, đau không?” Cố Hoài Căn cũng không vội vã hoạt động, mà tạm dừng động tác, nhẹ giọng dò hỏi cảm thụ của cô.

“Không...đau...” Tô Noãn Dương đã sớm đã bị dọa cho choáng váng, sao còn có thể trả lời vấn đề này, chỉ theo phản xạ có điều kiện mà nói một câu.

“Ngoan, Tô Tô, anh muốn động.”

Nói xong, liền ôm cô bắt đầu động thân, một cái, hai cái, ba cái, rất nhiều cái.

Nhạc dạo đã kết thúc, tiến vào giai đoạn chính thức.

Tô Noãn Dương đã sớm đã quên mất tự hỏi, chỉ có thể theo tiết tấu của Cố Hoài Căn một chút lại một chút mà đóng đưa đầu.

“A...”

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên, Tô Noãn Dương cảm giác có một cổ tử bụng nhỏ nóng lên, một trận lại một trận, cô cảm giác mình giống như là

một chiếc thuyền nhỏ phiêu du trong bão táp, cô đơn kiết lập, cô đơn lẻ bóng, thứ duy nhất có thể bắt lấy chính là Cổ Hoài Cẩn.

Cô nghĩ như vậy, không tự giác mà càng khấn cấp ôm chặt cổ anh.

Quả nhiên, rốt cuộc là cô gái nhỏ cái gì cũng chưa trải qua, trong tình dục đàn ông sao có thể là cọng rơm cứu mạng chứ, rõ ràng chính là tên mặt người dạ thú làm cô càng thêm ý loạn tình mê.

Cổ Hoài Cẩn hoàn toàn không cô phụ danh hiệu mặt người dạ thú quang vinh, nhìn đến dáng vẻ cô mặt đỏ tai hồng bộ dạng đáng thương, cảm nhận được hoa viên của cô run rẩy, anh cười cười, cúi đầu ngậm lấy anh đào hồng hồng trước ngực, càng thêm ra sức mà động.

Một cái, hai cái, ba cái.

.....

Phanh! Trong chớp nhoáng, Tô Noãn Dương bỗng nhiên cảm nhận được một dòng điện màu trắng tronv đại não vọt tới, dòng điện này quá cường thế, đánh cho cô có chút mộng bức, quên mất hô hấp, không tự giác mà cũng khép hai chân.

Lúc này, Cổ Hoài Cẩn cũng tới cực hạn, anh ôm chặt cô, lại nhanh chóng động nhanh vài cái.

Tô Noãn Dương cảm nhận được có một cỗ nhiệt lưu từ nơi đó chảy ra, sau đó, liền không có sau đó.

Rất rõ ràng, Cổ Hoài Cẩn cũng tới rồi. Anh cũng không rời khỏi thân thể cô, hai người cứ như vậy nằm trên giường.

Sau một lúc lâu, Tô Noãn Dương nhỏ giọng dò hỏi.

“Cẩn Du, anh không lấy ra à?”

“Hửm? Lấy cái gì?” Cổ Hoài Cẩn cười xấu xa, lại nhẹ nhàng động hai cái.

“A...” Tô Noãn Dương cảm nhận được biến hóa nóng bỏng ở nơi nào đó, có chút tức giận, anh còn muốn à?

“Mau lấy ra!”

“Tô Tô, ngoan, chúng ta thêm một lần nữa.”

Nói xong, liền lại bổ nhào vào người Tô Noãn Dương người.

“A...a...”

Đêm còn rất dài, tính phúc của Cổ Hoài Cẩn, chỉ vừa mới bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau, Tô Noãn Dương đã bị chuông báo lay tỉnh, cô không muốn nhúc nhích, trở mình tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua Cố Hoài Cẩn một lần lại một lần muốn cô, nếu không phải cuối cùng cô thật sự mệt đến không chịu được, nếu không phải cô lấy công việc phối âm ngày hôm sau ra uy hiếp anh, thì Cố Hoài Cẩn chắc chắn sẽ tóm lấy cô làm tới hừng đông.

Hiện tại trong lòng cô rất hoài nghi tính chân thật trong lời nói của các fan, không phải đều nói lần đầu tiên của đàn ông sẽ đặc biệt nhanh sao, Cố Hoài Cẩn là kiểu gì vậy, không nhanh thì thôi, còn không biết mệt, tới tới lui lui không dứt, thật là, làm người ta vừa yêu vừa hận.

Nhắc tào tháo tào tháo đến, mới vừa nói bảy vài câu, anh liền đẩy cửa vào.

“Tô Tô, ngoan, rời giường.”

Anh đi đến mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo Tô Noãn Dương ra khỏi chăn.

“Ừm... Em không muốn dậy, buồn ngủ.”

Tô Noãn Dương khó được lần làm nũng, không có biện pháp, cái này lại không thể trách cô, là anh làm cho cô mệt như vậy.

“Không phải em nói hôm nay muốn đi phỏng vấn sao? Ngoan, nhanh lên, bữa sáng đã chuẩn bị tốt.”

Cố Hoài Cẩn từ chối nghe cô nói, tiếp tục kiên nhẫn kêu cô rời giường.

“Em không cần, không dậy nổi không dậy nổi không dậy nổi, tự anh đi ăn đi.”

Tô Noãn Dương phát tính tình, đem chăn kéo lên trên đầu, muốn tiếp tục đi gặp Chu Công.

Nhưng mà, người đàn ông ngồi cạnh lại không nghĩ cho cô cơ hội.

“Tô Tô, em không muốn xuống giường, chẳng lẽ lại muốn làm thêm một hồi?”

Cố Hoài Cẩn kéo chăn đang trùm đầu Tô Noãn Dương ra, cúi xuống, thấp giọng ở bên tai cô uy hiếp.

“Tới cái đầu anh, anh mau đi ăn cơm, đừng quấy rầy em ngủ!”

Tô Noãn Dương hoàn toàn không bị Cố Hoài Cẩn uy hiếp, tới liền tới, ai sợ ai, dù sao loại chuyện này có một thì cũng có hai.

“Được, nếu em đã muốn như vậy, vậy như em mong muốn.”

Cố Hoài Cẩn nhẹ cong khóe miệng, cúi đầu ngậm lấy vành tai Tô Noãn Dương vành tai, chậm rãi liếm láp.

“Đừng! Em dậy! Em dậy! Bây giờ em dậy liền! Anh nhanh đi ra ngoài!”

Tô Noãn Dương cảm giác được vành tai bị một cổ hơi thở ướt nóng vây quanh, mềm mại, ngứa, cô hoảng sợ, nháy mắt khôi phục thanh tỉnh. Thật sơ suất quá, sao cô có thể cùng Cố Hoài Cẩn so đo vô lại? Anh trên phương diện này chính là đại thần!

“Ngoan.” Cố Hoài Cẩn cười khẽ, ngồi dậy.

Cô gái dưới thân lờm anh, đôi mắt hạnh, vẻ mặt không phục, không tiếng động lên án hành vi phạm tội của anh.

Anh sờ sờ mái tóc dài mềm mại của cô, liếc mắt đưa tình nói.

“Tô Tô, em còn nhìn anh như vậy, chẳng lẽ là trách anh không có thỏa mãn em sao?”

“Cố Hoài Cẩn! Anh nhanh đi ăn cơm đi!”

Tô Noãn Dương tức giận rít gào, quả nhiên! Đàn ông ở phương diện nào đó đều giống nhau! Ngay cả loại người như Cố Hoài Cẩn cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

Cái gì? các bạn hỏi tôi là cái dạng gì? Mẹ nó, bạn ngốc sao? Chính là động vật bậc cao suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Tô Noãn Dương tùy tiện nhặt đồ, rửa mặt mặc áo ngủ xong liền chạy tới ăn sáng.

Áo ngủ Tô Noãn Dương mặc cũng không phải cô mua, mà là lấy áo ngủ chưa mặc của Cố Hoài Cẩn.

Cô đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, ngẩng đầu, nhìn đồ ăn đầy bàn.

Giảm bông phết mút trái cây, canh rong biển, bánh quẩy sữa đậu nành nóng, ý gì đây, đây là bữa ăn sáng?

“Tô Tô, anh không biết em thích ăn cái gì, cho nên cái gì cũng mua một ít, em chọn đồ em thích ăn đi?”

“Vâng, nhanh ăn đi.” Tô Noãn Dương bình tĩnh gật gật đầu, thái độ có chút lạnh nhạt.

Cố Hoài Cẩn nhướng mày, nhìn về mặt bình tĩnh của cô cầm lấy một cái bánh bao nhân, đặt bên miệng, há mồm, cắn, nhấm nuốt, nuốt.

Không thích hợp, cô gái nhỏ rất không thích hợp. Nếu ngày thường, nhìn thấy anh sắc sảo như vậy, cô có khả năng đã sớm lệ nóng quanh tròn.

Nhưng hôm nay sao lại bình tĩnh như vậy, rốt cuộc là nơi nào sai, vì sao nhìn qua có vẻ tức giận vậy?

Cố Hoài Cẩn nghĩ trăm lần cũng không ra, anh đơn giản liền không nghĩ nữa, buông đĩa, mặt mày chuyên chú nhìn người ngồi đối diện.

Cô đã ăn xong bánh bao, lại cầm lấy tới một quả trứng luộc nước trà, nhẹ nhàng đập hai cái, sau đó nhanh chóng lột vỏ, nhai kỹ nuốt chậm.

Ăn xong trứng luộc nước trà, cô lại đem cháo gạo kê cầm tới, một ngụm một ngụm uống hết.

Ăn xong toàn bộ, cô cầm lấy khăn giấy, ưu nhã nhấp nhấp miệng, xoa xoa tay.

Sau đó ném khăn giấy, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

“Anh không ăn sao? Nhìn ăn làm cái gì?”

“Ăn no?” Anh không nhìn được mà bật cười, nhìn bộ dạng ngang ngược đáng yêu của cô, nhẹ giọng dò hỏi.

“Vâng, no rồi.” Tô Noãn Dương tức giận trả lời.

“Vậy em có thể nói cho anh, em tức giận cái gì?”

“.....”

Tô Noãn Dương hiển nhiên không nghĩ sẽ tiếp tục đề tài, giống như không nghe được lời anh, chỉ lo lắng tự cúi đầu chơi với ngón tay mình.

Cố Hoài Cẩn cũng không nóng nảy, không hề chớp mắt nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Sau một lúc lâu, Tô Noãn Dương có chút thiếu kiên nhẫn, ngược mắt nhìn anh.

“Em hỏi anh.”

“Hửm?” Cố Hoài Cẩn nhướng mày, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

“Anh...khụ...anh là lần đầu tiên sao?”

“Phụt” Cố Hoài Cẩn cười, rất có hứng thú mà nhìn cô.

“Em cảm thấy sao?”

“Em cảm thấy, em cảm thấy, em cần gì phải nói cho anh, là em hỏi trước!”

“Ừm, anh là lần đầu tiên.” Cố Hoài Cẩn trả lời.

“Anh là? Anh nói thật chứ? Vậy tốt rồi, em còn tưởng rằng...”

Tô Noãn Dương có chút kinh ngạc, không cẩn thận nói ra lời trong lòng, sợ tới mức cô lập tức bịt miệng.

“Hửm? Em cho rằng cái gì?” Cố Hoài Cẩn vẽ mặt cười xấu xa nhìn cô.

“Không có gì, không có gì, được rồi, chúng ta nhanh xuất phát thôi”

Cảnh Cố Hoài Cẩn quay ở nơi khác đã xong rồi, hôm nay sẽ đi đến phim trường quay cảnh kế tiếp, Tô Noãn Dương cũng phải đến phim trường vì phối âm cho bộ điện ảnh mới của Cố Nhu Trần.

“Ừ, nhưng chờ một chút.” Cố Hoài Cẩn sát xe, ý vị thâm trường mà nhìn cô một cái.

“Làm sao vậy?” Tô Noãn Dương thuận thế dò hỏi.

“Tô Tô, anh đem lần đầu tiên cho em, em có phải nên bồi thường anh?”

“Em cũng là lần đầu tiên, anh vì sao còn đòi em bồi thường?”

Tô Noãn Dương có chút không phục nói, loại chuyện này nào có người đàn ông nào đòi bồi thường sao?

“Ừ, vậy anh bồi thường em, lấy thân báo đáp, em chuyển đến ở cùng anh đi?”

Cố Hoài Cẩn không hề nghĩ ngợi, sáng khoái đồng ý yêu cầu của cô, để anh bồi thường, anh còn ước gì không được đấy chứ.

“Không cần! Không có việc gì không có việc gì, em không cần anh bồi thường!”

Cùng nhau sống? Cho cô xin đi! Tuy rằng bị thiệt một chút, nhưng mà loại bồi thường này cùng lắm thì cô từ bỏ!

“Ừm, vậy em bồi thường anh, chuyển đến sống với anh.” Cố Hoài Cẩn biết nghe lời tiếp tục nói.

“Em...” Tô Noãn Dương trầm mặc, Cố Hoài Cẩn, thật đúng là đại thần phúc hắc.

“Cho nên, Tô Tô, chuyển đến sống cùng anh, được không?”

Người đàn ông đối diện hí mắt cười nhìn cô, trên mặt mang theo mong đợi, đôi mắt long lanh, chờ đợi đồng ý từ cô.

Tô Noãn Dương nhìn anh giở tính trẻ con, không biết như thế nào liền mềm lòng, giống như bị mê hoặc gật gật đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Được”

Trong phút chốc, Cố Hoài Cần chỉ cảm thấy, gió nhẹ phất quá, xuân về hoa nở.

Lời beta: Mẹ nó! Tôi không phải vô cảm huhuhuhu

Chương 49

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du Chương 49

Thằng đến lúc ngồi trên xe Cổ Hoài Cẩn, Tô Noãn Dương cũng không biết vừa rồi cô bị trúng cái gì lại đồng ý anh. Nhưng mặc kệ như thế nào, đồng ý thì cũng đồng ý rồi, tên đã gương cung không có lí do gì không bản, Tô Noãn Dương cũng không keo kiệt đến mức lật lọng, cho nên đành phải trưng vẻ mặt mù mịt đi theo Cổ Hoài Cẩn lên xe. Xe đầu tiên đi tới chung cư Tô Noãn Dương thuê, tuy rằng nói hai người vừa mới đã đồng ý sống chung, nhưng rất rõ ràng, hiện tại bọn họ còn không thể bắt đầu liền, bởi vì họ còn phải chạy tới phim trường làm việc. Tô Noãn Dương quên lấy chìa khóa, may mà tối hôm qua Cổ Hoài Cẩn đã liên hệ với trợ lý Tiểu Trần, suốt đêm giúp Tô Noãn Dương thay đổi khoá cửa. Bởi vì không có giấy chứng nhận thân phận Tô Noãn Dương cùng giấy chứng nhận bất động sản, cho nên quá trình đổi khoá có chút khó khăn, nhưng cũng không quan hệ, có Cổ đại thần ra tay, vô luận chuyện có rườm rà cỡ nào đều có thể giải quyết. Vì thế, Tô Noãn Dương mới có thể cầm chìa khoá mà Tiểu Trần đưa, mở cửa nhà, thu thập hành lí mấy ngày nay, cùng Cổ Hoài Cẩn đi đến thành điện ảnh. Tới khách sạn, Tô Noãn Dương còn không kịp đi xem phòng mình, liền bị Cổ Hoài Cẩn kéo vào phòng anh, mỹ danh rằng là thay chị gái nhà mình tỉnh tiền, nhưng Tô Noãn Dương thật sự rất muốn nói cho anh biết cái này chị NhuTrần đã trả rồi. Cứ như vậy, hai người tuy rằng không có ở chung tại nhà Cổ Hoài Cẩn, nhưng lại ở chung trong khách sạn. Lần này Tô Noãn Dương phụ trách kịch bản, kỳ thật là bộ phim không thể nào hấp dẫn người trẻ tuổi, nội dung chính là truyền kì cả đời của một nữ đặc vụ thời dân quốc, người nằm vùng trong lòng địch nhân. Lúc vừa nhận

được kịch bản, Tô Noãn Dương liền biết phòng bán vé của bộ điện ảnh này có khả năng chỉ tạm được, người bình thường rất ít nhìn đến thể loại phim này nên rất rõ ràng tỉ lệ phòng bán vé sẽ không quá cao, các diễn viên phối âm khác có khả năng sẽ trực tiếp cự tuyệt bộ phim này, vừa mệt nhọc vừa không được gì, nhưng Tô Noãn Dương không có, cô chỉ đề ra một yêu cầu nhỏ. Đó chính là phối âm cho vị nữ đặc vụ này từ nhỏ đến lớn ngay cả khi già đi nhất định đều phải để một mình cô phụ trách. Đưa ra yêu cầu này, kỳ thật có chút tùy hứng, bởi vì mỗi người thanh âm đều có giới hạn, đối với một người trưởng thành mà nói, để cô đi phối âm cho bà lão hay đứa nhỏ kỳ thật có chút cố hết sức. Cô đưa ra yêu cầu này, đoàn phim đương nhiên là không có khả năng đồng ý, Vương Ngọc và Cố Nhu Trăn vì việc này cũng tới khuyên cô rất lâu, nhưng cô lại không chút nhượng bộ nào, nói đây là yêu cầu duy nhất của cô, chỉ cần có thể đạt tới điểm này, cho dù không có thù lao phối âm cũng không sao. Về sau, nhân viên công tác đoàn phim nghe xong mấy phần biểu diễn của Tô Noãn Dương lúc trước, phát hiện cô đã từng phối âm cho trẻ nhỏ và bà lão trong rất bộ nhiều kịch truyền thanh, bao gồm cả bộ "Kiếp phù du", lúc đó cô cũng đảm nhiệm phối âm Phù Sinh lúc nhỏ. Hơn nữa Cố Nhu Trăn vẫn luôn vì cô mà tranh thủ, đoàn phim cân nhắc thật lâu, cuối cùng miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu này. Nhưng mà dù sao cũng là phối âm cho phim điện ảnh, không phải kịch truyền thanh, cho nên đoàn phim cũng nói, nếu thông qua thử nghiệm phát hiện Tô Noãn Dương không thể đảm nhiệm phối âm cho giọng trẻ con và bà lão, thì cô nhất định phải đồng ý sự sắp xếp của đoàn phim, để diễn viên phối âm khác tới tham diễn. Tô Noãn Dương đương nhiên là vui vẻ đồng ý. Bận bận rộn rộn, đi sớm về trễ mấy ngày, cô rốt cuộc cũng đem thời kì thiếu niên của nữ chính phối âm thuận lợi hoàn thành. Ngày mai chính thức bắt đầu giai đoạn phối âm cho thời trẻ con và lúc tuổi già. Buổi tối hôm nay, Tô Noãn Dương ăn xong cơm, liền ra ngồi sofa phòng khách, bắt đầu xem kịch bản, nghiền ngẫm cảm tình, chuẩn bị cho công việc phối âm ngày mai. Vừa vặn buổi tối hôm nay Cố Hoài Căn cũng không có lịch quay, cho nên an vị ở bên người cô xem người ngồi đó lăm bằm lâu bầu. Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gương mặt không chút son phấn của cô, cô cúi đầu, mặt mày chuyên

chú nhìn kịch bản trong tay, vài sợi sợi tóc tán loạn rơi trên mặt cô cũng không chú ý, vẫn luôn lặp lại nhắc mãi cái gì. Qua hồi lâu, cô rút cuộc ngừng miệng, buông kịch bản trong tay, ngả người về phía sau, dựa lưng trên sofa. "Học xong rồi?" Cố Hoài Căn ôn nhu dò hỏi. "Vâng." Tô Noãn Dương có chút mệt mỏi, duỗi tay xoa xoa ấn đường, thở dài. "Căn Du, anh cũng cảm thấy em rất tùy hứng sao?" "Tùy hứng?" Cố Hoài Căn nhướn mày. "Đúng vậy, em nhất định một hai yêu cầu để một mình phối âm toàn bộ, anh có giống người khác cảm thấy em rất tùy hứng còn thích làm nổi không?" "Em nói đi?" Cố Hoài Căn có chút buồn cười, cô gái này là nghĩ như thế nào, lại đi hỏi anh loại vấn đề này. Tùy hứng? Cô nếu thật sự tùy hứng thì tốt rồi, anh thật ra còn ước gì cô có thể tùy hứng một chút, miễn cho giống như bây giờ luôn miên man suy nghĩ làm chính mình đau lòng. "Em cảm thấy anh khẳng định sẽ không nghĩ như vậy!" Tô Noãn Dương mở mắt ra, lấy lòng hướng Cố Hoài Căn cười cười, sau đó cầm cánh tay anh, nắm vào trong lòng anh. "Ừm, làm sao vậy, có người nói em như vậy à?" Cố Hoài Căn thường thức sợi tóc của Tô Noãn Dương, làm như vô tình dò hỏi. "Không có, mọi người đều rất tốt, không có người nào nói em, đều rất chiều cố giúp đỡ em, đối với em rất tốt." Tô Noãn Dương không muốn để Cố Hoài Căn lo lắng, vội vàng mở miệng phủ nhận. Nhưng mà, chân tướng mọi chuyện như thế nào, không cần cô nói Cố Hoài Căn đều biết. Người đầu tư cho bộ điện ảnh này là chị gái của Cố Hoài Căn, mà Tô Noãn Dương lại là bạn gái của Cố Hoài Căn, cho nên tự nhiên sẽ có rất nhiều người cảm thấy cô cậy người trong nhà, bên ngoài ngại bọn anh nên cho cô chút mặt mũi, nhưng sau lưng đã sớm đem cô nói đến phương trời nào rồi. Huống chi cô còn đưa ra yêu cầu tùy hứng như vậy, người không hiểu biết cô nghe xong, khẳng định cảm thấy cô ỷ thế hiếp người, lợi dụng quan hệ muốn nổi bật, kỳ thật cô có thể cảm giác được mọi người cố ý hoặc vô tình biểu lộ ra không thích, nhưng cô cũng không thể nói gì. Bởi vì cô là bạn gái Cố Hoài Căn, không thể để anh mất mặt. Hơn nữa vốn dĩ cô cũng không am hiểu xử lý loại chuyện này, đương nhiên cũng chỉ có thể kệ bọn họ tỏ vẻ xa cách. Cố Hoài Căn nhìn đến biểu tình miên cưỡng vui của cô, liền biết cô nhất định đã chịu ủy khuất, nhưng anh cũng không tính toán ra

tay làm cái gì. Bởi vì những chuyện này đều là chuyện cô cần phải trải qua, người khác không tán thành, không ủng hộ, không hiểu. Còn có người ghen ghét, bịa đặt, chửi bới. Những chuyện này đều là chuyện mỗi một vị nhân vật công chúng đều phải trải qua, hiện tại chẳng qua là cùng nhân viên công tác của đoàn phim có chút hiểu lầm mà thôi, về sau khả năng cô còn phải trải qua chuyện càng nhiều người hiểu lầm, nếu hiện tại giúp cô xử lý những việc này, đây không phải giúp cô, mà là cản trở cô trưởng thành. Nghĩ tới nghĩ lui, Cố Hoài Căn cuối cùng chỉ vỗ vỗ gương mặt cô, ôn nhu an ủi nói. "Tô Tô, không cần nghĩ quá nhiều, anh nói rồi, em phải dựa vào thực lực để chứng minh chính mình, không cần để ý người khác nói gì, đừng tự mình rối loạn mình, em rất tuyệt, mặc kệ như thế nào, anh đều sẽ vô điều kiện ủng hộ em." "Vâng, Căn Du, những việc này em đều biết! Cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn luôn vô điều kiện ủng hộ em, anh yên tâm, em nhất định sẽ nỗ lực không để anh mất mặt!" "Ừm, mất mặt cũng không sao, cùng lắm thì không làm, về nhà anh nuôi em." "....." Hai người đã ở bên nhau rất lâu, nhưng Tô Noãn Dương vẫn không có biện pháp miễn dịch với những lời âu yếm của Cố Hoài Căn, cho nên cô thông minh lựa chọn nói sang chuyện khác. "Căn Du, anh biết em vì sao nhất định kiên trì tự mình phối âm không?" "Hửm?" Cố Hoài Căn hiểu rõ ý nghĩ của cô, cũng không vạch trần, mà phối hợp với cô tiếp tục dò hỏi. "Bởi vì em cảm thấy cái này với em mà nói là một lần khiêu chiến, cũng là một lần cơ hội." "Từ trước tới nay em chưa từng thử qua lần diễn xuất lớn vượt độ tuổi như vậy, cho nên em thật sự rất chờ mong biểu hiện của bản thân, cũng rất muốn biết em rốt cuộc có thể làm được đến trình độ nào, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất lúc trước em đồng ý nhận kịch bản." "Ừm, anh biết, đừng nghĩ quá nhiều, ngày mai cố lên." Cố Hoài Căn gật gật đầu, anh đương nhiên biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, cho nên lúc trước chị gái muốn anh giúp đỡ hỗ trợ khuyên nhủ cô đừng cố chấp như vậy, anh mới không đồng ý, cô có ước mơ mà cô muốn theo đuổi, anh không có biện pháp giúp cô hoàn thành, nhưng nhất định sẽ giúp cô giữ gìn. "Vâng, anh cũng cố lên." Tô Noãn Dương ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói. "Ai, Căn Du, trong lòng anh thực sự quá thoải mái, chỉ cần tựa vào em thấy không còn mệt mỏi

nữa." Nghe cô nói như vậy, Cố Hoài Cẩn chỉ bất đắc dĩ lắc đầu. Cô gái ngốc này, vừa rồi còn chí khí hào hùng đàm luận với anh, lúc này mới qua vài phút liền chạy đi tìm Chu Công. "Ngủ đi, ngủ ngon." Nhưng mà anh cũng không nói gì thêm, cúi đầu khẽ hôn ấn đường cô một cái, sau đó đem cô bế lên, đặt vào giường lớn trong phòng ngủ. Rửa mặt, tắt đèn, ôm nhau đi vào giấc ngủ. Sáng sớm hôm sau, thời điểm Tô Noãn Dương bị chuông báo đánh thức, Cố Hoài Cẩn đã sớm rời khỏi khách sạn đến phim trường. Cô còn buồn ngủ mở mắt, phát hiện trên tủ đầu giường đặt một ly nước sôi để nguội, ly pha lê còn dề một tờ giấy. 【Tô Tô, đừng nghĩ quá nhiều, em là nhất, cố lên.】 Thế bút hào hùng, mạnh mẽ hữu lực, vừa thấy liền biết là chữ viết của Cố Hoài Cẩn, Tô Noãn Dương lấy tờ giấy, trịnh trọng nói với chính mình. "Tô Noãn Dương, cố lên! Mà không thể để mất mặt!" Tự cổ vũ xong, cô vừa lòng gật gật đầu, bắt đầu thay đồ. Xuống lầu, Vương Ngọc đã ở đại sảnh khách sạn chờ cô, hai người đơn giản ăn chút điểm tâm rồi đi đến Lục Bá Thất. Hôm nay Lục Bá Thất có chút náo nhiệt, đạo diễn phối âm cùng chị Nhu Trần đều ở đó, trừ bọn họ, còn có hai vị diễn viên phối âm có chút danh tiếng. Nhìn thấy thế này, Tô Noãn Dương không khỏi bắt đầu cười khố, nhìn dáng vẻ bọn họ, nếu cô phát huy không tốt, vậy sẽ lập tức tới thay đổi người, thật đúng là ứng câu nói kia, thời gian chính là sinh mệnh, thời gian chính là tiền tài, một chút cũng không thể lãng phí. Cố Nhu Trần nhìn đến Tô Noãn Dương đi tới, vội vàng đứng lên, có chút xin lỗi nói. "Tô Tô, thực xin lỗi, xu thế bộ điện ảnh này không phải một mình chị có thể quyết định, chốc lát nữa em nhất định phải cố lên, đừng khẩn trương, mặc kệ thế nào, ở lòng chị em đều là tốt nhất." "Vâng, không sao chị Nhu Trần, chị có thể vì em tranh thủ đến một bước này em đã rất cảm kích, em nhất định sẽ cố gắng thật tốt, không để chị mất mặt." Nói xong, cô vỗ vỗ tay Cố Nhu Trần, hít sâu một hơi, đi vào Lục Bá Thất.

Chương 50

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 50

Cố Nhu Trăn và Vương Ngọc cứ như vậy canh giữ sau cửa kính, yên tĩnh chờ người bên trong kia sẽ như ngôi sao sáng lên nóng lên. Bọn họ tin tưởng, cô nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng. Chỉ thấy cô đẩy cửa tiến vào, lẳng lặng đi đến trước các thiết bị ngồi xuống, cầm lấy ly nước trên bàn, chậm rì rì uống một ngụm. Sau đó mang tai nghe, bắt đầu rồi công việc phối âm. Quả nhiên, giọng trẻ con của nữ chính cũng không có làm khó được Tô Noãn Dương. Giống như lúc trước phối âm cho Phù Sinh, khéo miệng cô giơ lên, biểu tình thiên chân vô tà, một bộ dáng đứa nhỏ. Trên màn hình xuất hiện cốt chuyện chính là cảnh nữ chính tiểu Quý Bình cùng cha mẹ ăn bữa tối. Không biết người cha nói chuyện gì vui vẻ, tiểu Quý Bình ha ha ha nở nụ cười. Ở Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương cũng bắt đầu cười ha ha, thanh âm giống như chuông bạc, rất giống một đứa trẻ vô ưu vô lự. Nghe thấy tiếng cười của Tô Noãn Dương, vị diễn viên phối âm trung tuổi đứng cạnh Cố Nhu Trăn bên người khen ngợi gật đầu. "Đứa bé này cơ sở không tồi, tìm một thầy giáo dạy dỗ thật tốt, tương lai nhất định sẽ trở thành người xuất sắc trong giới" Cố Nhu Trăn nghe lời vàng ngọc từ vị nghệ thuật gia trung tuổi kia, vội vàng đi theo nói. "Dương tiền bối ngài quá khen, Tô Tô đúng là khối ngọc tốt, nhưng mà còn cần mài giũa nhiều." "Ha ha." Dương tiền bối nhìn Cố Nhu Trăn bên cạnh, sang sảng cười hai tiếng. Cố Nhu Trăn, bà biết người này. Cô bé này là bạn của học sinh bà, tính tình cũng linh tinh cổ quái, hiện tại cũng xem như nhân vật xuất chúng trẻ tuổi trong vòng. "Nha đầu này, ta khen tiểu Tô, cháu cảm ơn cái gì?" "Dương tiền bối ngài cái này chắc chưa biết, Tô Tô là

em dâu chưa qua cửa nhà cháu, chúng ta đều là người một nhà, người một nhà." "Ồ, vậy ánh mắt em trai cháu cũng không tồi, con bé này rất có tiềm lực." Cố Nhu Trăn vừa định thêm khách khí hai câu, đã bị hình ảnh trong Lục Bá Thất hấp dẫn. Vẫn là đứa nhỏ Quý Bình, tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình cha mẹ của mình bị người Nhật Bản tàn nhẫn giết hại. Người Nhật Bản đang dùng sức mà phá cửa, người cha đứng ở cửa gấp đến độ đi tới đi lui, mắt thấy cửa sắp bị phá. Người mẹ bỗng nhiên đi tới, hai mắt nhắm lệ bế tiểu Quý Bình, đem con bé nhét vào trong ngăn tủ, sờ sờ mặt nó, nghẹn ngào nói. "Bình Bình ngoan, lát nữa không được nhìn lên, phải làm một bé ngoan, không thể lên tiếng nói chuyện, càng không thể đi ra, biết không?" Thời niên thiếu Quý Bình không hiểu ý của cha mẹ, cô bé dương tay lau đi nước mắt trên mặt mẹ, thân ảnh nho nhỏ non nớt đặt câu hỏi. "Mẹ, mẹ muốn cùng Bình Bình chơi trốn tìm sao?" "Đúng vậy, chính là chơi trốn tìm, Bình Bình ngoan, lát nữa ngàn vạn lần không được để bị phát hiện, được không?" "Được, mẹ, nếu Bình Bình ngoan ngoãn trốn tốt, không bị phát hiện, vậy một lát nữa có thể đi mua đồ chơi làm bằng đường ăn sao?" "Có thể...có thể..." Người mẹ càng khóc to, bà gật đầu, nói không thành hơi. "Bình Bình ngoan ngoãn, một lát nữa chúng ta cùng nhau lên phố mua đồ chơi làm bằng đường." "Nhanh lên, cửa sắp không được!"

Thanh âm người cha sốt ruột từ xa truyền đến, người mẹ vội vàng xoa xoa nước mắt, phanh một tiếng đóng chặt cánh tủ. Cứ như vậy, tiểu Quý Bình quỳ ở trong ngăn tủ, nghe bên ngoài truyền đến thanh âm kỳ quái. Đầu tiên cô bé nghe được tiếng mẹ khóc thút thít xin tha, lại nghe được tiếng cha chỉ khí hào hùng hò hét. Tiếp theo, chính là phụt một tiếng. Sau đó truyền đến tiếng khóc la tê tâm liệt phẫn của mẹ. Cô bé muốn đẩy cửa, nhưng cô bé biết, hiện tại không thể mở cửa. Cô bé nghiêng tai lắng nghe, lại nghe được tiếng mẹ thống khổ rên rỉ, tiếp theo, chính là thanh âm va chạm cọc gỗ. Sau đó, toàn thế giới an tĩnh. Có người hùng hùng hổ hổ nói vài tiếng, liền rời đi. Thanh âm xa dần, thẳng đến lúc rốt cuộc không còn nghe được gì nữa. Tiểu Quý Bình đẩy cửa ra, choáng váng. Trên mặt đất, trên bàn, tất cả đều là máu. Vừa rồi cha mẹ còn mỉm cười với cô bé hiện tại cứ như vậy ngã trên vũng máu, đầy trời màu đỏ, trước mắt toàn một màu đỏ. Tiểu Quý

Bình không dám khóc, cắn cánh tay run bần bật, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, không tiếng động mà khóc nức nở. Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương cũng không tiếng động khóc nức nở, rơi lệ đầy mặt, lại cường ngạnh không có phát ra bất luận thanh âm gì. Bỗng nhiên, cô bé giống như nổi điên từ trong ngăn tủ bò ra, nhìn bộ mặt đã hoàn toàn thay đổi của cha mẹ, nhẹ giọng kêu lên. "Cha? Mẹ?" Không ai đáp lại. Cô bé chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục kêu. "Cha? Mẹ?" Không phải nói muốn dẫn con đi ăn đồ chơi làm bằng đường sao? Không phải chỉ là chơi trốn tìm sao? Lúc này mới qua chốc lát, như thế nào mọi chuyện đều biến mất? Tiểu Quý Bình không hiểu, nhưng vào lúc niên thiếu ngây thơ ấy cô bé biết, cha mẹ cô bé yêu nhất, sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện với cô được nữa. Cô bé thống khổ, gào rống, nhào vào thi thể cha mẹ, một lần lại một lần mà gọi bọn họ. Đáp lại cô bé chỉ có sự trầm mặc, đáng sợ trầm mặc. Trong Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương không biết nghĩ tới cái gì, cũng nhìn màn hình gào khóc. Vài người canh giữ ngoài cửa nghe Tô Noãn Dương gào rống, đều có chút động dung. Cái cô gái này nhìn qua nho nhỏ này, vậy mà trong cơ thể có thể bạo phát lực lượng lớn như vậy. Bỗng nhiên, Vương Ngọc nhìn thấy một thân ảnh thon dài quen thuộc xuất hiện ở cửa. Vừa mới kết thúc nhiệm vụ quay chụp buổi sáng Cổ Hoài Cẩn đã chạy lại đây. Anh đi lên trước, chào hỏi các vị tiền bối xong, liền đứng ở cửa kính chuyên chú nhìn Tô Noãn Dương bên trong. Ánh mắt nhấp nháy, không hề chớp mắt. Trong phút chốc, chung quanh hết thảy giống như tối sầm lại, chỉ còn lại có cô ngồi ở trong phòng, cùng anh đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chú. Cái gọi là năm tháng tĩnh lặng, chính là như thế này. Phối âm xong một đoạn này làm người nghe khóc tới tê tâm liệt phế, cảm xúc Tô Noãn Dương thật lâu vẫn không thể bình ổn. Cô hướng tiền bối ghi âm làm một thủ thế, ý bảo muốn nghỉ ngơi một chút, sau đó liền cầm lấy ly nước trong tầm tay uống ừng ực ừng ực. Có người gõ cửa, cô tưởng đạo diễn, cuống quýt đứng lên nghênh đón. Cửa mở, đứng ở ngoài chính là người đàn ông cô tâm tâm niệm niệm kia. "Cẩn Du? Sao anh lại tới đây?" Cô tiến lên, kinh hỉ nhìn anh. "Hôm nay em có công việc phối âm quan trọng như vậy, anh đương nhiên đến cổ vũ em cố lên" Anh duỗi tay sửa sửa tóc mái toán loạn của cô, ôn nhu trả lời. "Vậy

công việc của anh thì sao? Đã xong rồi?" "Ừm, cảnh quay buổi sáng đã kết thúc." Nói xong, anh chuyển đề tài, chế nhạo nhìn cô. "Tô Tô, anh vừa kết thúc công việc liền tới đây, em có phải nên cho anh chút khen thưởng không?" Vừa nói vừa cúi đầu làm bộ muốn hôn cô. "Ai, chờ chút ! Cố Hoài Cẩn! Nơi này nhiều người như vậy, không cần náo loạn!" Tô Noãn Dương mắt thấy anh sắp hóa thân thành đại sắc lang, vội vàng thối lui một bước rời xa anh. Đừng náo loạn, nơi này nhiều người như vậy, nếu hôn thật, kia chẳng phải là liền thành con khỉ trong vườn bách thú để người người tham quan sao. "Ừ, người ở đây nhiều, không thích hợp khen thưởng, vậy bằng không buổi tối trở về nhé?" Cố Hoài Cẩn nhìn đến bộ dạng then thùng của cô, buồn cười, tiếp tục trêu chọc. "Hửm? Tô Tô? Em không thể nhẫn tâm như vậy, một chút khen thưởng cũng không có cho anh sao?" Tô Noãn Dương làm gì đã gặp qua Cố Hoài Cẩn giả bộ đáng thương ủy khuất như vậy, sợ tới mức lập tức nói. "Buổi tối trở về lại nói! Buổi tối trở về lại nói!" "Vậy em đây là đồng ý rồi?" Cố Hoài Cẩn cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, trong thanh âm mang theo mê hoặc. "Vâng vâng vâng! Đồng ý rồi! Đồng ý rồi!" Tô Noãn Dương nhìn đến anh cách cô càng ngày càng ly gần, nào còn lo lắng nghĩ lại, vội vàng gật đầu như đảo tỏi. "Ngoan, vậy buổi tối anh chờ." Cố Hoài Cẩn đã thực hiện được âm mưu, không nháo cô nữa, cười đứng thẳng lại. "Tô Tô, anh đi ra ngoài trước, em cố lên, ở lòng anh, em vĩnh viễn là tốt nhất." "Vâng!" Cố Hoài Cẩn đi ra, nhân viên công tác đứng sau cửa lập tức làm bộ bận rộn, những người khác cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như vừa rồi không nhìn thấy vừa rồi trong Lục Bá Thất gợn sóng lưu động. Chỉ có Cố Nhu Trăn bất đắc dĩ mà đỡ trán, nhỏ giọng nói với em trai. "A Cẩn, em không biết Lục Bá Thất là cửa kính sao? Thế nào cũng phải quang minh chính đại mà ân ái?" "....." Cố Hoài Cẩn nghe được chị gái nói như vậy, khinh miệt mà liếc mắt nhìn chị một cái, sau đó thâm tàng bất lộ nở nụ cười. Đương nhiên anh biết là cửa kính, chẳng những biết, còn rất cảm kích đấy, nếu không phải cái này cửa kính, Tô Tô cũng sẽ không nhanh như vậy đồng ý với mình. Ai nha, buổi tối nhanh nhanh đến đi, anh rất chờ mong. Khen thưởng, khen thưởng, khen thưởng. Cố Nhu Trăn nhìn Cố Hoài Cẩn phúc hắc mỉm cười, nhịn không được rùng

mình. Tô Tô, thứ tha cho chị, chị chỉ có thể giúp em đến đây, ai bảo em trai này của cô từ nhỏ đã là sói xám? Chỉ có thể ủy khuất em, tiểu bạch thảo, không sao! Chị sẽ bồi thường em ở phương diện khác nhé! Trong Lục Bá Thất, Tô Noãn Dương đột nhiên hắt xì, cô không hiểu xoa xoa mũi, ý bảo tiền bồi ghi âm có thể tiếp tục. Kể tiếp một đoạn, không thể đơn giản như vừa rồi. Cho dù Tô Noãn Dương có thể khống chế âm thanh biến giọng thành trẻ con, nhưng cô rất khó khống chế thanh âm của người già. Vì làm cho thanh âm của mình có thể càng giống với lão nhân 70 tuổi, Tô Noãn Dương cố ý nghe rất nhiều giáo trình về phương diện này. Còn nhờ Cố Nhu Trăn dẫn cô đi gặp thầy giáo mấy khóa. Tuy nói không phải hoàn toàn tình ngộ, nhưng cũng xem như được lợi không ít. Cô ngồi trong Lục Bá Thất, trầm mặc vài giây, sau đó mở miệng. Thanh âm rất thấp, còn mang theo chút nghẹn ngào. Rốt cuộc là người trải qua qua sóng to gió lớn, đối mặt cái gì cũng đều vân đạm phong khinh. Bà lão vỗ vỗ cháu gái nhỏ đang ghé trên đầu gối mình, hiền lành cười cười. "Nha đầu, tới đây, bà nói một chút, chuyện lúc bà còn trẻ..." Người đứng ở ngoài cửa cứ như vậy ngơ ngẩn mà nhìn Tô Noãn Dương, đọc xong một đoạn cuối cùng trong lời kịch của cô. Nói xong, tiền bồi ghi âm gạt đầu, làm cái thủ thế ok, Tô Noãn Dương gạt đầu cảm ơn, đi ra ngoài. Cô vừa đi ra, mấy người vây quanh ngoài cửa mới phản ứng lại. Cố Nhu Trăn là người phản ứng đầu tiên chị đi lên, cười ôm lấy Tô Noãn Dương. "Tô Tô, em biểu hiện thật sự rất tốt, không hổ là con dâu nhà Cố gia chúng ta!" Ngay cả người vẫn luôn tương đối bình tĩnh, Vương Ngọc cũng đi tới nói với cô. "Tô Tô, biểu hiện không tồi!" "Khụ khụ." Đạo diễn ho nhẹ hai tiếng, Cố Nhu Trăn vội vàng buông Tô Noãn Dương. "Đạo diễn." Tô Noãn Dương thấp thỏm bất an chào hỏi. "Tiểu Tô, biểu hiện của cháu không tồi, tất cả mọi người chúng ta đều thấy được." "Cảm ơn đạo diễn." Tô Noãn Dương vội vàng khom lưng. "Nhưng mà, chúng ta vẫn muốn để Dương tiền bồi làm lại một lần, sau đó từ hai người tuyển ra người tốt hơn, Dương tiền bồi dù sao cũng là tiền bồi, tại phương diện này tương đối có kinh nghiệm, âm sắc cũng tương xứng, cháu cảm thấy như vậy có thể chứ?" "Có thể có thể, đương nhiên là có thể."

Tô Noãn Dương gật đầu. "Dương tiên bối là lão tiên bối nổi danh, có thể nghe bà phối âm tại phim trường cháu cảm thấy rất vui vẻ, đây là cơ hội khó có được, cháu cũng có thể học được rất nhiều, sao có thể có vấn đề được ạ?" Tô Noãn Dương cười cười, thái độ thành khẩn tiếp tục nói. "Đạo diễn cảm ơn ngài đã cho cháu cơ hội này, để cháu chứng minh chính mình." Đạo diễn xua xua tay, khách khí mà nói. "Không có gì tiểu Tô, đừng khách khí như vậy, biểu hiện của cháu tất cả mọi người chúng ta đều là rõ như ban ngày, thật sự không tồi!" Sau đó lại quay đầu nói với Dương tiên bối bên kia. "Vậy Dương tiên bối, chúng ta bắt đầu đi?" "Được." Dương tiên bối gật gật đầu, cười đi vào Lục Bá Thất. Trước lúc đóng cửa, bà bỗng nhiên quay đầu lại, nói với Tô Noãn Dương vẫn đang ngây ngốc tại chỗ. "Nha đầu, cháu biểu hiện rất khá, ta rất thích cháu, cảm thấy cháu rất có tiềm lực, có muốn suy xét suy xét làm học trò ta không?" ————— phiên ngoại Ngô phi quân tử Lần đầu tiên Đào Đào xin gia nhập xã đoàn kịch truyền thanh Sinh Ca, là một vị tên Ngô Phi Quân Tử khảo sát cô. Lúc ấy cô cảm thấy người này rất có tự giác tự mình hiểu lấy, nick name cùng người giống nhau như đúc, chính xác không phải quân tử gì. (Ngô phi quân tử = Tôi không phải quân tử) Xã đoàn kịch truyền thanh tuyển người đại đa số đều tương đồng nhau, đối thang không đối thuốc, đơn giản chính là tiến vào một bộ phim nào đó phối âm vài đoạn lời kịch, làm các loại phân biệt như bất đồng tuổi tác, bất đồng thời đại bối cảnh cùng bất đồng cảm tình, phối âm xong mọi người lại dùng phiếu trong tay quyết định có muốn người hay không. Thời đại, bối cảnh đương nhiên chỉ có hiện đại và cổ đại. Tuổi trên cơ bản chính là loli, ngự tử, lão niên... Biểu cảm thì cao hứng phấn chấn, vui vẻ ra mặt, ủ rũ cụp đuôi, cực kỳ bi thương ... Những nội dung khảo sát này, thoát nhìn tương đối đơn giản, nhưng kỳ thật không hề dễ chút nào. Đầu tiên, yêu cầu trước mặt mấy tiến bối trong xã đoàn đọc mấy thứ này, không đúng, không phải trước mặt, cô chỉ là cùng anh ở cùng một kênh, còn nói không tính là mặt đối mặt. Nhưng ở thế giới giả tưởng, cùng một kênh là tương đương với mặt đối mặt, bạn ngấm lại, ạn muốn cùng một tiên bối không chút quen thuộc đọc lời kịch, cảm giác này có phải rất kì cục không? Tiếp theo, yêu cầu nắm rõ các loại âm sắc cùng các loại biểu cảm,

hơn nữa phải thuần thực mà vận dụng chúng, ngẫu hứng phát huy, nói đến là đến. Quan trọng nhất chính là, những lời kịch đó đều là từ mấy cái kịch bản riêng biệt lấy ra, không có bất luận đoạn văn trên dưới hay ngữ cảnh gì, chỉ nói cho người phối âm tuổi tác lớn nhỏ cùng thời đại bối cảnh, cùng với cảm xúc của nhân vật. Cho nên nói, yêu cầu tự mình đi bắt chước tình cảnh ngay lúc đó, phỏng đoán cảm xúc của nhân vật. Nhưng mà, mặc kệ là đơn giản cũng được, hay khó khăn cũng thế, Đào Đào đều đã tới. Sau khi tìm đọc vô số tư liệu, đạo diễn Tieba cùng thiên nhai, Đào Đào rốt cuộc quyết định muốn đi Sênh ca tham gia tuyển chọn. Cô thấp thỏm bất an mà gia nhập trang web sênh ca, nói thẳng chủ đề, nói với quản lý rằng cô muốn tiến hành tuyển chọn. 【 Đào Đào: Xin chào, có ai ở đó không? 】 【 ngô phi quân tử: Xin chào, làm sao vậy? 】 【 Đào Đào: Xin chào Quân tử! Tôi là Đào Đào, tôi muốn gia nhập Sênh ca, xin hỏi hiện tại có thể khảo sát chứ? 】 【 ngô phi quân tử: Hiện tại? 】 【 vui sướng: Vâng vâng. 】 Đái Quân ngồi trước máy tính, nhìn màn hình nhảy ra từng câu trả lời, lười biếng sờ sờ cằm. Rất lâu rồi không có nhìn thấy người mới có ý tứ như vậy, nhìn dáng vẻ rất có tự hào, trình độ nhất định rất cao. Được thôi. 【 ngô phi quân tử: Vâng, vậy hiện tại em vào kênh đi, kênh là: 123456 】 【 vui sướng: Vâng! ^o^ 】 Đào Đào mở YY, vào kênh, sau đó tiếp tục dò hỏi. 【 Đào Đào: Quân tử, em vào rồi đây, sau đó thì sao? 】 Đái Quân ngồi trước máy tính buồn cười, nha đầu này nhìn ra là một người nhiệt huyết, kỳ thật cái gì cũng không rõ. Anh cười cười, nhịn không được muốn trêu chọc cô. 【 Ngô phi quân tử: Hửm? Không có sau đó, hiện tại em có thể bắt đầu nói chuyện. 】 【 Đào Đào: A? Không phải chứ? Em nghe mọi người nói đều phải phát lời kịch mà?. 】 Quân tử rút một điếu thuốc, chậm rãi hút một ngụm, ừm, nha đầu ngốc còn rất hiểu công việc, không tồi, trẻ nhỏ dễ dạy. Tay trái anh cầm thuốc, chậm rì rì mà gõ xuống mấy chữ. 【 Ngô phi quân tử: Ừ, đây đều là biện pháp tuyển chọn cũ, hiện tại không còn như vậy, lưu hành loại tán gẫu, hiểu không? 】 Ồ ồ ồ, thì ra là như thế, nhìn không ra, Sênh ca còn đi trước thời đại, không tồi, rất thích hợp với mình. Đào Đào cảm thấy cô vừa học được kỹ năng mới, vội vàng cảm kích nói cảm ơn. 【 Đào Đào: Vâng vâng, thì ra là

như thế, cảm ơn tiền bối chỉ dạy! 】 Đái Quân nhìn thấy cô nói như vậy, nhìn không được cười ha ha, vừa không chú ý, thiếu chút nữa bị sặc khói thuốc. Anh vội vàng ngừng cười, vội vàng uống ngụm nước. Khụ khụ, không được, nha đầu này thật quá dở hơi. Khụ khụ, được, anh quyết định, mặc kệ giọng nói rớt cuộc là dễ nghe hay khó nghe, anh đều phải nhận, cho dù không phối âm, ngày thường cũng có thể đặt ở xã đoàn đảm đương làm linh vật. 【 Ngô phi quân tử: Không cần khách khí, vậy chúng ta liền bắt đầu đi? 】 【 Đào Đào: Được! 】 Đào Đào mở công năng kênh Mic, mang tai nghe, thanh thanh giọng nói, bắt đầu cùng Quân Tử kia nói chuyện. Vui sướng: "Khụ khụ, Quân Tử, chào anh?" Đái Quân nghiêng tai lắng nghe, ừ, âm thanh có thể chấp nhận, vừa nghe đã biết là đứa nhỏ hoạt bát không rành thế sự. 【 Ngô phi quân tử: Ừ, xin chào. 】 Đào Đào nhìn anh nói như vậy, cười gượng hai tiếng, tiếp tục nói. "Ừm, nhưng mà, Quân Tử, em phải nói cái gì?" 【 Ngô phi quân tử: Tùy em, muốn nói cái gì đều có thể. 】 Đái Quân nói những lời này lại cấp cho Đào Đào bài toán khó, cô sợ nhất là tùy tiện, cô không biết nên nói gì, đành phải bảo trì trầm mặc. Tự hỏi vài giây, cô bỗng nhiên chụp đùi. "Anh xem đầu óc em này! Như thế nào lại không nghĩ tới! Quân tử! Bằng không em kể chuyện cười đi?" Kể chuyện cười? Đái Quân nhướn mày, mạch nha đầu này thật đúng là rất kỳ lạ, có thể sống đến bây giờ cũng thật sự là không dễ dàng. Nhưng mà anh vẫn không nhẫn tâm đả kích cô, gật gật đầu, nhân từ mà gõ mấy chữ. 【 Ngô phi quân tử: Được. 】 Rất nhiều năm sau, mỗi khi Quân tử hồi tưởng chuyện này, đều sẽ vô hạn cảm thán. Còn may lúc ấy anh nói chính là "Được", chứ không phải là "Lăn". Bằng không anh làm gì mà tìm cho cô dâu đáng yêu như vậy. Đương nhiên hiện tại Quân Tử không nghĩ như vậy, bởi vì anh rất hối hận mình vừa rồi ngu xuẩn mà đồng ý thỉnh cầu của Đào Đào. Rất rõ ràng, kể tiếp mấy tiếng đồng hồ, anh đều phải chết trận tại tiếng cười đầy ma tính của nha đầu kia. "Quân tử quân tử, em nói với anh cái này, không được không được, trước để em cười đã. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, không được không được, người này thật là tài tình, chê cười thật tuyệt, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Đái Quân bất đắc dĩ nghe tiểu nha đầu ở bên kia ha ha, rớt cuộc là ai đòi kể chuyện cười, người nghe là anh còn

chưa biết nội dung là ai, cô cái gì cũng không nói lại còn cười trước. 【 Ngô phi quân tử: Ừ, em nói đi. 】 "Ai nha, thực xin lỗi thực xin lỗi, lại quên nói cho anh, nhưng cũng không thể trách em, cái chuyện cười này thật rất có ý tứ, ha ha ha ha ha ha ha ha! Không được, cười không dừng được." 【 Ngô phi quân tử: Không có việc gì, em cứ cười đi. 】 "Được được, đợi em kiểm chế một chút, không cười không cười, ừm, khụ khụ khụ." Đào Đào ho nhẹ một tiếng, sau đó bắt đầu nói. Ngày hôm qua chàng vạng, tiểu mỹ nữ tôi yêu thầm đã lâu nhỏ giọng nói với tôi: "Tiểu Lý, tìm một nơi vắng vẻ đi, em muốn cùng anh nói chuyện của hai ta!" Tôi hưng phấn, đây là cô ấy muốn cùng tôi thổ lộ phải không, chúng tôi rất nhanh tìm được góc không người, tôi kích động. Too: "Tiểu mỹ nữ, ann biết. Loại chuyện này, hẳn là nên để đàn ông mở miệng trước, không thể tưởng được, em có thể can đảm nói trước..." Tiểu mỹ: "Biết còn không nhanh lên đưa tiền, tiền tôi cho anh mượn đã là nửa năm, ann cho rằng tôi đã quên à." Tôi: "....." "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, không được, thật tuyệt! Quân Tử, anh có thấy buồn cười không? Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Đái Quân nghe cô nói như vậy, uể oải gõ mấy chữ. 【 Ngô phi quân tử: Ừ, cũng hay. 】 Buồn cười cái rắm? Nhìn thấy Quân Tử nói như vậy, Đào Đào rất rõ ràng cảm nhận được Quân Tử ghét bỏ, cô không buông tay, tiếp tục nói. "Quân Tử? Anh cảm thấy cái này không thú vị sao? Không sao, em lại tìm cái khác cho anh!" Đào Đào xoa tay hăm hè, tính toán tìm cái càng có ý cười nhiều hơn, trong nháy mắt sẽ hạ gục quân tử. Cứ như vậy, một người tiếp một người, Đào Đào trên cơ bản sắp đem cả trang web chuyện cười đọc xong, Quân Tử cũng vẫn ghét không đếm xỉa tới cười của cô. Anh có chút chịu phục, cái gì là tự làm bậy không thể sống, anh hiện tại xem như đã biết. Chính thức mà đọc lời kịch thật tốt, sao lại nhất định muốn cô cùng anh tán gẫu. Cái này hay rồi, đây rốt cuộc là tra tấn chính anh hay vẫn là tra tấn cô? Cuối cùng, Quân Tử thật sự nhịn không được, bị tiếng cười của cô gái nhỏ này làm lỗ tai có chút phát ngứa, vội gõ chữ. 【 Ngô phi quân tử: Đào Đào, em không cần nói nữa, anh nghĩ, điểm cười của chúng ta khả năng không giống nhau, em cảm thấy sao? 】 Đào Đào nhìn thấy anh nói như vậy, vội vàng biết nghe mà trả lời. "Đúng vậy đúng vậy, Quân Tử, em cũng cảm

thấy như vậy, vậy nếu không, chúng ta đổi cái khác?" 【gô phi quân tử: Ừ, có thể, nhưng mà hiện giờ anh còn có việc, bằng không chúng ta ngày mai tiếp tục đi?】Đào Đào nhú mày, còn muốn ngày mai, chẳng lẽ mình hôm nay biểu hiện không tốt, cho nên khảo sát không thông qua sao? Trong lòng cô không dấu được chuyện, đều là nghĩ cái gì liền nói cái đó, cho nên vội vàng nghĩ sao nói vậy dò hỏi. "Quân Tử, có phải em biểu hiện không tốt, cho nên khảo sát không có thông qua không?" Đái Quân nghe được ngữ khí uể oải của cô ở bên kia, vội vàng đánh chữ. 【Ngô phi quân tử: Không có, em biểu hiện rất khá, nhưng mà xã đoàn chúng ta có yêu cầu, muốn thông qua khảo sát phải thử việc từ một tuần trở lên mới có thể, cho nên chúng ta ngày mai lại tiếp tục đi?】Cứ như vậy, cứ bị Đái Quân mông lung lừa, Đào Đào từ khảo sát một tuần biến thành khảo sát nửa tháng lại biến thành khảo sát hai tháng. Chuyện cười, chuyện ma quỷ, chuyện xưa thần quái gì đó, Đào Đào đều có thể cùng Quân Tử hàn huyên, cuối cùng thật sự không còn chuyện để kể, hai người trực tiếp nói đến bái quái trong giới giải trí, thậm chí còn hàn huyên rất lâu về lí tưởng nhân sinh. Cứ như vậy, quan hệ của Quân Tử và cô cũng càng thân cận, ngay từ đầu chỉ là nghe cô nói, sau lại dứt khoát liền vào kênh cùng cô nói chuyện. Đào Đào đến bây giờ còn nhớ rõ cảm giác lúc vừa mới nghe thấy âm thanh Quân Tử. Âm thanh đàn ông khàn khàn trầm thấp từ tai nghe truyền tới, khác biệt so với bạn cùng lứa tuổi, giọng nói Quân Tử rất rõ ràng là một con người rắn rỏi, âm sắc có chút ngẹn ngào lười biếng, còn mang theo chút nhột nhột thuốc lá và hơi men say của rượu, Đào Đào vừa nghe thấy giọng nói này nháy mắt liền bị hòa tan. Đặc biệt là khi anh giống như vô tình phát ra âm điệu hơi rướn về phía trước cao lên, Đào Đào tỏ vẻ chỉ nghĩ muốn quỳ liếm tai nghe. Không hổ là người của Sênh ca, quả nhiên, giọng nói không phải tốt bình thường. Từng ngày cứ như vậy mà qua, vốn dĩ Đái Quân cho rằng hai người sẽ vẫn luôn vẫn duy trì loại quan hệ hài hòa như vậy, đến có một ngày, Đào Đào vào trong diễn đàn nhìn đến đầu mỗi vấn đề. 【Sốt đầu tây: Các bảo bảo, các bạn xem lời kịch khảo hạch của chúng ta một chút, xem xem mọi người chúng ta bắt được lời kịch giống nhau không?】Lời vừa nói ra, phía dưới liền có rất nhiều người theo trả lời, mọi người sôi nổi phơi

ra hình ảnh lời kịch của mình. Nhìn thấy tình cảnh này, Đào Đào mới biết được mình bị Quân Tử lừa. Lúc nào đi đằng trước, cái gì gọi là phương thức không giống người thường, hết thấy đều chỉ là trò đùa dai của Quân Tử thôi! Cô rất tức giận, mạnh mẽ đánh vào khung thoại. 【 Đào Đào: Ra đây! 】 【 Đào Đào: Anh có phải chơi tôi không?! Hôm nay tôi nhìn thấy tất cả mọi người đều có lời kịch, chỉ có tôi không có! 】 【 Đào Đào: Chơi tôi như vậy anh cảm thấy rất có ý tứ sao? Độc ác! 】 Bùm bùm mà đánh một đồng lời xong, Đào Đào rời trang web, kéo Quân Tử vào danh sách đen, liên tiếp mấy ngày đều không lên mạng. Vài ngày sau, cô nhận được một phần chuyển phát nhanh kỳ quái. Hộp chuyển phát nhanh rất nặng, cô nghi hoặc nhận hộp từ anh trai chuyển phát nhanh, hủy niêm phong mở ra, bên trong là rất nhiều sách và bút ký. Sách đều là giáo trình phối âm, có vài quyển đến hiệu sách cũng không tìm thấy xưng trân quý bảo điển. Bút ký cũng đều là do chủ nhân tỉ mỉ ghi lại trọng điểm cùng kinh nghiệm của anh. Bên trong còn có một tờ giấy nhỏ, mấy chữ rồng bay phượng múa rất to. 【 Tiểu nha đầu đừng tức giận, ngàn sai vạn sai lần đều là anh sai, cái này là gửi tới em bồi tội, ngoan, tức giận sẽ tạo nếp nhăn, em vốn dĩ không xinh đẹp, về sau nếu lại có nếp nhăn vậy chẳng phải càng không ai muốn? Thực xin lỗi, đừng nóng giận, được không? 】 (Beta: Em lạy :vv) Ký tên là Đái Quân. Đào Đào lật bức thư, cô không biết anh từ đâu tìm ra những cái này, cũng không biết anh từ đâu mà biết địa chỉ của cô, có thể là trong lúc vô tình cô để lộ, cũng có thể là lúc điền tin tức viết ra, nhưng mặc kệ như thế nào, cô không định đơn giản như vậy mà tha thứ cho anh. Đào Đào đem thư thả lại hộp chuyển phát nhanh, để một góc trong phòng. Một ngày, hai ngày, ba ngày, Đái Quân ngồi thủ trước máy tính mấy tháng, đều không đợi được thỏ nhỏ của mình. Cái người gọi là tiểu nha đầu Đào Đào rốt cuộc cũng không liên hệ lại với anh, cũng không xin tham gia gia nhập lại, anh hỏi bạn bè ở mấy cái xã đoàn khác, cũng không có ai nghe thấy cô gái nào tên Đào Đào xin gia nhập. Anh bất đắc dĩ, hối hận, anh nghĩ thầm, mình lần này có phải thật sự làm rất quá đáng rồi không, rốt cuộc chỉ là một đứa nhỏ, nháo như vậy thật là có chút không đúng. Nhưng mặc kệ Đái Quân nghĩ như thế nào, anh cũng không có biện pháp đền bù lại cái gì.

Thời gian thấm thoát, như con ngựa trắng quá khích, nửa năm sau, có người xin nhập đàn. Đái Quân click mở tin tức. 【 Nói với tên vương bát đản Đái Quân kia! Lão nương ta trở về báo thù! 】 Anh cười, khoe miệng giơ lên, khẽ mở môi mỏng, có chút như ý nguyện. 【 Ngô phi quân tử: Chào, Đào Đào, đã lâu không gặp. 】

Chương 51

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 51

Tô Noãn Dương có chút ngây ngẩn, vị này thoạt nhìn tuổi có chút lớn, kỳ thật là một người rất có danh trong giới diễn viên phối âm. Hơn ba mươi năm, mỗi năm đều có thể lấy giải thưởng, càng miễn bàn đến các tác phẩm của bà, tuyệt đối là nhiều đếm không xuể. Mà hiện tại, vị nghệ thuật gia tài nghệ vẹn toàn này, vậy mà nói muốn thu cô làm học trò. Tô Noãn Dương thật sự choáng váng, cô thử dò hỏi. "Dương tiên bối? Ngài nói thật sao ạ?" Người phụ nữ trung niên kia vừa nghe, liền cười, nghịch ngợm chớp chớp mắt. "Cháu nói đi?" Sau đó, không đợi Tô Noãn Dương phản ứng lại, liền đóng cửa Lục Bá Thất. Tô Noãn Dương cái này thật sự có chút hoang mang lo sợ, cô đi đến bên cạnh Cố Hoài Căn, ngơ ngác nhìn anh. "Căn Du, anh có nghe được không, vừa rồi Dương tiên bối nói cho em cái gì đúng không?" "Ừ, anh nghe được." Cố Hoài Căn cười khẽ, duỗi tay vuốt phẳng mấy sợi tóc hỗn độn trước mặt cô. "Dương tiên bối nói muốn thu em làm học trò? Căn Du! Em cái này thật đúng là dẫm cứt chó!" "Cô gái ngốc." Cố Hoài Căn xoa xoa đầu nhỏ Tô Noãn Dương, sủng nịch cười. Trong Lục Bá Thất, Dương lão sư đang phối âm, quả nhiên, tiên bối lên sân khấu, trình độ không thể giống nhau. Bà vừa mở miệng, Tô Noãn Dương liền biết khẳng định là cô không còn đất diễn. Thật sự là quá tuyệt, không vội không hấp tấp, không nhanh không chậm, trầm ổn đại khí mà đọc ra đoạn lời kịch. Không đúng, không phải đọc, mà là nói. Đoạn lời kịch này giống như vì bà

mà tạo ra, bà tự nhiên cứ vậy mà buột miệng thốt ra, giống như đây thực sự là những lời bà đã từng nói qua, giờ này khắc này, bà đã hóa thân thành Quý Bình, ngồi bên lò sưởi cùng cháu gái nhỏ chia sẻ chuyện xưa. Rốt cuộc là người có kinh nghiệm cỡ nào, mới có thể hạ bút thành văn, khí thế trầm ổn như vậy. Tô Noãn Dương bị thuyết phục, không chỉ có Tô Noãn Dương, những người đứng ở cửa đều bị biểu hiện của Dương tiên bối thuyết phục. Mỗi người đều không dám thở mạnh, lắng lắng nghe vị tiền bối này kể lại chuyện xưa của bà. Những năm đó, chuyện xưa chống lại ngoại địch. Vài ngày sau, đoàn phim có kết quả, quả nhiên, phối âm thời kì già không chọn Tô Noãn Dương, mà lựa chọn Dương tiên bối đạo đức cao sang. Tô Noãn Dương đã sớm đã liệu đến kết quả này, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì ngoài ý muốn, hơn nữa lúc này, cô đã là học trò quan môn của Dương tiên bối đạo đức cao sang, mình bắt được nhân vật, hay cô giáo bắt được nhân vật, kỳ thật kết quả đều giống nhau. (học trò quan môn = học trò cuối cùng) Người một nhà, chẳng phân biệt cái gì của người hay của ta. Lúc đó, Tô Noãn Dương đã ở một đoàn phim khác. Đoàn phim này, đương nhiên chính là đoàn phim của đạo diễn Lâm Hải. Mà giờ này khắc này, Cố Hoài Cẩn đương nhiên cũng là ở đoàn phim đóng phim. Hai người tuy rằng đều ở phim trường trong Thành điện ảnh, nhưng ngày thường trên cơ bản không thấy được mặt nhau, ngay cả buổi tối cũng không nhất định sẽ ở trong phòng khách sạn ôm nhau ngủ, tất cả mọi người đều rất bận, trên cơ bản đều ngủ tại phim trường, sao có thể sẽ hàng đêm đều trở về khách sạn nghỉ ngơi. Tô Noãn Dương diễn bộ này, là một bộ phim cổ trang, cốt truyện không thể nói tỉ mỉ, nhưng là kịch bản phim truyền hình trên cơ bản đều không tồi. Nhân vật có đất diễn nhiều nhất, chính là nhân vật của Tô Noãn Dương này, vai một vị nữ phụ ác độc. Cái gì gọi là nữ phụ ác độc, tự nhiên chính là người vắt hết óc đi tạo hiểu lầm cho nam nữ chính, làm bọn họ không có cách nào ở bên nhau, tục xưng nhân vật pháo hôi. Tung hoành khắp lịch sử, tự cổ chí kim, khả năng sẽ có người xem không thích nữ chính, nhưng tuyệt đối không có khả năng không bị người xem mắng nữ phụ ác độc. Khi Cố Hoài Cẩn vừa biết được nhân vật của Tô Noãn Dương là nữ phụ ác độc, kỳ thật trong lòng cũng có chút lo lắng. Ở trong lúc quay

chụp phim truyền hình, diễn người xấu rất đơn giản, nhưng muốn người tốt diễn người xấu thì thật sự rất khó. Trước không nói đến kỹ thuật diễn như thế nào, diễn không tốt, người xem sẽ nói người không xuất sắc, diễn quá góm, người xem lại đến mắng. Nếu chỉ là mắng nhân vật thì thôi, chỉ sợ có những người cực đoan, sẽ trực tiếp đem hận thù tình cảm trút lên người diễn. Cho nên ngay từ đầu Cố Hoài Cẩn có chút lo lắng, anh sợ Tô Noãn Dương sẽ lại bị quần chúng ăn dưa chửi rửa. Cho nên trước lúc Tô Noãn Dương đến phim trường, Cố Hoài Cẩn còn cố ý gọi điện thoại cho Lâm Hải, Cố ảnh đế nổi danh trong giới luôn không đi cửa sau, vì tiểu bạch thỏ nhà mình đã bị vả mặt vô số lần. "Alo?" "Lâm Hải, tôi là Cố Hoài Cẩn." "Ừ, tôi biết, tôi cũng không mù, có thể nhìn được tên người gọi." Quả nhiên là Lâm độc miệng, mặc kệ là với ai, đều có thể độc miệng. "Ừ, tôi có việc muốn hỏi anh." Hai người cũng từng có hợp tác qua, Cố Hoài Cẩn biết tính tình của người này, cũng lười cùng anh ta vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề, thẳng đến chủ đề. "Làm gì? Nghe nói tôi muốn tìm bạn gái nhỏ của anh đóng phim, cho nên không yên tâm?" "Cố ảnh đế, cái khác tôi không dám nói, nhưng điểm này anh hoàn toàn có thể yên tâm, bạn gái ngài cái loại tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, tôi nửa điểm hứng thú cũng không có, anh yên tâm, tôi không có ý định cùng cô ta quy tắc ngầm, được rồi, không có việc gì tôi cúp trước." "Lâm Hải, tôi không muốn cùng anh nói giỡn." Cố Hoài Cẩn hoàn toàn không để ý tới lời nói đùa của anh ta. "Anh nghiêm túc?" Lâm Hải nhướn mày dò hỏi, lần đầu điện thoại đáp ứng anh ta chỉ có trầm mặc. Sau một lúc lâu, Lâm Hải bất đắc dĩ thở dài, nghiêm trang nói. "A Cẩn, bạn gái của anh, thật sự rất có tiềm lực. Trước tiên không nói, anh đã xem qua quảng cáo cô ấy đóng chưa?" "Ừ, tôi xem rồi." "Hiệu quả của quảng cáo tôi nghĩ anh hẳn là cũng thấy được, hưởng ứng rất tốt, kỹ thuật diễn của cô ấy thật ra rất đáng thưởng thức." "Nhưng, để cho tôi kinh ngạc không phải là quảng cáo, mà là quá trình, anh biết không, tôi nhìn mấy phân cảnh cô ấy quay, cùng với với chụp vài lần chính diện, mặt bên, đặc tả, anh đoán tôi phát hiện ra cái gì?" "Nói đi." "Tôi phát hiện, biểu hiện của cô ấy cơ hồ là giống nhau như đúc, biểu tình, động tác, ngữ khí nói chuyện, trên cơ bản không có gì lệch lạc." "Tôi không biết cô ấy làm như thế nào có

thể làm được điểm này, nhưng tôi biết, cô ấy tuyệt đối là một mầm đóng phim tốt, A Căn anh yên tâm, người của anh, tôi nhất định sẽ thay anh bảo vệ tốt, có tôi ở đây, đoàn phim khẳng định không ai dám khi dễ." Nghe thấy Lâm Hải có đáng giá cao với Tô Noãn Dương, Cố Hoài Căn không khỏi có chút kinh ngạc. Anh thật sự không phát hiện cô gái này có tiềm lực to lớn như thế. Nhưng mà, anh cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc của mình, chỉ tiếp tục nói. "Lâm Hải, có những lời này của anh, tôi cũng an tâm rồi." Lâm Hải quả thật làm được như những lời anh ta, trong đoàn phim không ai dám khi dễ Tô Noãn Dương, nhưng cũng bởi vì như vậy, đoàn phim cũng không một người dám đi thân cận Tô Noãn Dương. Cô một người chưa từng đóng phim, trực tiếp từ diễn viên phối âm biến thành nữ số 2, nếu bàn thì ai cũng đều không phục, nhưng là mọi người ngại với đạo diễn và uy lực của Cố Hoài Căn, cũng không dám ở bên ngoài nói gì cô, nhưng sau lưng lại không thiếu lời khó nghe. Nói cái gì quả nhiên là người nào diễn vai đây, Tô Noãn Dương là loại con gái ác độc, đã chú định chỉ có thể diễn nhân vật ác độc. Tô Noãn Dương đối với những thứ này thật ra cũng không có để ý lắm, vốn dĩ cô không quá để ý này nọ, hưởng chi thời điểm đi học bị mọi người xa lánh đã quen, nếu mỗi người đều lại đây a dua nịnh hót cô, cô ngược lại càng chịu không nổi, cho nên nói cô rất vừa lòng loại hiện trạng này. Vừa lúc cô có thể nhân cơ hội nghiên cứu kỹ một chút kịch bản. Chính xác ngay từ đầu cô chính là vì Cố Hoài Căn mới lựa chọn đóng phim, nhưng trải qua một đoạn thời gian quay, cô phát hiện đóng phim kỳ thật cũng là một việc rất có vui, rất có cảm giác thành tựu, cũng làm cô rất vui vẻ. Nếu nói, lúc đầu cô chỉ có thể nhờ âm thanh đắp nặn nhân vật, vậy hiện tại, cô có thể tự mình đắp nặn nhân vật hoàn chỉnh. Âm thanh, ngoại hình, động tác, biểu tình, hết thảy đều thuộc về sở hữu của cô, loại cảm giác này, thật đúng là vui sướng vô cùng! Nhưng mà, chuyện hiện tại làm cô đau đầu, thật đúng là có một cái. Đó chính là bộ phim này người đóng vai nữ chính, là Đường Tiểu. Lại nói cái người Đường Tiểu này, mọi người khả năng cũng cảm thấy có chút quen thuộc, cô ta chính là người diễn Phù Sinh. Nói đến cũng khéo, không biết là Lâm Hải cố tình an bài, hay là do hai cô có duyên. Cùng lúc đều biểu diễn Phù Sinh còn chưa tính, hiện tại

vậy mà còn xuất hiện ở cùng một bộ phim, thậm chí còn làm tình địch. Tô Noãn Dương đau đầu với Đường Tiểu là có nguyên nhân, nếu nói vị Đường Tiểu giống mọi người chán ghét cô, vậy cô có khả năng còn biết nên ứng đối như thế nào, không thể trêu vào còn trốn không nổi sao, cùng lắm thì chúng ta chỉ chuyên tâm làm việc, không cần cần có bất luận cái gì giao thoa. Nhưng vấn đề là, Đường Tiểu này chẳng những không chán ghét cô, ngược lại còn là fan nảo tảo của cô. Mỗi ngày tới tìm cô tán gẫu nói chuyện phiếm, luôn là hỏi cô rốt cuộc là phối âm như thế nào, vì sao trình độ cao như vậy. Xem đi, vừa nói, cô gái này lại tới nữa. Cô ấy mặc diễn phục, nghênh ngang đi tới, Vương Ngọc nhìn đến cô ấy lại đây, vội vàng nói muốn đi toilet. Tô Noãn Dương gật gật đầu, Đường Tiểu nha đầu này trong đầu luôn chứa những cái tạp nham gì đâu, luôn hỏi Vương Ngọc rốt cuộc như thế nào bắt được Tiêu Dao cái hoa hoa công tử kia, chính Vương Ngọc mỗi lần nhìn thấy cô ta đều sợ tới mức chạy trốn chết. Vương Ngọc là người đại diện, đương nhiên có thể chạy trốn, nhưng cô trốn không thoát. "Chào chị Tô Tô." "Chào." Tô Noãn Dương cười gượng. "Chị Tô Tô, hôm nay chị có thể nói cho em, chị rốt cuộc có phối âm gì, chị biết không, ngày hôm qua em lại đi nhìn Phù Sinh một chút, nhìn Phù Sinh sau khi chị phối âm, cũng nhìn Phù Sinh trước lúc chị chưa phối, so sánh với nhau, em càng ngày càng phát hiện mình kém cỏi không chỉ là một chút." "Chị có thể nói cho em một chút, chị rốt cuộc là phối âm như thế nào a? Em thật sự rất muốn học tập học tập!" Đường Tiểu vốn dĩ chính là bộ dạng mỹ nữ đáng yêu, hiện tại lại cố ý bán manh làm nũng, Tô Noãn Dương nhìn xong, thật sự cảm thấy có chút mềm lòng. Lúc vừa tới đoàn phim này, tất cả mọi người xa cách cô, chỉ có Đường Tiểu mỗi ngày đều lại đây cùng cô nói chuyện. Rốt cuộc từng bị người khác bôi đen, Tô Noãn Dương cũng không dám cùng cô bé thổ lộ tình cảm gì, vẫn luôn đều cùng con bé đánh Thái Cực. Thẳng đến một ngày, mấy cô gái trong đoàn phim nói bậy sau lưng nói cô và Đường Tiểu, vừa vặn bị hai cô nghe được. Nói rất khó nghe, nói Tô Noãn Dương chẳng qua là dựa vào Cố Hoài Cẩn, không có kỹ thuật diễn thì thôi, còn mỗi ngày kiêu căng ngạo mạn. Nói Đường Tiểu hiện tại chính là la liếm Tô Noãn Dương, kỳ thật đơn giản nghĩ muốn tạo nhiều cơ

hội cho bản thân. Nói hai người thông đồng làm vậy, đến cuối cùng kết quả chẳng qua là cùng nhau bò lên giường Cổ Hoài Cẩn. Bọn họ không chỉ thật sự nói quá khó nghe, lại còn có nhắc tới Cổ Hoài Cẩn, cho nên Tô Noãn Dương nhin không được, vừa định đi ra ngoài nói hai câu, đã bị Đường Tiểu bên cạnh túm chặt. Tô Noãn Dương có chút nghi hoặc nhìn cô bé, chỉ thấy cô bé giảo hoạt cười, thông thả ung dung đi ra ngoài. Nói với mấy cô gái kia. "Vài người ghen ghét liền nói ghen ghét, đừng nói giống như mình ở phe chính nghĩa. Còn không phải là ghen ghét chúng tôi lớn lên xinh đẹp sao, các cô cứ nói thẳng ra, tôi còn có thể dạy mấy cô chút cách dưỡng da, nhưng các cô một hai phải như vậy, vậy đừng trách tôi đắc tội." Nói xong liền túm Tô Noãn Dương đi, lúc ấy Tô Noãn Dương còn không rõ ý mấy câu đó của Đường Tiểu. Mấy ngày kế tiếp, các cô gái kia đã cho cô đáp án. Phim trường bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều món đồ chơi lai lịch không rõ, cùng vài con rắn đồ chơi, tạo hình rất thật, xúc cảm cũng rất ghê tởm. Kỳ quái chính là, những vật nhỏ này luôn xuất hiện bên người mấy cô gái kia, không phải trong túi quần áo, thì chính là ở túi sách tùy thân của bọn họ, rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, nhìn thấy đều sợ tới mức oa oa kêu to, thậm chí còn có mấy người rút nước mắt. Tô Noãn Dương nhìn thấy tình cảnh này, dò hỏi Đường Tiểu ngồi bên cạnh cười đến vui sướng khi người gặp họa. "Đây là em làm?" "Chị Tô Tô? Ở trong lòng chị em vậy mà là loại người này sao?" Không nghĩ tới Đường Tiểu chẳng những không thừa nhận, ngược lại còn ủy khuất hỏi lại cô, bộ dáng đáng thương bộ, chỉ kém chưa rút nước mắt. Nếu là lúc trước, Tô Noãn Dương khả năng còn sẽ bán tín bán nghi. Nhưng ở chung lâu như vậy, cô đã nhìn thấu gương mặt thật của nha đầu này, cái gì tiểu hoa diễm mỹ đáng yêu, rõ ràng chính là sói đội lột cừu, trong bụng toàn ý nghĩ xấu, linh tinh cổ quái. Tô Noãn Dương đành phải bắt đăc dĩ xoa mi: "Đường Tiểu, em không cần diễn với chị." "Ha ha ha." Thiếu nữ vừa rồi còn giả bộ khóc nước mắt chảy xuống vô cùng đáng thương, ngay sau đó liền bộc ra tiếng cười như chuông bạc. "Liệu sự như thần, trừ bỏ em còn ai có thể làm được? Nói thật, nếu không phải cái người bảo thủ Lâm Hải kia không đồng ý, em còn muốn dùng đồ thật cơ!" "Lâm Hải?" Tô Noãn Dương nhướng mày, trách không được mấy ngày nay nghe

tiếng la hét ồn ào cũng không thấy Lâm Hải mắng chửi người, thì ra anh ta cũng biết? "Ai nha, chị Tô Tô, chị cũng đừng hỏi, thù này là em thay chị báo, hiện tại chúng ta cũng coi như là người một nhà, vậy chị rốt cuộc có dạy em phối âm không?" Đường Tiểu tự giác nói lời lẽ, vội vàng nói sang chuyện khác qua loa lấy lệ cho qua. Tô Noãn Dương lắc đầu, nha đầu này, thật đúng là nói ba câu thì đều không rời nghề cũ. Chuyện cũ lần lượt hiện lên trong đầu, Tô Noãn Dương nhìn Đường Tiểu ngồi bên người vẻ mặt sùng bái cùng khát vọng, trong lòng mềm nhũn, nhẹ giọng dò hỏi. "En thật sự muốn học?" "Vâng vâng vâng!" Đường Tiểu vừa nghe Tô Noãn Dương nói, vội vàng gật đầu như đảo tỏi. "Được, chị dạy em." ***5 chương cuối sẽ set pass. Mn lên wordpress của team đọc nhé!***

Chương 52

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 52: Phong ba lại tới

Tô Noãn Dương đồng ý dạy Đường Tiểu, vậy đương nhiên sẽ dạy con bé thật tốt.

Cô nhờ Đào Đào mang tới rất nhiều những bộ sách mà cô đã từng xem qua, các bút kí liên quan ném cho Đường Tiểu, để lúc con bé không có việc gì làm có thể nghiên cứu kĩ một chút, nhìn nhiều sách và bút kí về những thứ này, có thể học được rất nhiều tri thức chuyên nghiệp cùng với kinh nghiệm từ các tiền bối.

Đường Tiểu cũng không làm cô thất vọng, học rất tốt, cũng chịu kiên trì, rất nhiều chuyện chỉ hơi chỉ một chút là có thể đủ hiểu.

Nhưng mà đến cùng thì phối âm vẫn là một môn học vẫn nói chuyện, chỉ dựa vào xem sách hay tài liệu thì hoàn toàn không đủ, việc quan trọng hơn là học cách vận dụng.

May mà Tô Noãn Dương cùng Đường Tiểu ở cùng đoàn phim, nhân vật chính là nữ số 2 cùng nữ chính, ngày thường không tránh khỏi phải giao lưu, cho nên Tô Noãn Dương liền chọn thời điểm hai người đối lời kịch, thuận tiện dạy cho Đường Tiểu nên dùng thanh âm như thế nào để suy diễn nhân vật.

Đường Tiểu xuất thân chính quy, là diễn viên chuyên nghiệp, tự nhiên cũng sẽ trong lúc đối lời kịch dạy cho Tô Noãn Dương một ít kỹ xảo đóng phim, cho nên hai người có thể nói là cho nhau học tập, cùng nhau tiến bộ, mỗi ngày đều dính bên nhau, cùng nhau tham thảo rất nhiều vấn đề về kỹ thuật diễn.

Thời gian qua lâu, hai người cũng biến thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

Tô Noãn Dương sau khi thành bạn tốt của Đường Tiểu, mới biết được cô gái này vì cái gì liều mạng như vậy, rõ ràng là trong giới nghệ sĩ địa vị đã

rất cao, nhưng vẫn luôn không hài lòng với bản thân, luôn nghĩ có thể lại học một chút, học nhiều một chút.

Thì ra, ở thời điểm Đường Tiểu vừa mới xuất đạo, bởi vì kỹ thuật diễn ngây ngô, lại luôn nhận một ít nhân vật hình tượng tương xứng gốc bạch ngọt giống con bé, cho nên đưa tới rất nhiều antifan cùng anh hùng bàn phím, nói con bé không hề có kỹ thuật diễn, các nhân vật từng diễn qua đều giống nhau như đúc, không có đột phá.

Bởi vì những việc này, cho nên Đường Tiểu đã từng chủ động đi tìm Lâm Hải, nhờ Lâm Hải mang con bé đi đóng phim.

Lâm Hải là nhân vật nào, sao có thể mang một cô gái nhỏ vừa mới xuất đạo.

Nhưng Đường Tiểu cái gì cũng không nề hà, chính là lì lợm la liếm mềm mại cường ngạnh đặc biệt tinh thông (tục xưng một khóc hai nháo ba thất cố), cứ như vậy thường xuyên qua lại quá tam ba bận, rốt cuộc cũng hạ gục được Lâm Hải, không đúng, không phải hạ gục, mà là ngầm đồng ý.

Vì thế hai người vẫn luôn hợp tác, sau cứ luôn hợp tác lại hợp tác, liền biến thành Lâm Hải lấy giải đạo diễn tốt nhất, còn cô bé lấy giải nữ chính tốt nhất.

Trong giới ngầm tuyên truyền, Lâm Hải và Đường Tiểu, chính là Vương Bát nhìn đậu xanh, càng nhìn càng vừa mắt.

(Vương bát nhìn đậu xanh: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu)

Hai người tiến đến cùng nhau, đó chính là như cá gặp nước, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Cho nên nói mấy năm nay, chuyện tai tiếng của hai người này cũng nháo đến ồn ào huyên náo, đến nỗi có phải thật sự hay không, mọi người liền tự mình đoán đi.

Hôm nay, Tô Noãn Dương và Đường Tiểu phải chụp một cảnh vai diễn phối hợp, tình tiết vô cùng đơn giản, chính là cảnh nữ hủ ác độc đánh nữ chính bạch thỏ.

Trước lúc quay chụp, Đường Tiểu còn giảo hoạt nói với Tô Noãn Dương.

“Chị Tô Tô, chốc nữa chị cần phải chuẩn bị cho tốt, em sẽ không thủ hạ lưu tình nha!”

Tô Noãn Dương cười cười, không cam lòng yếu thế trả lời.

“Cũng thế cũng thế, chị cũng sẽ không bận tâm tình cũ.”

Sau khi nói xong, hai người ăn ý mà nhìn nhau cười, một trước một sau mà đi tới vị trí đã được chỉ định trước của mình.

Cảnh quay bắt đầu.

Tô Noãn Dương đứng trong viện, phía sau còn vài thị nữ đi theo.

Cô không chút để ý đứng ở nơi đó, liếc mắt nhìn tiểu nha đầu đang triều hành lễ với mình, nha đầu này vừa thấy liền biết là kẻ chưa từng thấy qua việc đời, phỏng chừng còn chưa từng gặp qua cảnh phô trương lớn như vậy, nhút nhát sợ sệt mà cúi đầu, nhìn qua thật đáng thương.

Nhìn dáng vẻ, tiểu cô nương chính là dựa này tư sắc này đi câu dẫn nam nhân, giả bộ đáng thương sao, xiếc này diễn ở đây ai xem?

Tô Noãn Dương yên lặng nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ tới vị mình thương nhớ ngày đêm.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hần, nàng cũng đã như trúng tình được, thề lớn lên nhất định phải gả cho hần.

Nhưng thực đáng tiếc, nam nhân kia luôn nói cái gì nam nhi chí tại bốn phương, không có tâm tư nói chuyện nhi nữ thường tình, cho nên từ trước nay đều không chịu nhiều liếc nhìn nàng một cái, nàng vốn dĩ cho rằng, hần chinh chiến tứ phương, không có thời gian nói cảm tình, cái này có thể lý giải.

Không sao, nàng có thể chờ hần, bao lâu đều có thể, thẳng đến khi hần nghĩ thông suốt trở về cưới nàng.

Nhưng ai từng nghĩ đến, nàng không chờ được người của hần, lại chờ được tin tức hần muốn cưới người khác.

Lần này trở về, hần không có giống như lúc trước lẻ loi một mình, mà mang theo một dã nha đầu không biết từ nơi nào nhặt được.

Càng bi thương hơn chính là, hần giống như điên rồi nói với mọi người hần không phải nàng ta không cưới.

Nhìn bọn họ tình thiếp có ý ân ân ái ái, Tô Noãn Dương cảm thấy vô cùng chói mắt.

Hảo, như thế rất tốt, hẳn muốn cưới nàng, vậy mình tính là cái gì, mấy năm nay chờ đợi lại tính là cái gì?

Tô Noãn Dương nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cơn giận từ trong tâm bùng cháy, nàng nhìn Đường Tiểu trước mặt, mở miệng ra lệnh.

“Ngẩng đầu lên.”

Đường Tiểu nghe vậy, không biết làm sao phải nâng đầu nhỏ lên, nhìn nữ nhân địa vị địa vị hiển hách trước mặt.

Tô Noãn Dương lạnh lùng nhìn nàng, bỗng nhiên dương tay, hướng về phía khuôn mặt nhỏ diễm mỹ đáng yêu kia không chút lưu tình đánh xuống.

“Bang!” Thanh âm thực vang, xem ra là rất đau.

Nghe thấy tiếng vang, Tô Noãn Dương cau môi cười, sắc bén giơ ngón tay, chỉ thẳng vào Đường Tiểu mắt.

“Nha đầu hồ ly tinh từ nơi nào tới? Còn vọng tưởng có thể câu dẫn người của Đường gia? Cũng không nhìn xem chính mình có mấy cân mấy lượng, chẳng lẽ bởi vì người từ nhỏ liền không có cha mẹ, cho nên không ai dạy người cái gì là tài đức sáng suốt cái gì là thực đức sao? Quả nhiên là hài tử không nường giáo, vừa thấy liền biết không có gia giáo.”

Từ nhỏ đến lớn, điểm mấu chốt của Đường Tiểu chính là cha mẹ, Tô Noãn Dương đã nói đến trên mặt nàng, còn không phản kích thì không phải là nàng nữa.

Không thể nhịn được nữa, thì không cần nhẫn, vốn dĩ nàng cũng không phải cô nương tính tình ôn nhu gì, câu này đã hoàn toàn kích phát lửa giận của nàng.

Nàng lau khô nước mắt trên mặt, đi về phía trước hai bước, giơ lên tay, không chút do dự đánh xuống.

Sau đó chậm rì rì thu hồi tay, cười nhìn Tô Noãn Dương đối diện đã choáng váng cùng thị nữ của nàng ta, xoay người rời đi.

“Cắt!” Lâm Hải lên tiếng, không dấu vết gật đầu, khó được lúc anh ta không xuất khẩu độc miệng.

Cảnh quay kết thúc.

Đường Tiểu cười hì hì đi tới, kiêu ngạo chớp chớp mắt, hướng Tô Noãn Dương tranh công.

“Chị Tô Tô, chị xem, lần này vậy mà Lâm Hải không có mắng chửi người! Xem ra chúng ta diễn cũng không tệ lắm đâu!”

“Ừ, đúng là không tồi, một cái tát này của em đúng là rất đau.”

“A? Rất đau sao? Chị Tô Tô chị đừng nóng giận, em có khả năng không khống chế được, nếu không em đi mua cho chị ít đá?”

Tô Noãn Dương nghe được cô bé nói như vậy, nhin không được cười.

“Nha đầu ngốc, chị trêu em đấy, đi đi, nhanh đi nghỉ ngơi.”

Chuyện này vốn dĩ chỉ là một tuồng kịch, tất cả mọi người đều chỉ là diễn kịch, nhưng ai cũng không nghĩ tới, đến tới, video lần này tát lẫn nhau vậy mà lên hot search trên Weibo. Không đúng, chuẩn xác mà nói, cũng không phải video tát lẫn nhau, mà là video Tô Noãn Dương đơn phương tát Đường Tiểu.

Trong video, Đường Tiểu vẻ mặt co quắp bất an nhìn Tô Noãn Dương đối diện kiêu căng ngạo mạn, giống như không biết mình làm sai chỗ nào chọc tới người phụ nữ có hậu trường cứng cổ này, bỗng nhiên, “Bang” một tiếng, không hề báo trước, đã bị một cái tát thực kêu thực mạnh.

Quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng nhìn thấy đoạn ngắn này, tự nhiên cảm thấy Đường Tiểu bị khi dễ.

Sôi nổi thóa mạ Tô Noãn Dương, chỉ trích cô không hề có kỹ thuật diễn thì thôi, thế nhưng còn ỷ thế hiếp người.

【1l: Vậy mà dám đánh Đường Tiểu? Có phải không muốn lẫn lộn nữa? 】

【2l: Đau lòng cho Đường Tiểu! Ôm Đường Tiểu một cái! Yêu cầu đoàn phim đối người! 】

【3l: Đầu năm nay đúng là có quan hệ đi khắp thiên hạ cũng không sợ, Lâm Hải vậy mà cũng sẽ dùng loại người lợi dụng quan hệ này! 】

【4l: Nước trong giới giải trí thật sâu, một người trước nay chưa từng có tác phẩm thế mà cũng dám đánh tiền bối? 】

【5l: Đoàn phim nếu không đối người chúng ta liền không xem! Các người tự mình nhìn mà làm đi! 】

【6l: Chịu phục! Cố Hoài Căn vậy mà thích loại người này? 】

.....

Một đợt còn chưa dứt, một đợt lại tiếp diễn, chuyện video còn chưa giải quyết xong, lại có bác chủ Weibo tuôn ra một manh mối khác.

Vị bác chủ này nói như vậy, tin nóng, người đầu tư phía sau màn bộ phim kiếp phù du là chị gái Cố Hoài Căn, đã từng là đệ nhất nữ thần Cố Nhu Trăn trong vòng cv, sau đó lại tuôn ra hình ảnh khi Tô Noãn Dương còn là chủ bá đã có fans trung thành Căn Du chính là Cố Hoài Căn.

Mấy bức ảnh phóng tới cùng lúc, chuyện này trong nháy mắt liền biến thành Tô Noãn Dương đi cửa sau để có thể phối âm cho Phù Sinh, mọi chuyện đều là đoàn phim kiếp phù du tự biên tự diễn. Cái này, fans của Đồng Văn Thu hiển nhiên không vui, sôi nổi bình luận nói trách không được lúc trước Đồng Văn Thu không được chọn, thì ra chân tướng là như thế, còn yêu cầu phim truyền hình kiếp phù du hạ giá, toàn dân chống lại Tô Noãn Dương, còn cho Đồng nữ thần trong sạch.

Chuyện này vừa ra, bên này Đồng Văn Thu liền lập tức đăng Weibo.

【 Đồng Văn Thu: Người làm, trời đang nhìn, công đạo tại nhân tâm, không phải không có quả báo, chỉ là thời điểm chưa tới. 】

Tin này vừa đăng lên Weibo, Đồng Văn Thu trực tiếp biến thành một cô gái yếu đuối bị tấm màn đen của giới giải trí hại, nhóm quần chúng ăn dưa lại sôi nổi ở dưới bình luận tỏ vẻ an ủi cùng đau lòng, trận chiến toàn dân công kích Tô Noãn Dương liền cứ như vậy vén màn bắt đầu.

【 1l: Đau lòng cho nữ thần của ta! Yêu cầu Tô trà xanh xin lỗi! 】

【 2l: Chống lại kiếp phù du! Đoàn phim cần thiết cho nữ thần của ta công đạo! 】

【 3l: mdzz! Trách không được nữ thần của ta lại bại bởi một tiểu trong suốt, thì ra mọi chuyện đều là một tấm màn đen! 】

【 4l: Cố Hoài Căn có phải nên ra mặt giải thích?! 】

【 5l: Đau lòng cho nữ thần! Người làm trời đang nhìn, Tô trà xanh nhất định sẽ bị báo ứng! 】

.....

Cùng lúc đó, Weibo Tô Noãn Dương Weibo cũng bị antifan công kích.

【 1l: Khấp chồn mừng vui! Hồ ly rốt cuộc cũng lộ ra dấu vết đi! 】

【 2l: Cũng dám đánh Đường Tiểu, thật không nghĩ ở giới giải trí lẫn lộn đi? 】

【 3l: Mẹ nó! Đau lòng cho nam thần của ta! Vậy mà lại tìm một người phụ nữ rần rết như vậy! 】

【 4l: Yêu cầu Tô Noãn Dương buông tha nam thần nữ thần của ta, lẫn ra khỏi giới giải trí! 】

【 5l: Quỳ cầu xin Tô Noãn Dương lẫn ra khỏi giới giải trí! 】

【 6l: Yêu cầu Tô Noãn Dương lẫn ra khỏi giới giải trí! 】

【 7l: Chống lại kiếp phù du! Chống lại Tô Noãn Dương! Lăn ra khỏi giới giải trí! 】

.....

Bất quá, vẫn là có rất nhiều fan đối chuyện này chân thật độ tỏ vẻ hoài nghi, bởi vì kiếp phù du phối âm tổ đạo diễn chính là ba của Đồng Văn Thi, thân làm ba, Đồng Đạo diễn chẳng lẽ thật sự sẽ tùy ý người khác khi dễ con gái chính mình sao?

【 1l: Việc này rốt cuộc là thật hay giả? Đạo diễn phối âm Kiếp phù du chính là cha ruột của Đồng Văn Thu! 】

【 2l: Đã không quen nhìn Đồng Văn Thu từ lâu, mỗi ngày đều giả bộ nữ thần, kỳ thật cô ta mới là trà xanh 】

【 3l: Nếu việc này là sự thật, ta chỉ có thể nói Đồng đạo này làm cha thật quá uất ức! 】

【 4l: Không phải nói Đồng Văn Thu yêu đơn phương Cố Hoài Cẩn nhiều năm không có kết quả sao? Hoài nghi hết thấy đều là Đồng Văn Thu tự biên tự diễn! 】

【 5l: Vì sao sau khi Tô Noãn Dương và Cố Hoài Cẩn ở bên nhau lại bị bôi đen thảm như vậy? Khẳng định là người có tâm hãm hại! 】

【 6l: Loại nơi như giới giải trí này còn có người tốt sao? Tất cả chỉ là lăng xê cho nhau thôi! 】

.....

Trong lúc nhất thời, mọi giả thuyết xôn xao, thật thật giả giả, không ai nói được chính xác.

Nếu nói này đó còn chỉ là mở màn, kia kế tiếp tuôn ra tới này tin tức liền thật sự đem Tô Noãn Dương đẩy lên dư luận đỉnh.

Theo tin nóng từ chuyên gia có uy tín, phim điện ảnh sắp chiếu 《 lục bình 》 nữ chính Quý Bình cũng là Tô Noãn Dương phối âm, mà bộ điện ảnh này nhà đầu tư phía sau màn đầu tư cũng là chi gái Cố Hoài Căn, Cố Nhu Trăn, những chuyện này đến tột cùng là trùng hợp, hay vẫn là sự thật sau tấm màn đen?

Sự tình tới bước này, Tô Noãn Dương đã hoàn toàn biến thành đích ngắm cho toàn dân công kích.

Trong lúc nhất thời, top 1 đề tài trên Weibo Tô Noãn Dương lẫn ra khỏi giới giải trí chiếm được nhiều bình luận nhất, chỉ một buổi tối, Tô Noãn Dương từ nữ thần biến thành chuột chạy qua đường mỗi người đều kêu mắng, mọi chuyện rốt cuộc sẽ phát triển như thế nào đây? Mời mọi người yên tĩnh chờ chương sau công bố.

Chương 53

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 53: Cả vốn lẫn lời

Tô Noãn Dương ngồi trên sofa trong phòng khách sạn, dờ khóc dờ cười lướt qua những bình luận của các fan, cô hiện tại thật sự hoài nghi mình có phải có thể chất kì quái gì đó hay không, vì sao cứ lâu lâu liền sẽ bị người nổi danh nào đó phao tin nóng?

“Phanh!” Bỗng nhiên một tiếng vang lớn, cửa phòng khách sạn bị mở ra.

Tô Noãn Dương vội vàng đứng dậy, không thể nào, hiện tại phóng viên đều thần thông quảng đại như vậy à? Chẳng lẽ không thể mua chuộc được nhân viên khách sạn, liền đợi tới tối tự tiện xông vào phòng, pháp luật hẳn là có thể cấu thành tội danh đúng không?

Thời điểm cô đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên vọt vào một thân ảnh cao lớn, cùng lúc đó, một cỗ không khí thanh lãnh hướng Tô Noãn Dương đánh úp lại. Cô còn không kịp phản ứng đã bị người ta ôm sát vào lồng ngực, người này, không phải Cố Hoài Căn thì là ai?

Tô Noãn Dương bị Cố Hoài Căn ôm vào trong ngực, nghi hoặc lên tiếng dò hỏi, âm thanh có chút rầu rĩ.

“Căn Du, sao hôm nay anh trở về sớm như vậy?”

“Anh lo lắng cho em, cho nên cùng đạo diễn thương lượng một chút, đem lịch diễn buổi tối dời tới ngày mai, muốn trở về với em sớm một chút.”

“Vâng...” Tô Noãn Dương thỏa mãn ôm chặt anh, cười hít hít hơi thở quen thuộc trên người anh, chẳng hề để ý mà an ủi ngược trở lại.

“Không sao Căn Du, em chính là tường đồng vách sắt, chút việc nhỏ này không làm khó được em!”

“Đồ ngốc.” Cố Hoài Căn nghe được ngữ khí của cô ra vẻ nhẹ nhàng, đau lòng càng ôm chặt hơn.

Tô Noãn Dương, cô gái anh yêu nhiều năm như vậy, cô gái nhỏ anh đặt trong tay sợ ngã, đặt trong miệng sợ tan, lại bởi vì mình một lần lại một lần

chịu ủy khuất, chửi rửa, chửi bới, còn có vô số hiểu lầm.

Đủ rồi, thật sự đủ rồi, đã không cần phải tiếp tục, đã tới lúc kết thúc hết tất cả.

Cố Hoài Căn buông lỏng Tô Noãn Dương, ôn nhu sờ sờ tóc cô, sau đó như đã định liệu trước nhìn cô.

“Tô Tô, em yên tâm, anh nhất định xử lý tốt chuyện này, tất cả mọi ủy khuất mà em phải chịu, anh đều sẽ thay em đòi lại cả vốn lẫn lời.”

Ngày hôm sau, Cố Hoài Căn bắt đầu hành động, dùng hành động nói cho Tô Noãn Dương anh sẽ đòi lại như thế nào.

Sáng sớm làn sóng phản kích thứ nhất, chính là Lâm Hải phát một đoạn video hoàn chỉnh, hơn nữa còn có một đoạn văn rất có phong cách Lâm Hải.

【 Lâm Hải : Phiền toái mọi người nói các vị bạn bè giới truyền thông có thể tận chức tận trách một chút, nếu học nhiều năm như vậy chỉ biết cắt câu lấy nghĩa xem hình nói chuyện, thì còn không bằng nhân lúc còn sớm rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này đi, miễn để mỗi ngày khiến mình cùng đồng nghiệp mất mặt. 】

Tin này vừa đăng lên Weibo, trong nháy mắt nhắc lên sóng to gió lớn.

Lâm Hải là người nào, người trong vòng đều biết anh ta độc miệng, người ngoài cái vòng luẩn quẩn này tự nhiên cũng biết anh ta độc miệng.

Trước không nói mấy năm nay dưới tay anh ta có bao nhiêu thuộc hạ diễn viên nghệ sĩ từng chảy nước mắt, chỉ riêng cái tính cách đã độc miệng còn kiêu ngạo này, cũng làm rất nhiều fans vừa yêu vừa hận, tất cả mọi người đều nói Lâm Hải lớn lên giống diễn viên hơn đạo diễn, còn nói nếu anh ta lựa chọn đổi nghề, phỏng chừng rất nhiều tiểu thít tươi giới giải trí đều phải bắt đầu lo lắng cho bát cơm của mình. Rốt cuộc hiện tại người vừa có tài năng lại có kỹ thuật diễn, thật sự càng ngày càng ít.

Càng quan trọng hơn là, Lâm Hải trước nay đều không xen vào việc của người khác, anh ta trên Weibo trừ bỏ chia sẻ các tuyên truyền bộ phim thì không còn có nội dung gì, ngay cả có người tuyên truyền tai tiếng của anh ta và tiểu hoa đán Đường Tiểu anh ta cũng lười đáp lại, nhưng lúc này, anh

ta lại đứng ra thay một vị diễn viên nhỏ đã bị mắng đến nhân thần cảm phần nói chuyện.

Anh ta vừa đứng ra nói, liền có rất nhiều fans sôi nổi đứng thành hàng.

【1l: Mặc kệ chân tướng là cái gì, sóng của anh Hải ta nhận! 】

【2l: Anh Hải của ta trước nay chưa giúp ai nói chuyện, xem ra lần này Tô Noãn Dương thật sự bị người bôi đen! 】

【3l: Má ơi! Mặc kệ Tô Noãn Dương rốt cuộc là tốt là xấu, ta đều cảm ơn cô ấy có thể làm Hải ca xuất thế! 】

【4l: Anh Hải xuất thế! Sống lâu mới thấy hệ liệt! 】

【5l: Mấy người ý tứ gì? Anh Hải đều đã đứng ra nói chuyện, Tô Noãn Dương này hậu thuẫn thật đúng là không phải vừa! 】

【6l: Lầu trên người có bệnh à? Có bệnh liền nhanh lên trị, đừng ra tới dọa người! 】

.....

Ngắn ngủn vài phút, #Lâm Hải đứng thành hàng Weibo hot search.

Bên này, Lâm Hải đang ngồi ở phim trường lười biếng nhìn dạng màn hình, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

“Alo?” Anh ta không chút để ý mà tiếp.

“Cảm ơn.” Điện thoại truyền đến lời cảm ơn trịnh trọng của Cố Hoài Căn.

“Không có gì để cảm ơn, tôi chỉ không muốn để người khác cầm tác phẩm của tôi đi lãng xê.”

“Ừc, mặc kệ thế nào, vẫn phải cảm ơn anh.”

“Không có gì, nếu anh gọi điện thoại, tôi cũng vừa lúc bớt việc, không cần phải gọi cho Tô Noãn Dương nữa. Anh thuận tiện giúp tôi nhắn với tiểu bạch thỏ nhà anh một tiếng, nghỉ ngơi tốt xong thì nhanh lên trở về đi làm, ở chỗ tôi bỏ bê công việc thì phải trừ lương đấy.”

“Được, tôi đã biết, buổi chiều sẽ đưa cô ấy qua.”

“Cũng không cần phải gấp như vậy, ngày mai trở về đi, hiện tại nơi này phóng viên quá nhiều, tới cũng chỉ thêm phiền cho tôi.”

“Được.” Cố Hoài Căn biết Lâm Hải muốn để Tô Noãn Dương nghỉ ngơi nhiều thêm nửa ngày, gật gật đầu, lại nói cảm ơn.

Bên này Lâm Hải vừa mới đăng Weibo, cô “bạn gái tai tiếng” của anh Đường Tiểu cũng đã đăng 1 bài dài ời là dài trên Weibo.

Trên Weibo chụp các bức ảnh về những bút kí và sách Tô Noãn Dương từng đưa cho cô bé, còn có mấy bức ảnh kì quái hai người tự chụp ngày thường.

【 Đường Tiểu: Nghe nói bạn bè phóng viên đều thích nhìn hình nói chuyện? Không bằng tới đây nhìn những đồ này, thuận tiện giúp tôi biên soạn vài câu từ đi? Nói thật, tôi tiến vào vòng luẩn quẩn này đã lâu, trước nay đều không thưởng thức một người đến vậy, trước nay cũng đều không biết ơn một người đến thế. Mọi người hẳn là đều biết, Tô Tô là một diễn viên phối âm chuyên nghiệp, mà bản lĩnh lời kịch của tôi vẫn luôn không tốt, đã từng vì thế mà chịu qua không ít anh hùng bàn phím và các bạn bè trên mạng chửi rửa cười nhạo, lé mắt cười.

Tôi nghĩ mọi người hẳn là cũng biết, trong bộ phim “kiếp phù du” này, tôi đóng vai nữ chính Phù Sinh còn Tô Tô phối âm, nói thật, phiên bản của hai người chúng tôi thật ra rất tương phản, phiên bản của tôi hoàn toàn không có biện pháp so sánh với của chị ấy, nói như thế nào nhỉ, tôi chỉ là diễn xuất Phù Sinh, nhưng âm thanh của chị ấy mới thực sự khiến Phù Sinh sống lại. Cũng bởi vì như vậy, từ khi chúng tôi cùng vào một đoàn phim sau, tôi vẫn luôn quấn lấy Tô Tô, năn nỉ ỉ ôi, hy vọng chị ấy có thể dạy tôi phối âm. Không biết những người đang xem Weibo có tính cách gì, nhưng tôi nghĩ, không người bình thường nào sẽ đem bản lĩnh giữ nhà của mình tùy tiện nói cho một người không mấy quen biết, hơn nữa người này còn là đồng nghiệp của mình.

Nhưng Tô Tô không có bất kì do dự gì, rất nhanh đồng ý yêu cầu vô lý của tôi, không chỉ có như thế, còn đem tất cả bút kí sách và tài liệu của chị ấy lúc trước xem đều đưa cho tôi, mỗi ngày đều vào lúc đối lời kịch sẽ dạy cho tôi nên phát âm như thế nào, nên biểu đạt cảm tình ra sao.

Dạy tôi rất chân thành thẳng thắn, chúng tôi chỉ vừa mới quen biết, nhưng đối với tôi mà nói, khoảng thời gian này lại là khoảnh thời gian vui vẻ nhất từ khi tôi xuất nghệ trong từng ấy năm, đương nhiên, thời gian cùng Lâm Hải hợp tác cũng vẫn luôn rất vui vẻ, chỗ này tôi cũng không nhắc lại.

Nói ngắn gọn, tôi trước nay đều chưa từng gặp được bạn bè chân tình như vậy, chân chính đem chuyện của bạn đặt trong lòng, không hề có khoảng cách cùng bạn thổ lộ tình cảm, cuối cùng, lại đăng thêm một ít ảnh chúng tôi ngày thường ở phim trường tự chụp, vì tránh cho người có tâm nói chúng ta là vừa mới chụp bổ sung, tôi cố ý lựa chọn các tấm ảnh có thời gian khác nhau, trang phục khác nhau, đúng rồi, trong đó có mấy tấm là lúc trời mưa chụp, tôi nghĩ, đoàn phim hẳn là cũng sẽ không cố ý làm mưa nhân tạo để chúng tôi chụp ảnh chứ? *Đáng yêu*.

Nói tóm lại, về chuyện tôi cùng Tô Noãn Dương không hợp, là những lời nói hươu nói vượn, vô căn cứ. Hy vọng những người tuyên bố tin tức này, nhóm bác chủ có thể mau chóng cắt bỏ, hơn nữa còn phải đăng bài xin lỗi, nếu không, đoàn phim chúng tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng, chuyện này, không thể để yên.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã xem đến cuối, Đường Tiểu. 】

(Đúng là dài ơi là dài 😞😞😞)

Weibo vừa đăng lên, fans Đường Tiểu cũng điên cuồng.

【1l: Chỉ có ta đem chú ý đặt tới trên người Lâm Hải sao? Đây là tiết tấu phải công bố tình yêu? 】

【2l: Người được một tia JQ! 】

【3l: Tô Noãn Dương rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vợ chồng Lâm vậy mà đều ra tới thay cô nói chuyện? 】

【4l: Mặc kệ như thế nào! Sóng của Tô Noãn Dương này ta hóng! 】

【5l: Nữ thần đều đã nói như vậy, về sau ai còn nói Tô Noãn Dương Đường gia quân chúng ta nhất định sẽ không nhin! 】

.....

Cùng lúc đó, Weibo của Tô Noãn Dương Weibo cũng bị oanh tạc, rất nhiều người ngày hôm qua tới mắng cô đều sôi nổi sửa lại lời.

【1l: Ngày hôm qua có khả năng đầu óc bị nước vào! Nữ thần của ta đã che chở cho Tô Tô như thế sao cô ấy có thể là người phụ nữ rắn rết! 】

【2l: Cảm ơn Tô Tô đã dạy nữ thần của ta phối âm, yêu Tô Tô một vạn năm! 】

【3l: Đường gia quân đặc biệt tới nói lời cảm tạ! Cảm ơn Tô Tô đã đối tốt với Đường Tiểu nhà ta như vậy! 】

【4l: Cảm ơn Tô Tô! Về sau chuyện của Tô Tô chính là chuyện của Đường gia quân chúng ta! 】

【5l: Bắn tin cho Tô Tô! Yêu cô gái! 】

.....

Đây mới chỉ là bắt đầu, một lát sau, người đăng weibo càng ngày càng nhiều.

【 Tiêu Dao Vương: Tô Noãn Dương đi cửa sau? Mọi người hiện tại thật đúng là càng ngày càng có khả năng biên kịch, giảng đạo lý nhé, các người đừng khen cô ấy như vậy, cô ấy đã đủ choáng váng, lúc này còn khen cô ấy cô ấy thật sự sẽ kiêu ngạo, nào , cùng tôi nhắc lại, Tô Noãn Dương là tiểu bạch thỏ. 】

【 Vương Ngọc: Tô Tô là nghệ sĩ của tôi, nói cô ấy đi cửa sau thật rất buồn cười. Hành nghề nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ gặp người mới nào có tiềm lực như thế, hy vọng các bạn bè phóng viên có thể xác minh chân tướng lần nữa, bằng không công ty chúng tôi nhất định sẽ không tiếc lực đem các người kiện lên tòa xét đúng sai. 】

【 Nhu Trần: Mọi người đều biết, tôi xuất thân là diễn viên phối âm, từ trong vòng này đi ra, nói như thế nào đều sẽ mang một ít khí khái của cái vòng luan quân này, nên phiền mọi người đừng đại não suy nghĩ một chút, tôi sao có thể sẽ đi tìm một không chuyên nghiệp phối âm? Trong lòng tôi, mặc kệ cô ấy có phải con dâu Cố gia hay không, chỉ cần là người không đủ chuyên nghiệp thì căn bản không tư cách vào gia nhập bộ phim của tôi. Nhưng mà thật đáng ăn mừng, chính là, mặc kệ là con dâu Cố gia tức hay là diễn viên phối âm, Tô Noãn Dương đều là người tốt nhất, độc nhất vô nhị, không thể thay thế. 】

【 Dương Đức Vinh: Tôi tuổi lớn rồi, không thể hiểu những ý nghĩ táo bạo của những người trẻ tuổi này, chỉ muốn tạo một cái tài khoản mà mất cả một buổi sáng cũng không xong, cuối cùng vẫn phải nhờ trợ lý tiểu Lưu giúp tôi, may mà rốt cục cũng chuẩn bị tốt.

Đăng một cái tin Weibo này, đơn giản là muốn nói cho đại chúng một chút, Tô Noãn Dương là học trò của tôi, từ khi nghe được giọng nói của con bé, tôi liền cảm thấy đứa nhỏ có tiềm lực vô cùng, cho nên lập tức dò hỏi con bé có muốn suy xét làm học trò của tôi không.

Không tồi, Tô Tô không làm tôi thất vọng, so với đa số bạn cùng lứa tuổi khác biệt chính là, con bé không kiêu ngạo, cũng chịu khó chịu khổ.

Tôi nghĩ, thực lực của con bé tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, mặc kệ là người xem là các bạn cũng thế, kể cả các đạo diễn hay tiền bối đã từng cùng con bé hợp tác qua, hẳn là đều không cho rằng con bé không chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.

Đây là khen thưởng lớn nhất đối với một vị diễn viên phối âm.

Trong vòng này, thị thị phi phi, thật thật giả giả, ai có thể biết chân tướng đây?

Là một bà già tuổi đã xế chiều, tôi chỉ có thể đưa ra lời khuyên duy nhất cho người trẻ tuổi, chính là hy vọng các người có thể đem tinh lực cho việc lăng xê này, đặt nhiều chú ý hơn tới kỹ thuật diễn, đừng quan tâm nhiều quá tới lưu lượng, như vậy, trong cái vòng luẩn quẩn này có lẽ còn có thể sống tốt, nếu không, chờ đợi chỉ là cục diện đáng buồn, ai cũng cứu không được. 】

【 Đào Đào: Mẹ nó! Những người giúp đám bình xịt gây phiền toái có từng để tay lên ngực tự hỏi không? Trình độ Tô Tô chẳng lẽ không phải ném xa Đồng Văn Thu một con phốt sao? Vậy mà còn nói Tô Tô đi cửa sau? Tôi thấy chính là Đồng Văn Thu đi cửa sau thì có! 】

【 Ngô phi quân tử: Thực lực của Tô Tô tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, cô ấy là niềm kiêu ngạo của Sênh ca, tất cả mọi người trong Sênh ca đều sẽ ủng hộ cô ấy vô điều kiện】

.....

Trong lúc nhất thời, cục diện hoàn toàn bị xoay chuyển.

Đề cập đến chuyện này các bác chủ Weibo đều sôi nổi tự hỏi nên cứu mình như thế nào, nhóm quần chúng ăn dưa cũng không biết rốt cuộc nên tin tưởng bên nào, dư luận hỗn loạn, Weibo hot search cũng thay đổi liên tục, nhưng như thế nào cũng đều không trốn thoát ba chữ Tô Noãn Dương này.

Còn Tô Noãn Dương thì sao, cô đã sớm không thể chú ý hướng đi của dư luận, chỉ cảm kích mọi người ủng hộ.

Hai mắt cô nhắm lệ mà nhìn bạn bè các tiền bối đăng tin ủng hộ mình, nhắn lại mỗi người tin cảm ơn, sau đó rưng rưng click mở Weibo của mình, gõ vài cái trên bàn phím, đăng lên mấy chữ.

【 Tô Tô: Giờ này khắc này, tôi chỉ nghĩ muốn nói cảm ơn, cảm ơn mọi người, có bạn bè như thế, Tô Noãn Dương tôi còn cầu gì hơn? 】

Chương 54

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 54: viên mãn hạ màn

Tô Noãn Dương bên này đăng xong Weibo, Cố Hoài Cẩn bên kia cũng không yên tĩnh, ngay lập tức nhắn cho mọi người trên Weibo, đều là một câu cảm ơn, có rất nhiều quần chúng ăn dưa tỏ vẻ, đại khái đây là tuồng kịch ân ân ái ái lớn nhất năm nay.

Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này đã kết thúc, ngay cả Tô Noãn Dương cũng cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc.

Nhưng tới buổi tối, sự tình lại xảy ra một bước ngoặt rất lớn.

Cái gì gọi là cả vốn lẫn lời, lúc buổi chiều chỉ là vốn mà thôi, món khai vị, vở kịch lớn đều nằm buổi tối.

Mọi người đều không rõ ràng lắm rốt cuộc nên văn hồi cục diện này như thế nào, vậy Cố Hoài Cẩn dứt khoát làm người tốt thì làm tối cùng, đưa Phật đưa đến tây thiên.

Cũng tiện tay sửa lại cái hình tượng phúc hắc mang thù lúc trước, rất rộng lượng dạy cho bọn họ cái cục diện này rốt cuộc nên văn hồi như thế nào.

Thời gian bữa tối, các bác chủ đều nhận được cùng một tin tức nặc danh, vừa click mở liền thấy, toàn bộ đều là gièm pha về nữ thần Đồng Văn Thu, nội dung đúng là đủ loại kiểu dáng, thiên kỳ bách quái, các phương diện đều đầy đủ.

Đầu tiên là tin nóng cô ta ỷ thế hiếp người, ỷ vào cha mình là đạo diễn Đồng Mạnh mà áp bức người mới.

Có rất nhiều văn kiện bóp méo chỉnh sửa giọng nói, sôi nổi đăng tin nói mình chính là người mới đáng thương đã từng bị Đồng Văn Thu ức hiếp, còn chỉ rõ ra là bộ phim nào, diễn nhân vật nào, nhìn qua thật đúng là có chút chân thật, nhưng vì đã được chỉnh biến giọng, cho nên mức độ đáng tin không khỏi thụt xuống.

Nhưng mà cái này không quan trọng, bởi vì đây chỉ là tin nóng thứ nhất mà thôi.

Kế tiếp là mấy tấm ảnh chụp, toàn bộ đều là thời điểm Đồng Văn Thu đi học và bạn học của cô ta. Họ đều sử dụng hệ thống tên thật cung cấp tin nóng.

Đại khái là thời điểm đi học đã chịu đựng đủ Đồng Văn Thu kiêu căng ngạo mạn, về sau tốt nghiệp thì e ngại của cái giàu có của nhà cô ta nên không có cách nào trả thù, thật vất vả đợi được cơ hội lần này, vài người liền tiến đến cùng nhau, hung hăng mà phun hết những việc ghê tởm cô ta làm.

Bọn họ đều không phải nhân vật lớn nổi danh gì, đương nhiên cũng sẽ không sợ phong ba dư luận, đơn giản thoải mái hào phóng lựa chọn hệ thống tên thật cung cấp tin nóng.

Những nội dung này, thật đúng là rất phong phú.

Đầu tiên là nói Đồng Văn Thu thường xuyên làm tiểu tam đoạt bạn trai người khác, lại là nói Đồng Văn Thu trong trường học có tiếng là xe buýt ai cũng có thể ngồi lên. Nói ngắn lại, dùng bất cứ thủ đoạn nào, sống sờ sờ vạch trần hình tượng nữ thần đoan trang đại khí của cô ra từ trước tới nay, đem một kẻ ai cũng có thể làm chồng, dâm phụ đưa đến trước mặt mọi người.

Nếu nói những tin nóng này chỉ là bữa sáng khai vị, kế tiếp video này tuyệt đối là món chính cho bữa cơm hôm nay.

Trong video là vài vị nữ sinh kiêu ngạo ngang ngược, ăn mặc hở hang lớn mật, đang vây quanh một cô gái nhỏ run bần bật.

Hướng về phía cô bé hùng hù hổ hổ không nói, thậm chí còn động thủ, những cái tát kia, bạch bạch bạch mà vang lên.

Mọi người vừa định hình liền thấy rõ, vị đại tỷ mắng hung nhất, đánh tàn nhẫn nhất, chẳng phải chính là nữ thần Đồng Văn Thu sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người ồ lên, sôi nổi cảm khái thì ra gương mặt thật của Đồng Văn Thu lại là như vậy. Văn kiện bóp giọng có thể tìm người tùy tiện làm giả, tin nóng ảnh chụp cũng có thể là đồng học ngày xưa ghen ghét trả thù, nhưng video đánh người này, tuyệt đối không có khả năng là giả.

Vài vị bác chủ như tìm được cọng rơm cứu mạng, bất chấp cái gì từ nhỏ đến lớn, từ gần đến xa tầng tầng tiến dần lên lằng xê.

Cùng thời gian, đồng thời tuôn ra mấy tin tức này.

Hay, lúc này, Đồng Văn Thu xem như hoàn toàn xong rồi.

Cố Hoài Cẩn nhìn những tin tức này, chán ghét nhíu mày. Trời biết anh và Lâm Thanh Vũ phí bao công sức mới có thể đào được những tin này, còn may từ lần đầu tiên Đồng Văn Thu tìm người bôi đen Tô Tô, Cố Hoài Cẩn đã nhìn xa trông rộng, biết cô ta nhất định còn có lần thứ hai, liền nhờ Lâm Thanh Vũ âm thầm điều tra rất lâu, mới đào mấy tin tức này.

Kỳ thật cái này còn xa xa không bằng những công tích vĩ đại của Đồng nữ thần, những chiến tích đó có nói đến ba ngày đều không xong.

Nhưng mà mấy tin tức này đều bị người có tâm chôn xuống, cho nên thời điểm tìm kiếm mới phí chút sức lực.

Cố Hoài Cẩn sợ dĩ không có tuôn ra tất cả mọi chiến tích kia, một phương diện là cảm thấy mọi chuyện nên đến điểm thì dừng, mọi việc đều phải lưu một đường lui, không thể đem người ta bức đến nóng nảy, vạn nhất cái nữ nhân điên kia bị buộc nóng nảy sẽ chạy tới làm thương tổn Tô Tô.

Huống chi giấu nghề sẽ càng yên tâm hơn, người luôn đối với điều mình không biết rõ sẽ cảm thấy sợ hãi, Đồng Văn Thu không biết trong tay anh còn có át chủ bài gì, đương nhiên cũng không dám tùy tiện làm xằng làm bậy, rốt cuộc cô ta làm quá nhiều chuyện xấu, đương nhiên sẽ cảm thấy chột dạ.

Về phương diện khác, Cố Hoài Cẩn cũng là cho Đồng lão nhân mặt mũi.

Tuy rằng Đồng Văn Thu thật là người hết thuốc chữa, nhưng cha cô ta Đồng Mạnh lại là người một chính khí, chẳng qua thời điểm tuổi trẻ chọn vợ đôi mắt không mở, cưới sai lão bà, dạy hư con gái, cho nên đành phải uất ức hèn nhát bị người khác nhai đầu lưỡi cả đời sau lưng.

Làm đạo diễn, Đồng Mạnh trợ giúp chị gái anh rất nhiều, cũng trợ giúp Tô Tô rất nhiều.

Cho nên về tình về lý, anh đều không thể vong ân phụ nghĩa, phải bán cho Đồng đạo một cái mặt mũi.

Cố Hoài Cẩn bên này đang nghĩ ngợi, bên kia điện thoại liên vang lên, anh thấy số lạ, không cần suy nghĩ liền trực tiếp cắt đứt.

Nhưng mà người nọ một chút cũng không từ bỏ ý định, liên tiếp gọi tới, phong cách này rất giống một vị cố nhân Cố Hoài Cẩn quen biết.

“Alo?” Cố Hoài Cẩn không kiên nhẫn tiếp điện thoại.

“Alo, A Cẩn, em là Văn Thu!” Quả nhiên, người gọi điện tới chính là Đồng Văn Thu.

“Có việc?” Cố Hoài Cẩn nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

“A Cẩn, trên Weibo đăng những tin tức đó có phải do anh đăng lên không?” Đồng Văn Thu không xác định dò hỏi, trong lòng còn ôm vài tia ảo tưởng, đã quen biết nhiều năm như vậy, Cố Hoài Cẩn không có khả năng thật sự làm việc tuyệt tình như vậy.

“Đúng thì như thế nào, không phải thì sao?” Cố Hoài Cẩn rất kỳ quái, vấn đề này có ý nghĩa gì sao?

Cố Hoài Cẩn vừa nói những lời này, Đồng Văn Thu liền biết là anh. Cô ta thở dài, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“A Cẩn, em sai rồi, em xin lỗi Tô Tô được không, anh có thể khiến những bác chủ đó xóa Ueibo được không?”

“Chuyện tới hiện giờ, cô cảm thấy cắt bỏ còn quan trọng sao?”

“A Cẩn, chuyện này chẳng lẽ thật sự không có đường sống để xoay chuyển sao?”

“Cô cảm thấy sao? Từ lần đầu tiên cô tìm người chửi bới Tô Noãn Dương, thì nên nghĩ đến kết cục hôm nay đi.”

“Tô Noãn Dương? Được! Hay cho một Tô Noãn Dương, Cố Hoài Cẩn, em yêu anh nhiều năm như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự thờ ơ sao?”

“Yêu mền của Đồng tiểu thư, xin lỗi, tôi thật sự không dám nhận.” Cố Hoài Cẩn cười lạnh, không chút lưu tình nói ra.

“Cố Hoài Cẩn, tôi nói cho anh biết! Chuyện này chưa chơi xong đâu! Tôi bị huỷ hoại! Thì anh và Tô Noãn Dương cũng đừng nghĩ có thể sống tốt!”

Đồng Văn Thu thật sự bị kích thích lửa giận rồi, đơn giản liền không tiếp tục giả bộ nữa.

“Đồng Văn Thu , uống cho cô quen biết tôi nhiều năm như vậy, cô thật sự cho rằng, trong tay tôi chỉ có chút đồ vật đó sao?”

“Anh..., anh có ý gì? Anh còn có cái gì? Anh nói! Anh nói mau!”

“Cô không cần biết những cái này, chỉ cần biết, nếu người bên cạnh tôi lại bởi vì cô mà chịu thương tổn, tôi tuyệt đối sẽ không giống hôm nay dễ dàng tha cho cô như vậy. Cô yên tâm, đến lúc đó, cô tuyệt đối không chỉ là thân bại danh liệt, tôi nhất định sẽ tận tay tiễn cô lên toà án.”

Nói xong những lời này, Cố Hoài Căn liền không chút do dự cúp điện thoại.

Chỉ để lại Đồng Văn Thu ở kia đầu khóc như hoa lê đài vũ, không biết làm sao.

Kỳ thật không cần Cố Hoài Căn tặng, chỉ cái video kia của Đồng Văn Thu, cũng đủ để toà án tìm tới cửa.

Đối với chuyện này, CEO “Tầm mắt điện ảnh” Lâm Thanh Vũ còn cố ý đăng một cái Weibo.

【 Tầm mắt điện ảnh: Công ty chúng tôi nhân đây thanh minh. Về video Đồng Văn Thu đánh người, công ty sẽ trợ giúp những người bị hại trong video đánh trận kiện tụng, luật sư, đoàn đội, toàn bộ phí dụng, đều sẽ do công ty tôi phụ trách. Mấy năm nay giới giải trí thật sự là quá rối loạn, công ty tôi quyết định muốn đứng ra nói một lời công đạo, thay các đồng nghiệp, thay xã hội, thanh trừ khối u ác tính Đồng Văn Thu này. 】

Chẳng qua những cái này, đều là chuyện về sau.

Bên này Cố Hoài Căn còn chưa nói chuyện xong với Đồng Văn Thu, bên kia Lâm Hải lại phát ra một đoạn video.

Trong video là nhân viên công tác trong đoàn phim của Lâm Hải, chính là mấy cô gái ngày đó mắng sau lưng mắng Đường Tiểu và Tô Noãn Dương. Mấy cô gái này vành mắt đều hồng hồng, đối diện với màn ảnh hồi hận nói ra chân tướng về video cái tát.

Thì ra, Đồng Văn Thu mua được vài người này trong đoàn phim của Lâm Hải, để bọn họ giúp cô ta tìm nhược điểm của Tô Noãn Dương.

Nhưng Tô Noãn Dương ngày thường thật sự không thích cùng người giao lưu, luôn quay xong liền cùng Đường Tiểu đi với nhau chạy lấy người.

Cho nên nhược điểm thật sự không dễ tìm lắm, Đồng Văn Thu bên kia lại cứ thúc giục, mấy cô bé này không biết nên đi nơi nào tìm nhược điểm.

Rơi vào đường cùng, đành phải đem đoạn video quay chụp kia cắt một nửa đưa cho Đồng Văn Thu.

Nhưng bọn họ đều có nghĩ đến, chuyện này lại có thể dẫn đến hậu quả lớn như vậy.

Các cô gái sợ hãi, ở phim trường tự lại nhỏ giọng thảo luận, không nghĩ tới lại bị bắt ngay tại trận, vừa vặn bị Lâm Hải nghe được.

Lâm Hải là người nào, đương nhiên không thể cho phép đoàn đội của mình xuất hiện loại cú chốt này.

Anh ta trực tiếp đem vài người kia bắt lại, ghi lại đoạn video này, hơn nữa đương trường hạ lệnh khai trừ bọn họ.

Mấy cô gái kia thế mới biết thật sự đã lớn chuyện, khóc như hoa lê đài vũ, rất đáng thương.

Nhưng ở trước mặt Lâm đại đạo diễn, trừ bỏ Đường Tiểu, nước mắt những người khác sao có thể được anh ta đặt trong lòng.

Làm xong video, anh ta để mấy người kia lên WeChat chụp hình gửi mình, liền dứt khoát đuổi bọn họ cút.

Lâm Hải ở Weibo đăng thêm video và ảnh chụp, còn cố ý ghi một đoạn.

【 Lâm Hải: Quả nhiên là nữ thần, mị lực nhân cách thật lớn, người đi theo trải rộng khắp thiên hạ, người của tôi cũng dám trộm, thật là bội phục. 】

Weibo mới vừa đăng lên, mấy giây sau Đường Tiểu cũng hashtag.

【 Đường Tiểu: Lâm Hải, ánh mắt anh khi nào thì kém như vậy, người xấu như vậy anh cũng coi trọng? Trả lại người của anh? Người của anh chẳng lẽ không phải em sao? Nhưng mà, khắp chốn mừng vui, anh vậy mà cũng có hôm nay, ha ha ha, người dân phương bắc ăn mừng thật to! 】

Đường Tiểu vừa chia sẻ, các fan liền hoàn toàn điên rồi, sôi nổi bình luận.

【 1l: Ta nhìn thấy gì đây? Anh Hải cùng một ngày đăng tin hai lần? 】

【 2l: 666, hai người này ân ái thật giỏi! 】

【 3l: Cho nên đây là Đường Tiểu ghen tị sao? 】

【 4l: Anh Hải đừng khóc! Ván giặt đồ đã chuẩn bị tốt! 】

【 5l: Anh Hải, chính anh chọn, quỳ bần phỉm hay là xác sầu riêng?! 】

【6l: Cảm ơn Tô Tô! Để chúng ta nhìn đến hai người này ân ái! 】

.....

Lâm Hải nhú mày nhìn các fan bình luận, cái gì bàn phím cái gì xác sầu riêng, thật là nhàm chán! Anh ta chọn, ừ, quỳ mì ăn liền.

Rốt cuộc, chuyện này cũng viên mãn hạ màn. Giống như Cố Hoài Căn nói, cả vốn lẫn lời, thật sự đáp trả về.

Đêm, Tô Noãn Dương làm tổ trên sofa, nhìn nhóm bằng hữu trên Weibo bình luận.

【1l: Trách không được Tô Tô nhà ta luôn bị bôi đen! Thì ra phía sau màn lại là Đồng Văn Thu! 】

【2l: Thông qua chuyện này yêu Tô Tô, không nhanh không chậm, không vội không chậm, thật là một hạt giống tốt! 】

【3l: Có thể làm cả nửa giang sơn giới giải trí đều ra thay cô nói chuyện, mị lực của cô nhất định là bạo nổ! 】

【4l: Yêu Tô Tô! Hy vọng Tô Tô có thể ra càng nhiều tác phẩm! 】

【5l: Chuyện này cũng chứng minh lão công ta không có tìm lầm người! Tô Tô, lão công ta về sau liền giao cho cô chiếu cố nha! 】

【6l: Tô Tô thực xin lỗi! Lúc trước trách lầm cô, vì chân thành xin lỗi, ta quyết định từ hôm nay trở đi sẽ biến thành fan nào tàn của cô! 】

.....

Tô Noãn Dương nhìn bình luận của các vớng hữu, cảm động nhìn Cố Hoài Căn ngồi đối diện.

“Căn Du, cảm ơn anh, giúp em nhiều như vậy.”

“Không cần cảm ơn anh, tất cả những thứ này đều là em nên nhận được, em có thực lực, tính cách lại tốt, mọi người khẳng định đều sẽ đứng ra giúp em.”

“Không, Căn Du, anh không biết, nếu không có anh, em thật sự không biết em nên đối mặt với mọi chuyện như thế nào.”

“Cô gái ngốc.” Cố Hoài Căn đem Tô Noãn Dương kéo trong lòng ngực.

Thật là một cô gái ngốc, nếu không có anh, cô cũng sẽ không phải trải qua nhiều bão táp như vậy.

Nhưng, mặc kệ như thế nào, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ bảo vệ cô.

Trước sau như một, từ trước đến sau này, vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

Tô Noãn Dương ngẩng đầu, trong mắt chứa nước mắt lấp lánh, cô cười, chủ động hôn lên môi Cố Hoài Căn.

Đêm còn rất dài, để chúng ta cùng nhau, chúc người hữu tình sẽ thành thân thuộc.

Chương 55

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 55 Gặp cha mẹ chồng

Sau khi sự kiện Weibo phong ba dần dần bình ổn, Tô Noãn Dương cũng kết thúc cảnh quay của mình ở đoàn phim.

Lúc cô rời đoàn phim, Đường Tiểu còn giúp cô làm một bữa tiệc vui vẻ chia tay, trên bàn cơm hai người đem rượu thật ngon, uống không ít, khi Cố Hoài Căn nhận được điện thoại cầu cứu của Lâm Hải, hai cô gái nhỏ này đều uống đến cao hứng, tụ ở bên nhau ôm đầu khóc rống.

Anh bất đắc dĩ bế Tô Noãn Dương lên, vừa lừa lại gạt mới đem cô mang về tới khách sạn được.

Cái gì gọi là tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu*, Cố Hoài Căn lúc này xem như đã hiểu.

(* Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp – Âu Dương Tu

Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu,

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu,

Năng ức thiên nhai vạn lý nhân.

Dịch thơ: Lưu Khâm Hưng

Cùng bạn hiền ngàn ly không đủ,

Kẻ không quen không muốn nửa lời.

Trên hồ một chén chơi vơi,

Nhớ người bạn cũ chân trời xa xăm.

Cho bạn nào cần)

Cho dù là Tô Noãn Dương loại người tính tình trầm ổn, gặp được bạn bè có thể thổ lộ tình cảm cũng sẽ uống đến rối tinh rối mù, vậy càng miễn bàn tới Đường Tiểu ngày thường điên điên khùng khùng kia, Cố Hoài Căn nhìn nằm Tô Noãn Dương ở trên giường ồn ào còn muốn uống tiếp, bất đắc dĩ

đỡ trán, Tô Tô còn như thế, vậy Đường Tiểu, ai, anh ở trong lòng yên lặng thay Lâm Hải thấp mấy cây nến chia buồn.

Lại nói về Đường Tiểu bên này, bên này thật không tính là hỗn loạn, chẳng những không hỗn loạn, còn đặc biệt an ổn.

Đừng nhìn cô bé Đường Tiểu này ngày thường điên điên khùng khùng, nhưng sau khi uống quá nhiều thì đúng là rất ngoan, chẳng qua, khi cô bé uống nhiều liền sẽ bắt đầu đánh người, hơn nữa còn là đánh người cố định, mà người này đương nhiên chính là Lâm đại đạo diễn của chúng ta.

Trợ lý Đường Tiểu đối với bộ dạng sau khi say của Đường Tiểu tỏ vẻ đã thấy nhiều không thể trách, đi theo Lâm Hải giúp đưa Đường Tiểu về khách sạn xong, liền yên lặng mà đóng cửa rời đi, vợ chồng son người ta hài hoà như vậy, cô vẫn là không ở nơi này làm bóng đèn.

Lâm Hải đem Đường Tiểu mơ mơ màng màng đặt trên giường, vừa định đứng dậy giúp cô bé lấy ly nước ấm, đã bị cô gái nhỏ này túm chặt cánh tay.

“Đừng... Đi... Ách...” Đường Tiểu vừa nói vừa nắc một cái, trong nháy mắt mùi rượu tỏa ra khắp xung quanh hai người.

Lâm Hải ghét bỏ mà nhú mày, chẳng qua như cũ rất có kiên nhẫn mà cùng cô nói.

“Ngaoan, tôi không đi, tôi chỉ giúp em lấy ly nước ấm, lập tức trở về.”

“Không..., ách..., em không cần nước ấm..., em chỉ cần anh đừng đi...”

Đường Tiểu ôm cánh tay Lâm Hải làm nũng, không thuận theo cũng không buông tha, nói cái gì cũng không cho anh rời khỏi mình nửa bước.

“Ai, em cái cô bé này, thật là không khiến tôi bớt lo.” Lâm Hải không còn biện pháp, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đường Tiểu vừa thấy anh ngồi xuống, vội vàng chui vào lòng ngực anh, sợ anh lại đổi ý rời đi.

Lâm Hải bất đắc dĩ nhìn cô chui vào trong lòng mình, trêu mếu sờ sờ đầu nhỏ của cô.

Đường Tiểu không có cảm giác an toàn, anh biết, kỳ thật cái này cũng không thể trách cô, cô từ nhỏ sống trong gia đình đơn thân, ba cưới mẹ kế,

mẹ kế lại sinh con trai, cho nên cô ở nhà cũng giống như người ngoài cuộc, tất cả mọi người đều không đem nhiều sự chú ý đặt trên người cô.

Cũng bởi vì như vậy, mới đáp nặn ra tính tình hiềm lạ cổ quái của cô.

Cô đối với cái gì cũng đều biểu hiện không thềm quan tâm, nhưng kỳ thật cô không phải không để bụng, trái ngược, cô cái gì cũng quá để ý.

Cô biết, nếu quá để ý, đến cuối cùng người bị thương tổn sẽ chỉ là chính mình, cho nên cô mới phải đem chính mình bao vây lại, không tiếp nhận bất luận kẻ nào. Nói đến đây, Lâm Hải liền nhớ tới Tô Noãn Dương, Tô Noãn Dương thật đúng là có chút ma lực, cô ấy là người thứ hai Đường Tiểu chủ động tiếp cận trừ anh.

Đến bây giờ Lâm Hải vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi anh vừa nhìn thấy Đường Tiểu, cô gái nhỏ bỗng nhiên lao tới ngăn cản anh, đôi mắt to quật cường nhìn anh, đại khái là ghé con mới sinh không sợ cọp, cô kiên định nhìn anh, xuất khẩu cuồng ngôn.

“Lâm Hải, tôi là Đường Tiểu. Anh có khả năng không biết tôi, nhưng mà cái này không quan trọng, anh sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nhận thức tôi, bởi vì tôi nhất định sẽ trở thành người đứng trên đỉnh cao nhất trong giới giải trí. Hôm nay tôi tới tìm anh, bởi vì tôi muốn tham gia vào phim mới của anh, tôi biết anh khẳng định muốn cự tuyệt tôi, nhưng anh đừng vội cự tuyệt, suy nghĩ kĩ một chút, đừng làm bản thân hối hận.”

Lâm Hải không chút để ý nghe cô phát biểu xong lý tưởng hào hùng linh tinh gì đó, sau đó dù bận vẫn ung dung liếc mắt nhìn cô một cái, lắc đầu, lời cũng lười đến nói, liền vòng qua cô lập tức rời đi. Anh mỗi ngày nhìn thấy những người ngu ngốc thật sự quá nhiều, nếu mỗi một người anh đều phải trả lời, vậy anh chỉ sợ đã sớm chết sớm lúc tuổi xuân, nguyên nhân tử vong khẳng định là mệt nhọc quá độ.

Cô gái phía sau vẫn còn khàn giọng mà hướng về phía bóng lưng anh hô to.

“Lâm Hải! Anh không đáp ứng tôi anh nhất định sẽ hối hận! Tôi nhất định sẽ trở thành ngôi sao tương lai! Nhất định!”

“Này! Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải nghĩ đến cô gái khác không!”

Giọng nói cô đã lôi Lâm Hải trở lại hiện thực, anh nghe cô nói như vậy, buồn cười, cô gái nhỏ này uống quá chén, nhưng xem ra đầu óc còn rất rõ

ràng, không uống đến gốc, còn biết ghen.

Anh vươn ngón trỏ, uốn lượn, ngoéo chớp mũi của cô.

“Anh nghĩ tới người khác thì như thế nào, em có thể làm gì anh nào?”

“Anh! Em!” Đường Tiểu đầu óc đã mơ hồ sao có thể nói thẳng Lâm độc miệng, cô gấp đến độ chân tay luống cuống.

Tục ngữ nói quân tử động khẩu không động thủ, cô không phải quân tử, cô là nữ tử, thời điểm này cũng chỉ có thể động thủ.

Đường Tiểu cảm thấy mình nghĩ như vậy rất chính xác, vì thế một phen kéo Lâm Hải xuống, trực tiếp hôn lên.

Thời điểm cánh môi dán lên, Đường Tiểu mới phản ứng lại, này giống như, như này là ” khẩu ” phải không?

Bữa tiệc đưa tiễn vui vẻ kết thúc, Tô Noãn Dương nói với Vương Ngọc cô cần phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian, chờ đến năm sau lại bắt đầu công tác, sau đó liền trực tiếp chạy về nhà, trạch trong nhà bắt đầu làm sâu gạo, thời gian nhàn hạ liền nhìn sách, đọc báo, hay phát sóng trực tiếp.

Rất nhanh, đêm giao thừa đã đến.

Ba Tô và mẹ Tô đã ở nhà bận rộn vài ngày, lại mua tranh dán tường và mua chữ phúc, Tô Noãn Dương cũng kết thúc kì ngủ đông, từ trong căn phòng nhỏ của mình đi ra, giúp đỡ cha mẹ đặt mua hàng tết, quét dọn nhà cửa.

Cố Hoài Cần bên kia quay chụp cũng đã kết thúc, vừa vận trước đêm giao thừa một ngày kịp trở về nhà.

Rốt cuộc, đêm giao thừa tới.

Ăn cơm tất niên xong, Tô Noãn Dương cùng người nhà an vị trong phòng khách cùng nhau xem chương trình xuân, chương trình xuân kỳ thật không có gì hay cho lắm, nhưng Tô Noãn Dương rất quý trọng khoảng thời gian làm bạn bên cha mẹ, cùng nhau làm một việc.

Cô nhìn sang bên cạnh, mẹ đã không còn trẻ, dáng người có chút hơi mập ra, trên đầu cũng xuất hiện sợi tóc màu bạc.

Ba cũng không còn giống thời điểm trẻ tuổi anh tuần tiêu sái, còn có cả bụng bia.

Thì ra, trong lúc bất tri bất giác, cha mẹ đều đã già rồi.

Tô Noãn Dương gác đầu lên vai mẹ, mắt đã có chút đã ươn ướt, cảm ơn hai người, con yêu hai người.

Cô ở trong lòng nhỏ giọng nói, sau đó hạnh phúc thỏa mãn cười.

Còn nửa tiếng nữa mới đến 12 giờ, Tô Noãn Dương bấm chín con số đã sớm ghi vào tâm.

“Alo? Tô Tô?” Điện thoại truyền đến tiếng nói ôn nhu của Cố Hoài Cẩn, trước sau như một.

“Cẩn Du.” Tô Noãn Dương cười cùng Cố Hoài Cẩn chào hỏi.

“Hửm?” Bên Cố Hoài Cẩn có chút náo nhiệt, anh đi vài bước, hẳn là tới ban công, xung quanh chậm rãi trở nên an tĩnh.

“Cẩn Du, em rất nhớ anh.”

“Cô gái ngốc, anh cũng rất nhớ em.”

“Vâng...”

“Anh đã giúp em đặt vé máy bay vào mừng sáu, em ở nhà năm ngày xong trực tiếp tới nhà anh đi, ba mẹ anh đều muốn gặp em.”

“Em...” Tô Noãn Dương có chút thẹn thùng, tiết tấu này có phải có chút quá nhanh không...

“Tô Tô, với anh mà nói đã là rất chậm, anh đã sớm không chờ kịp muốn đem em cưới về nhà.”

“Vậy được, mừng sáu em sẽ đến thăm chú và dì.” Tô Noãn Dương vẫn rất thẹn thùng, nhưng vẫn đồng ý.

“Ừ.” Cố Hoài Cẩn thỏa mãn cười.

Bỗng nhiên, TV truyền đến tiếng người chủ trì đếm ngược.

“Mười! Chín! Tám! Bảy! Sáu! Năm! Bốn!”

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Đếm ngược tới một, hai người đồng thời nói ra câu kia Chúc mừng năm mới.

Thật tốt, một năm mới, anh còn ở bên em.

Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, mặc kệ bao lâu.

Ngày qua thật nhanh, ngày mừng sáu rất nhanh đến, Tô Noãn Dương thu dọn hành lý, liền cầm vé máy bay chạy tới nhà Cố Hoài Căn.

Bởi vì là lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ chồng, cho nên mẹ Tô còn cố ý để Tô Noãn Dương cầm rất nhiều đồ ăn chính tay bà làm.

Tuy nói kém hơn lúc trước Cố Hoài Căn đưa cò vây và sườn xám, nhưng cũng xem như một phần tâm ý.

Người trong nhà làm gì đó, rốt cuộc cũng không giống nhau.

Tô Noãn Dương mới vừa xuống máy bay, liền thấy Cố Hoài Căn ở cửa sân bay chờ đợi, dù sao cũng là nơi công cộng, anh cũng không thể quá mức đường hoàng, không thể đi ra, mà chỉ ngồi trong xe chờ Tô Noãn Dương.

Đợi Tô Noãn Dương đến gần, anh mới mang kính râm khẩu trang xuống xe, đem hành lý của cô bỏ vào cốp xe phía sau, liền chở cô nghênh ngang đi.

Đi vào Cố gia, quả nhiên, có Cố Nhu Trăn mưa dầm thấm đất, cha mẹ Cố đều đặc biệt thích Tô Noãn Dương.

Đặc biệt là mẹ Cố, hận không thể ngày mai liền cưới Tô Noãn Dương về nhà, lúc nào cũng lôi kéo cô hỏi cô thích phong cách hôn lễ gì, thích loại áo cưới nào, chỉ kém không hỏi cô là thích con trai hay con gái.

Cố Nhu Trăn bên cạnh thật sự nhìn không được nữa, đành phải đi tới giải cứu Tô Noãn Dương hai má đã hồng.

Được giải cứu, Tô Noãn Dương mượn cớ rời khỏi chiến trường, Cố Hoài Căn buồn cười nhìn cô, lôi kéo cô vào phòng mình.

“Hô! Hô! Hô!” Tô Noãn Dương vừa vào phòng liền an vị trên sofa há mồm to hít sâu.

“Rất khẩn trương?” Cố Hoài Căn dựa trên khung cửa cười hỏi cô.

“Đúng vậy! Dì thật sự quá nhiệt tình, em có chút chống đỡ không được.”

“Mẹ anh chính là như vậy, bà đã vội vã muốn ôm cháu, em không cần để ý, về hôn lễ, kỳ thật anh đều đã nghĩ kỹ rồi.”

“Anh nghĩ kỹ rồi?”

Cố Hoài Cẩn nói làm Tô Noãn Dương rất kinh ngạc, trời ạ, cô rốt cuộc là tìm người nào vậy!

Cô cái gì cũng còn chưa biết, mà anh đều đã nghĩ kỹ toàn bộ rồi?

“Ừm, anh đã nghĩ kỹ rồi, chúng ta chọn ngày Lễ Tình Nhân làm ngày kết hôn đi? Tuy nói chọn ngày này là có chút tục khí, nhưng anh thật sự là chờ không kịp, rất muốn nhanh chóng đem em cưới về nhà, em xem, ngày đó chúng ta kết hôn được chứ?”

Tô Noãn Dương nhìn anh thật cẩn thận dò hỏi cô, anh của giờ này khắc này, làm gì còn có nửa điểm bộ dạng đại thần ngày thường.

Chỉ giống như một người đàn ông bình thường, thấp thỏm mà dò hỏi cô gái anh yêu, khát vọng có thể sớm ngày đem cô cưới về nhà.

Tô Noãn Dương nhìn bộ dạng đáng thương của anh, trong lòng mềm nhũn, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Cố Hoài Cẩn nhìn thấy cô gật đầu, thả lỏng cảm xúc, nhưng vẫn là khó nén tính tình thích trêu chọc cô, chế nhạo nói.

“Tô Tô, em cứ như vậy mà đồng ý, anh có phải không cần cầu hôn không?”

“A?” Tô Noãn Dương lúc này mới phản ứng lại mình vừa rồi làm cái gì, vội vàng giận dữ nói.

“Đương nhiên là cần cầu hôn! Cố Hoài Cẩn! Em nói cho anh biết, nếu anh không cầu hôn, em sẽ không đồng ý gả cho anh!”

“Được, vậy định rồi nhé, anh cầu hôn, em gả cho anh.”

(Chương này như phiên ngoại của cặp cp Đường Tiểu và Lâm Hải nên tạm để nam nữ chính của chúng ta xuống sàn nhường ngôi một chút)

Chương 56 (END)

Edit: Doãn Y Y

Beta: Doãn Uyển Du

Chương 56 đại kết cục

Tháng giêng ngày mười lăm, tết Nguyên Đán.

Hôm nay, Tô Noãn Dương vốn phải về nhà ăn tết.

Nhưng bởi vì phải đi tham gia nghi thức trao giải, cho nên đành phải lưu lại thành phố A.

Lễ trao giải lần này, chính là “Bách Linh Ly” mỗi năm một lần.

“Bách Linh Ly” chính là giải thưởng cho diễn viên phối âm, mỗi năm đều sẽ bình chọn một lần, Tô Noãn Dương lần này nhận đề cử giải thưởng nữ phối âm xuất sắc nhất và người mới xuất sắc nhất, đề cử thông qua hai tác phẩm chính là phim điện ảnh 《kiếp phù du》 và điện ảnh 《Lục Bình》.

Trước đêm giao thừa Vương Ngọc đã nói với Tô Noãn Dương tin tức cô được đề cử tại “bách linh ly”, Tô Noãn Dương lúc ấy bị dọa tới hổng. Phải biết rằng, “bách linh ly” là giải thưởng tối cao giành cho diễn viên phối âm, lực ảnh hưởng so với diễn viên giải thưởng Kim Mã và giải thưởng Kim Tượng là bằng nhau.

Lần này là lần đầu tiên Tô Noãn Dương tham gia lễ trao giải lớn như vậy, Cố Hoài Căn làm khách quý đặc biệt cũng xuất hiện ở hiện trường.

Hai người sóng vai cùng đi trên thảm đỏ, lễ phục trắng và tây trang đen, mới vừa bước ra, liền giành được hoan hô từ các fan.

Hai người diện tên xong, liền đi đến trước mặt người chủ trì, người chủ trì nhìn hai người, bắt đầu rồi phỏng vấn đơn giản tại hiện trường.

Tô Noãn Dương tuy rằng vừa mới xuất đạo, nhưng thực lực đúng là không thể khinh thường.

Nhận được hai bộ tác phẩm đều là khởi đầu tốt đẹp, ratings bạo tăng không nói, đề tài cũng xáo xào không ít.

Không chỉ có thu được tình yêu của Cố Hoài Căn, cũng thu được tình hữu nghị với Đường Tiểu, thậm chí đến cả Dương Đức Vinh tiền bối đều thu cô làm học trò.

Tuy nói đã trải qua rất nhiều lần phong ba trên Weibo, nhưng cuối cùng đều an toàn thay đổi hướng phát triển của dư luận, chẳng những không có ảnh hưởng đến tinh thần của cô, ngược lại còn thu hoạch rất nhiều fans ủng hộ cô. Không chỉ có trình độ phối âm lợi hại, kỹ thuật diễn cũng rất có thiên phú, được Lâm độc miệng nổi danh trong giới nhìn trúng, bộ phim truyền hình đầu tiên có thể cùng Lâm Hải và Đường Tiểu hợp tác, có thể nói như cá gặp nước, tiền đồ vô lượng.

Người chủ trì nhìn vị tân binh vương bài ngang trời xuất thế này, tùy tiện hỏi mấy cái vấn đề không đau không ngứa, Tô Noãn Dương đều hoàn mỹ đáp lại. Nhưng mà hôm nay không phải chỉ có một mình Tô Noãn Dương đi đến, cùng cô đi tới còn có ảnh đế Cố Hoài Căn.

Bọn họ hai người gom lại cùng nhau, cái này chính là đại biểu cho đề tài, đại biểu cho nhiệt độ, người chủ trì đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Chế nhạo nhìn hai vị trước mặt ân ái, cười hỏi vấn đề cuối cùng.

“Kế tiếp chính là vấn đề cuối cùng, xin hỏi hai người là ai theo đuổi ai trước?”

Lời vừa nói ra, các fan bên ngoài càng thêm phấn chấn, tiếng thét chói tai hết đợt này đến đợt khác, nổi liền không dứt.

Tô Noãn Dương nghĩ nghĩ, nghiêm trang nói:

“Kỳ thật là tôi thổ lộ trước, là tôi theo đuổi anh ấy trước.”

“Không, là anh theo đuổi em.” Cố Hoài Căn nghiêng đầu nhìn Tô Noãn Dương, trong mắt tràn đầy thành kính và sùng nịnh.

“Vào lúc em còn chưa quen biết anh, anh đã yên lặng chú ý em rất nhiều năm, cuối cùng, em cũng là của anh.”

“A a a a a! A a a a a!” Nghe được anh trả lời, các fan càng thêm điên cuồng.

Ngay cả người chủ trì cũng cười tỏ vẻ đã ăn không ít cầu lương từ hai người, đêm nay không cần lo lắng sẽ bị đói bụng.

Chờ toàn bộ khách quý đều ngồi xuống, lễ trao giải rồi cuộc cũng mở màn. Các giải thưởng khác đều đã công bố xong rồi, Tô Noãn Dương không ngoài sở liệu bắt được giải người mới xuất sắc nhất, đoạt giải là tác phẩm 《kiếp phù du》.

Cuối cùng, lão nghệ thuật gia đức cao trọng vọng trong vòng phối âm Dương Đức Vinh đứng dậy, đi lên sân khấu.

Bà là người công bố giải thưởng, là giải thưởng thứ hai đếm ngược từ dưới lên của đêm nay, giải thưởng nữ phối âm xuất sắc nhất.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ đợi giải thưởng công bố.

Tô Noãn Dương không biết cô có thể đoạt giải hay không, ngay cả người từng trải như Vương Ngọc cũng không thể nói chính xác lần này rốt cuộc cô có thể đoạt giải hay không.

Dựa theo tư lịch mà nói, khả năng Tô Noãn Dương bắt được giải thưởng này quả thực là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng ở bộ điện ảnh 《Lục Bình》, Tô Noãn Dương một mình phối hai âm, tuy rằng phối âm thời kì già của Lục Bình, cô cuối cùng không được chọn, nhưng cái này cũng không thể chối bỏ sự thật cô phối âm rất khá.

Có thể nói, so sánh với những người cùng thế hệ, trình độ phối âm của cô xem như xuất sắc nhất.

Cho nên nói nếu từ trình độ cùng đột phá đi lên, cô vẫn rất có khả năng bắt được giải thưởng này.

Dương tiên bối vững vàng đứng trên sân khấu, chậm rì rì mà mở phong thư trong tay, ngẩng đầu, nhìn mọi người dưới đài khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám ra, cười thì thầm.

“Kế tiếp, tôi tuyên bố, người đoạt giải thưởng “bách linh ly” cho nữ phối âm xuất sắc nhất là —— Tô Noãn Dương!”

“Tác phẩm đoạt giải —— 《lục bình》!”

Màn ảnh đặc tả bỗng nhiên kéo đến trên người Tô Noãn Dương, chỉ thấy cô không dám tin tưởng mà bưng kín đôi môi, trong mắt còn hàm chứa nước mắt.

Cô đứng lên, Cố Hoài Căn ngồi bên cạnh cũng đứng dậy ôm lấy cô, ở bên tai cô không biết đang nói cái gì.

Cô gật gật đầu, rời khỏi cái ôm ấp của anh, từng bước một về phía bục trao thưởng.

Sau đó, cô cúi người từ trong tay cô giáo của mình nhận cúp, ôm cúp, chậm rãi đi đến phía trước.

“Chào mọi người, tôi là Tô Noãn Dương.” Cô bình ổn hơi thở, bắt đầu đọc diễn văn.

“Đầu tiên, tôi rất vui vẻ khi hôm nay có thể bắt được giải thưởng này, đối với tôi mà nói, giải thưởng thật nặng, đây là khẳng định với tôi, cũng là sự cổ vũ với tôi, càng là sự thúc dục cùng giám sát với tôi trên đoạn đường kế tiếp.”

“Kỳ thật hôm nay nhận được giải thưởng này, tôi cũng có chút khó tin, bởi vì hiện tại tôi chẳng qua chỉ là một người mới, những thứ yêu cầu phải học còn rất nhiều rất nhiều, một đường đi tới, tôi cảm thấy bản thân thật sự rất may mắn.”

“Ngoại trừ may mắn, còn có cảm kích. Cảm kích tôi gặp được mọi người, cha mẹ tôi, cô giáo của tôi, bạn bè của tôi, các fans, còn có những đạo diễn từng cùng tôi hợp tác, cảm ơn mọi người, bởi vì có mọi người, mới có Tô Noãn Dương của hôm nay.”

“Còn có, tôi muốn cảm ơn một người, người mà từ lúc tôi chỉ là một chủ bá trên internet phát sóng trực tiếp, anh đã làm bạn với tôi, chính là Cố Hoài Cẩn của tôi. A Cẩn, cảm ơn anh, cảm ơn tình yêu của anh, cảm ơn anh vẫn luôn ủng hộ em, cũng cảm ơn anh vẫn luôn trợ giúp em, A Cẩn, em rất yêu anh.”

“Cuối cùng, tôi còn muốn nói một câu, cảm ơn mọi người, tôi yêu mọi người, kế tiếp, tôi nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực, nỗ lực không để mọi người thất vọng!”

Tô Noãn Dương nghẹn ngào nói ra những lời này, không sai, đi đến hiện tại, thật cảm kích, cũng thật may mắn.

Cảm ơn mọi người, cũng cảm kích may mắn của bản thân, cảm ơn mọi người, bởi vì có mọi người, mới có tôi của hiện tại.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, Tô Noãn Dương khom lưng, thời điểm ngẩng đầu, cô thấy được cặp mắt ôn nhu như nước kia.

Đó là bến cảng của cô, là Cỗ Hoài Cẩn của cô.

Lễ trao giải kết thúc, Vương Ngọc nói cũng phải lôi kéo Tô Noãn Dương tham gia bữa tiệc chúc mừng, Tô Noãn Dương đối với loại hoạt động này luôn luôn tránh xa, nhưng bất đắc dĩ không thể lay chuyển được Vương Ngọc, cho nên đành phải đi theo cô ấy.

Bữa tiệc chúc mừng tổ chức tại đại sảnh khách sạn, Tô Noãn Dương đứng trước cửa khách sạn, có chút kỳ quái bên trong sao lại an tĩnh như vậy, chẳng lẽ tất cả mọi người còn chưa tới sao? Không phải chứ, vừa rồi cô nhìn thấy rất nhiều tiền bối đều đến còn sớm hơn cô.

Cô nghi hoặc đẩy cửa ra, “Bang!” Có người phóng pháo hoa, giấy màu bay lả tả, đều rơi xuống trên người Tô Noãn Dương.

Cô vừa định hình, sau đó kinh ngạc mà bịt miệng.

Cha, mẹ, ba Cố, mẹ Cố, Dương tiền bối, chị Nhu Trăn, Đào Đào, Quân tử, Tiêu Dao, Lâm Hải, Đường Tiểu.

Còn có rất nhiều rất nhiều bạn bè ở đoàn Sênh ca, đều đứng ở đó, nhìn thấy cô tiến vào, đều đi lên đón.

“Đây là, sao lại thế này?” Tô Noãn Dương có chút mờ mịt, không biết tình huống này là như thế nào.

Bỗng nhiên, đại sảnh truyền đến một khúc dương cầm, một người đàn ông cao lớn mặc tây trang trắng chậm rãi đi tới phía cô.

Đi đến trước mặt cô, anh đứng yên, ôn nhu mà nhìn cô.

Sau đó quỳ một gối xuống đất, mở hộp nhẫn trong tay.

“Tô Tô, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Lúc này, Tô Noãn Dương đã sớm đã khóc không thành tiếng, cô run rẩy mà vươn tay, nghẹn ngào gật gật đầu.

“Em nguyện ý!”

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>

[chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56 \(END\)](#)